

Giới thiệu Vô Tâm Khí Phi Hoa Đào Nhiều

Edit + Beta: Gray (Tư Họa)

Ở phủ Thừa tướng có một vị tam tiểu thư mà mọi người trong kinh thành đều biết cũng bởi nổi tiếng khắp thiên hạ là một người ham mê nam sắc cộng thêm phé vật, trừ bỏ nam sắc cái gì cũng sẽ không phạm vào.

Mọi người đều biết nàng là ngôi sao may mắn, là thiên tài tuyệt thế của thế kỷ XXI, mười tám tuổi liền có được bốn cái bằng bác sĩ, nhưng lại ít người biết nàng là thủ tịch đặc công của Cia, là lão đại của "Tuyệt sát" kiêm đệ nhất sát thủ.

Trước mặt nàng tươi cười như hoa, sau lưng nàng lại lãnh huyết vô tình.

Khi nàng biến thành nàng, thì sẽ như thế nào?

"Vương Phủ quyền": Nàng dung nhan bình thường nhưng vẫn tỏa sáng lấp lánh.

"Triều Đình quyền": Nàng lộ ra dung nhan thực sự, nữ phần nam trang, quát tháo triều đình, chọc cho vô số mỹ nam phải khom lưng.

"Kết Cục quyền": Nàng nữ trang khuynh thành, vứt bỏ hoa đào nhưng hoa đào lại có không ít, đến ngày càng nhiều, cuối cùng lại bị nhóm mỹ nam liên thủ ăn luôn.

Bạn đang đọc truyện *Vô Tâm Khí Phi Hoa Đào Nhiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 1: Vương Phủ - Thiên tài tuyệt thế

Đại học T.

Một buổi lễ tốt nghiệp long trọng xưa nay chưa từng có đang được tiến hành bên trong.

Sở dĩ nói xưa nay chưa từng có là bởi vì buổi lễ chỉ vì một người mà cử hành.

Phản mở màn dài dòng cuối cùng cũng kết thúc, người chủ trì đột nhiên lớn giọng:

"Hiện tại, xin mời niềm kiêu ngạo của đại học T chúng ta - bạn học Lạc Chi Y!"

Vừa dứt lời, một thân ảnh màu trắng liền chậm rãi từ phía sau khán đài đi ra, tầm mắt của mọi người đều tập trung ở trên người nàng.

Một mái tóc dài đen nhánh bóng bẩy như là thác nước buông xuống, một đôi mắt như hai vì tinh tú, phản chiếu thủy quang, mũi ngọc duyên dáng tinh xảo, quai hàm phần nộn khiến người khác phát ngật và phiến môi như anh đào.

Làn da óng ánh non mềm như tuyết ngọc, thân thể nổi bật tinh tế, nàng vận trang phục thực nữ trắng tinh càng làm nổi bật lên khí chất không dính khói bụi trần gian, như tiên từ bên trong bức họa, tuyệt mỹ thuần khiết.

Lạc Chi Y đứng vững trước microphone, nhếch miệng tạo thành một vệt cười yếu ớt, hướng phía dưới nhẹ nhàng vẫy tay.

"Cảm ơn mọi người đã vì Chi Y tổ chức buổi lễ tốt nghiệp đặc biệt này, Chi Y vạn phần cảm động, Chi Y sẽ luôn là một thành viên của đại học T, bất kể quá khứ, hiện tại và cả tương lai. Tuy rằng Chi Y sắp rời khỏi đại học T, thế nhưng lòng của Chi Y mãi mãi ở lại đây cùng mọi người. Bây giờ, Chi Y thật sự phải rời khỏi rồi, Chi Y thật sự... Thật sự... Rất không nỡ..."

Đi kèm theo tiếng nói kỳ ảo là từng giọt nước mắt như trân châu rơi rụng, mọi người ở đây đều thương tâm không nỡ.

"Chi Y đừng khóc, chúng ta vĩnh viễn yêu ngươi!"

"Đừng, Chi Y, đừng khóc a... Chúng ta vĩnh viễn yêu ngươi, ngươi vĩnh viễn là nữ thần của đại học T chúng ta..."

...

Chỉ một thoáng, mọi người đều khóc lớn đến nổi rung trời. Lạc Chi Y cúi đầu, tóc dài trượt xuống, che lại tất cả biểu cảm trên mặt. Rồi trong nháy mắt nàng ngẩng đầu lên, nói với mọi người:

"Chi Y xin phép đi trước."

Sau đó nàng che mặt vội vàng rời đi..

...

Bên trong nhà xe xa hoa, hai tên nam tử tuấn lãng nhìn thiếu nữ đối diện, khóe miệng cong lên.

"Lão đại, mạnh, thật mạnh, không đầy ba phút liền có thể thoát thân, thật là CMN mạnh!"

Người đứng bên trái có khí chất âm áp như mặt trời, đứng đối diện thiếu nữ nói.

"Không, phải nói là không đầy ba phút, liền có thể ung dung thoát thân."

Người đứng bên phải là một nam tử mang hơi thở văn hoa nói, đồng thời tăng thêm hai từ "ung dung".

"Hon nữa còn để toàn trường thậm chí người của toàn thế giới đều tin tưởng "lời tâm huyết" của nàng."

"Đúng vậy, rõ ràng là thiếu kiên nhẫn rồi đi, lại một mực làm cho tất cả mọi người đều cho rằng nàng sợ họ thương tâm nên mới né tránh, khóc một mình, thương tâm một mình. Lão đại, người thật cao tay!"

Khoé miệng thiếu nữ câu lên.

"Rất rảnh rồi sao? Đi diệt trừ ngay trong ngày hôm nay đi."

Tiếng nói kỳ ảo thăm thẳm vang lên, mang theo từng tia cảm giác tà nịnh, thiếu nữ này chính là Lạc Chi Y.

"Ngay trong ngày hôm nay?!"

Nam tử có khí chất như ánh dương suýt nữa nhảy lên.

Lạc Chi Y nhìn về phía hắn, nhíu mày.

"Có ý kiến?"

"... Không."

Hắn dám sao? Thật xui xẻo, ngày hôm nay thật vất vả mới được nghỉ ngơi, kết quả vẫn là... xui xẻo!

Lạc Chi Y - nhân vật được mọi người mệnh danh là thiên tài tuyệt thế, mới mười tám tuổi liền nắm giữ bốn cái bằng bác sĩ, hơn nữa còn thường nhận thưởng ở trường đua quốc tế. Không chỉ như vậy, nàng còn là thần tượng thịnh hành đang "hot" toàn cầu, vóc người nhất lưu, khuôn mặt tuyệt mỹ, đa tài đa nghệ.

Nàng chính là hình tượng của Thiên Nhân trong mắt người khác: thuần khiết tao nhã, mỹ lệ hào phóng.

Nhưng, nàng thực sự là ai?

Thủ tịch đặc công của Cia - Mai, là nàng.

Lão đại của hắc bang lớn nhất toàn cầu "Tuyệt sát" - Hỏa Phượng, cũng là nàng.

"Tuyệt sát" đệ nhất sát thủ - Sát, lại là nàng.

Không sai, đây mới thực sự là nàng: vô tâm lãnh tính, phúc hắc cơ trí.

Lạc Chi Y cố ý đi cùng Trình Lượng và Hứa Thụy vì để hoàn thành nhiệm vụ do Cia truyền đạt - ám sát ba tên gián điệp của Nhật Bản.

...

Trong quán rượu lớn Châu Tế, phòng số 603, một bóng dáng bé nhỏ xuất hiện ở trên ban công, vươn tay trái ra, ấn nơi nhô ra của vòng tay tinh mỹ, ánh bạc bóng loáng lên, một tia kim loại liền quán lấy lan can trên sân thượng phòng số 604.

Mang theo gắng tay, nắm chặt tia kim loại, lấy lực nhảy một cái, thân hình như phiên phi hồ điệp, nhẹ hạ xuống ở trên ban công phòng số 604, sau đó nhào lộn mấy cái, nhanh chóng lách mình tiến vào bên trong phòng 604.

Sau một phút, bóng người lại xuất hiện ở trên ban công phòng 604. Giống như lúc này, bóng người dùng phương pháp y hệt tiến vào phòng 605, tương tự sau một phút, sau đó lại dùng phương pháp cũ tiến vào phòng 606.

Một phút sau bóng người lại xuất hiện trên ban công phòng 606, lại dùng phương pháp đó trở lại phòng 603.

Bên trong phòng 603.

"Cục trưởng, nhiệm vụ hoàn thành"

Thanh âm kỳ ảo tươi đẹp vang lên, là Lạc Chi Y.

Giờ khắc này, Lạc Chi Y đang nằm nghiêng trên sofa, một tay đỡ đầu, một tay cầm điện thoại di động, một thân quần áo màu đen bó sát phác họa ra đường cong hoàn mỹ, hai mắt khẽ nhắm, gương mặt thon dài, hàng mi dày đặc như cánh bướm run rẩy.

"Nhiệm vụ lần sau mà dễ như thế thì đừng tìm ta."

Nói xong liền cúp máy.

Hai mắt nàng mở ra, trong nháy mắt đó, tựa như ánh sáng của thiên địa đều bị hạ thấp.

Nàng đứng dậy đi ra ngoài.

Thời điểm đi tới cửa thang máy, Lạc Chi Y bất chợt nảy sinh ý nghĩ muốn đi cầu thang bộ, nhưng đang đi tới tầng thứ năm thì.

"Tin nhắn đến rồi! Tin nhắn đến rồi!"

Lạc Chi Y lấy điện thoại di động ra, là Trình Lượng, nàng vừa đi vừa xem tin nhắn. Đột nhiên, dưới chân bỗng trượt đi...

"A..."

"Rầm... Rầm..."

Trước khi hôn mê một giây, Lạc Chi Y lẩm bẩm:

"Quả táo chết tiệt..."

Bạn đang đọc truyện *Vô Tâm Khí Phi Hoa Đào Nhiều* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 2: Xuyên qua?

"Tiểu thư, tiểu thư, tỉnh lại đi a, tiểu thư, người nhanh tỉnh lại đi a! Tiểu thư, đừng bỏ lại nô tỳ a..."

Thật ồn ào, ai dám quấy rầy nàng ngủ?

"Câm miệng! Ồn chết đi được!"

Lạc Chi Y mở mắt ra, lại nhắm lại, chờ chút, nàng không phải giẫm phải quả táo chết tiệt, sau đó ngã sấp xuống rồi sao?

Lẽ nào đây là bệnh viện?

Nàng lại mở mắt ra.

"Oa ô ô... Tiểu thư, người tỉnh rồi, ô ô ô... Nô tỳ biết tiểu thư sẽ không bỏ lại nô tỳ, ô ô..."

Thu Nhi lấy lại tinh thần, khóc đến kinh thiên động địa, nàng biết tiểu thư không có chuyện gì, nàng biết mà.

"Tiểu muội muội, người là ai vậy?"

Lạc Chi Y nhìn nữ hài đang bò tới bên giường, nàng ta là ai vậy?

Nàng biết nàng ta sao?

Còn nữa, tại sao nàng ta lại ăn mặc như thế, ách, giống như trang phục cổ đại.

"Tiểu thư, nô tỳ là Thu Nhi a! Tiểu thư, người bị làm sao vậy?"

Thu Nhi ngừng khóc, tiểu thư bị làm sao vậy, sao lại gọi nàng là tiểu muội muội?

"Thu Nhi?"

Lạc Chi Y nhìn Thu Nhi, đánh giá xung quanh, chờ chút, căn phòng này tại sao cũng mang phong cách cổ đại như thế?

Đây là bệnh viện phải không?

"Đây là bệnh viện nào a? Người là hộ sĩ?"

"Tiểu thư, bệnh viện là cái gì? Hộ sĩ là cái gì? Người làm sao vậy? Người đừng dọa nô tỳ a?"

Tiểu thư sao lại ăn nói linh tinh như thế?

"Ta là ai? Đây là nơi nào?"

Nô tỳ?

Đây rốt cuộc là chỗ nào?!

Còn có các chi tiết thuộc hoàn cảnh cổ đại như thế... Lẽ nào... Nàng xuyên qua?

"Tiểu thư, ô ô ô, người là tiểu thư a, nơi này là Phong Vương Phủ"

Tiểu thư bị làm sao vậy? Lẽ nào là do bị té nên đầu óc hỏng hóc?

Phong Vương Phủ? Vương Phủ? Thật là xuyên qua rồi a! Quá táo chết tiệt...

"Tiểu thư, người cảm thấy thế nào rồi? Ô ô ô, có nơi nào không thoải mái?"

Thu Nhi nhìn Lạc Chi Y toả ra "hàn khí", lại bắt đầu khóc.

"Câm miệng! Ôn ào chết đi được. Cái gì ta cũng không nhớ rõ. Tên của ta là gì? Ta có thân phận gì? Hiện tại là niên đại nào? Là Đường triều sao?"

Lạc Chi Y tỉnh táo lại, nếu đã xuyên qua rồi thì trước hết nên làm rõ thân phận của thân thể này, nhìn vào y phục của tiểu nha hoàn cùng phong cách của gian phòng này, hình như là Đường triều.

"Khê danh của tiểu thư gọi là Lạc Chi Y, là tam tiểu thư của đương triều thừa tướng - Lạc Viêm Băng đại nhân, hiện tại tiểu thư đã gả cho Phong vương gia làm chính phi. Còn bây giờ là Ly quốc năm thứ hai mươi sáu, về phần Đường triều mà tiểu thư nói, nô tỳ không biết."

Tiểu thư mất trí nhớ thật rồi, nhưng khí chất thay đổi thật nhiều a, tiểu thư của hiện tại khiến cho người ta không nhận được muốn thần phục, cùng tiểu thư của trước đây giống như là hai người khác nhau.

Nếu như không phải nàng vẫn canh giữ ở bên người tiểu thư thì nhất định nàng sẽ hoài nghi người trước mắt này không phải là tiểu thư.

"Ly quốc? Hoàng Đế là ai?"

Trong lịch sử không có quốc gia này a, đây là không gian không có trong lịch sử sao?

"Tiểu thư, tước danh của Hoàng Thượng... Tước danh của Hoàng Thượng là Ly Mộ, tước danh của Phong vương gia là Ly Phong"

Chạm phải ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị của Lạc Chi Y, Thu Nhi ở bên tai Lạc Chi Y nói nhỏ, cũng chủ động thêm vào tên của Ly Phong.

"Ừm. Ly quốc rất nghèo?"

Nha đầu này rất thông minh, bất quá Ly quốc này rất nghèo sao?

Vương Phủ lại đơn sơ như thế, gian phòng của Vương Phi cũng chỉ có một cái bàn, không có bàn học, không có giá sách, không có tủ quần áo, thậm chí ngay cả bình phong cũng không có.

"Không phải đâu tiểu thư. So với ba quốc gia khác thì nền kinh tế của Ly quốc là phồn hoa nhất, đặc biệt là từ khi Hoàng Thượng lên ngôi lúc mười lăm tuổi, quốc gia càng ngày càng giàu có. Chỉ có điều, nơi này là hoang viên (*) của Vương Phủ..."

(*) Hoang viên: khu vườn bị bỏ hoang.

Âm thanh của Thu Nhi càng ngày càng nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Vô Tâm Khi Phi Hoa Đào Nhiều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 3: Rác rưởi khí phi?

"Hoang viên? Ta là khí phi (*)? Người là Thu Nhi đúng không? Đem hết những chuyện trước đây đều nói cho ta nghe"

(*) Khí phi: vương phi phế vật.

Nếu đã chiếm thân thể này, đương nhiên phải làm rõ chuyện trước kia của chủ nhân khối thân thể này, cũng phải thật phòng bị, nếu không sau đó chết như thể nào cũng không biết.

Bỏ ra thời gian một buổi sáng nghe Thu Nhi giảng chuyện lúc trước. Tuy rằng Thu Nhi kể khá là hàm súc, nhưng lấy chỉ số thông minh của Lạc Chi Y vẫn có thể hiểu rõ ràng ràng.

Nói đơn giản là thân thể này hiện tại mười lăm tuổi, chủ nhân trước kia là một người ham mê nam sắc trăm phần trăm không hơn không kém cộng thêm rác rưởi phế vật, nhìn thấy tướng mạo nam tử tuổi teen liền say mê.

Đương triều thừa tướng có hai người con trai, nhưng lại chỉ có một người con gái, vì lẽ đó đặc biệt thương yêu, bỏ mặc vô học, làm xằng làm bậy, trở thành chuyện cười lớn nhất của Ly quốc.

Ở thời điểm sinh nhật mười bốn tuổi, "Lạc Chi Y" mang theo Thu Nhi dạo phố, ngẫu nhiên gặp được Phong vương gia đang từ biên quan khai hoàn trở về, lập tức nhào tới ôm lấy hân châu nước miếng cộng thêm máu mũi.

Từ đây liền thể phải gả cho Phong vương gia, ở nhà một khố hai nháo ba thất cổ, Lạc thừa tướng rốt cục không nhìn nổi, cầu được thánh chi, để nàng từ hôn cùng Ly Phong.

Mà ngày hôm qua chính là ngày bọn họ đại hôn, đêm đó "nàng" bị Ly Phong một chương đánh bay, sau đó gọi người ném "nàng" đến hoang Viên này, cũng không có gọi đại phu đến.

Kết quả, chuyện đương nhiên liền cúp máy kết thúc, sau đó, linh hồn liền đổi thành nàng - Lạc Chi Y của thế kỷ hai mươi mốt.

"Thu Nhi, chúng ta từ nhỏ cùng nhau lớn lên sao?"

Lạc Chi Y đột nhiên hỏi.

"Đúng rồi tiểu thư, nô tỳ từ nhỏ đã hầu hạ ở bên người tiểu thư"

Nguyên bản cả nhà bọn họ dựa vào nghề khất cái (*) sống qua ngày, nhưng một hôm lại chạm phải thừa tướng đại nhân, ngài đã thu lưu cả nhà bọn họ ba người.

(*) Khất cái: ăn xin aka Cái Bang

Từ khi nàng bốn tuổi liền bắt đầu đi theo hầu hạ bên người tiểu thư, tính khí của tiểu thư không tốt lắm, động một chút là sẽ chịu đòn, nhưng nàng lại không oán, cũng không hận, bởi vì mạng của nàng là thừa tướng đại nhân cho, mạng của cha mẹ cũng là thừa tướng đại nhân cho, vì lẽ đó, cho dù là oan ức lớn đến cỡ nào, nàng cũng cam nguyện.

"Thu Nhi, người là người của Lạc Chi Y ta, chỉ cần người không phản bội, ta sẽ xem người như tỷ muội, còn nếu dám phản bội, kết cục của người sẽ rất bi thảm"

Lạc Chi Y nhìn thấy dáng vẻ Thu nhi kiên định không hối hận, tiếng lòng hơi động, nha đầu này vì báo ân có thể làm đến nước này, thật sự rất tốt, hiện tại nàng lại không quen cuộc sống ở nơi đây, cần nhất chính là một người quen thuộc thế giới này, một người trung thành với nàng, nếu Thu Nhi trở thành người của mình thì rất tốt.

"Tiểu thư minh giám, nô tỳ tuyệt đối sẽ không phản bội tiểu thư, nô tỳ đã sớm quyết định, cả đời hầu hạ ở bên tiểu thư, đáp lại đại ân đại đức của thừa tướng đại nhân. Nếu như có phản bội thì sẽ bị ngũ lôi oanh đỉnh (*)."

(*) Ngũ lôi oanh đỉnh: nôm na là bị sét đánh chết.

Thu Nhi quỳ xuống xin thề.

"Thu Nhi, người mau đứng dậy. Ta cũng không phải đang hoài nghi tâm lòng của người, chỉ là tỏ rõ thái độ với người, sau này ta không muốn người quỳ xuống trước mặt ta, không muốn người tự xưng là nô tỳ, giữa chúng ta là bình đẳng."

Lạc Chi Y nhàn nhật trình bày, nhưng lại mang theo uy nghiêm không cho từ chối.

"Vâng, tiểu thư, Thu Nhi nhớ rồi"

Thu Nhi đứng dậy, tiểu thư thật sự không giống trước kia, bình tĩnh nhưng lại khiến người ta cảm thấy rất quyết đoán.

Bạn đang đọc truyện *Vô Tâm Khí Phi Hoa Đào Nhiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 4: Người của ta không cho phép người khác bắt nạt

"Tiểu thư, người đói bụng sao? Thu Nhi đi lấy ngô thiện"

Bất tri bất giác đã sắp đến buổi trưa, bởi vì hoang viên cách nhà bếp khá xa, vì lẽ đó đến sớm một chút sẽ lấy được ngô thiện, đến trễ thì sẽ không có đồ ăn.

"Ừm"

Lạc Chi Y nhàn nhật đáp một tiếng.

Sau khi Thu Nhi đi, Lạc Chi Y tựa như nghĩ đến cái gì, từ trên giường đứng dậy, đi tới trước gương, một gương mặt phổ thông phản chiếu từ trong gương, Lạc Chi Y cảm thấy gương mặt này đứng trong đám người thì cũng sẽ không tìm ra được.

Dù sao vẫn có chút thất vọng, kiếp trước mình chính là một đại mỹ nhân, hiện tại chỉ trong một thoáng mà lại trở nên bình thường như thế, nàng thực sự không quen, bất quá, thanh âm này cùng thanh âm trước đây giống nhau như đúc, kỳ ảo êm tai.

"Aizz!"

Than nhẹ một tiếng, xoa khuôn mặt, ồ? Cảm giác trên mặt sao lại kỳ lạ như thế? Lẽ nào?

Lạc Chi Y nhẹ nhàng tìm tòi ở sau lỗ tai, quả nhiên, nàng kéo mặt nạ da người trên mặt ra. Trong gương bỗng xuất hiện một gương mặt tuyệt mỹ vô song, da thịt nhẵn nhụi như ôn ngọc nhu quang, cái miệng anh đào nhỏ nhắn không điểm mà chu, kiêu kiêu nhỏ nhỏ, ba ngàn sợi tóc nhu thuận sáng loáng tự nhiên buông xuống, đôi mắt linh động trong suốt lóe lên ánh sáng thông linh.

Giờ khắc này tuy nàng vận một bộ trung y cũ nát nhưng vẫn sở hữu khí chất không dính khói bụi trần gian. Hảo một nữ tử tuyệt mỹ, tuy rằng gương mặt có chút tương tự kiếp trước nhưng lại đẹp hơn mấy phần, nếu như nói nhan sắc kiếp trước của nàng là mỹ nhân tuyệt sắc, vậy thì hiện tại tuyệt đối là đẹp đến nhân thần cộng phần.

Xem ra, vị "ham mê nữ sắc" này cũng không đơn giản như mọi người thấy, Lạc Chi Y cảm giác được mùi vị của âm mưu, nhủ thầm, một lần nữa mang theo mặt nạ. Khi vẫn chưa có thực lực bảo vệ mình, nàng không thể tùy tiện hành động, nếu nàng đã ở trong thân thể này vậy thì thân thể này và thân phận cũng chính là nàng đúng không?

Mặc kệ có nguyện ý hay không thì đều không thể không quan tâm đến, trốn không thoát thì nên bình yên mà tiếp thu sự việc.

"Tiểu thư, ngô thiện đến rồi, mau thừa dịp còn nóng hãy ăn"

Hơn nửa giờ sau, Thu Nhi cúi đầu, bưng tới ngô thiện, đặt ở trên cái bàn hư cũ duy nhất trong phòng.

"Tiểu thư, người ở trong phòng dùng bữa, Thu Nhi đi ra ngoài ăn"

Thu Nhi nói xong liền muốn lui ra, từ đầu đến cuối cũng không có ngẩng đầu lên.

"Đứng lại. Ngẩng đầu"

Vẫn như cũ là giọng điệu nhàn nhật, vẫn như cũ mang theo ý tứ không cho từ chối.

"Tiểu thư, Thu Nhi không có chuyện gì, chỉ là không cẩn thận té lộn mèo một cái"

Thu Nhi ngẩng đầu, trên gương mặt là một mảnh sung sướng.

"Xem ra người đã quên lời ta từng nói. Vậy ta nói lại lần cuối cùng, người là người của ta."

Người của nàng thì không cho phép người khác bắt nạt.

"Tiểu thư... Thu Nhi..."

"Có hai lựa chọn, một là nói, hai là không nói, sau đó rồi đi đồng thời đừng bao giờ xuất hiện ở trước mắt ta nữa."

Nếu là người của nàng, quyết không thể mềm yếu nuốt giận vào bụng.

"Vâng. Là tiểu Đào - người của Vận trác phi cùng với Quế ma ma của nhà bếp. Thu Nhi thật sự không có chuyện gì."

Thu Nhi thấp giọng nói, Vận trác phi là nữ nhân Vương gia sủng ái nhất, tiểu thư thì lại không được sủng ái, nàng không muốn bởi vì mình mà làm cho tiểu thư bị gây khó dễ.

"Thay y phục."

Bắt nạt người của nàng chính là bắt nạt nàng, nếu có người bắt nạt nàng, nàng sẽ trả lại gấp mười lần hoặc gấp trăm lần.

"Vâng. Tiểu thư."

Thu Nhi từ trong rương lấy ra một đồng đồ vật, không có túi quần áo, y vật chỉ được đặt ở trong rương.

"Ngươi sẽ không chôn hết những thứ đồ này lên người ta đó chứ?"

Lạc Chi Y nhìn đồ vật mà Thu Nhi lấy ra, nàng là cây giáng sinh sao?

Bộ quần áo kia có tới mười mấy loại màu sắc, còn có dây chuyền nhiều hạt như vậy, muốn treo hết ở trên eo nàng sao? Những cây trâm kia là muốn cắm đầy đầu sao?

"Đúng đây tiểu thư, trước đây ngươi vẫn luôn như vậy a."

Tiểu thư mất trí nhớ, chẳng lẽ không yêu thích những thứ này nữa sao?

"Đơn giản nhất là được rồi, những đồ trang sức này không cần dùng tới."

Lạc Chi Y nhàn nhạt liếc Thu Nhi đang ôm một đồng đồ vật.

"Vâng. Tiểu thư."

Cất hết đồ vật không cần thiết, Thu Nhi lấy ra một bộ y phục, đưa cho Lạc Chi Y xem.

"Đây là đơn giản nhất?"

Nhìn những đoá hoa hồng lớn trên y phục, hoa hồng thì không sao nhưng cũng không cần thêu đầy trên quần áo a.

"Ừm"

"Quên đi, đưa một bộ y phục của ngươi cho ta"

Lạc Chi Y nói.

"Tiểu thư, thân phận người cao quý, sao có thể mặc quần áo của nha hoàn?"

Thu Nhi sợ hết hồn.

"Ta nói rồi, chúng ta bình đẳng, ngươi có thể mặc thì ta có thể mặc."

Nha đầu này, lại quên lời nàng đã nói rồi.

"Tiểu thư... Dạ, tiểu thư"

Thu Nhi cảm động, tiểu thư nói các nàng bình đẳng, mới đầu nàng còn tưởng rằng tiểu thư thuận miệng nói một chút, nhưng không ngờ tiểu thư lại nói thật, chủ nhân tốt như vậy, đến chỗ nào tìm mới có a.

"Tiểu thư, cái này được không?"

Thu Nhi lấy ra một bộ váy màu xanh nhạt.

"Hừm, không sai, chọn nó đi"

Ân, rất đơn giản.

"Tiểu thư, người mặc vào thật là đẹp mắt"

Thu Nhi than thở, mặc dù là trang phục của nha hoàn, thế nhưng tiểu thư mặc vào lại có cảm giác rất tao nhã, tuy rằng dung nhan vẫn giống như trước đây nhưng khí chất lại phát sinh biến hóa.

"Hừm, đi thôi"

Lạc Chi Y nói xong liền đi ra ngoài.

"Tiểu thư, người muốn đi đâu? Người còn chưa dùng bữa mà."

Thu Nhi đi theo phía sau.

"Trở về ta sẽ ăn, hiện tại đi đòi nợ. Thu Nhi, đi trước dẫn đường, trước tiên đến nhà bếp."

"Vâng, tiểu thư."

Thu Nhi biết mình nói chẳng có ích gì cả, còn có khả năng làm tiểu thư tức giận, vì lẽ đó liền nghe theo lời Lạc Chi Y.

"Ai là Quế ma ma?"

Đứng ở cửa phòng bếp, Lạc Chi Y lên tiếng hỏi.

"Ai tìm ta? Tiểu nha đầu, người là người mới tới?"

Một người phụ nữ trung niên mập mập đi ra, nhìn thấy Lạc Chi Y, tiểu nha đầu này thoát nhìn mặc dù bình thường nhưng trên người lại tản mát ra cảm giác áp bách mãnh liệt, vì lẽ đó, ngữ khí của Quế ma ma cũng khá là hòa khí.

"Chát, chát, chát..."

Âm thanh ba cái tát tay vang lên làm chấn kinh mọi người, Quế ma ma còn chưa lấy lại tinh thần.

"Thu Nhi, lại đây, bà ta đánh người như thế nào, người liền giống như ta trả lại, gấp mười lần"

Lạc Chi Y không mặn không nhạt nói.

"Vâng, tiểu thư."

Tiểu thư hung hăng đánh, thật là mê người a.

"Chát, chát, chát..."

"Người dám đánh ta, nha đầu chết tiệt."

Mới vừa hứng mấy cái tát, Quế ma ma lấy lại tinh thần liền muốn tiến lên đánh Thu Nhi.

Lạc Chi Y tiến lên, chân quét qua, Quế ma ma một phát ngã gục.

"Người đâu đến đây, còn không qua đây giúp ta giáo huấn hai người chết tiệt này."

Quế ma ma then quá hóa giận, nói với hạ nhân đứng bên cạnh.

"Bản vương phi ngược lại muốn xem xem, ai dám?"

Lạc Chi Y nhìn bọn hạ nhân đang muốn ra tay nói.

"Vương phi? Người là vương phi? Hừ, vương phi thì thế nào? Ta là người của Vận trắc phi."

Quế ma ma nhìn về phía Lạc Chi Y, lại nhìn Thu Nhi, nàng biết Thu Nhi là nha hoàn thiếp thân của Vương phi, vì lẽ đó cũng không nghi ngờ Lạc Chi Y là Vương phi, thế nhưng vương phi thì có thể làm gì?

Mọi người đều biết Phong vương gia không thích Vương phi, vào đêm đại hôn đã ném nàng vào hoang viên.

Huống hồ Quế ma ma là người của Vận trắc phi, Vương gia thích nhất chính là Vận trắc phi, cho nên nàng cũng không để Lạc Chi Y ở trong mắt.

"Thật sao? Người đâu, đưa cậu nô tài phạm thượng này đi xuống cho bản Vương phi rồi đánh năm mươi đại bản."

Ánh mắt sắc bén của Lạc Chi Y đảo qua mọi người, thả ra áp lực mạnh mẽ.

"... Dạ"

Bọn họ cũng biết Vương phi không được sùng ái, Vận trắc phi thì ngược lại, thế nhưng khí thế của Vương phi thật là cường hãn, thậm chí so với Vương gia còn đáng sợ hơn.

Bị ánh mắt của Lạc Chi Y làm sợ hãi, bọn họ nhắm mắt hướng về phía Quế ma ma mà đi.

"Các người là đám cậu nô tài chết tiệt, Vận trắc phi sẽ không bỏ qua cho các người"

Quế ma ma trừng mắt hướng về đám người đang đến gần nàng, quát.

"Chờ đã, Thu Nhi, đi lấy cho ta cái băng ghế dùng để hành hình, không cần mang Quế ma ma xuống, hành hình tại chỗ đi."

Lạc Chi Y liếc về phía tiểu nha hoàn đang lên đi ra ngoài, khoe môi cười lên, cứ đến đây đi, vừa vận bớt việc. Nhìn bọn họ miễn cưỡng nâng Quế ma ma nằm lên trên băng ghế, nàng ra hiệu bắt đầu hành hình.

"Vâng"

Hai người đề Quế ma ma xuống rồi chấp trượng hành hình.

"A... A... Lạc Chi Y, tiện nhân này... A... Vận trắc phi sẽ không... A... Buông tha người... A..."

"Yêu, đây là như thế nào? Người ăn gan báo rồi sao? Quế ma ma là người của bản vương phi, các người định phạm thượng sao?"

Lâm Vận Nhi vận một bộ hồng y, tương tự phong cách của Đại Đường, bên hông buộc lại, bày ra ngực lớn, eo nhỏ cùng kiểu mỏng vô cùng nhuần nhuyễn, thêm vào đó là dung nhan điểm lệ, có vẻ gợi cảm câu nhân.

"Vương phi nương nương, người phải làm chủ giúp nữ tỳ... Vương phi nương nương."

Quế ma ma khóc lóc cầu cứu, vừa này nàng nghe được rõ ràng rành rành, Trắc phi tự xưng là "Bản Vương Phi", nói rõ Trắc phi căn bản không để Lạc Chi Y ở trong mắt, nàng được cứu rồi.

"Đừng dừng lại, tiếp tục đánh."

Âm thanh của Lạc Chi Y nghe không ra nửa điểm tâm tình, nhàn nhạt như trước nhưng lại làm cho người ta run sợ, không dám nghịch ý của nàng.

"Đừng... A... Vương phi nương nương, cứu mạng a... Đừng... A..."

Đám hạ nhân không dám vi phạm ý của Lạc Chi Y, tiếp tục hành hình.

"Yêu, trong vương phủ đôi chủ rồi? Lại không có một tên cậu nô tài nào nghe lời bản vương phi?"

Lâm Vận Nhi thấy tiếp tục hành hình, tức giận không thôi, hừ, vương phi? Lại là một nữ nhân y hệt nha hoàn, chẳng trách bị Vương gia ném tới hoang viên.

"Nô tỳ tham kiến Vận trắc phi, đây là nữ chủ nhân của vương phủ chúng ta - Chính phi của Phong Vương gia."

Thu Nhi tự nhiên hào phóng quay về phía Lâm Vận Nhi hành lễ, cũng cố ý tăng thêm hai từ "Trắc phi" và "Chính phi". Nhìn qua rất bình tĩnh, thế nhưng trời mới biết nàng có bao nhiêu căng thẳng, tiểu thư vừa nói cho nàng là tiểu thư muốn nàng làm như thế, không biết nàng có làm được không?

"Người? Tỳ tỳ? Ai nha, sao tỳ tỳ lại có loại đức hạnh như thế này? Hơn nữa trang phục nha hoàn này lại rất hợp với người của tỳ tỳ, ta còn tưởng là nha hoàn mới đến chứ? Làm ta nhất thời không nhận ra được, tỳ tỳ chớ trách a!"

Hừ! Lạc Chi Y, trời sinh người chính là bộ dạng của một nô tài!

"Đánh xong rồi?"

Lạc Chi Y không để ý tới Lâm Vận Nhi, nhìn về phía người hành hình hỏi:

"Thưa Vương phi, đã xong, Quế ma ma đã ngất đi rồi."

Một gia đình đáp.

"Hừm, dùng nước làm cho bà ta tỉnh. Thu Nhi, trước đó ngươi còn chưa đánh xong, tiếp tục."

"Vâng, tiểu thư."

Thu Nhi đáp, trời ạ, mọi người đều quên rồi, vậy mà tiểu thư vẫn còn nhớ!

"Chát, chát, chát..."

Thu Nhi đánh xong hai mươi cái tát nói:

"Tiểu thư, xong rồi."

"Ừm. Ai là tiểu Đào?"

Mặc dù hỏi thế nhưng ánh mắt của Lạc Chi Y đã khóa chặt nha hoàn bên người Lâm Vận Nhi.

"Là ta."

Tiểu Đào ngạo mạn đáp, nàng đánh Thu Nhi thì thế nào, nàng là thiếp thân nha hoàn của Vận Trắc phi, Trắc phi sẽ che chở cho nàng.

"Thu Nhi, đánh."

"Vâng, Tiểu thư."

Thu Nhi liền tiến lên muốn đánh tiểu Đào.

"Chờ đã, tỷ tỷ đây là ý gì? Tiểu Đào là thiếp thân nha hoàn của ta, không biết nàng đã phạm sai cái gì? Kính xin tỷ tỷ nói ra cho ta minh bạch."

Lâm Vận Nhi buồn bực, Lạc Chi Y dám quên đi sự tồn tại của nàng.

"Tỷ tỷ? Bản Vương phi năm nay mười lăm tuổi, xin hỏi Vận trắc phi bao nhiêu tuổi rồi?"

Lạc Chi Y nâng mắt nhìn về phía Lâm Vận Nhi, ngực lớn nhưng không có đầu óc, thì ra là như vậy.

"Ngươi..."

Sắc mặt Lâm Vận Nhi xanh mét, tuổi tác là cảm kị của nàng, nàng năm nay hai mươi sáu tuổi, mà Vương gia mới mười chín, nàng còn lớn hơn Vương gia bảy tuổi.

"Thu Nhi, còn không động thủ?"

"Vâng, tiểu thư."

Thu Nhi tiến lên tát một cái "chát" lên mặt tiểu Đào.

"Ngươi dám đánh ta, ta liều mạng với ngươi!"

Tiểu Đào chuẩn bị đánh trả lại.

"A -"

Tay tiểu Đào còn chưa chạm vào mặt Thu Nhi liền bị chặn đứng, sau đó bị vịn gãy.

"Lạc Chi Y, cái đồ tiện nhân này, ngươi có ý gì?!"

Tiếng kêu của tiểu Đào đã kéo tâm tư Lâm Vận Nhi về, nàng đã nói rõ tiểu Đào là thiếp thân nha hoàn của nàng, Lạc Chi Y lại còn dám động tay, suy ra không chỉ đánh tiểu Đào, còn đánh cả mặt mũi của nàng.

"Chát"

Vừa dứt lời, trên mặt Lâm Vận Nhi liền trúng một cái tát mạnh mẽ.

Yên tĩnh, hoàn toàn yên tĩnh.

Vương phi đánh Vận Trắc phi?

"Tiện nhân, ngươi..."

"Chát"

Lời còn chưa nói hết lại hứng thêm một cái tát.

Lạc Chi Y mỉm cười nhìn Lâm Vận Nhi, nói là mỉm cười, kỳ thực ý cười cũng không chạm tới đáy mắt.

"Bản Vương phi là thê, ngươi là thiếp. Không biết tôn ti."

Lạc Chi Y ôn nhu nói, khóe miệng câu lên, trông mắt lạnh như băng, tựa hồ tỏa ra áp lực vô hình.

"Ngươi, ngươi, ngươi chờ đó cho ta"

Áp lực khiến Lâm Vận Nhi hít thở không thông, tiếng nói khẽ run, nàng rất muốn trốn khỏi đây. Thực tế Lâm Vận Nhi cũng làm như vậy, bỏ lại câu nói liền chật vật chạy ra ngoài.

"Nương nương, chờ nô tỳ a!"

Tiểu Đào nhìn Lâm Vận Nhi không để ý đến nàng mà một mình chạy đi liền run sợ không ngớt, trời ạ, đến nương nương mà vương phi còn dám đánh, nô tỳ như nàng không phải chết chắc rồi sao?

"Vương phi tha mạng, Vương phi tha mạng, nô tỳ biết sai rồi, cầu Vương phi tha cho nô tỳ."

Tiểu Đào quên đi tay mình bị bẻ gãy, dập đầu xin tha.

"Thu Nhi, tiếp tục. Đây là nguyên tắc của ta."

Lạc Chi Y không hề bị lay động.

"Vâng, tiểu thư."

Thu Nhi vốn định cầu xin tiểu thư, nhưng nghe được tiểu thư nói như vậy, nàng đã hiểu, nếu như hôm nay nàng buông tha tiểu Đào, thì tương lai sẽ có càng nhiều người như tiểu Đào. Nghĩ đến đây, nàng ra tay cũng không lưu tình.

Nhìn thấy Thu Nhi lĩnh hội ý tứ trong lời nói của nàng, Lạc Chi Y cảm thấy một tia vui mừng, nàng không nhìn lầm, nha đầu này rất thông minh, cố gắng bồi dưỡng, sau này sẽ có thể giúp đỡ cho nàng.

"Người đến, đi mời đại phu lại đây."

"Vâng, Vương phi"

Nghe xong dặn dò của Lạc Chi Y, một hạ nhân liền đi ra ngoài mời đại phu.

Mệnh lệnh của Vương phi, hần không dám không nghe theo. Đến Vận Trắc phi mà còn bị chinh thê thảm, hần chỉ là một hạ nhân nho nhỏ, quả thực không dám nghĩ đến a!

"Vương phi, đại phu đến rồi."

Thu Nhi mới vừa đánh xong, gia đình đã mời một đại phu đến.

"Tham kiến Vương phi"

Lão đại phu miễn cưỡng nhìn về phía Lạc Chi Y đang ngồi trên băng ghế, hành lễ. Thật là một quái nhân, nếu muốn cứu cũng đừng nên phạt chứ!

Đại phu đi tới bên tiểu Đào, đang muốn trị liệu cho nàng thì..

"Chờ đã, bản Vương phi gọi ngươi tới là để ngươi trị liệu cho Thu Nhi, đánh nhiều như vậy, tay khẳng định rất đau, còn tiểu Đào, đó là người của Vận trắc phi, hần nên do Vận trắc phi quản."

Về mặt cùng giọng điệu của Lạc Chi Y nhân nhật nhưng lại như đánh vào lòng mỗi người ở đây. Vương phi nương nương thật là quái nhân, đánh người còn sợ tay đau.

"Còn tiểu Đào, ngươi đi đi, ngươi không cần cảm ơn bản Vương phi, nói cho Vận trắc phi biết, nàng cũng không cần cảm kích bản Vương phi, muốn cảm kích thì nên cảm kích truyền thống tốt đẹp, cuối cùng, tiểu Đào, ngươi hãy nhớ cho kỹ, người của bản Vương phi, không cho phép người khác bắt nạt."

Bạn đang đọc truyện *Vô Tâm Khí Phi Hoa Đào Nhiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 5: Hừ! Cùng ta đấu?

"Vương gia, ngài phải vì Vận Nhi làm chủ a, hức...hức..."

Lâm Vận Nhi không cam lòng ở chỗ của Lạc Chi Y ăn quả đắng, cố ý đem y phục của chính mình xé đến rách rách rưới rưới, làm cho tóc ngổn ngang không thể tả, chạy về phía trước.

Lạc Chi Y, người hãy chờ vương gia trừng trị người đi, ta theo vương gia bốn năm, đã đắc tội người của ta, không có một ai có thể sống sót. Người liền chờ xem, không chỉ chiếm vị trí vương phi, còn không đem ta để ở trong mắt, bất kể là điểm nào, người đều phải chết.

Như không nghe thấy âm thanh kêu oan của Lâm Vận Nhi, ánh mắt Ly Phong lóe lên một tia căm ghét, mà ba người khác thì lại rất hứng thú nhìn hần, có chút ý cười trên sự đau khổ của người khác.

Ha ha ha, hậu viện lại nổi lửa rồi!

"Chuyện gì xảy ra?"

Ly Phong nhìn người vô cùng chật vật trước mắt, lạnh lùng hỏi.

Bắt quả ánh mắt lóe lên một tia hứng thú, lại có thể đem Lâm Vận Nhi làm cho chật vật như vậy, người này không phải quá ngu thì chính là quá thông minh.

"Ngài phải vì người ta làm chủ a, hức...hức, vương phi thực sự là khinh người quá đáng, hức...hức..."

Lâm Vận Nhi quỳ trên mặt đất dùng khăn tay che mặt gào khóc, vương gia tuy rằng sùng nàng, thế nhưng ngoại trừ ở thời điểm thị tẩm, xưa nay không cho nàng đụng vào hần, mà bây giờ, xem vương gia sắc mặt, âm trầm đến đáng sợ, cho nên nàng chỉ có thể quỳ xuống kêu oan.

"Vương phi? Lạc Chi Y?"

Cái kia nữ nhân ham mê nam sắc chết tiệt, nhớ tới nàng ngày ấy hần mới vừa về kinh bắt ở trên người hần chảy nước miếng cộng thêm chảy máu mũi, còn có đại hôn ngày ấy nhìn hần chảy nước miếng nên sắc mặt Ly Phong càng không tốt, cả người tỏa ra khí tức âm lạnh.

Nhìn Ly Phong biến hóa, Lâm Vận Nhi trong lòng cười trộm, hừ, Lạc Chi Y, người chết chắc rồi!

Mà mặt khác ba người cũng ở trong lòng cười trộm, tình hình ngày ấy hần về kinh đã ở toàn kinh thành, thậm chí là toàn Ly quốc đều truyền khắp rồi, nắm giữ danh xưng Chiến Thần Phong vương gia tuổi mới đến nghiêng nước nghiêng thành, bị ham mê nam sắc được "chứng nhận toàn quốc" - Lạc Chi Y trước mặt mọi người đùa giỡn, bị dọa đến "hoa dung thất sắc", nhưng đáng tiếc bọn họ ngày ấy không một người ở đây, bỏ qua cơ hội ngàn năm một thuở trò hay a, ha ha.

Bắt quả nghĩ đến nữ nhân hám nữ sắc kia, ngoại trừ Hoa Tường Dung, hai người khác trong mắt đều lóe qua sắc thái căm ghét.

"Người đến, đi hoang viên đem cái kia hám nữ sắc tới đây cho bản vương. Vận Nhi đứng dậy đi"

Nữ nhân hám sắc chết tiệt, bản vương nể mặt hoàng huynh cùng lão sư mới đáp ứng cưới người, còn cho người làm chính phi, nhưng người lại còn dám xuất hiện, nhắc nhở bản vương lần kia sỉ nhục, hừ, tốt, bản vương đã nghĩ nếu xuất hiện một lần thì ngược người một lần.

"Chết tiệt, tại sao còn chưa tới đây! Quân gia, người đi xem cho bản vương!"

Hơn nửa giờ trôi qua rồi, trà đều thay đổi nhiều lần rồi, lại còn không đến, hám sắc nữ nhân dám để cho hần đợi!

"Vâng"

Thiên a, sắc mặt vương gia thật là dọa người. Quân gia run rẩy về phía ở ngoài chạy đi.

"Ta đối với vương phi của người có chút ngạc nhiên"

Hoa Tường Dung không nhìn người nào đó tức giận, thân nhiên nói, hần quanh năm ở thần y cốc không thường về kinh, đối với Lạc Chi Y chỉ nghe tên không gặp người. Nghe nói nàng là một tên rác rưởi cộng thêm ham nam sắc, nghe nói nàng để biểu đệ này của hần từ trước tới nay lần đầu tiên ở thời điểm chiến thắng về kinh ngay lúc nghênh đón liền sỉ nhục, hần không đi lưu ý, nghe qua rồi liền cho qua luôn. Nhưng là lần này, hần có chút ngạc nhiên, không vì cái gì khác, chỉ vì hần cảm thấy vương phi nương nương này là cố ý.

A, có chút ý tứ...

Nghe vậy, sắc mặt Ly Phong càng xấu đi, mà hai người khác cũng có chút không rõ, rác rưởi hám sắc nữ nhân kia lại không có xông đến, lúc trước, chỉ

cần nài biết nơi nào có mỹ nam liền liều sống liều chết đi nơi đến, bây giờ Phong mỹ nhân dùng lễ lớn như vậy "xin mời" nàng, nàng đã lâu vẫn chưa xuất hiện, vấn đề, tuyệt đối có vấn đề.

Bên trong Lâm Vận Nhi càng thêm mâu thuẫn, một mặt, mừng thầm Lạc Chi Y điếc không sợ súng, để vương gia cùng mọi người chờ đợi, mặt khác, nàng đứng đây đã hơn nửa giờ rồi, chân đều muốn gãy rồi.

... Lại là hơn nửa giờ...

Ngoại trừ Hoa Tường Dung, sắc mặt những người khác cũng không vui được, đặc biệt là Ly Phong, quả thực có thể dùng xanh mét để hình dung.

Hoa Tường Dung chậm rãi uống trà, ha ha, thú vị a, thú vị.

Sắc mặt hai người khác tuy không có xấu như Ly Phong, bắt quả cũng rất khó coi, chết tiệt, không phải là muốn xem kịch sao? Để bọn họ chờ lâu như vậy, bọn họ rất rảnh rồi sao?

Lâm Vận Nhi cũng một lòng hi vọng Lạc Chi Y đến nhanh lên một chút, tiện nhân, còn không mau đến đây, chân của nàng bắt đầu run lên rồi a, đứng lâu như vậy, xem sắc mặt vương gia, nàng cũng không dám lơ đãng ngồi xuống.

"Vương, vương gia, học...học, vương, vương gia..."

Ở một giây trước khi Ly Phong nổi khùng thì quản gia liền chạy vào, nhìn vương gia sắc mặt xanh mét, tìm quản gia đều đang run rẩy a, cộng thêm chạy quá nhanh, hô hấp không thuận, một câu nói nói thật lâu mà chỉ được có hai từ.

"Quản gia, người đâu?"

Ly Phong thấy hần nửa ngày không nói ra được đoạn sau, từ trong miệng nói ra vài từ.

"Vương... vương...vương phi nói nàng...nàng đang chỉnh trang phục, muốn...muốn đem mặt đẹp nhất của chính mình hiện ra cho...cho ngài xem "

Quản gia thờ được, bắt đầu nói lắp, trời ạ, hần ở vương phủ hơn mười năm, còn chưa từng thấy vương gia phát hỏa lớn như vậy, ngay cả lần trước vương gia ở về kinh cũng không bằng!

Phi! Hần làm sao có thể nói vương gia mất mặt đây? Là ngoài ý muốn, đúng, mất mặt đến thế vương gia còn không tức giận như bây giờ, thiên a, hần muốn cáo lỗi hồi hương rồi, làm sao lại gặp phải sự việc này?

"Đi xuống đi."

Trông quản gia sợ đến mặt đều trắng, âm thanh của hần mềm xuống, quản gia ở vương phủ hơn mười năm, đã già rồi, không chịu nổi cơn giận của chính mình, nể mặt quản gia từ nhỏ ở bên, Ly Phong nhìn xuống lửa giận trong lòng.

"Làm sao, còn không đi xuống!?"

Trông quản gia không có động tác, lửa giận mới vừa đề xuống lại hùng hực nổi lên, bắt đầu quát.

"Vương gia, vương phi nói...nói mời ngài đợi, kiên trì chờ chút, mới...mới chờ ngắn ấy thời gian liền thiếu kiên nhẫn là...là...là..."

Có phải đàn ông hay không a?

Đương nhiên, đoạn sau còn chưa nói hết, quản gia liền "ngát" rồi.

Và tất nhiên, hần là già bộ bất tỉnh, nếu như hần đem lời kia nói xong, không phải nói rõ ý nguyện muốn về quê chuẩn bị trước hậu sự sao?

"Người đến! Đem quản gia dẫn đi!"

Được rồi, Ly Phong phát điên rồi!

"Vương...vương gia."

Nhìn quản gia bị mang xuống, một thị vệ nào đó bị người nào đó phái đến truyền lời bắt đầu run.

"Người đâu?"

Lời này Ly Phong hỏi rất bình tĩnh, có một câu nói rằng: trước bão táp đáng sợ nhất là sự yên tĩnh.

"Vương...vương phi nói...nói nàng lạc...lạc đường rồi. Đi...đi nhà bếp hỏi...hỏi đường. Đễ...để nô tài đi tới thông báo ngài."

Ô ô ô, hần đã tạo nghiệt gì a?

"Nàng lạc đường!? Người sao không mang nàng tới?!"

Ly Phong lần thứ hai phát điên.

"Nô...nô tài quên...quên...đã quên."

Ô ô ô ô, lúc đó ánh mắt vương phi thật là khủng khiếp, tuy rằng rất bình tĩnh, thế nhưng làm cho tận sâu trong linh hồn hắn cảm thấy sợ hãi. So với vương gia đang phát điên hiện tại còn khiến người ta sợ sệt hơn, lúc đó hắn chỉ biết vương phi bảo hắn rời đi trước, lúc ấy như được cứu rỗi nên làm sao để ý được nhiều như vậy?

"Đã quên?! Người đến, đem nô tài vô dụng này kéo ra ngoài đánh năm mươi đại bả!"

Ly Phong tức giận, trong vương phủ của hắn tại sao có thể có người ngu xuẩn như vậy, nữ nhân rác rưởi ngốc nghếch kia cũng coi như xong, nàng là được thừa tướng lão sư nuông chiều từ nhỏ, nhưng trong vương phủ của hắn sao lại có người ngu xuẩn như thế?

Kết quả, thị vệ kia bị kịch rồi, vương gia nhà hắn đem phần lớn tức giận đều chuyển đến trên người hắn, đáng thương a!

Hai vị mỹ nam khác cuối cùng cũng rõ ràng, bọn họ bị người lừa bịp rồi, ngốc không còn gì để nói ở chỗ này chờ hơn một canh giờ. Nữ hoa si này tựa hồ không đơn giản như vậy!

Lâm Vận Nhi nhưng chỉ lo đau chân, tâm tư căn bản không nghĩ đến Lạc Chi Y, chân đau quá nha, nàng rất muốn ngồi xuống nghỉ ngơi...

Thời gian một nén hương trôi qua.

Hai cô gái một trước một sau xuất hiện ở trước mắt mọi người. Nữ tử phía trước lộ ra một gương mặt rất bình thường, thế nhưng cả người lại toát ra một loại khí chất đặc biệt, không nói ra được là khí chất gì.

Nữ tử phía sau có một gương mặt có thể nói là thanh tú. Nữ tử phía trước cho người ta một cảm giác bình tĩnh, bởi vì nàng không nhìn người nào đó mặt đen, tự tại cực kỳ, mà nữ tử phía sau lại có vẻ rất bất an, tựa hồ đang run.

"Vương gia tìm bản vương phi?"

Nữ tử đi phía trước chính là Lạc Chi Y, nàng đi tới cái ghế bên cạnh Ly Phong, ngồi xuống, nhàn nhạt hỏi.

Đôi con ngươi như đang nhìn thẳng, kì thực là nàng ngồi tại chỗ bất động thanh sắc nhìn rõ tất cả mọi người, đây là điều nàng quen thuộc kiếp trước, vĩnh viễn duy trì cảnh giác, vĩnh viễn lấy tốc độ nhanh nhất biết được vị trí và hoàn cảnh mọi vật.

"Lạc Chi Y, người thật là to gan, nhìn thấy bản vương không chỉ không hành lễ, bản vương còn chưa cho người ngồi người lại dám ngồi! Trong mắt người vừa không có quy củ, vừa không có bản vương?!"

Ly Phong tức giận làm khó dễ, đồ hám nữ sắc chết tiệt!

"Ai nha! Vương gia, người thật là oan uổng người ta a...Nhân gia vừa mới gả đến, làm sao biết được quy củ của vương phủ, huống hồ sau đó nhân gia đến ở tại hoàng viên, không gặp được một người nào khiến người ta cảm thấy có quy tắc a... Hức... Hức... Nhân gia làm sao biết vương phủ có quy tắc gì! Hức... Hức... Còn có, trong mắt nhân gia đương nhiên không có người a...hức...hức..."

Nước mắt Lạc Chi Y nhất thời như vòi nước tuôn trào, cuộn cuộn mà đến! Nhìn tất cả mọi người không biết làm sao, thật là ghê gớm a! Có người trở mặt nhanh như vậy sao? Vừa mới bắt đầu còn "bản vương phi", đến nơi còn không coi ai ra gì, làm sao chớp mắt công phu liền "nhân gia", bày ra một bộ oan ức cơ chứ?

"Lạc... "

Ly Phong mở miệng.

"Nhân gia đem vương gia ngài để ở trong lòng rồi nha! Hức... Hức... Người sẽ bắt nạt người ta, hức...hức... Người không phải là không muốn nhìn thấy nhân gia sao? Hức...hức... Hay...hay là người không phải không muốn gặp lại nhân gia sao? Hức... Hức... Nhân gia sẽ tác thành người, hức...hức... Thu Nhi, chúng ta đi, hức...hức..."

Nói xong, nàng dùng đôi mắt đẹp còn đang không ngừng rơi lệ trừng Ly Phong một chút, lôi kéo Thu Nhi còn chưa phục hồi tinh thần chạy ra ngoài không quay đầu lại.

Hừ! Cùng ta đấu?

Ly Phong bị đôi mắt của Lạc Chi Y trừng nên cũng sợ một chút, tuy rằng chỉ là nhìn thoáng qua, thế nhưng liền khắc ở trong lòng hắn.

Đó là một đôi mắt thế nào a... Như trong suốt lại như sâu thẳm, như ẩn chứa tình ý lại như lãnh tình, như oán giận lại như hờn dỗi... Khó có thể tưởng tượng, một đôi mắt lại có thể bao hàm mâu thuẫn nhiều như vậy.

Ba vị mỹ nam khác cũng sững sờ, tình huống này là thế nào, mới đến liền đi rồi? Không kể nàng không nhìn sự tồn tại của bọn họ, cùng hình tượng hám nữ sắc mà bản thân bọn họ biết không phù hợp, nàng cứ như vậy đi rồi?

(Lạc Chi Y: nhân gia nhìn mà! Chính các ngươi không biết a, nhân gia thật oan uổng)

Đợi lâu như vậy mà nàng đi tới cạnh bên Ly Phong, khóc lóc một hồi rồi lại đi về? Bọn họ thật sự rất rảnh rồi sao?

Lâm Vận Nhi cũng há hốc mồm, xong rồi sao? Nàng cứ thế mà đi thôi à? Chính mình đã đứng hơn một canh giờ, mà nàng cứ như vậy đi rồi, chính mình tìm đến vương gia làm chủ hay đến đề phạt a? A~! Tại sao kết quả lại như vậy?

"Đừng!"

Đột nhiên xuất hiện âm thanh phá tan tâm tư bốn mỹ nam

"Người đến, đem Vận trắc phi đưa trở về!"

Ly Phong chán ghét liếc Lâm Vận Nhi té xỉu trên mặt đất, chết tiệt, lãng phí nhiều thời giờ như thế, hán còn chưa kịp phản ứng, chuyện này cứ như thế sống chết mặc bay rồi!

Đem đôi mắt kia còn đang quanh quẩn ở trong đầu hết sức quên đi, nữ nhân hám sắc chết tiệt, tại sao nàng lại là nữ nhi của lão sư, cưới nữ nhân như vậy cũng phải nén giận, ham mê nữ sắc, rắc rối, còn khóc suốt mướt như vậy, nhìn liền phản cảm!

Bạn đang đọc truyện *Vô Tâm Khí Phi Hoa Đào Nhiều* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 6: Trừng trị ác bá

Từ lần kia từ phòng khách trở về thì đã qua bốn ngày, những ngày qua Lạc Chi Y không nhàn rỗi, mỗi ngày nàng đều luyện võ công, có điều làm cho nàng kinh hãi chính là thân thể này trước đây đã từng luyện qua công phu, hơn nữa có nội lực rất mạnh.

Hỏi qua Thu Nhi, Thu Nhi nói nàng cũng không biết, trước đây chưa từng thấy tiểu thư luyện công nên Lạc Chi Y mấy ngày nay vội vàng đem nội lực của thân thể này kết hợp với võ công kiếp trước, thêm vào nàng từng xem qua không dưới ngàn bản bí tịch võ công, dựa vào bản lĩnh đã gặp qua là không quên được đem những bí tịch kia nhớ rõ ràng rành.

Tinh hoa bên trong bí tịch khá là lợi hại, tương đối thích hợp để Lạc Chi Y luyện công, nàng phải biến đổi đến mức mạnh nhất, bất kể là ở cổ đại hay ở hiện đại thì cường giả mới có thể làm theo ý mình, có thể làm chủ vận mệnh của mình.

Vận mệnh của Lạc Chi Y nàng, chỉ có thể là bản thân nàng nắm giữ.

"Tiểu thư, đều bán xong rồi, tổng cộng bán được 10 vạn 2 308 lượng bạc đây là ngân phiếu!"

*Lưu ý: 1 lượng bạc = 100 nguyên, 1 lượng vàng = 10 lượng bạc.

Thu Nhi từ bên ngoài trở về.

Tiểu thư bảo nàng đem hết thấy đồ trang sức bán đi, lúc đó tiểu thư chỉ lưu lại một cây trâm ngọc, nàng không hiểu, nhiều trang sức đẹp thế như vậy, cây trâm vàng rực rỡ lại không muốn, vì sao một mực lưu lại cây trâm ngọc?

"Hừm, tiểu Thu thật ngoan, ta bảo người mua nam trang, có mang về không?"

Lạc Chi Y xoa xoa mặt Thu Nhi, cảm giác rất tốt.

"Có mua, tiểu thư, người lại bắt nạt ta!"

Thu Nhi bắt đầu chu mỏ lên án, từ sau sự kiện tại nhà bếp kia, nàng càng ngày càng yêu thích tiểu thư, cùng tiểu thư càng ngày càng quen thuộc, nàng cũng càng ngày càng hiểu rõ ngài. Không phải là hám sắc nữ nhân trước khi mất trí nhớ, cũng không phải là người lạnh như băng lúc mới vừa tỉnh lại, mà là một người rất dễ thân cận.

Tuy rằng tiểu thư hay đùa cợt nàng nhưng nàng cảm giác được tiểu thư đối xử với nàng chân thành. Tiểu thư, người yên tâm, mặc kệ người muốn làm gì, Thu Nhi mãi mãi cũng ủng hộ người.

"Được rồi, chúng ta đi thay quần áo, ngày hôm nay đi dạo phố."

Lạc Chi Y nắm túi phục trên tay Thu Nhi, lôi kéo Thu Nhi đi thay y phục. Nàng cần ra ngoài xem xét, muốn thành lập thế lực của chính mình, đầu tiên phải có đầy đủ tài lực, 10 vạn lượng bạc, ở hiện đại tương đương với một triệu nguyên nhân dân tệ, còn thiếu rất nhiều a, còn phải nghĩ biện pháp đi ra ngoài kiếm chút tiền.

Mặt khác, nàng còn cần nhân lực, mà nhân lực, khởi nguồn tốt nhất chính là khát cái, nàng muốn đi ra ngoài xem xét chút tài năng đáng để bản thân sử dụng.

"Tiểu... Công tử, chúng ta đi đâu a?"

Một tiểu đồng thanh tú hồi bạch y công tử đi phía trước, bạch y công tử kia khuôn mặt tuy rằng bình thường, nhưng khí chất rất tốt, cũng kéo tới không ít người quan tâm.

"Không biết, đi xung quanh một chút."

Lạc Chi Y đánh giá tình huống xung quanh, nàng đối với quốc gia này cũng có bước đầu hiểu rõ, kinh tế rất phát đạt, so với Đường triều càng phát đạt hơn chút.

"Công tử, bên kia thật là nhiều người nha, chúng ta đi nhìn thử!"

Thu Nhi nhìn thấy cách đó không xa có thật nhiều người tụ lại nên cũng kéo Lạc Chi Y về hướng bên kia chen chúc.

"Hừ! Bỏ đại gia coi trọng người, là phúc phận của người, lại dám không biết điều, đánh, mạnh mẽ đánh cho bỏ đại gia, không được dừng."

Một người mặt đầy dâm loạn chỉ huy gia đình đánh đập thiếu niên trên đất.

"Thật đáng thương, bị Ngô Kiếm Nhân coi trọng rồi."

Thu Nhi ở một bên nhỏ giọng thăm thỉ.

"Đi... Ha ha! Ta Tịch Nhân (*), ha ha, Người Tịch Nhân, cha người lấy tên đúng là đặc biệt a, bất quá cùng người rất xứng đôi!"

(*) Ngô Kiếm Nhân:

+ "Ngô" đồng âm "Ngộ" = "Wo": Ta.

+ "Kiếm" đồng âm "Tịch".

Lạc Chi Y đột nhiên lớn tiếng nói.

Ngay khi nàng dự định bảo Thu Nhi rời đi thì bỗng cảm giác được sát khí ác liệt, theo cảm giác liền tìm được một đôi mắt lạnh lẽo, kiếp trước là sát thủ đầu bảng, nàng đương nhiên không khó để phát hiện đôi mắt ẩn chứa sát khí kia.

Xem ra thiếu niên này sẽ là thủ hạ thứ nhất ở đây của nàng a, người của nàng, làm sao có thể để người ta bắt nạt cơ chứ?

[Tác giả: tiểu Y a, làm sao người biết hắn sẽ trở thành người của người?]

Lạc Chi Y: chỉ cần ta nhìn trúng, liền nhất định sẽ là của ta.

Tác giả không nói gì, tại sao ta lại miêu tả người cuồng như thế =.]

"Tiểu tử thái này người nói cái gì a, muốn tìm cái chết?"

Ngô Kiếm Nhân trừng Lạc Chi Y.

Người xung quanh đều nhìn chằm chằm nhưng bọn họ cũng không dám cười, Ngô Kiếm Nhân này là tên ác bá, ý vào là cháu trai của Lâm Đại Tướng Quân, hoành hành bá đạo, hơn nữa còn là đoạn tụ, nhìn thấy nam tử đẹp để một chút liền cướp.

Bạch y công tử này tuy rằng hình dáng không ra sao, thế nhưng khí chất quá tốt, bất quá đáng tiếc, chọc giận ác bá này... Mọi người ở trong lòng tiếc hận.

"La cái gì? Thật sự coi chính mình là Thành Long a?! Nhìn đức hạnh này của người, hàm răng như lúa vừa gặt, trong ba tầng, ngoài ba tầng, để lâu về sau chắc còn có giá trị khảo cổ. Lão tử thật muốn đem người đưa vào viện bảo tàng rồi thu vế vào cửa! Còn có, phía trước người như bị xe ép qua, nhìn nghiêng thì như bị lừa gạt qua, sau lưng như bị heo đè lên. Người chính là nhân loại rung động nhất trong lịch sử, cũng là thất bại nhất! Người thực sự là xấu tan nát cõi lòng, xấu từng điểm vụn vặt. Vừa ra khỏi cửa thì Thiên Sơn điều liền tuyệt chủng, vạn người liền tuyệt diệt. Mẹ người sinh ra người chính là nét bút hồng to lớn nhất trong nhân sinh của nàng~!"

Lạc Chi Y vọt tới trước mặt hắn, nói một câu đánh một câu, hơn nữa chỉ đánh vào mặt, thao thao bất tuyệt đến khi "Tịch Nhân" đã bị đánh nằm trên mặt đất.

"Ha ha ha ha ha ha..."

Tiếng cười đầy trời, người xung quanh cũng không nhìn được nữa, tiểu công tử này nói một chuỗi dài như thế, không chỉ không dừng lại, còn đem người đánh bất tỉnh, thật là cường hãn, bất quá Ngô Kiếm Nhân này thật vô dụng, bị một tiểu công tử đánh bất tỉnh như thế.

Bọn họ làm sao biết, trải qua mấy ngày luyện tập, khí lực của Lạc Chi Y không phải người bình thường có thể so sánh, tuy rằng nội lực của nàng thì vô dụng.

"Phốc~"

"Khắc khắc~"

"Đùng!"

Trên lầu hai của trà lâu đối diện, một tử y công tử mới vừa ngâm trà vào liễn phun ra ngoài.

Bên cạnh là bạch y công tử vừa đem thức ăn đưa vào trong miệng liền bị nghẹn lại.

Một thanh y công tử làm cho chén rượu trên tay trắng lệ hi sinh.

Một hắc y công tử trên gương mặt ngàn năm bất biến lại thấy được khóe miệng giương lên khả nghi.

Một hồng y công tử quanh thân bị tức giận vờn quanh, chết tiệt, lần trước hắn bị lừa đến góc rồi!

"Kính Thành khi nào lại xuất hiện người thú vị như vậy!"

Tử y công tử lên tiếng hỏi.

"Mộ, ngươi biết."

Bạch y công tử nhếch miệng lên, nhàn nhạt đáp.

Bạch y công tử chính là người lần trước xuất hiện ở vương phủ, Trích Tiên công tử - Hoa Tường Dung.

Ha ha ha, càng ngày càng thú vị rồi.

"Hắn" tại thời điểm vừa xuất hiện hắn liền nhìn thấy, bề ngoài xấu xí thế nhưng khí chất rất tốt, ngay cả bọn họ đều không ai có khí chất tốt như hắn. Mê gái? Rác rưởi? Là vàng thau lẫn lộn đi?

[Người nào đó la: chết tiệt Hoa Tường Dung, cô nãi nãi bề ngoài xấu xí lúc nào? Bình thường, là tướng mạo bình thường!]

Tác giả nào đó: so với mặt của tên Trích Tiên kia, không nói người xấu xí không thể tả là rất nể mặt người rồi!

"A ~!"

Tác giả nào đó bị đánh bay.]

"Nhận thức? À?"

Ly Mộ nghi hoặc, hắn nhận thức lúc nào, hắn làm sao không biết, một chút ấn tượng đều không có a!

"Ha ha, không phải là Tam ca Vương Phi Lạc Chi Y sao?"

Thanh y công tử vui cười đáp.

Lạc Chi Y? Tam tẩu? Lần trước hại bản vương lãng phí thời gian như vậy, bản vương sẽ đòi lại nha.

Thanh y công tử cũng là mỹ nam lần trước xuất hiện tại vương phủ - Dạ vương gia, Ly Dạ.

"Tam vương phi, Lạc Chi Y?!"

Ly Mộ giật mình nhìn về phía Ly Phong, sắc mặt Phong lúc nào trở nên khó nhìn như vậy rồi? Còn có, không phải nói Lạc Chi Y là một tên rác rưởi hám nữ sắc sao? Xem ra không quá giống a.

"Ha ha, đúng đấy, là bản vương vương phi."

Ly Phong giận dữ cười, lại dám lừa bản vương, xem ra bản vương phải cố gắng gấp gờ người mới được a.

"Chết tiệt, người tiểu tử này, lại dám đánh đại gia người, người biết đại gia người là ai sao? Đại gia người có cậu là Lâm đại tướng quân đó!"

Ngô Kiếm Nhân phục hồi tinh thần lại, hướng về phía Lạc Chi Y quát, tiểu tử này đánh không sót chỗ nào, đúng là mẹ nhà hấn đau!

"Lâm đại tướng quân? Đệt! Người lại dám giả mạo cháu trai của Lâm đại tướng quân, hòng bôi đen thanh danh Tướng Quân, Tướng Quân điều quân nghiêm cẩn, ái quốc yêu dân tại sao có thể có cháu trai như người, đại ca đại tỷ ở đây, đại thúc đại thẩm, chúng ta quyết không thể để kẻ cặn bã này làm bẩn danh tiếng Đại Tướng Quân, mọi người cùng nhau tiến lên, đem những tên bại hoại này đánh cho mẹ bọn họ cũng không nhận ra, xông lên a..."

Lạc Chi Y cảm phần sục sôi kích động quần chúng. Lâm đại tướng quân? Cha của Lâm Vận Nhi? Ha ha, rất tốt, vậy thì nàng sẽ cố hết sức giúp hấn dạy dỗ cháu trai.

"Đứng! Chúng ta lên!"

"Đứng, đánh hấn"

...

Ngô Kiếm Nhân này vốn khiến người chán ghét, hiện tại Lạc Chi Y vừa nói như thế, bọn họ cũng bắt đầu hành động, đặc biệt là những người đã từng bị Ngô Kiếm Nhân bắt nạt, càng không sẽ bỏ qua cơ hội này, mọi người cùng nhau tiến lên, lá gan cũng lớn hơn, tựa hồ Ngô Kiếm Nhân thật sự là giả mạo, còn bọn họ đang giữ gìn danh dự của Tướng Quân.

Trong nhất thời, Ngô Kiếm Nhân cùng mấy tên chó săn của hấn chịu khổ bị quần ẩu, phải gọi là bì tráng.

"Thu Nhi, đi thôi."

Lạc Chi Y ôm lấy thiếu niên trên đất, kêu Thu Nhi còn đang sững sờ, tâm tình thật tốt rồi đi.

Trên trà lâu nào đó, năm vị mỹ nam phong cách khác nhau khoe miệng co giật, cường hãn, tuyệt đối cường hãn!

"Ha ha ha, Tam đệ, xem ra vương phi này cũng không tệ lắm mà! Vì huynh cũng không cần cảm thấy thấy thẹn đối với người rồi, ha ha~"

Ly Mộ tâm tình thật tốt, vốn hấn mạnh mẽ từ hôn liền cảm thấy có lỗi với Phong, bây giờ nhìn lại Lạc Chi Y kia không những không phải rác rưởi, còn rất thông minh, không chỉ giáo huấn Ngô Kiếm Nhân, còn để Lâm lão nhi kia không cách nào làm khó dễ, nghĩ tới đây, Ly Mộ trong mắt thâm u một mảnh, nếu như là một nam tử, chắc chắn có đủ tư cách, thật đáng tiếc...

Ly Phong liếc Ly Mộ một chút, khép hờ hai mắt, không nhìn ra hấn lúc này đang suy nghĩ gì.

Bạn đang đọc truyện *Vô Tâm Khí Phi Hoa Đào Nhiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 7: Mặc Sĩ Tuyệt Ca

"Người đã trúng Hóa Công Tán rồi"

Trở lại hoang viên, Lạc Chi Y đem thiếu niên đặt lên giường.

"Mục đích của người."

Thiếu niên lạnh lùng nói, thanh âm giống như từ trên đỉnh Tuyết Sơn theo gió mà đến, mang theo từng tia cảm giác mát mẻ nhưng cũng như rất bông bênh phiêu lãng.

"Sau khi trị xong người theo ta tung hoành"

Lạc Chi Y nhún mày.

Rất tốt, không ngốc.

"Giúp ta giải độc, mặt khác cho ta hai ngày."

Thiếu niên trầm mặc một hồi rồi mở miệng nói.

Nơi sâu xa trong đôi mắt tuôn ra một chút sát ý, hấn muốn lấy đồ vật của chính mình về, muốn làm cho người phản bội hấn phải trả giá đại giới.

"Được, người tên là gì?"

Lạc Chi Y hỏi, ha ha, người này không đơn giản a, có thể đem sát ý ẩn giấu sâu như vậy, bất quá ẩn giấu như thế nào đi nữa đối với nàng mà nói đều không có tác dụng, bởi vì nàng quen thuộc nhất chính là sát khí.

"Mặc Sĩ Tuyết Ca."

"Hừm, người trước tiên tắm rửa, chuẩn bị giải độc. Tiểu Thu, đi vào."

"Tiểu thư, người..."

"Tiểu thư? Người là nữ nhân?!"

Lời của Thu Nhi còn chưa nói hết liền bị Mặc Sĩ Tuyết Ca đánh gãy.

"Làm sao? Muốn đòi ý?"

Lạc Chi Y thấy đáng vẻ kinh ngạc của Mặc Sĩ Tuyết Ca, cảm thấy có chút buồn cười, nguyên bản khuôn mặt đang trong trạng thái co quắp, nghe thấy lời của Thu Nhi một thoáng liền đem mắt trừng lớn, còn có đáng vẻ cũ sao?

Bất quá, đôi mắt kia của hắc đĩnh là cực kỳ đẹp đẽ, Lạc Chi Y cứ như vậy nhìn kỹ đôi con ngươi màu hổ phách. Đôi con ngươi như lưu ly ngọc, là một kiệt tác của tạo hóa!

"... Không có"

Mặc Sĩ Tuyết Ca nhìn đôi mắt xinh đẹp của Lạc Chi Y nên trong nháy mắt liền thất thần, bất quá rất nhanh hắc đĩnh đã lấy lại tinh thần, đem mặt dời đi chỗ khác.

Đôi mắt kia của nàng, như thu thủy, như hàn tinh, như bảo châu, như bạch ngọc, bên trong khảm lên một Viên trân châu ngăm đen, rất đẹp, là hắc đĩnh mắt đẹp nhất hắc đĩnh gặp, tựa thâm u, lại tựa trong suốt, tựa ẩn tình, lại tựa vô tình...

"Chuẩn bị nước nóng để tắm cho tiểu Ca, hắc đĩnh muốn tắm rửa."

Nói xong cũng không để ý tới Mặc Sĩ Tuyết Ca không ngừng co giật khóe miệng, ưu nhã đi ra ngoài.

"Người là tiểu Ca?"

Khi Lạc Chi Y trở lại hoang viên, có một thiếu niên mặc áo xanh từ nội đường đi ra, mày liễu tình mục, ngọc diện đôi môi, tuấn tú như vậy, lạnh lẽo như vậy, tốc độ tùy ý rồi tung, da thịt băng tuyết trắng nõn long lanh, lãnh đạm tùy ý biểu lộ, mi phong chót vót, giống như băng tuyết trên núi không bao giờ thay đổi.

"Đừng gọi như vậy"

Mặc Sĩ Tuyết Ca dùng ánh mắt đóng băng nhìn Lạc Chi Y.

"Làm sao? Tiểu Ca đã quên sau khi trị xong thì người theo ta tung hoành? Hay là tiểu Ca muốn đòi ý?"

Lạc Chi Y nhún mày, hắc đĩnh là rất đẹp đẽ, ánh mắt của nàng tốt cỡ nào mới tiện tay lượm về một mỹ nam a.

"... Tùy theo người."

Trầm mặc một hồi, Mặc Sĩ Tuyết Ca xoay người vào nhà, lạnh lùng nói ba từ, tựa hồ muốn đem Lạc Chi Y đông chết, thế nhưng đối với họ Lạc nào đó thì vô dụng.

"Hừm, lúc này mới ngoan, vậy liền bắt đầu giải độc đi."

Lạc Chi Y bước nhanh đến.

Thân thể Mặc Sĩ Tuyết Ca dừng lại, ngoan?

"Người trước tiên cởi quần áo, ta muốn dùng kim châm niệm phong lại mười bốn kinh mạch 361 huyệt, Nhâm Mạch 24 huyệt, Đốc Mạch 28 huyệt. Trong thời gian này không thể cử động."

Sau đó dùng nội lực đem độc bức đến Định Kinh huyệt (trong lòng bàn tay), cuối cùng dùng đao tạo lỗ hổng ở lòng bàn tay, đem độc bức ra là xong.

Mặc Sĩ Tuyết Ca cởi áo ra, lộ ra thân thể trắng nõn óng ánh, long lanh như ngọc.

"Thiên a, ta thật hoài nghi người là một thiếu nữ."

Lạc Chi Y nhỏ giọng thăm thì, nếu như đem hai viên anh đào trước ngực đổi thành bọc lớn...

Nàng xem như ghen tỵ, một đại nam nhân, da dẻ lại tốt như vậy, ngay cả nàng là người không thích chưng diện đều phải cảm thán.

Hít sâu, bình tĩnh lại tâm tình, lấy ra bao kim châm, tay mát lạnh lệ liền đâm vào trên người Mặc Sĩ Tuyệt Ca, chờ niệm phong các huyết xông, Lạc Chi Y đi đến phía sau hắn, dùng lòng bàn tay chế trụ sau lưng Mặc Sĩ Tuyệt Ca, bắt đầu vận công bức độc...

Khoảng chừng sau nửa canh giờ, Lạc Chi Y mở mắt ra, lấy ra một cái chủy thủ chạm khắc khéo léo, ở lòng bàn tay của Mặc Sĩ Tuyệt Ca cắt ra một đường, dòng máu đen chậm rãi chảy ra... Chờ máu không chảy nữa thì Lạc Chi Y cúi đầu, mút vào vết thương, phải đem độc tố hút ra mới được.

Khi phiên môi mềm mại dính sát lòng bàn tay của Mặc Sĩ Tuyệt Ca thì thân thể hắn run lên, phảng phất trái tim nhảy lên như không bị khống chế, tê tê đại đại rung động từ trái tim truyền đến tứ chi.

Thời điểm hắn cảm giác mình sắp ngất đi, Lạc Chi Y nhổ ra máu tươi trong miệng vừa hút vào, sau đó bắt đầu thu hồi kim châm. Mặc Sĩ Tuyệt Ca thần trí cũng từ từ trở lại trong đầu. Chỉ là trên mặt nổi lên vết đỏ ửng nhàn nhạt.

"Người, là ai?"

Mặc Sĩ Tuyệt Ca hỏi, xưa nay hắn không biết trên cõi đời này có người sở hữu y thuật lợi hại như thế, lại có thể giải Độc Vương Hóa Tán Công không người nào có thể giải, nhưng hắn biết, trong thiên hạ này y thuật tốt nhất chính là là thần y công tử - Hoa Tường Dung.

Hoa Tường Dung hắn đã từng nhìn thấy, nàng không phải Hoa Tường Dung. Hơn nữa, coi như là Hoa Tường Dung, đối với Hóa Tán Công này sợ cũng là không thể giải đi!

Nàng đến tốt cùng là ai, nắm giữ tuyệt thế y thuật nhưng ngay cả tên đều chưa biết.

"Lão đại người tên là Lạc Chi Y."

Lạc Chi Y uể oải trả lời, chết tiệt, độc này đúng là con mẹ nó bá đạo, hầu như dùng hết nội lực rồi, không biết phải bao lâu mới có thể dưỡng trở về như cũ.

"Người làm sao rồi?"

Nghe thấy âm thanh uể oải, Mặc Sĩ Tuyệt Ca nhìn về phía nàng. Tựa hồ cũng không có cái gì không ổn.

(Đừng quên, Chi Y đang đeo mặt nạ da người, sắc mặt tái nhợt không cách nào nhìn ra nha)

"Không có chuyện gì, độc giải rồi, công lực của người cũng khôi phục rồi, đi làm chuyện của người, hai ngày, vào ngày mai giờ này nhớ về đưa tin."

Lạc Chi Y cũng không thèm nhìn hắn, tự cởi áo khoác, kéo chăn qua rồi ngã ra giường ngủ. Giải độc này thật là mệt mỏi a!

Mặc Sĩ Tuyệt Ca nhìn nàng không coi ai ra gì cời quần áo ngủ, khoe miệng co giật, nữ nhân này đến cùng là cái gì, hắn còn ngồi ở trên giường nàng đây, nàng không sợ hắn sắc tâm quá độ, đối với nàng mưu đồ gây rối?

Thấy nàng nhắm mắt không tiếp tục để ý, hắn đứng dậy, nhảy qua cửa sổ dùng khinh công bay đi.

Lạc Chi Y mở mắt, đệt! Người này so với những người khác đúng là tức chết người, vốn tưởng rằng nàng nội lực thâm hậu, nhưng so sánh với Mặc Sĩ Tuyệt Ca thì nàng vẫn còn kém xa!

Cổ Đại này thật là đã kích niềm tin của nàng, tiện tay nhặt được một tên tiểu đệ, nàng cũng không sánh nổi, xem ra nàng còn phải nỗ lực a, nếu không như vậy làm sao tung hoành?

Nàng làm sao biết, cái "tiện tay nhặt được một tiểu đệ" này lại là thiên hạ đệ nhất sát thủ, đồng thời cũng là Tu La các chủ đây?

Bạn đang đọc truyện *Vô Tâm Khí Phi Hoa Đào Nhiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 8: Bị phạt

Ngoài phòng truyền đến hàng loạt tiếng bước chân, có người đến!

Lạc Chi Y mở mắt ra, trong con ngươi chợt lóe lên tinh quang mơ hồ, nhanh đến mức khiến người ta không bắt được. Mười mấy năm sống kiếp sát thủ,

mười mấy năm ra sức huấn luyện, khiến cho nàng cho dù dưới tình huống tiêu hao thể lực trăm trọng thì vẫn như cũ duy trì sự cảnh giác.

"Nô...nô tỳ tham kiến vương gia."

Thanh âm run rẩy của Thu Nhi từ ngoài cửa truyền đến, vương gia?

Lẽ nào là vì chuyện hôm đó?

"Lạc Chi Y đâu?"

Tàng âm trung tính vang lên, âm thanh tuy rằng không lớn, thế nhưng để lộ tức giận bên trong vẫn bị Lạc Chi Y bén nhạy phát hiện. Chết tiệt, quả nhiên là tìm đến tra hỏi, tại sao lại đến lúc này a, nội lực tiêu hao hết nên nàng không phải sẽ trở thành bé ngoan bị ngược sao?

"Vương... Vương gia, tiểu thư mệt mỏi, đang nghỉ ngơi."

Ô ô ~, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ a, tiểu thư đã phân phó không thể để cho bất luận người nào đi vào...

"Nghỉ ngơi?"

Ly Phong nhíu mày.

Nhắc chân muốn tiến lên.

"Vương gia, không thể đi vào!"

Thu Nhi thấy Ly Phong đi về hướng gian phòng của Lạc Chi Y liền đứng dậy ngăn cản hần. Nàng không thể để cho vương gia đi vào, tiểu thư đã phân phó, cho dù chết, nàng cũng muốn ngăn cản vương gia.

"Một tiểu nha hoàn lại dám can bản vương? Được, rất tốt a, tiểu thư nhà ngươi dạy bảo đúng là khá tốt. Người đến, đem nha hoàn không biết tôn ti này kéo xuống, chịu một trăm trượng hình!"

Ly Phong nổi giận, không cho vào? Ngày hôm nay mới vừa từ bên ngoài mang về một nam tử...

"Vương gia trăm công nghìn việc, nha hoàn của bản vương phi không cần vương gia hỗ trợ dạy dỗ"

Ly Phong vừa dứt lời, Lạc Chi Y liền mở cửa bước ra.

"A, cảm tình rất tốt, chủ nhân rốt cục cũng đi ra. Lạc Chi Y! Ngươi thật là to gan?! Bản vương đến ngươi không chỉ không nghênh tiếp, còn sai khiến nha hoàn ngỗ nghịch với bản vương! Cuộc sống của ngươi trải qua quá thoải mái rồi đi! Nếu ngươi nói nha hoàn của ngươi do chính ngươi dạy dỗ, vậy bản vương cũng lười phí công sức, bất quá ngươi là vương phi của bản vương, như vậy, ngươi, phải do bản vương tự mình đến dạy dỗ! Người đến, đem Lạc Chi Y trượng hình một trăm cái, ngay tại chỗ này hành hình."

Hừ, bản vương tỏ ra tốt như vậy tỏ sao?

Lạc Chi Y lạnh lẽo liếc Ly Phong một chút, trượng hình một trăm cái? Bản cô nãi nãi sẽ ghi nhớ.

Không chờ thị vệ đến áp người, Lạc Chi Y tự mình nằm trên mặt đất, động tác thông dong tao nhã, nhìn một đám người há hốc mồm.

"Còn đứng ngây ra đó làm gì, đánh a, thời gian của bản cô nãi nãi quý giá vô cùng."

Lạc Chi Y nằm trên mặt đất, miễn cưỡng nói, nhắm hai mắt, tựa hồ đang hưởng thụ mà không phải bị phạt.

"Không được! Vương gia, là nô tỳ sai, là nô tỳ sai rồi, không liên quan đến tiểu thư, nếu ngài muốn đánh thì hãy đánh nô tỳ đi, vương gia!"

Thu Nhi lấy lại tinh thần, ngăn trở thị vệ muốn lên trước chấp hình.

"Thu nhi. Tránh ra."

Lạc Chi Y lạnh nhạt nói, mặc nhiên không có mở mắt ra.

"... Dạ..."

Thu Nhi thân thể run lên, cắn môi lùi ở một bên. Tiểu thư đã lâu không nói những câu lạnh băng như vậy rồi, đúng vậy, tiểu thư không cho từ chối, nàng biết. Nhưng...

Ly Phong nhìn về phía Lạc Chi Y, ánh mắt mang một tia sáng phức tạp. Vừa nãy, trên người nàng tựa hồ tỏa ra một loại lực uy hiếp khiến người ta không nhìn được thần phục... Nhưng thời điểm nhìn về phía nàng thì cái gì cũng không cảm giác được, là ảo giác của hần sao?

"Đừng! Đừng! Đừng! Đừng..."

Trong hoang viên rất yên tĩnh, chỉ có mấy tiếng "đùng đùng" nghiêm trọng vang lên.

Mà Lạc Chi Y vẫn như cũ nhắm hai mắt, trên mặt một tia biến hóa cũng không có, ngay cả lông mi cũng không có một chút run rẩy nào, phảng phất những cú đánh kia không phải rơi trên người nàng.

Nhưng xem gương mặt của nàng lại như đang ở dưới ánh mặt trời ôn hòa nhắm mắt dưỡng thần, tự tại thoải mái.

Thu Nhi dùng tay che miệng, không để cho mình khóc lên.

Ly Phong nhìn gương mặt Lạc Chi Y bình yên, không đau sao?

Hắn là Tướng Quân, có thể nói bị thương chính là chuyện thường như cơm bữa, thế nhưng, nếu là nhiều trượng đánh trên người như vậy, hắn tự hỏi không cách nào làm được.

Nếu không phải nhìn thấy trên bạch y của nàng càng ngày nhiễm càng nhiều vết máu, hắn khẳng định sẽ hoài nghi hai thị vệ kia không dùng lực.

"Nếu ngươi biết sai rồi..."

Không biết tại vì sao, Ly Phong lại mở miệng nói như vậy, âm thanh không có lệ khí mà rất ôn nhu, nhẹ nhàng, mềm mại... Nhưng đáng tiếc, hiện tại không ai có tâm tình nghe tiếng nói của hắn.

"Không cần."

Lạc Chi Y nhàn nhạt đem câu nói phía sau của Ly Phong đánh gãy, bắt quá âm thanh mang theo một tia khàn khàn.

"Dừng lại, đánh bao nhiêu rồi?"

Hắn bắt được trong thanh âm của nàng có một tia khàn khàn, nguyên lai cũng có cảm giác...

"Thưa vương gia, đã đánh bốn mươi đại bản rồi."

"Há, còn sót lại sáu mươi đại bản, ha ha, giữ đi, về sau chậm rãi đánh, ha ha ha..."

Ly Phong cười to rồi đi hoang viên, nếu như quan sát kỹ sẽ phát hiện bước chân của hắn tựa hồ có chút ngón ngang, tiếng cười kia vốn là hé miệng hồng ra, trên mặt nửa tia tiêu ý cũng không có.

Hắn là bị gì rồi, nhìn gương mặt Lạc Chi Y không hề có cảm xúc thì hắn cảm giác ngực có chút rầu rĩ, nghe tiếng nói khàn khàn của nàng, trong lòng hắn tựa hồ có một chút hơi đau đớn...

Đúng rồi, Lạc Chi Y là nữ nhi của lão sư, hắn chỉ là quan tâm lão sư mà thôi, ha ha, chính là như vậy.

Thị vệ phía sau nhìn vương gia của chính mình có chút há hốc mồm, vương gia của bọn họ luôn luôn cao thâm khó dò, xưa nay không nhìn ra hắn đang suy nghĩ gì, mà hôm nay, khuôn mặt vương gia từ phiến muộn đến nghi hoặc, từ nghi hoặc lại tới hiểu rõ, cuối cùng lại phảng phất như nghĩ thông suốt rồi, tâm tình thật tốt, quái dị ~ quái dị!

...

"Tiểu thư, ngươi kiên nhẫn một chút nha, trước tiên Thu Nhi giúp ngươi đem quần áo cởi ra, nếu không chờ máu khô rồi thì sẽ dính chung một chỗ."

Thu nhi vừa rơi lệ vừa nhẹ nhàng đem quần áo bóc ra từng mảng.

"Tiểu thư, hức...hức... Đều là Thu Nhi sai...hức... Nếu không phải tiểu thư vì bảo vệ Thu Nhi...hức...thì sẽ không bị thương thành như vậy rồi...hức..."

Thu Nhi gạt mình nhìn vết thương dưới lớp quần áo, tự trách không ngừng.

"Thu Nhi, ngươi thật là đại dột a, ngươi cho rằng chuyện ngày hôm nay là bởi vì ngươi ngăn cản hắn sao? Là chúng ta ngày hôm nay trên đường phố bị tóm rồi."

Lúc đó nàng cũng cảm giác được vài đạo ánh mắt hứng thú cùng một đạo ánh mắt sắc bén dừng lại ở trên người nàng, nhưng tình thế bức bách, nàng không có tra cứu nhưng không ngờ lại bị tóm rồi.

Nàng ngày ấy lẽ ra hẳn chắc hẳn biết được rồi, thêm vào nội lực của nàng vẫn chưa có khôi phục, nàng có cái gì để chống lại hắn, vì lẽ đó hôm nay bị đánh là không tránh khỏi, mà nếu không tránh khỏi thì nàng cũng lười lãng phí miệng lưỡi.

Sau đó nàng sẽ từ từ trả lại cho hắn.

"A?!"

Thu Nhi kinh ngạc.

...

Đêm đó, một thân ảnh màu đen lách vào hoang viên, từ trước cửa sổ nhảy vào trong phòng Lạc Chi Y, ánh mắt nhìn về phía giường nàng liền sùng sốt tại chỗ.

Nguyệt quang chiếu vào trên giường, Lạc Chi Y nằm úp sấp ngủ say, nhưng điều này cũng không có vấn đề gì, có vấn đề chính là Lạc nào đó trần như nhộng, hơn nữa trên người cũng không có đắp cái gì, ngọc thể ngang dọc, ở dưới nguyệt quang hiện ra ánh sáng mê người, trên lưng có bớt hoa mai màu hồng long lanh xinh đẹp.

Hắc y nhân không biết lẳng lẳng nhìn bao lâu mới phục hồi tinh thần, từ cửa sổ lóe lên biến mất, Lạc Chi Y vừa muốn mở mắt ra, hắc y nhân đã trở về, đưa Ngưng Ngọc Cao trên tay phóng tới bên cạnh Lạc Chi Y, tiếp theo cuống quýt xoay người bay đi.

Chờ vài giây, thấy hắc y nhân không trở về, Lạc Chi Y mở mắt ra, nhìn bình bạch ngọc bên gối, oán thăm:

"Bệnh thần kinh, đánh người lại tới đưa thuốc"

Mà hắc y nhân của chúng ta đang lách vào gian phòng của Ly Phong, kéo miếng vải đen che mặt xuống, một gương mặt yêu nghiệt họa quốc ương dân lộ ra, trên mặt còn xuất hiện vài rạn mây đỏ.

Nhìn lên xà nhà liền thấy hạ thân Thượng ám vệ đang căng thẳng, khí huyết dâng lên, một giọt máu mũi là chã hạ xuống.

Ly Phong sắc mặt tối sầm lại.

"Lăn đến Vũ Vận Các."

Lương Thượng thành toàn cho hạ thân, tuân mệnh đáp:

"Vâng, vương gia."

Từ trong áo móc ra một tấm mặt nạ da người đeo lên, chính là một Ly Phong khác, như một làn khói nhỏ biến mất.

Nếu là trước đây, để hấn đi Vũ Vận Các, đó là lấy mạng của hấn, bất quá hôm nay, nếu như không làm bé ngoan nghe lời, e sợ so với mất mạng còn khủng bố hơn nữa.

Hấn hiện tại khẳng định, vương gia là đoạn tụ, nhiều tiểu mỹ nhân như hoa như ngọc như vậy, một người cũng không muốn.

Không muốn thì không muốn đi, cùng chính mình không liên quan, thế nhưng vì sao một mực để hấn (Lương Thượng) thay hấn (Ly Phong) đi cùng những mỹ nhân kia phiền vân phúc vũ, vì sao?

Chính mình thượng nữ nhân của chủ nhân, không nếm trải được tư vị tiêu hồn thực cốt mà thay vào đó đều là thống khổ a~

Vì sao? Vì sao? Vì sao a?

Bạn đang đọc truyện *Vô Tâm Khí Phi Hoa Đào Nhiều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 9: Tứ đại công tử

"Trở về rồi?"

Lạc Chi Y nằm lý ở trên giường, nhìn Mặc Sĩ Tuyệt Ca, cái tên này đến rất đúng hẹn.

"Hừm, người... "

Mặc Sĩ Tuyệt Ca nhìn Lạc Chi Y nằm lý ở trên giường, muốn hỏi nàng bị làm sao, thế nhưng quan tâm chuyện của người khác hấn xưa nay chưa từng làm, không biết nên nói thế nào, nói được nửa câu thì ngưng, không còn đoạn sau, vẻ mặt có chút không tự nhiên.

"Cũng không có cái gì, bị người ta đánh cho mấy đại bản mà thôi. Nếu tiểu Ca trở về rồi thì bắt đầu đi làm việc đi."

Nhìn về mặt Mặc Sĩ Tuyết Ca không dễ chịu, Lạc Chi Y hững hờ đáp. Lộ được kia rất tốt, qua một ngày nữa liền có thể hành động như bình thường rồi.

"Đánh bằng roi? Ly Phong?"

Mặc Sĩ Tuyết Ca tựa hồ chỉ nghe nàng bị đánh mấy đại bản, hơi thay đổi sắc mặt. Chẳng biết vì sao, nghe có người đánh nàng, ngực hắn liền cảm thấy có con giặc.

Hắn hai ngày nay thu hồi Tu La Các, đem tất cả người đã phản bội hắn đưa đi gặp Diêm Vương, đồng thời cũng biết Lạc Chi Y nàng là ai, Ly quốc Thừa Tướng tam nữ nhi, thiên hạ đệ nhất rác rưởi hám sắc, Phong vương gia Vương phi.

Nhưng hắn làm thế nào cũng không thể đem nàng trước mắt cùng người hắn tra được xem thành một người, kém nhau quá nhiều. Đồn đại nàng là rác rưởi, nhưng nàng trước mắt chỉ bằng một thân tuyệt thế y thuật kia cũng thấy không thể nào là rác rưởi.

Đồn đại nàng hám nữ sắc, thấy mỹ nam liền run chân, chảy nước miếng, nhưng khi nàng nhìn thấy hắn thì không có chút bệnh trạng ham mê nữ sắc nào, Mặc Sĩ Tuyết Ca hắn thế nhưng cùng tứ đại công tử là mỹ nam nổi danh đấy.

"Người không nghe thấy lời ta nói à? Ta bị ai đánh mấy đại bản không phải trọng điểm, trọng điểm là ta muốn người bắt đầu từ bây giờ đi làm việc!"

Lạc Chi Y giận dữ, nàng từ sau khi bị đánh mấy đại bản thì niềm tin nắm giữ thế lực của chính mình càng kiên định hơn, nàng chán ghét tình hình nặc người xoa viên đâm nát.

"Đi làm? Ý gì?"

"Chính là người nên đi làm việc rồi."

Lạc Chi Y giải thích, đúng vậy, nàng tại sao lại cùng một cô nhân giảng giải từ tân tiến như vậy đây.

"Muốn ta làm cái gì?"

"Cầm, nơi này có 10 vạn hai ngàn, ra bên ngoài mua một toà nhà hẻo lánh, sau đó đi tìm chút cô nhi có thiên phú hoặc là khát cái, tuổi tác ở mười hai tuổi trở lên, mười tám tuổi trở xuống. Đem bọn họ dần xếp ở trong nhà, sau đó trở về tìm ta."

Lạc Chi Y đem ngân phiếu đưa cho Mặc Sĩ Tuyết Ca.

"Ừm."

Mặc Sĩ Tuyết Ca tiếp nhận ngân phiếu, lại từ phía cửa sổ biến mất. Lạc Chi Y xem phương hướng Mặc Sĩ Tuyết Ca biến mất, khòe miệng co giật, lẽ nào không có cửa sao?

Thu hồi tầm mắt lại, rơi vào trầm tư. Hiện tại thiếu nhất vẫn là bạc a, phải làm thế nào mới có thể trong khoảng thời gian ngắn kiếm được nhiều tiền đây?

Sòng bạc? Đáng tiếc không biết nơi này có trò mạt chược cùng đánh bài hay không.

Thanh lâu? Đúng, thanh lâu! Ha ha, trời không tuyệt đường sống của người a...

"Thu Nhi, đem giấy và bút mực đến."

Lạc Chi Y đứng dậy nói.

"A? Tiểu thư, lấy giấy và bút mực làm cái gì a?"

Thu Nhi hỏi.

"Ta muốn phác họa."

Lạc Chi Y nghĩ đến phương Pháp kiếm tiền nên tâm tình tốt hơn.

"Phác họa?"

Thu Nhi kinh ngạc nói.

"Nhưng không có giấy bút a."

Thu Nhi yếu ớt bù đắp thêm một câu.

Tiểu thư đốt đặc cán mai, chó nói là vẽ vôi, nơi đây cũng không có giấy và bút mực a.

"Không có? Nha, vậy người hiện tại đi mua đi."

"Dạ"

Thu Nhi đáp.

"Chờ đã, mua thêm một khúc cầm (đàn) nữa."

Lạc Chi Y xoay người giữ lại Thu Nhi.

"Cầm? Tiểu thư, ở đây chúng ta có cầm."

Lẽ nào tiểu thư khôi phục ký ức rồi sao? Tiểu thư lại vì vương gia mà luyện cầm? Ô ô ô, không muốn a, nàng yêu thích tiểu thư mất trí nhớ a.

"Há, ở nơi nào? Mau đem tới."

Không có giấy và bút mực, lại có đàn, thân thể của chủ nhân trước cũng thật là một nhân tài.

Thu Nhi ở trong góc tìm ra đàn, đưa cho Lạc Chi Y.

"Tiểu thư, ngươi khôi phục ký ức rồi?"

"Không có a. Đúng rồi, tiểu Thu, nhanh đi mua văn phòng tứ bảo về cho tiểu thư nhà ngươi."

Lạc Chi Y nói với Thu Nhi, a, tiểu nha đầu, nàng cảm thấy kì quái, tại sao sắc mặt nha đầu này đột nhiên khó nhìn như vậy, hóa ra là lo lắng nàng "khôi phục ký ức" a, ha ha.

"Ừm!"

Nghe Lạc Chi Y nói không khôi phục ký ức, mặt Thu Nhi biến chuyển biểu tình, nhanh chóng rời đi hoang viên.

Lạc Chi Y đem đàn phóng tới bàn đá trong vườn, ngồi vào chỗ của mình trên băng đá. Khẽ hất dây đàn, thử một chút âm, cũng không tệ lắm, tuy rằng không tinh là tuyệt hảo, nhưng tổng thể cũng là một cây đàn tốt. Tay ngọc khẽ vuốt dây đàn, bắt đầu cất tiếng hát...

Núi một đoạn, sông một đoạn.

Cầm tú lung linh.

Mơ một đời, nhớ một đời.

Phi hoa lạc trần.

Triều tịch theo trăng lên rồi lại xuống.

Vinh quang xanh ngời ngời.

Mất lại được, được rồi lại mất.

Ôn hương nhuyễn ngọc ngóng trông.

Trăm ngàn vinh sủng, càng sợ càng muốn có được.

Ân trọng tình nồng quá vội vàng.

Phi đao tuốt kiếm đã cạn lực, chén vàng ly ngọc không đổi thay.

Tình giấc mộng lớn, gió gào trời rộng.

Kiếp này...

Từng tiễn người đi xa vạn dặm.

Mỗi bước mỗi loạn, mỗi đoạn lại quay đầu.

Kiếp này...

Ấm áp như bóng câu qua cửa sổ.

Vô ảnh vô tích, một sớm một chiều.

Giữa mưa bão...

Ôn hương nhuyễn ngọc ngóng trông.

Trăm ngàn vinh sủng, càng sợ càng muốn có được.

Ân trọng tình nồng quá vội vàng.

Phi đao tuốt kiếm đã cạn lực, chén vàng ly ngọc không đổi thay.

Tinh giấc mộng lớn, gió gào trời rộng.

Kiếp này...

Từng tiễn người đi xa vạn dặm.

Mỗi bước mỗi loạn, mỗi đoạn lại quay đầu.

Kiếp này...

Ấm áp như bóng câu qua cửa sổ.

Vô ảnh vô tích, một sớm một chiều.

Giữa mưa bão...

[Vinh Diệu - Nhậm Gia Luân]

(Vi ca khúc trong nguyên tác edit khó, nhiều từ ta không hiểu nên mạn phép thay bằng bài Vinh Diệu này nhé)

Một khúc kết thúc, dư âm lượn lờ, bất tuyệt mạnh mẽ, tại cửa hoang viên, chẳng biết từ lúc nào có bốn vị phong cách khác nhau đứng đó, họ đều là bốn mỹ nam tử phong hoa tuyết đại.

Hồng y xinh đẹp tuyệt điểm, thanh y tiêu điều kiệt ngạo, bạch y phiêu dật như Trích Tiên, hắc y lãnh tuấn như hàn băng.

Tầm mắt bốn người đều tập trung ở trong hoang viên cỏ dại rậm rạp, ở thân ảnh màu trắng đang lẳng lặng đánh đàn kia.

Đó là khung cảnh thế nào a? Khu vườn hoang phế chìm đắm trong tiếng ca bi thương, cỏ dại mọc dài hơn người tựa hồ cũng cảm giác được phần đau thương này, nhẹ nhàng rung động.

Cảnh sắc như vậy, rất đẹp, thật sự rất đẹp, không phải vẻ đẹp diễm lệ xán lạn mà là vẻ đẹp thương cảm không trọn vẹn, mỹ nhập lòng người...

"Các vị cảm thấy bản vương phi đàn như thế nào."

Hờ hững âm thanh, cắt đứt không gian vắng lặng.

"Thiên hạ vô song."

"Khó nghe chết được!"

Hai loại đáp án đồng thời vang lên. Không giống nhau là một đáp án thì ba người cùng nói, một cái đáp án thì chỉ có một người.

"Hừm, ba người so với một người, số ít phục tùng đa số. Đến đây đi."

Lạc Chi Y đứng dậy đi tới trước mặt bốn người, duỗi ra tay trắng mềm mại không xương.

"Cái gì?"

Bốn người há hốc mồm, lấy cái gì?

"Thù lao."

Đôi môi khẽ mở.

"Cái gì? Lạc Chi Y, người hướng chúng ta đòi tiền?"

Ly Phong không thể tin tưởng hỏi, nàng có biết hay không ngoài kia có bao nhiêu người tranh nhau đàn một khúc vì bọn họ, nàng ngược lại rất tốt, hướng

bọn họ đòi tiền, nàng không biết rằng bọn họ nghe nàng đàn chính là vinh quang của nàng a!

"Vương gia chẳng lẽ bị yếu tai? Bất quá lúc này người không nghe lắm, bản vương phi hướng về các người yêu cầu thù lao nên có."

Tiền, tiền, tiền thật khó nghe a, vẫn là thù lao êm tai, mặc dù ý tứ như nhau.

"Tam tẩu mỹ lệ đáng yêu của ta, người rất thiếu tiền sao?"

Ly Dạ trên mặt mang theo trêu chọc ý cười, đi dạo đến trước người Lạc Chi Y, dùng mê hoặc âm thanh hỏi.

Ha ha, tam tẩu này thú vị vô cùng, bất kể là lần trước nữa ở vương phủ, lần trước ở trên đường hay là lần này ở hoang viên, nàng đều để lại cho hấn ấn tượng sâu sắc.

"Làm sao? Đường đường là tứ đại công tử còn muốn nghe "Bá Vương khúc" (*), chà chà, đúng là không thấy được, mỗi một người đều mỹ đến hoa nhường nguyệt thẹn, nhìn thế nào cũng không giống như du côn lưu manh thích chiếm tiện nghi của nhân gia a."

(*) Bá Vương Khúc: nghe xong không trả tiền.

Lạc Chi Y không nhìn Ly Dạ, trực tiếp nói, ý tứ trong lời nói rất rõ ràng, trả thù lao! Nếu không trả chính là du côn lưu manh.

"Ha ha, đúng đấy, có thể nghe được một khúc thiên âm như thế thì nên cho "thù lao". Kính xin vương phi vui lòng nhận."

Hoa Tường Dung ở trước lúc ba người khác tức giận đem một khối Mặc Trúc lệnh đưa cho Lạc Chi Y.

"Dung..."

Ba người kia kinh ngạc, chỉ cần ai cầm tấm lệnh này thì Dung trị liệu cho người đó.

"Này, ta nói, người muốn đùa bản vương phi? Đưa cái phá nhãn hiệu cho ta làm chi? Bản vương phi muốn là bạc, hiểu không? Đương nhiên, ngân phiếu cũng được."

Lạc Chi Y đánh gãy lời nói của ba người, Hoa Tường Dung, thần y công tử, y thuật đệ nhất thiên hạ, nhưng lãnh tâm lãnh tình, không dễ dàng cứu người, bất quá nếu nắm giữ Mặc Trúc lệnh, hấn nhất định sẽ xuất thủ cứu giúp, nên người trong thiên hạ vì Mặc Trúc lệnh này tranh chấp một mất một còn.

Bây giờ hấn lấy Mặc Trúc lệnh cho nàng, cũng coi như là xứng đáng một khúc nhạc của nàng rồi, nhưng nàng là ai? Nàng là Lạc Chi Y, kiếp trước nắm giữ bốn cái bằng bác sĩ y học, vì lẽ đó, giữ một khối Mặc Trúc lệnh vô dụng đối với nàng, còn không bằng thực tế nàng lấy bạc - thứ đang khan hiếm trước mắt.

Cái gì? Bốn người há hốc mồm. Phá nhãn hiệu? Nàng có biết bao nhiêu người cầu Thần báí Phật muốn lấy được Mặc Trúc lệnh, bây giờ cho nàng, nàng lại còn nói là phá nhãn hiệu!

"Lạc Chi Y, Phong vương phủ thiếu tiền như vậy sao? Nếu để cho người ngoài nghe được còn tưởng rằng bản vương ngược đãi người đấy!"

Phong nào đó đã quên những chuyện mình đã làm.

"Vương gia a, Phong vương phủ này của người có thiếu tiền hay không, bản vương phi không biết, bất quá, người dám nói người không ngược đãi bản cô nãi nãi? Bây giờ mới mấy ngày trôi qua a, người đã quên bốn mươi đại bản kia rồi?"

Lạc Chi Y trừng mắt về phía Ly Phong, bốn mươi đại bản, bản cô nãi nãi sẽ đòi lại.

"Người... Tốt, người không nói bản vương cũng quên đi, còn thiếu sáu mươi đại bản, nếu người hiện tại đường thương tốt rồi, vậy đem sáu mươi đại bản còn lại bù đắp đi! Đến..."

"Ô ô ô..."

Ly Phong còn chưa nói hết câu liền bị Ly Dạ "ô ô" chặn miệng.

"Ha ha, tam tẩu, hôm nay đa tạ một khúc của tam tẩu, ha ha, Minh, trong lồng ngực ta có ngân phiếu, giúp ta lấy ra, tạ lễ cho tam tẩu."

Ly Dạ một tay ôm Ly Phong đang giãy dụa liên tục, một tay che lại miệng Ly Phong, không cho hấn nói nữa.

Thượng Quan Thu Minh lấy ngân phiếu trong lồng ngực Ly Dạ ra, cũng lấy ngân phiếu trong lồng ngực của mình ra, đưa cho Lạc Chi Y. Mà Lạc Chi Y cũng không chút khách khí vui lòng nhận.

"Chờ đã."

Lạc Chi Y nhìn bốn người muốn rời khỏi, nàng lên tiếng ngăn cản, đi tới trước mặt Ly Dạ:

"Dạ vương gia đúng không? Người đem Phong vương gia chiều đãi ỏn thỏa giúp ta nha!"

Mọi người còn chưa hiểu ý của Lạc Chi Y thì nàng đã dùng hành động chứng minh ý định của mình.

Hai tay thăm dò vào trong lồng ngực của Ly Phong tìm tòi, sau đó mặt mày hớn hờ lấy ra một tờ ngân phiếu, vào thời khắc mọi người còn đang xuất thần đi tới trước mặt Hoa Tường Dung, hai tay đồng dạng dò vào trong lồng ngực hấn, lấy ra một tờ ngân phiếu, vậy vậy.

"Được rồi, các người có thể đi, Thu Nhi đã đi ra ngoài mua đồ, bản vương phi không tiễn rồi."

Nói xong xoay người ôm lấy cây đàn, trước lúc bốn người còn chưa lấy lại tinh thần vận khinh công bay vào trong.

Ân, có tiền thật hạnh phúc a!

"Chết tiết, Lạc Chi... Ô ô..."

Ly Phong vừa tránh khỏi ràng buộc của Ly Dạ liền gào to muốn tiến lên, kết quả lại bị Ly Dạ kéo trở về, một lần nữa bị che miệng lại, tha (đưa) đi...

"Chết tiết, Dạ, người tại sao lại giúp nữ nhân kia?"

Bốn người trở lại thư phòng của Ly Phong, hai mắt hấn trừng trừng Ly Dạ, hung binh vẫn tội.

"Ha ha, tam ca, ta đang giúp người a! Rõ ràng yêu thích nhân gia, còn muốn gọi đánh gọi phạt, tam tẩu hấn là sẽ thù rất dai đi, nếu như tam ca người lần này lại đánh người ta, e sợ sau này sẽ không có cơ hội, ha ha ha, tà không muốn nhìn thấy tam ca đáng yêu của ta thương tâm a."

Ly Dạ miễn cưỡng ngồi ở trên nhuyễn giường chơi nhẫn ngọc trên tay. Trong lòng mặc niệm thêm vào một câu: Ta còn cảm thấy nàng rất thú vị, không muốn để nàng bị người đánh.

"Giúp ta? Giúp ta nên để ta giáo huấn nàng một chút. Hừ! Ai yêu thích nàng rồi? Nữ nhân hámsắc, bản vương xem thường."

Ly Phong quên đi khiếp đảm Ly Dạ mang đến cho hấn. Nữ nhân đáng chết, lớn lối như vậy, hung hăng cũng coi như xong, nàng còn mò hấn, mò hấn cũng không sao, nhưng nàng còn mò Dung!

Nàng đến cùng có biết lễ nghĩa liêm sỉ hay không a, chết tiết nữ nhân hámsắc! Hấn đường đường là Phong vương gia, làm sao lại thích nữ nhân như vậy!

[Ám Hương Ảnh Di nào đó: nhân gia mò là mò ngân phiếu mà.

Phong nào đó: thời điểm mò ngân phiếu cũng tìm thấy trên người bản vương rồi. Sao lại tiếp tục mò Dung?

Ám Hương Ảnh Di nào đó: =.=]

"Ai nha, tam ca, người cũng đừng vội nói, nếu như người có lòng muốn đánh nàng, ta còn có thể kéo người đến đây sao?"

Ly Dạ đối với khuôn mặt đang xấu xí của Ly Phong không thêm để ý tới. Ai... Người khó chịu a, động tâm rồi đi?

Ha ha, tháng ngày thú vị đến rồi a.

"Ai... "

"Ngưng Ngọc Cao."

Thấy Ly Phong bộ dáng như con vẹt chết vẫn còn mạnh mẽ, Hoa Tường Dung nhàn nhạt phun ra ba từ.

Ba từ này nhưng lại làm cho tầm mắt Ly Dạ cùng Thượng Quan Thu Minh đưa đến trên người Ly Phong.

Bọn họ còn nhớ Ngưng Ngọc Cao trên đời này chỉ có ba bình, một bình ở trong tay Hoàng Hậu, một bình trong tay thập nhất công chúa (thập nhất muội muội), còn lại một bình, không cần phải nói tự nhiên là ở trong tay Phong (tam ca) rồi!

Bất quá, hiện tại phải nói ở trong tay Lạc Chi Y rồi!

"Ha ha ha, tam ca, ha ha ha, người... Ha ha ha... Còn muốn nói điều gì? Ha ha ha..."

Ly Dạ phát ra tiếng cười kinh thiên động địa.

Bạn đang đọc truyện *Vô Tâm Khí Phi Hoa Đào Nhiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 10: Cung yến (1)

Lạc Chi Y trở lại trong phòng, đem cây đàn để xuống, đếm đếm ngân phiếu trong tay, ân, cũng không tệ lắm, có 50 vạn.

"Thật là người có tiền a, toàn bộ đều là đại gia."

Lạc Chi Y cảm thán nho nhỏ một chút. Nhưng số tiền này còn chưa đủ dùng, nàng vẫn phải nghĩ biện pháp kiếm lời nhiều tiền hơn mới được.

Trong vườn truyền đến tiếng bước chân quen thuộc, là Thu Nhi trở về.

"Tiểu thư, ta đã trở về."

Thu Nhi mở cửa vào trong, đem đồ vật vừa mua về để xuống, lấy nghiên mực bày sẵn, sau đó bắt đầu nghiền nát.

"Ha ha, tiểu Thu thật đúng là rất được lòng ta a, người để ta sau này làm sao rời khỏi người được, bốn tiểu thư quyết định rồi, coi như người sau này muốn rời khỏi, bốn tiểu thư cũng không tha, ha ha..."

Lạc Chi Y ở trên gương mặt nhỏ bé tron mềm của Thu Nhi sờ một cái, nhìn như đùa giỡn nói. Nhưng khi vừa dứt lời, nơi sâu xa trong con người liền lóe qua một tia sát ý, a, nàng đang nói cái gì, không thể rời bỏ?

Ý lại, là bắt đầu có cảm tình, nàng đối với Thu Nhi tựa hồ có một tia ý lại, nàng bắt đầu có cảm tình rồi sao? Cảm tình là thứ không cần thiết nhất của nàng...

"Tiểu thư, Thu Nhi căn bản không có ý định muốn rời khỏi người a, Thu Nhi muốn cả đời ở lại bên người tiểu thư."

Thu Nhi kiên định đáp. Trước đây nàng chỉ là vì ân cứu mạng của Thừa Tướng đại nhân mới tận tâm tận lực hầu hạ tiểu thư, thế nhưng từ sau khi tiểu thư mất trí nhớ, tiểu thư mạnh mẽ, cơ trí cùng với tiểu thư giúp nàng đòi lại tự tôn, đối với nàng giữ gìn bảo vệ, làm cho nàng yêu thích tiểu thư từ trong đáy lòng, vì lẽ đó hiện tại đối với nàng mà nói, tiểu thư chính là quan trọng nhất.

"A, có đúng không?"

Lạc Chi Y lạnh nhạt nói, nàng phải cố gắng biến cường hơn nữa, hai từ cảm tình này không nên xuất hiện ở trong từ điển của nàng, nếu như có, như vậy liền bóp chết là được rồi.

"Tiểu thư người..."

"Được rồi, nếu đã mài mực xong thì đi xuống đi."

Lạc Chi Y đánh gãy lời nói của Thu Nhi, đi tới trước bàn, chấp bút trám mực, không nhìn Thu Nhi một chút.

"Vâng, tiểu thư."

Thu Nhi lên tiếng, lui ra. Vì sao tiểu thư đột nhiên trở nên lạnh nhạt như vậy, là nàng làm gì sai rồi sao? Tiểu thư chẳng lẽ không cần nàng rồi sao?

Lạc Chi Y đề bút ở trên giấy họa ra một bộ váy ngắn, nguyên tố hiện đại cùng cổ đại kết hợp với nhau.

Nàng hạ bút.

"Thu Nhi... Thu Nhi... Thu Nhi?!"

Lạc Chi Y kêu hai tiếng, không nghe thấy ai đáp lại liền tăng cao tiếng nói.

"Há, tiểu thư, Thu Nhi ở đây."

Lạc Chi Y đột nhiên tăng cao tiếng nói gọi tâm tư của Thu Nhi trở về. Thu Nhi bất an trong lòng, Thu Nhi đáp, đi tới trước mặt Lạc Chi Y.

"Cầm lấy bức tranh này, tìm nơi may đồ tốt nhất làm ra bộ quần áo như hình vẽ. Ở đây có ngân phiếu 20 vạn, còn dư thì người thu lấy đi, lần sau lại dùng."

Lạc Chi Y nhàn nhạt nhìn Thu Nhi một chút, đem bức tranh đưa cho Thu Nhi, cũng đưa thêm 20 vạn.

"Ha ha, dạ, tiểu thư, Thu Nhi lập tức đi ngay!"

Nghe thấy tiểu thư nói lần sau lại dùng, Thu Nhi nhất thời mặt mày hớn hờ, ha ha, tiểu thư còn cần nàng, quá tốt rồi.

Nhìn bóng lưng Thu Nhi rời đi, trên mặt Lạc Chi Y lộ ra thần sắc phức tạp, xem ra nàng thật sự đối với tiểu nha đầu này sản sinh ra cảm tình, nếu không

phải như vậy thì tại sao nàng lại nói câu nói kia làm cho Thu Nhi an tâm đây?

Vẫn là mau mau diệt trừ đi...

Lạc Chi Y nhìn phía ngoài cửa sổ, hiện tại đã có phương pháp kiếm tiền, chờ sau khi kiếm được đầy đủ tiền vốn, nàng nên thành lập thế lực của mình thế nào đây?

Nếu muốn được tự do tự tại sống tiếp thì vốn tài lực là không đủ, còn phải có quyền thế, nhưng ở cổ đại, quyền lực là đến từ hoàng gia, nàng phải làm sao đây?

Còn có thân thể này đến cùng có bí mật gì không muốn người khác biết? Nàng sẽ bị dính vào sao?

Dựa theo tình huống bây giờ thì hẳn là nàng không có năng lực ứng phó, nhưng nàng không thể chịu đựng nhất chính là bị người khác áp chế! Xem ra nàng phải cố gắng làm cho mình trở nên mạnh mẽ nhanh nhất có thể mới được.

Không biết Mặc Sĩ Tuyệt Ca hoàn thành nhiệm vụ thế nào rồi?

Lạc Chi Y xoay người lại, một lần nữa đi tới bên cạnh bàn, ngồi xuống viết thật nhanh. Trong độ tuổi từ mười hai tuổi đến mười tám tuổi thì tư tưởng của mọi người còn chưa định hình, tính dẻo dai là cao nhất, đầu tiên phải cố gắng giáo dục, nàng tin tưởng trong vòng một năm nhất định có thể nuôi dưỡng được một nhóm người vì nàng mà làm việc...

Sáng hôm sau.

Lạc Chi Y đang ngủ đột nhiên mở mắt ra, tiếng bước chân xa lạ truyền đến, lại là đến tra hỏi?

"Thu Nhi cô nương, không biết vương phi có ở đây không?"

Quần gia mang theo hai nha hoàn đi tới hoàng viên, một nha hoàn trên tay nâng một bộ hoa y màu hồng nhạt, một nha hoàn trên tay cầm một cái khay, bày ra trên đó một ít đồ trang sức tinh xảo.

"Tiểu thư còn chưa thức dậy."

Thu Nhi nhìn người đến, đáp.

Những thứ này là cho tiểu thư? Tiểu thư đưa tay làm cho mây tan thấy được ánh trăng? Vương gia cũng yêu thích tiểu thư rồi? Nhưng hiện tại tiểu thư mất trí nhớ rồi a, giống như không thích vương gia chút nào.

"Vậy làm phiền Thu Nhi cô nương thông báo cho vương phi một chút."

Quần gia khách khí nói, đùa giỡn, hẳn có thể không khách khí sao? Quê mụ mụ cùng tiểu Đào bị giáo huấn đã để cho hết thầy hạ nhân trong vương phủ vẫn còn sợ hãi a.

May mắn lúc trước hẳn khách khí một chút với vương phi, nếu lỡ chọc giận tiểu cô nương đó thì hẳn đã bị nàng chinh thâm rồi, thật quá khủng bố!

"Không cần, bản vương phi tỉnh rồi, quần gia đứng không, người không có chuyện gì thì tới hoàng viên làm chi? Ngắm phong cảnh sao?"

Lạc Chi Y mở cửa phòng, lười nhác đi ra.

"Nô tài (nô tỳ) tham kiến vương phi."

Nhìn Lạc Chi Y đi ra, quần gia cùng hai nha hoàn hướng về Lạc Chi Y hành lễ.

"Ừm. Quần gia hôm nay tới để làm gì a?"

Lạc Chi Y thoáng nhìn qua đồ trên tay nha hoàn, tâm trạng sáng tỏ hơn một nửa, nhưng vẫn bất động thanh sắc hỏi.

"Thưa vương phi, Quốc Sư đại nhân hôm nay về nước, Hoàng Thượng buổi trưa mời tiệc bách quan, vì Quốc Sư đại nhân đón gió tẩy trần. Vương gia bảo nô tài đưa tới y vật cho vương phi để tham dự tiệc rượu hôm nay."

Quần gia một mực cung kính đáp.

"Hừm, Thu Nhi, nhận lấy đi. Bản vương phi sẽ đi."

Quốc Sư? Nàng đã nghe Thu Nhi nói qua, đại ca của thân thể này chính là Ly Quốc Quốc Sư, mấy tháng trước đi sứ Lam Nguyệt Quốc.

Còn tiệc rượu này, nàng cầu cũng không được đây, muốn có được quyền lực, nàng đương nhiên phải gặp gỡ Hoàng Đế, quan sát bách quan như thế nào, sau đó mới nhận định bước kế tiếp trong kế hoạch.

"Làm sao, còn có chuyện gì?"

Lạc Chi Y thấy hai nha hoàn đã lui ra nhưng quân gia tựa hồ không hề có một chút ý tứ muốn rời khỏi.

"Thưa vương phi, vương gia bảo nô tài ở đây chờ đợi, chờ ngài trang điểm xong tất cả mọi thứ thì dẫn đường cho ngài."

Mồ hôi lạnh của quân gia ứa ra, khí thế của vương phi thực là ác liệt a, vương gia, ngài còn thảm hơn lão nô rồi..

"Há, ha ha, quân gia hẳn phải biết ta là nữ nhân a, mà nữ nhân thì chuẩn bị trang phục rất lâu, để người chờ lâu như vậy người nhất định sẽ cảm thấy mệt nhọc, đúng rồi, vậy thì phiền quân gia đem cô đại trong hoàng viên này dọn dẹp cho bản vương phi, như vậy người sẽ không mệt nhọc, cũng có thể rèn luyện thân thể, nhất cử lưỡng tiện a! Thu Nhi, giúp ta trang điểm"

Lạc Chi Y liếc mắt nhìn quân gia đang ứa ra mồ hôi lạnh, gọi Thu nhi cùng nàng vào trong.

"Há, đúng rồi, quân gia a, người chớ có biếng nhác nha, nếu như bản vương phi một lát nữa đi ra mà còn nhìn thấy cô đại thì tâm tình sẽ không tốt, tâm tình một khi không tốt thì bản vương phi sẽ bị dễ kích động, mà dễ bị kích động a...vậy tiệc rượu này liền... Ha ha, người hiểu ý ta mà, quân gia."

Ngay khi vừa bước vào gian phòng thì Lạc Chi Y quay đầu hướng quân gia nói.

Nói xong cũng không tiếp tục quan tâm đến quân gia đang khóc không ra nước mắt, tiến vào gian phòng, dặn dò Thu Nhi đóng cửa phòng.

Bên trong, Thu Nhi nhìn Lạc Chi Y đang ngã đầu ngủ không biết nói gì. Ai! Quân gia thật đáng thương a, tiểu thư bình thường đều là giờ Tỵ (9h - 11h) mới thức dậy, nhưng hôm nay quân gia giờ Mão (5h - 7h) liền tới quấy rầy tiểu thư, ai~ Nhất định ngày hôm nay của hân là một bi kịch a.

Thu Nhi đem quần áo để qua một bên, đắp chăn cho Lạc Chi Y, chính mình cũng nằm nhoài trên bàn bắt đầu ngủ.

Ngoài phòng, quân gia chăm chú nhỏ nhỏ cô...

Khi Thu Nhi tỉnh lại liền nhìn thấy Lạc Chi Y ngồi xếp bằng ở trên giường, tựa hồ đang luyện công, cũng không quấy rầy, ngồi chờ ra trên ghế.

Lạc Chi Y thu công mở mắt, chân mày cau lại, nội lực vẫn chưa hoàn toàn khôi phục nhưng lại nhìn thấy Thu Nhi đang mở to hai mắt chờ người ra.

A, nha đầu này càng ngày càng nhập định rồi, hiện tại đã sắp đến mười một giờ rồi mà lại không hô to gọi nhỏ bảo nàng chuẩn bị.

"Hồn trở về đi~ Thu Nhi~ Hồn trở về đi~"

Lạc Chi Y đi tới trước người Thu Nhi, tay trắng ở trước mặt Thu Nhi "chiêu hồn".

"Tiểu thư! Hiện tại là giờ nào rồi? A! Giờ Tỵ rồi, mau mau nhanh, tiểu thư, nhanh rửa mặt a, còn phải đi dự tiệc nữa mà."

Thu Nhi phục hồi tinh thần lại liền cả kinh hoảng hốt. Lạc Chi Y xạm mặt lại, nếu không phải nàng chờ ra, quên mất thời gian thì bây giờ sao phải luống cuống?

Bạn đang đọc truyện *Vô Tâm Khí Phi Hoa Đào Nhiều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 11: Cung yến (2)

Chờ sau khi Lạc Chi Y trang điểm xong, Thu Nhi mở cửa ra. Nhìn một mảnh trống không trong vườn, hai người há hốc mồm, ách, năng lực của quân gia thật là mạnh mẽ, đem cô đại nhỏ đến sáng chói như thế.

"Lão nô thỉnh an vương phi."

Quân gia thấy Lạc Chi Y đi ra liền nghênh đón.

"Người... Người là quân gia?"

Thu Nhi nhìn "khất cái" trước mắt, kinh ngạc nói. Trời ạ, tại sao lại như vậy, đây là quân gia?

Toàn thân đều là bùn đất, trên mặt cũng không may mắn thoát khỏi, trên đầu còn dính một ít cỏ dại, nàng vẫn không nhận ra được đây là quân gia.

"Quân gia a, không phải chỉ nhờ vài cây cỏ dại sao? Sao lại biến thành hình dạng này? Còn không mau dẫn đường cho bản vương phi"

Lạc Chi Y có ý nói, ha ha, nhỏ cô không khó, để một mình người nhỏ một sân đầy cỏ dại còn cao hơn chiều cao của người thì có cảm thấy khó khăn không? Ha ha, ai bảo người quá nhiều giấc mơ đẹp của bản cô nãi nãi chứ!

"Vâng, mời vương phi đi cùng lão nô"

Trên trán quần gia treo đầy hắc tuyến. Đúng, nhỏ cô thôi thì không đến nỗi biến thành như vậy, nhưng hẳn đã là lão nhân gia hơn năm mươi tuổi, tay không đem một sân đầy cỏ dại nhỏ xong hết trong hai canh giờ, có thể "không đến nỗi" sao?

[Lạc nào đó: Ta không bảo người nhỏ xong trong hai canh giờ nha!

Ảnh Di nào đó: A, người không bảo người ta nhỏ xong trong hai canh giờ, nhưng là ai đã nói:

"Há, đúng rồi, quần gia a, người chớ có biếng nhác nha, nếu như bản vương phi một lát nữa đi ra mà còn nhìn thấy cỏ dại thì tâm tình sẽ không tốt, tâm tình một khi không tốt thì bản vương phi sẽ bị dễ kích động, mà dễ bị kích động a...vậy tiệc rượu này liền... Ha ha, người hiểu ý ta mà, quần gia?"

Người ta có biết người đi ra lúc nào không? Đương nhiên chỉ có thể liều mạng mà nhỏ, người nói người...

Lạc nào đó: *liếc Ảnh Di nào đó đang lải nhải không ngớt một cái, ánh mắt lăm lăm, không chút lưu tình đánh bay*]

Lạc Chi Y đi theo phía sau quần gia, dọc theo con đường hai người không biết đã nhận được bao nhiêu sự chú ý. Còn về nguyên nhân, xin mời tham khảo hình tượng của quần gia.

Rốt cục cũng đến cửa, quần gia nhìn thấy xe ngựa trước cửa đã đổi thành một chiếc xe ngựa càng hoa lệ hơn chiếc cũ, hơn nữa còn rất quen thuộc với hắn, tìm quần gia bỗng đập nhanh hơn.

Vương gia tại sao lại trở về? Trời ạ, hẳn muộn như vậy mới "mời" được vương phi đi ra...

Ly Phong đang nhắm mắt dưỡng thần trên xe, nghe thấy tiếng bước chân liền biết là ai đến. Hôm nay cũng không biết hắn bị điên khùng cái gì, vừa làm triều xong liền vội vàng chạy về đón nàng, nàng ngược lại rất tốt, để hắn chờ hơn nửa canh giờ như thế, bảo ám vệ đến xem nàng đang làm gì nhưng ám vệ chỉ nhìn thấy quần gia ở chỗ nàng nhỏ cỏ...

Lạc Chi Y, quả thực rất tốt a, lại dám để hắn chờ...

"Hừ! Vương phi của bản vương rốt cục cũng cam lòng đi ra? Còn không mau lên xe!"

Ly Phong vén rèm xe lên, sắc mặt xấu đến không thể nói thành lời.

Lạc Chi Y đối với sắc mặt của hắn ngoảnh mặt làm ngơ, đi tới, kéo làn váy, nhanh chân sai bước lên xe. Ly Phong nhìn nàng hào phóng nhưng động tác ưu nhã, khỏe miệng giật giật, cuối cùng không hề nói gì.

Hắn nhìn về phía quần gia, sâu kín nói một câu:

"Nếu quần gia yêu thích nhỏ cỏ như thế, vậy sau này cỏ dại trong Phong vương phủ đều giao cho người."

Sau đó hạ màn xe xuống, dặn dò phu xe lên đường.

Quần gia nhìn theo xe ngựa đi xa, khóc không ra nước mắt, yêu thích nhỏ cỏ? Hẳn đời này hận nhất chính là nhỏ cỏ~ Cỏ dại trong toàn bộ vương phủ giao cho hắn? Một đạo sét đánh đến đánh chết hắn đi!

Trên xe ngựa, Lạc Chi Y khí định thần nhàn nhắm mắt dưỡng thần, đối với "lãnh quang" của Ly Phong không có thời gian để ý.

Còn Ly Phong tức giận đến muốn phát cuồng, từ xưa tới nay chưa từng có ai trong lúc hắn căm tức mà còn có thể nhàn nhã như thế, nữ nhân hám sắc đáng chết này, không chỉ không phản ứng chút nào, còn không nhìn lấy hắn một cái.

"Lạc Chi Y, người không ưa bản vương như thế?"

Thanh âm của Ly Phong ngầm có ý tức giận, đánh vỡ yên tĩnh trên xe ngựa. Nàng không phải khóc lên khóc xuống muốn gả cho hắn sao? Hiện tại toại nguyện rồi, vì sao nàng đối với hắn không một chút để ý nào?

"Há, bản vương phi sao dám không ưa vương gia, chỉ là sợ vương gia tăng thêm buồn phiền mà thôi, người trong cả thiên hạ đều biết, ngày đó đại hôn bản vương phi liền bị vương gia ném ra khỏi phòng tân hôn, trở thành khí phụ. Bản vương phi nghĩ, vương gia khẳng định là không muốn gặp lại bản vương phi, như vậy bản vương phi tự nhiên không dám quấy quấy lấy vương gia, tăng thêm buồn phiền cho ngài."

Lạc Chi Y mặc nhiên không có mở mắt ra, thanh âm nhàn nhạt nghe không ra thật giả.

Ly Phong nghe xong lời của nàng, tâm tình tựa hồ hiểu được, hóa ra là oán hận hắn a, vậy hôm nay sau khi về vương phủ liền bảo nàng chuyển về Chủ Các ở là được rồi.

"Người còn chưa đủ tư cách trở thành buồn phiền của bản vương."

Ly Phong lạnh nhạt nói, ý tứ là người có thể quán quít lấy bản vương, bản vương sẽ không buồn phiền.

Thế nhưng lời này rơi vào tai Lạc Chi Y liền biến hóa... Xem thường bản cô nãi nãi? Bản cô nãi nãi sẽ không trở thành buồn phiền cho người, thế nhưng bản cô nãi nãi sẽ trở thành ác mộng của người! Người chờ tiếp chiêu đi!

Xe ngựa đến cửa hoàng cung thì dừng lại, Ly Phong sau khi xuống xe ngựa liền muốn đưa tay đỡ Lạc Chi Y xuống, nhưng Lạc Chi Y đem làn váy nâng lên, tiêu sái gọn gàng đi xuống xe ngựa, tay Ly Phong liền lúng túng dừng lại ở giữa không trung như vậy!

Nhưng đây là ở Hoàng Cung, hần không muốn để cho người khác chê cười, làm bộ như không có chuyện gì xảy ra mà thu tay về. Chết tiệt, khi hồi phủ sẽ cẩn thận trừng trị nàng.

"Ha ha, tam ca, tam tẩu, các người cũng mới đến a?"

Thanh âm Ly Dạ vang lên, hần vừa nhìn thấy một màn thú vị a, tam ca chủ động đỡ nữ nhân xuống ngựa đã là quái sự, đã vậy nữ nhân còn không cảm kích, so với mặt trời mọc ở hướng tây còn kì quặc hơn.

Lạc Chi Y liếc mắt nhìn ba người đang đi tới, cũng không để ý, tự nhiên đi về phía trước.

Ba người ngây ra, ách, bọn họ từ lúc nào không được tiếp đãi như thế?

Ly Phong nhìn phản ứng của Lạc Chi Y, khoe miệng câu lên, a, nữ nhân này có lúc thật là đáng yêu mà! Bước nhanh về phía trước, kéo bàn tay nhỏ của nàng, mềm mại, băng băng, nàng rất lạnh phải không?

"Người làm gì thế?"

Lạc Chi Y trừng mắt Ly Phong, hần bị điên khùng gì a? Tay muốn tránh thoát, nhưng khí lực lại không lớn bằng hần, tránh thoát không được.

"Bản vương là sợ người đi mất rồi lại làm cho bản vương mất mặt."

Ly Phong cũng không nhìn nàng, chỉ là trên tay càng thêm dùng sức, rất lạnh phải không? Vì sao tay của nàng lại lạnh như thế?

Sắc mặt ba người đứng phía sau khác nhau, Ly Dạ sờ sờ mũi, ồ? Hần bị chán ghét rồi sao?

Tầm mắt Hoa Tường Dung khóa chặt ở nơi tay hai người lôi kéo nhau, chân mày khẽ nhíu, hần không hiểu hiện tại trong lòng hần là cảm giác gì, cao hứng vì Phong có thể tìm được một nữ tử đặc biệt như vậy, hay là lo lắng cho Phong, bởi vì nữ tử kia tựa hồ không phải người mà Phong có thể đạt được!

Trên mặt Thượng Quan Thu Minh vẫn biểu hiện lạnh lẽo như trước, nhìn không ra bất kỳ tâm tình.

...

"Phong vương gia đến, phong vương phi đến!"

"Dạ vương gia đến!"

"Thượng Quan công tử đến!"

"Hoa công tử đến!"

Thái giám liên tiếp thông báo đem tầm mắt của mọi người trong tiệc rượu đều hướng về cửa, tứ đại công tử đến rồi!

Chỉ thấy tại cửa đại điện xuất hiện năm người, bạch y Hoa Tường Dung tuấn mỹ như Trích Tiên, hắc y viên vàng Thượng Quan Thu Minh tuấn khôi như Thiên Thần, thanh y Ly Dạ phong lưu tiêu sái, hồng y Ly Phong yêu nghiệt mê hoặc.

Đây chính là tứ đại công tử! Đồng dạng đều tuấn mỹ như vậy, thế nhưng phong cách, khí chất lại rất khác nhau.

Còn có Phong vương gia nắm tay nữ tử kia, dung mạo thật là bình thường, thế nhưng đứng ở bên cạnh tứ đại công tử tuấn tú tuyệt luân vẫn không cách nào khiến người ta lơ là sự tồn tại của nàng, bọn họ vừa nghe thấy tiểu thái giám gọi "Phong vương phi", lẽ nào là nàng?

Không phải nói ngày đó đại hôn Phong vương gia liền đem nàng đuổi ra khỏi phòng tân hôn sao? Hôm nay nhìn thấy, như thế nào cũng không giống a.

Không để ý tới ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của mọi người, Ly Phong nắm tay Lạc Chi Y đi tới vị trí của vương gia, ngồi xuống, sau đó ba người kia cũng ngồi xuống phía sau bọn họ.

"Hoàng Thượng giá đáo!"

"Thừa Tướng đại nhân đến!"

"Quốc Sur đại nhân đến!"

Theo lời thái giám thông báo, tầm mắt của mọi người lần thứ hai rơi vào cửa điện.

Lạc Chi Y cũng nhìn về hướng đó, Hoàng Đế đi ở phía trước, một thân long bào khiến cả người hắn có khí chất thô bạo, uy nghiêm, dung nhan tựa thần tiên, không gian tự uy, đặc biệt là đôi mắt hắc kim sắc thâm thúy khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Phía sau hắn, là phụ thân của nguyên chủ, không giống như trước đây nàng nhìn thấy trên ti vi hình tượng Thừa Tướng mập mạp già nua, hắn rất tuấn đạt, cả người tỏa ra mị lực thành thực. Đằng sau Thừa Tướng, chính là đại ca của nguyên chủ?

Một đôi con ngươi trong suốt ôn nhu như thủy ở trên gương mặt hoàn mỹ tuấn đạt, tóc dài nhỏ vun bao trùm cái trán trơn bóng của hắn, rủ xuống trên hàng mi nhỏ dài mà dày đặc, một bộ bạch y, ngọc thụ lâm phong.

Ha ha, lại là một gia hỏa lừa đời lấy tiếng, mặt ngoài vô hại, nhưng bên trong thực tế là có độc.

"Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!"

Mọi người quý xuống đất cúi chào, Lạc Chi Y nhú mày, chần chờ một chút, nhưng rất nhanh cũng quý xuống. Nàng không có thực lực cùng hoàng gia đối kháng, không phải sao? Chỉ ít hiện là không thể.

"Các khanh miễn lễ."

Âm thanh uy nghiêm thô bạo truyền đến. Ly Mộ không dấu vết đảo mắt qua Lạc Chi Y, nàng vừa nãy chần chờ hắn đã nhìn thấy rõ ràng. Lạc Viêm Liệt cũng nhìn thấy biểu hiện vừa nãy của nữ nhi, Chi Nhi lần này mang đến cho hắn một cảm giác rất xa lạ, gã tới Phong vương phủ mới bảy ngày thì có biến hóa lớn như vậy sao?

"Tạ ơn Ngô Hoàng."

"Ừm. Hôm nay trăm mời tiệc bách quan cùng các gia tộc, một là vì Quốc Sur đón gió tẩy trần, hai là vì sau ba tháng, Lam Nguyệt quốc sẽ phái sứ thần đến cùng bốn quốc giao lưu văn hóa, nếu có người thắng được Lam Nguyệt quốc, rửa sạch nhục nhã, trăm sẽ phong làm vương gia khác họ, ban cho Kinh Nam thành."

Ly Mộ vừa dứt lời, mọi người ồ lên.

Sắc phong làm vương gia khác họ, đồng thời đem Kinh Nam làm đất phong? Ngoại trừ thủ đô Kinh Thành phồn hoa nhất thì Kinh Nam là một tòa thành trì đứng thứ hai của Ly quốc, đồng thời lại cùng Kinh Thành liên kết, đây là mê hoặc cực lớn, là vinh quang sáng ngời a.

Nhưng phía dưới không có một người dám tiếp chí, không có ai dám so tài. Lam Nguyệt quốc hàng năm đều sẽ đến ba quốc gia khác cùng giao lưu văn hóa. Tuy nói là giao lưu nhưng Lam Nguyệt quốc ra đề mục thực sự rất khó, vì lẽ đó cho tới nay, "giao lưu văn hóa" của Lam Nguyệt quốc đều làm cho những người khác trong tam quốc rất đau đầu.

Lạc Chi Y nghe Ly Mộ nói xong, ánh mắt lóe lên. Vương gia khác họ? Kinh Nam? Nghe rất tốt đây!

"Đương nhiên, nếu chúng ái khanh có ứng cử viên phù hợp thì có thể đề cử với trăm, nếu như có thể thắng Lam Nguyệt quốc, trăm cũng sẽ trọng thưởng người đã đề cử."

Ly Mộ nhìn mọi người ngồi bên dưới, màu sắc càng sâu. Lẽ nào Ly quốc của hắn vô dụng như thế?

"Ha ha, được rồi, những việc này các ái khanh về nhà đàm luận, hiện tại khai yến đi."

Ly Mộ nhìn chúng đại thần đều lộ vẻ đáng tiếc trên mặt, trong lòng lửa giận kịch liệt kéo lên, thế nhưng trên mặt lại nhưng bất động thanh sắc.

Lạc Chi Y nhìn thấy tất cả, cúi đầu, không biết đang suy nghĩ gì.

"Này, nữ nhân, ngươi đang làm gì? Mau ăn cơm."

Ly Phong thấy Lạc Chi Y vẫn cúi đầu, không biết đang làm những gì, đựng một cái nằng.

"Không có gì."

Lạc Chi Y ngẩng đầu, liếc Ly Phong một cái, cầm lấy chiếc đĩa trên bàn, tự dùng bữa. Ha ha, nàng đã suy nghĩ ra biện pháp rồi!

"Lại đây, ném thử cái này."

Ly Phong gấp một con cá muối đưa tới cho Lạc Chi Y.

"Ta chán ghét ăn cá muối."

Lạc Chi Y hơi nhường mày, đem cá muối từ trong bát để ra ngoài.

Lạc Viêm Băng há hốc mồm, đó là Phong vương gia? Đó là nữ nhi của hắn? Phong vương gia cho nàng cá muối? Nàng không muốn? Đây là ai cùng ai a? Bảy ngày, biến hóa cũng quá lớn đi!

Lạc Chi Duệ bên cạnh Lạc Viêm Băng phát hiện ra phụ thân khác thường, cũng ngẩng đầu nhìn về hướng đối diện, nha, đó là tam muội của hắn?

Lạc Chi Duệ hay gọi là Lạc gia Tam huynh đệ đối với nữ nhi duy nhất của Lạc gia này không có tiếp xúc gì, dù là người một nhà, số lần gặp nhau cũng không nhiều, hiểu biết về năng đa số là đến từ lời đồn đại của ngoại giới, toàn bộ mọi người trong nhà cũng chỉ có phụ thân cho rằng nàng là bảo bối, mặc nàng vô pháp vô thiên, làm xằng làm bậy.

Ly Mộ ngồi trên cao tự nhiên cũng nhìn thấy được màn này, ha ha, tam đệ động tình rồi? Ân, nữ nhân thú vị a, lúc trước hắn tứ hôn quả nhiên là đúng a!

Mà ba người khác ngồi phía sau đã sớm không cảm thấy kinh ngạc, cũng không để ý nhiều.

"Lạc Chi Y!"

Ly Phong nhìn cá muối bị lấy ra, mặt liền đen một thoáng, phát điên mà quát. Chết tiệt, hắn lần đầu tiên gấp đồ ăn cho người khác lại bị từ chối như thế.

"Nha! Vương gia, ngươi đây là điên khùng gì a? Bản vương phi nghe được, làm gì lớn tiếng như vậy? Ngươi cho rằng âm thanh của ngươi rất êm tai? Vương gia, bản vương phi biết, ngươi tự cho mình là đoá hoa nhưng có thể làm được gì? Ngươi đoá hoa này còn không phải cắm trên bãi phân trâu bản vương phi? Hiện tại ngươi là lối cũng vô dụng. Ngươi không nhìn thấy tất cả mọi người đều nhìn ngươi sao? Tuy rằng ngươi hoa nhường nguyệt thẹn, quốc sắc thiên hương, thế nhưng nhìn ngươi bây giờ, mặt đều biến hình rồi, thật sự là rất xấu! Ngươi có thể chịu được chính mình nhưng bản vương phi lại không chịu nổi khuôn mặt này"

Lạc Chi Y một hơi nói một chuỗi dài. Hừ! Cuối cùng cũng coi như báo được nhỏ nhỏ nỗi buồn bốn mươi đại bản kia, phòng chừng từ nay về sau, Phong vương gia "mỹ danh" sợ là muốn càng nổi hơn trước!

Tất cả mọi người trừng lớn hai mắt, há hốc miệng ra, ngơ ngác. Bọn họ nhìn thấy cái gì? Bọn họ nghe thấy cái gì?

"Ha ha ha... Tam ca ha ha... Đoá hoa tươi là ngươi hiện tại... Ha ha... Thật sự... Ha... Thật sự rất xấu nha!"

Ly Dạ phình bụng cười to.

Mọi người lấy lại tinh thần, cũng cười theo.

Lạc Viêm Băng là người duy nhất không muốn cười, bởi vì, hắn hiện đang muốn khóc. Xem vương gia đang đen mặt, hắn tựa hồ nhìn thấy nữ nhi tràn đầy huyết tính nằm tại chỗ. Hoàng Thượng, Phong vương gia, Dạ vương gia đều là học sinh của hắn, hắn hiểu rất rõ bọn họ, mỗi người đều là mặt ngoài vô hại, nhưng trong xương tủy đều là người máu lạnh vô tình a.

Lạc Chi Duệ nhìn khuôn mặt đau khổ của phụ thân, lại nhìn đáng vẻ khí định thần nhàn của Lạc Chi Y, trong lòng không rõ. Ha ha, muội muội này thật thú vị, trước đây tại sao hắn không có phát hiện?

"Lạc Chi Y... "

"Được rồi, vương gia, ngươi cũng đừng rống lên, ý định của ngươi là muốn cho bản vương phi mất mặt? Các vị đang ngồi tại đây, bản vương phi không quen biết hắn, các ngươi ai nhận thức hắn thì hãy dắt đi, đừng để lại nơi này sẽ rất mất mặt!"

Ly Phong còn chưa nói hết câu, liền bị Lạc Chi Y đánh gãy.

Khóe miệng mọi người co giật, vương phi này đúng là điếc không sợ súng, không nhìn thấy Phong vương gia mặt đã biến thành đen rồi sao?

"Khặc, tam ca, ngươi xem đây là chuyện nhà của các ngươi, vẫn là về nhà xử lý tốt hơn, hiện tại cũng đừng làm cho các vị đại nhân chê cười."

Ly Dạ xem Ly Phong mặt đen, nhắm mắt tiến lên nói.

"Hừ!"

Ly Phong hừ lạnh một tiếng, áp sát vào Lạc Chi Y.

"Vương gia, ngươi làm gì thế? Ngươi chó làm loạn nha! Ta là nữ nhân đoan trang a! Cứu mạng a! Thật bất lịch sự a!"

Lạc Chi Y thấy Ly Phong đem bàn tay hướng về phía nàng liền mở cổ họng kêu to. A, tức giận đi! Tức giận đi! Càng tức càng tốt, càng tức giận, càng có thể đạt được mục đích của nàng.

"Hoàng Thượng, thần đệ xin được cáo lui trước."

Ly Phong một phát bắt được Lạc Chi Y, nhắc theo nàng rồi đi.

"Nha! Ly Phong, mau buông bản cô nãi nãi ra, cho ta ăn, Tiên Hoa vương gia, bản cô nãi nãi còn chưa ăn no! Cho ta ăn, Ly Phong..."

"Phốc ~ khặc khặc... Khặc khặc..."

Nghe thấy âm thanh xa xa truyền đến, Ly Mộ mới vừa uống trà vào miệng liền phun ra ngoài. Còn không ăn no? Nữ nhân này cũng thật là...

"Ha ha... Tam tẩu thật đúng là đáng yêu a... Ha ha..."

Tiên Hoa vương gia?

Trên mặt Thượng Quan Thu Minh xuất hiện nụ cười ngàn năm khó gặp. Trên thế giới này tại sao lại có người khôi hài như thế?

Hoa Tường Dung nhìn về phương hướng hai người biến mất, nữ nhân kia, tựa hồ là cố ý chọc giận Phong đây.

Trong mắt Lạc Viêm Băng tràn ngập nghi hoặc, biến hóa của nàng có thể dùng từ trời đất xoay vần để hình dung rồi, bảy ngày, thật sự có thể để một người biến đổi nhiều như vậy?

Lạc Chi Duệ mặc nhiên một bộ dáng công tử như ngọc, thế nhưng tại sâu xa trong đôi con ngươi ôn nhu như thủy đã ẩn giấu đi một tia hứng thú ác liệt. Muội muội chơi tốt như vậy, tại sao hơn mười năm hắt lại bỏ qua a? Nếu như có thể biết sớm hơn một chút, như vậy trong quá khứ hơn mười năm có thể sẽ tăng thêm rất nhiều lạc thú!

Một buổi tiệc rượu, theo Phong vương gia cùng vương phi song song rồi đi tuy rằng trở về bình thường nhưng tổng thể cũng ai có hứng nổi nữa!

Bạn đang đọc truyện *Vô Tâm Khí Phi Hoa Đào Nhiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 12: Nghi vấn thân phận

Lạc Chi Y bị Ly Phong xách trở lại xe ngựa, bỏ ở trên nhuyễn giường. Ly Phong ngồi trên xe, nhắm mắt lại, hít sâu.

"Là oán hận ta sao?"

Ly Phong chờ sau khi tâm tình ổn định lại mới mở miệng hỏi. Hay đúng như lời tứ đệ nói, hắt đối với nàng đã động tâm, hắt muốn bắt được nữ nhân duy nhất đã làm hắt rung động trong suốt mười tám năm qua, vì lẽ đó, hắt không thể kích động, không thể dọa đến nàng.

"Cái gì?"

Một thoáng Lạc Chi Y không phản ứng kịp, Ly Phong vừa mới nói cái gì a? Không phải hắt hắt là nên nổi giận, sau đó đưa hưu thư, khiến nàng biến khỏi tầm mắt của hắt sao? Tại sao không giống trong mong muốn của nàng chứ?

Nếu như hắt không hưu thì tất cả việc nàng làm ở tiệc rượu không phải đều uống phí rồi sao? Như vậy, kế hoạch sau này cũng không thể thực thi.

Không được, nàng phải suy nghĩ lại, nên làm như thế nào mới là tốt đẹp nhất. Lạc Chi Y nhắm mắt lại, đôi mắt là nơi phản ứng tốt nhất nội tâm của một người, không thể để cho hắt có cơ hội hiểu rõ ý nghĩ của nàng.

"Chính là..."

Ly Phong thấy Lạc Chi Y nhắm mắt, cho rằng nàng đã ngủ, lờ ở phía sau cũng không có nói ra. Bảo phu xe đánh xe ngựa chậm một chút, để xe ngựa có thể tiến lên càng thêm chắc chắn.

Sau đó hắt ngồi vào bên cạnh Lạc Chi Y, đem nàng ôm vào ngực, để cho nàng có thể ngủ thoải mái một chút. Như nghĩ đến cái gì, hắt chạm vào tay của nàng, tại sao vẫn lạnh như thế?

Ôm áp thật chặt, rồi đem bàn tay nhỏ của nàng bao bọc trong lòng bàn tay của hắt. Ôm nàng như vậy, rất thoải mái, xúc cảm mềm mại, còn có hương vị nhàn nhạt, xưa nay hắt chưa từng ngửi qua hương thơm tốt như vậy.

Lạc Chi Y oán thầm, đồ ngựa giống chết tiệt, không có nữ nhân không được sao? Hiện tại nàng dùng khuôn mặt bình thường này mà hắt cũng chiếm tiện nghi! Bất quá, như vậy cũng thật thoải mái, nếu hắt muốn làm đệm miễn phí, nàng tự nhiên sẽ không từ chối.

Nghĩ thông suốt rồi, trong lòng nàng bình yên, tiếp tục suy nghĩ kế hoạch. Nghĩ đi nghĩ lại, nàng lại ngủ thiếp đi, mà ngủ thì liền bắt đầu không an phận.

Ly Phong nhìn đầu nhỏ ở trong lòng mình không ngừng sụt loạn thì buồn cười, nhưng trong lòng có chút ngọt ngào, cảm giác rất thỏa mãn. Đưa tay nhẹ nhàng phủ lên mặt nàng chậm nhẹ, khẽ miệng mang theo ý cười sùng nịch yếu ớt.

Mà người trong ngực hai tay mát đi ầm ập liền tự giác hướng về trong lòng ngực của hắn tìm kiếm, thăm dò qua ngoại bào, thăm dò vào trong áo lót, thiếp đi ở trên lòng ngực của hắn. Thân thể Ly Phong nháy mắt cứng ngắc, nhưng rất nhanh liền thanh tĩnh lại.

Vật nhỏ mê người!

Hiện tại cả người hắn khô nóng, ngược lại nàng thì rất tốt, thỉnh thoảng còn châm lửa ở trên người hắn..

"Vương gia, đã đến nơi."

Rốt cục xe đã đến vương phủ, Ly Phong thăm thờ phào nhẹ nhõm, nếu thật sự chưa đến, hắn liền muốn nổ tung.

Nhẹ nhàng đứng dậy, từ từ xuống xe ngựa, cẩn thận từng li từng tí ôm lấy người trong ngực, một chút cũng không nhìn Lâm Vận Nhi ở cửa chờ hắn, chỉ cung chiêu nhìn kỹ bé ngoan trong lòng ngực, phảng phất nàng chính toàn thể gói, ôm người trong ngực đi thẳng đến phòng của hắn.

Lâm Vận Nhi thấy cảnh này liền muốn ngắt đi, trên mặt vương gia cười yếu ớt, trong mắt vương gia đầy sùng nịch, nàng đều nhìn thấy.

Xưa nay hắn chưa từng ôm ấp nàng như vậy, dung nhan cũng sẽ không cười như vậy, chớ nói chi là ánh mắt như thế. Không được, Lạc Chi Y không thể lờ, nàng không thể để vương gia bị Lạc Chi Y cướp đi. Lâm Vận Nhi lấy lại tinh thần, mang theo tiểu Đào đi về Vũ Vận Các.

"Tiểu Đào, đến hoàng viên đem nha hoàn của Lạc Chi Y mang tới cho ta."

"Tiểu thư... Ta... "

Tiểu Đào nhớ tới chuyện lần đó, mặc nhiên nghĩ mà có chút sợ.

"Như thế nào? Muốn tạo phản sao? A, không liên quan, chỉ là oan ức cho cha mẹ cùng đệ đệ đáng yêu kia của ngươi rồi."

Lâm Vận Nhi khép hờ hai mắt. Hừ! Ngay cả một nha hoàn cũng không nghe lời của nàng rồi.

"Không! Tiểu thư, nô tỳ đi ngay. Nô tỳ sẽ mang Thu Nhi tới."

Tiểu Đào nghe Lâm Vận Nhi nói xong, vội vã đáp ứng. Nàng biết một chút võ công, mang Thu Nhi tới không phải việc khó, chỉ là... A, quên đi, nếu như nàng hi sinh có thể bảo vệ tất cả mọi người trong nhà thì nàng nguyện ý.

Hoàng viên.

Thu Nhi không ngừng đi dạo ở ngoài phòng, muện như vậy rồi, tại sao tiểu thư vẫn chưa trở lại?

"Cộc cộc cộc... "

Một tràng tiếng gõ cửa vang lên.

"Tiểu thư, người đã về rồi!"

Trái tim Thu Nhi cuối cùng cũng coi như rơi xuống hiện thực, chạy đi mở cửa.

"Tiểu Đào? Tại sao lại là người?"

Thu Nhi nhìn người ngoài cửa, có chút không rõ.

"Chính là ta, Thu Nhi, tiểu thư nhà ta muốn mời người đi Vũ Vận Các một chuyến."

"Ta không muốn, ta phải đợi tiểu thư nhà ta trở về."

Thu Nhi từ chối, muốn đóng cửa lại, không để ý tới nàng nữa. Muện như vậy rồi, cũng không thấy tiểu thư trở về, lẽ nào xảy ra chuyện gì sao?

"Chuyện này không phụ thuộc vào người."

Tiểu Đào thấy Thu Nhi không phối hợp liền tiến lên.

"Người... Người muốn làm gì?"

Thu Nhi nhìn tiểu Đào đang áp sát, từng bước lùi về sau.

"Không làm gì cả, chỉ là mời người đi Vũ Vận Các một chuyến."

"Ta... "

Thu Nhi còn chưa nói hết câu liền bị một chương của tiểu Đào đánh ngắt.

Sáng hôm sau.

Ly Phong tỉnh lại, nhìn thấy Lạc Chi Y còn gối đầu ngủ say trên cánh tay hắn, lộ ra một nụ cười sùng nich. Nằm nghiêng người qua, lẳng lặng mà nhìn nàng, hàng mi của nàng thật dài, thật đẹp, như hai cây quạt nhỏ. Ngón tay thon dài mềm nhẹ xoa gò má của nàng, ngủ lâu như vậy rồi còn chưa tỉnh, nàng mệt lắm phải không?

Còn nữa, nàng không đói bụng sao?

Tối hôm qua, vốn muốn gọi nàng tỉnh dậy dùng bữa nhưng nhìn nàng ngủ say như vậy, không đành lòng quấy rối, liền bảo hạ nhân chuẩn bị cháo nóng, nhưng ngược lại nàng rất tốt, ngủ đến hiện tại còn không tỉnh.

Lạc Chi Y mơ mơ màng màng, cảm giác tựa hồ có người xoa mặt nàng liền chậm rãi mở mắt ra.

Khi Ly Phong nhìn thấy nàng mở mắt thì triệt để mất hồn. Đôi mắt hắc sắc trong veo không nhìn thấy nửa điểm tạp chất, trong đôi con ngươi tỏa ra ánh sáng lung linh, khiến người ta không nhìn được mê muội trong đó.

Tia mơ hồ khi vừa mở mắt qua đi, Lạc Chi Y nhìn thấy Ly Phong say mê nhìn nàng, hơn nữa nàng còn ở trong ngực của hắn, càng nguy hiểm hơn chính là hai người còn ở trên giường.

Ánh mắt nàng lạnh lẽo.

"Vương gia, người nhìn đủ chưa?"

Lạc Chi Y đẩy Ly Phong ra, lạnh lùng nói.

"Nữ nhân, người tỉnh rồi?"

Ly Phong lấy lại tinh thần, trên mặt hiện lên tia đỏ ửng nhàn nhạt. Sao hắn có thể mất mặt như vậy?

"Người có bệnh?"

Lạc Chi Y chán ghét nhìn Ly Phong, một tên bệnh thần kinh.

Nàng vươn mình xuống giường.

"Người muốn đi đâu?"

Ly Phong nhìn Lạc Chi Y đi xuống giường, liền cuống lên, vội vàng đứng dậy kéo nàng.

"Buông tay."

Lạc Chi Y không vui nhìn Ly Phong lôi kéo tay của nàng.

"Người muốn đi đâu?"

Ly Phong đưa tay nắm thật chặt.

"Tiên Hoa vương gia, việc của bản cô nương không cần người quan tâm, còn nữa, bản cô nương chán ghét tay của người lôi kéo bản cô nương, nhanh buông tay cho bản cô nương!"

Lạc Chi Y thấy Ly Phong kéo tay càng chặt hơn thì nổi giận. Hôm qua nàng lại ở trong ngực của hắn thiếp đi, hơn nữa còn ngủ rất an ổn, đầy đủ từ buổi chiều ngủ thẳng đến buổi sáng hôm nay, đây là sai lầm nàng tuyệt đối không cho phép.

"Lạc Chi Y, người đừng không biết điều như thế!"

Ly Phong bỏ tay Lạc Chi Y ra, tức giận. Hắn vốn vì sự việc trước kia nên cảm thấy hổ thẹn đối với nàng, quyết định cố gắng đợi nàng, nhưng nữ nhân đáng chết này không biết phân biệt như thế, còn dám gọi hắn Tiên Hoa vương gia, nhớ tới tình hình trong tiệc rượu hôm qua, lửa giận đã bình lặng lại xông ra.

Lạc Chi Y không để ý tới Ly Phong đang nổi cơn thịnh nộ, khi tay vừa khôi phục tự do liền không chút do dự mà xoay người rời đi. Ở khoảnh khắc xoay người đó, trong đôi con ngươi là một mảnh lạnh lẽo, ngày hôm qua nàng không hề phòng ngừa ở trong lòng ngực của hắn, bản thân nàng cũng cảm thấy rất xa lạ, sau khi đi tới cô đại, nàng tựa hồ đã thay đổi!

Hơi lạnh trên người nàng càng ngày càng nặng.

Giờ khắc này cả người Lạc Chi Y toả ra khí tức lạnh lùng nghiêm nghị, biến mất trong mắt ba người.

Khí thế thật ác liệt! Khí thế như vậy xuất hiện ở trên người một tướng phủ tiểu thư được nuông chiều từ bé, căn bản là không thể, nàng là ai?

Bốn người trao đổi ánh mắt lẫn nhau, ẩn giấu khí tức, ăn ý đi theo phía sau Lạc Chi Y.

Trở lại hoang viên, Lạc Chi Y liền cảm thấy không bình thường. Thu Nhi không ở đây, vì sao không đóng cửa? Ánh mắt lạnh lùng đảo qua toàn bộ khu vườn rồi dừng ở trên đất.

Dấu chân, dấu chân hai người? Một dấu là của Thu Nhi không thể nghi ngờ, như vậy một người khác là ai? Ngồi xổm người xuống, dọc theo vết tích dấu chân, lần theo xem đến cùng đã xảy ra chuyện gì.

Có một loạt dấu chân từ gian phòng đi ra, vẫn kéo dài tới cửa hoang viên, sau đó đi trở về, nhưng chỉ đi mấy bước, dấu chân ngược lại, thế nhưng thời điểm đến giữa vườn liền biến mất, đây là Thu Nhi lưu lại!

Dấu chân một người khác bắt đầu từ cửa hoang viên, đến vị trí dấu chân Thu Nhi biến mất sau đó chuyển ngoặt, hướng ra phía ngoài, mãi đến tận cửa, nhưng dấu chân này rõ ràng sâu hơn một chút, giống như cần thận mà đi.

Lạc Chi Y đứng lên, nhắm mắt lướt lại hết thấy dấu chân khác trong đầu.

"Thu Nhi hẳn là nghe được tiếng gõ cửa, sau đó đi mở cửa, nàng hẳn là nhận thức người ngoài cửa, vì lẽ đó không để ý đến, xoay người đi về. Sau đó... Người đến nói rõ mục đích nào đó, Thu Nhi phòng bị xoay người lùi về sau, nhưng người đến biết võ công, đem Thu Nhi đánh ngất mang đi. Nhìn từ dấu chân, người đến là nữ nhân. Người Thu Nhi quen biết... Nữ nhân... Nha hoàn trong vương phủ hoặc là thị thiếp của Ly Phong!"

Lạc Chi Y đem suy đoán trong lòng lẩm bẩm thành tiếng, khoảng chừng qua nửa nén nhang, Lạc Chi Y đột nhiên mở hai mắt ra, rời khỏi hoang viên.

(Một nén nhang là năm phút đồng hồ, nửa nén nhang là bao lâu đây?)

Mọi người tự mình tính toán a~)

Sau khi Lạc Chi Y rời đi, bốn người ẩn giấu trên cây lắc mình xuất hiện ở địa phương Lạc Chi Y vừa đứng. Vừa rồi mặc dù Lạc Chi Y lẩm bẩm thế nhưng mỗi người bọn họ đều võ công cao cường, hơn nữa nơi này yên tĩnh như vậy bọn họ đương nhiên nghe được rõ ràng, nhìn dấu chân trên đất, về mặt bốn người phức tạp khó hiểu.

Bốn người này rõ ràng là Ly Dạ, Hoa Tường Dung, Thượng Quan Thu Minh cùng Lạc Chi Duệ.

"Sức quan sát thật là đáng sợ."

Thượng Quan Thu Minh lẩm bẩm nói.

"A, đúng đấy, sợ là chúng ta không ai bằng."

Ly Dạ thay đổi hình tượng phóng đảng bình thường, nghiêm túc mở miệng.

"Duệ, nàng là muội muội người sao?"

Hoa Tường Dung nhìn về phía Lạc Chi Duệ.

"Không biết."

Lạc Chi Duệ nhàn nhạt mở miệng, hẳn cũng rất hoài nghi, thế nhưng hẳn đối với muội muội này căn bản là không quen thuộc.

"Bất quá... Có phương pháp có thể nghiệm chứng. Trên lưng tam muội có một vết bớt đóa hồng mai."

Lạc Chi Duệ đột nhiên nghĩ đến cái gì, mau chóng nói bổ sung.

Bớt hồng mai?

Phía sau lưng?

Hắn làm sao biết?

Ba người kia nhìn hắn như quái vật.

"Đừng loạn tưởng, thời điểm nàng còn chưa đủ một tuổi, nhũ mẫu giúp nàng rửa ráy, ta cùng nhị đệ vừa hay cũng đang tắm, là khi đó nhìn thấy được."

Lạc Chi Duệ nhìn ánh mắt ba người, thân nhiên nói.

"Muốn nghiệm chứng thế nào a? Ai đi?"

Lời Ly Dạ mới vừa thốt ra liền bị ba người khác dùng ánh mắt "ngu ngốc" nhìn kỹ. Sự tình rõ ràng như thế còn hỏi, đương nhiên là Ly Phong đi!

Ba người thu tâm mắt lại, vận nội lực, triển khai khinh công rời đi.

Ly Dạ sờ sờ mũi, cũng đi theo.

Bạn đang đọc truyện *Vô Tâm Khí Phi Hoa Đào Nhiều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 13: Chợt phát hiện kế hoạch hoàn mỹ hơn

Sau khi Lạc Chi Y đã đi, Ly Phong đem toàn bộ đồ vật trong phòng đều đập phá. Bốn người đi tới trong phòng hắc, nhìn thấy chính là cảnh tượng mảnh vỡ đầy đất.

"Ai nha, tam ca, người đứng là phá gia chi tử, người xem người phá hoại bao nhiêu bạc a!"

Ly Dạ nhìn đồ cổ, trân bảo nát tan đầy đất, vô cùng đau đớn.

"Các người tới làm gì?"

Ly Phong nhìn bốn người đột nhiên xuất hiện, khẩu khí rõ ràng không tốt. Hừ! Là đến xem trò vui đi?

Bang hội bạn xấu này...

"Cha ta sợ người đem nữ nhi bảo bối của hắn giết chết, bảo ta đến xem, van nài người tha cho."

Lạc Chi Duệ vẫn là hình tượng ôn nhuận như ngọc.

"Hừ! Yên tâm, nàng rất khỏe mạnh."

Ly Phong nghĩ đến Lạc Chi Y, tức giận mới vừa dề xuống lại tăng lên.

"Phong, người có biết chúng ta vừa từ nơi nào đến đây không?"

Hoa Tường Dung đi tới ngồi trên ghế.

Ly Phong nhíu mày, hắn có ý gì?

"Ha ha, vẫn là đề ta nói cho! Tam ca, chúng ta vừa từ hoàng viên tới nha!"

Ly Dạ đã khôi phục dáng dấp phóng đảng bình thường. Thấy Ly Phong nhíu mày liền tiếp lời Hoa Tường Dung.

"Hoàng viên? Các người đến hoàng viên làm gì?"

Sắc mặt Ly Phong biến đen, những người này đến nhìn chuyện cười của hắn?

"Đến làm gì không quan trọng, quan trọng là ta hoài nghi nàng không phải tam muội."

Lạc Chi Duệ đáp.

"Ý gì?"

Ly Phong đương nhiên biết "hàng" trong lời của Duệ là ai, thật sự không phải Lạc Chi Y? Hắn cũng có cảm giác Lạc Chi Y hiện tại cùng Lạc Chi Y lúc trước nhìn hắn chảy nước miếng không phải cùng một người.

"Chúng ta nhìn thấy..."

Lạc Chi Duệ đem tình hình nhìn thấy ở hoàng viên kể một lần cho Ly Phong.

"Lễ nào nàng thật sự là giả?"

Ly Phong sau khi nghe Lạc Chi Duệ kể xong liền hỏi.

"Không xác định, thế nhưng có thể nghiệm chứng, trên lưng tam muội có một vết bớt đóa hồng mai."

"Vết bớt hồng mai?"

Ly Phong nhớ tới ngọc thể hoàn mỹ dưới ánh trăng trong đêm đó, còn có đóa hồng mai yêu kiều kia, trên gò má chợt xuất hiện rạng mây đỏ.

Bốn người nhìn Ly Phong đột nhiên trở nên "kiều diễm ướt át" thì đều tròn mắt lên, hấn bị làm sao rồi?

Tại sao lại giống như là tư xuân a?

"Khụ khụ... Phía sau lưng nàng quả thực có một vết bớt đóa hồng mai."

Ly Phong nhìn về mặt bốn người, không được tự nhiên ho khan một cái.

"Tam ca... Ngươi... Ngươi thấy... Ngươi thấy... Từng thấy? Ngươi... Ngươi không phải là hành phòng cùng nàng rồi chứ?"

Ly Dạ nói ra nghi hoặc của bốn người.

"Không có! Ta... Ta chỉ là ngẫu nhiên phát hiện."

Rạng mây hồng trên mặt Ly Phong càng nồng.

"Cộc cộc cộc... Vương gia?"

Một tràng tiếng gõ cửa qua đi, thanh âm của quản gia ở ngoài cửa vang lên đã giải cứu Ly Phong.

"Tiến vào."

Ly Phong lập tức trở lại bộ dáng cũ, thời khắc này hấn đột nhiên phát hiện quản gia rất đáng yêu.

"Lão nô tham kiến vương gia, Dạ vương gia, Quốc Sư đại nhân, kiến quá Thượng Quan công tử, Dung công tử."

Quản gia đẩy cửa đi vào, hướng về năm người hành lễ.

"Đứng dậy đi. Có chuyện gì?"

Ly Phong nhìn sắc mặt lo lắng của quản gia, hỏi.

"Bẩm vương gia... Vương... Vương phi đã triệu tập tất cả nữ quyến của quý phủ đến tiền đình rồi."

"Hừm, biết rồi, ngươi đi xuống trước đi."

Ly Phong nhàn nhạt đáp.

"Đi, chúng ta cũng đi xem."

Ly Dạ nói xong liền đi đến đại sảnh.

Đại sảnh.

Lạc Chi Y ngồi ở trên cao, tầm mắt nhàn nhạt đảo qua mọi người phía dưới.

Đệt! Nhiều người quá!

Phía dưới tuy rằng rất nhiều người, thế nhưng lại rất yên tĩnh.

Tin tức đêm qua vương phi ngủ lại ở trong phòng của vương gia đã nhanh chóng lan truyền. Ngay cả Vận trắc phi vẫn luôn được sủng ái ở trước mặt vương gia còn chưa từng ngủ lại ở trong phòng vương gia, sợ là vương phi được sủng rồi.

Hơn nữa vào thời gian vương phi còn chưa được vương gia sủng thì ngay cả Vận trắc phi cũng dám đánh, bây giờ được sủng rồi, nếu cho các nàng thêm một lá gan thì các nàng cũng không dám lỗ mãng.

Lâm Vận Nhi cùng tiểu Đào đứng ở vị trí đầu, cũng cúi đầu trầm mặc.

Lạc Chi Y có biết được không?

Nhưng tại sao phải triệu tập tất cả nữ quyền ở vương phủ đến đây?

Hay là Lạc Chi Y muốn làm cho các nàng tự đấu lẫn nhau trước?

"Mười người một hàng, đứng chỉnh tề."

Lạc Chi Y nhìn mọi người đứng ngón ngang, phân phó nói, âm thanh tuy nhẹ, thế nhưng rất có lực uy hiếp, làm cho mọi người không tự chủ được cảm thấy áp lực rất mạnh.

Nghe Lạc Chi Y nói xong, mọi người dừng lại có thứ tự, vừa vặn là mười hai hàng.

"Ha ha, nơi này thật là nhiều người a!"

Nương theo giọng nam êm tai, Ly Dạ xuất hiện ở trước mặt mọi người, sau đó Ly Phong, Hoa Tường Dung, Thượng Quan Thu Minh cùng Lạc Chi Duệ cũng bước vào phòng khách.

"Thiếp thân (nô tỳ) tham kiến vương gia, Dạ vương gia, Quốc Sư đại nhân, Dung công tử, Thượng Quan công tử."

Ngoại trừ Lạc Chi Y, mọi người nhìn thấy người đến từ bên ngoài, quỳ trên mặt đất, đồng thanh nói.

"Miễn lễ."

Ly Phong hướng mọi người nói, thế nhưng đôi mắt kia lại nhìn chăm chăm Lạc Chi Y đang ngồi ở vị trí chủ tọa không nhúc nhích, trong mắt tức giận liên trút ra.

Chết tiệt! Lại không nhìn đến sự tồn tại của hắn, từ khi hắn bước vào đến bây giờ, nàng không có nhìn qua hắn một chút nào.

Còn trong bốn người, có ba người đã không cảm thấy kinh ngạc, nàng không nhìn đến rất nhiều lần rồi, bọn họ cùng tìm một chỗ ngồi xuống. Lạc Chi Duệ nhưng lại đứng tại chỗ, dùng đôi mắt ôn nhu nhuận thủy xinh đẹp của hắn khóa chặt Lạc Chi Y.

"Quốc Sư đại nhân, đừng dùng ánh mắt ác tâm như vậy nhìn bản vương phi, bản vương phi sẽ hiểu lầm người đối với bản vương phi sinh ra thú vị. Bản vương phi không chỉ là tam muội của người, mà còn là người đã có chồng, coi như người đối với bản vương phi sinh thú vị thì cũng phải nhớ rụt rè một chút."

Lạc Chi Y chán ghét nhìn về phía Lạc Chi Duệ. Tuy là lời nói nhỏ nhẹ mềm mại nhưng lại lộ ra một chút ý vị căm ghét.

Khuôn mặt tươi cười nhu hòa của Lạc Chi Duệ nháy mắt có vết rách, nhưng rất nhanh lại khôi phục bình thường.

"Ha ha ha..."

Bốn mỹ nam khác đầu tiên là sững sờ, sau đó bùng nổ ra một trận cười kinh thiên động địa, tại sao lại có nữ nhân thú vị như vậy, ánh mắt của Duệ là già trẻ, nam nữ đều không tha, nữ nhân này không chỉ nói buồn nôn, còn để Duệ rụt rè một chút, ha ha, tiểu diện hồ ly này trước đây luôn chinh phục bọn họ, lần này bị chinh rồi đi?

"Này! Các người đến đây làm gì a? Đừng ở chỗ này quấy rối bản vương phi làm việc."

Lạc Chi Y nhíu mày, những con ruồi này không biết yên tĩnh một chút sao?

"Người số một mỗi hàng ra khỏi hàng, kiểm tra xem giày người có dính bùn đất màu đỏ hay không?"

Nói xong, nàng không nhìn năm vị mỹ nam, hướng về phía dưới nói.

Sau khi mọi người nhìn thấy được thái độ của năm vị đại nhân vật hết sức quan trọng của Ly quốc đối với Lạc Chi Y thì niềm tin vương phi được sủng ái càng kiên định hơn.

Đặc biệt là mười hai người bị gọi, hành động nhanh chóng có thứ tự.

Một vòng kiểm soát hạ xuống, không phát hiện bất cứ người nào bám báo trên hài trên có bùn đất.

"Trở về chỗ cũ đứng đi... Người số hai mỗi hàng ra khỏi hàng, từng người kiểm soát giày của mình."

Lạc Chi Y để mười hai người về hàng, chờ sau khi mười hai người về hàng lại một lần ra lệnh.

Tiểu Đào là người số hai trong hàng, nghe thấy lời kế tiếp của Lạc Chi Y thì sắc mặt hơi thay đổi.

"Vương... Vương phi... Tiểu... Hài của tiểu Đào dính bùn đất màu đỏ."

Nha hoàn số hai hàng khác nom nóp lo sợ nói, tiểu Đào tuy là hầu gái của Vận trác phi thế nhưng nàng không dám nói dối, còn vương phi tuy rằng vẫn lãnh lãnh đạm đạm nhưng lại làm cho nàng cảm thấy sợ hãi từ trong đáy lòng.

Sắc mặt tiểu Đào trắng bệch nhưng vẫn hết sức duy trì trấn tĩnh.

Lạc Chi Y nhìn về phía tiểu Đào, ánh mắt lóe lên, sát khí dày đặc trút ra, nhưng chỉ trong nháy mắt lại khôi phục hờ hững.

Mọi người cảm thấy không khí đột nhiên trở nên lạnh lẽo, nhưng ngay sau đó lại khôi phục bình thường, bọn họ đều cho rằng đó là ảo giác.

Năm đại mỹ nam cảm giác được sát khí mãnh liệt, cùng nhìn về phía Lạc Chi Y, nhưng nàng vẫn lạnh nhạt, là ảo giác của bọn họ sao?

Nhưng sát khí mạnh mẽ như thế có thể trong nháy mắt bắn ra, trong nháy mắt ẩn giấu sao?

"Tiểu Đào lưu lại, những người khác đều lui xuống làm việc của mình đi!"

Nghe Lạc Chi Y mở miệng nói, mọi người đột nhiên như được giải phóng, rất nhanh, trong tiền sảnh chỉ còn lại tiểu Đào cùng Lâm Vận Nhi.

"Vận trác phi, ngươi không đi sao?"

Lạc Chi Y nhìn về phía Lâm Vận Nhi, a, chủ tớ tình thâm?

"Tỷ tỷ... "

"Chờ đã, ngươi quên lời bản vương phi đã nói rồi? Được, bản vương phi lặp lại lần nữa. Bản vương phi mới mười lăm tuổi, nhìn gương mặt đỏ của Vận trác phi hẳn là ba mươi tuổi rồi đi? Ngươi gọi bản vương phi là tỷ tỷ, không quá thích hợp chứ?"

Lạc Chi Y đánh gãy lời của Lâm Vận Nhi.

"Gia~... "

Lâm Vận Nhi nghe Lạc Chi Y nói xong, nước mắt cuộn cuộn mà rơi xuống, đầm đìa đáng yêu nhìn về phía Ly Phong.

"Ồ? Vận Nhi ba mươi tuổi rồi à?"

Ly Phong nhíu mày, lần nữa đánh gãy lời của Lâm Vận Nhi, nhưng ánh mắt lại không có đặt trên người Lâm Vận Nhi, chỉ khóa lại thật chặt hình ảnh Lạc Chi Y, tiểu nữ nhân này đã kích Lâm Vận Nhi như vậy là bởi vì đang ghen phải không?

Nghĩ đến Lạc Chi Y đang ghen, tâm tình Ly Phong thật tốt, liền xuôi theo Lạc Chi Y cùng nhau hồ đồ.

Lạc Chi Y nghe Ly Phong nói xong rất nghi hoặc, hần hần là nên kéo Lâm Vận Nhi vào trong lòng cẩn thận dụ dỗ hoặc mắng nàng một trận thật to hay sao?

Vì sao lại phản ứng như thế này?

Lâm Vận Nhi nuốt chút nữa tức giận đến té xỉu, căm hận nhìn về phía Lạc Chi Y.

Lạc Chi Y, Lâm Vận Nhi ta thế cùng ngươi không chết không thôi.

Lạc Chi Y cảm giác được ánh mắt oán hận của Lâm Vận Nhi, đột nhiên có kim quang lóe lên trong đầu, ha ha, nàng có kế hoạch càng hoàn mỹ hơn để thoát khỏi thân phận này rồi.

Bất quá, trình độ thù hận như thế này thì còn thiếu rất nhiều, như vậy, nàng làm cho nó tăng thêm đi!

Đôi mắt đẹp của Lạc Chi Y đột nhiên xuất hiện sương mù vờn quanh, từ trên ghế đứng dậy, đi tới trước mặt Ly Phong, ngồi ở trên đùi hắn, hai tay ôm lấy cổ Ly Phong, dùng ánh mắt oan ức nhìn hắn.

"Phong~ Ngươi nên vì Y làm chủ a~"

Lạc Chi Y nói xong, nước trong mắt động lại càng nhiều, tựa hồ lập tức muốn rơi xuống.

"Làm sao rồi, Y, ngươi đừng khóc a, rốt cuộc là làm sao rồi?"

Ly Phong nháy mắt sững sờ, sau đó hai tay vây quanh ôm lấy thân thể mềm mại của Lạc Chi Y, dùng bàn hiệu ánh mắt ôn nhu nhuận thủy của Lạc Chi Duệ cộng thêm âm thanh đồng dạng cũng có thể chảy ra nước, dịu dàng an ủi Lạc Chi Y.

Khi hắn nhìn thấy đôi mắt xinh đẹp tràn ngập sương mù của nàng thì một thoáng tâm như là bị kim đâm, cẩn thận từng li từng tí ôm lấy nàng, không dám dùng quá sức, tựa hồ hơi dùng sức, nàng sẽ vỡ nát, dùng âm thanh ôn nhu mà chính hắn còn chưa từng nghe nói với nàng, giống như lén tiêng một chút thì

nước trong mắt nàng sẽ bị dọa chảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Vô Tâm Khí Phi Hoa Đào Nhiều* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 14: Người đồng ý vĩnh viễn ngồi ở bên cạnh ta sao?

Lạc Chi Y cảm thụ động tác mềm nhẹ của Ly Phong, nhìn đôi mắt ôn nhu, nghe âm thanh dịu dàng của hắn, trong lòng run lên, nháy mắt sửng sốt, nhưng ngay sau đó thần trí tỉnh táo lại, vùi đầu vào trong lồng ngực của hắn mà không dám nhìn thẳng nữa.

Chết tiệt, mỹ đến yêu nghiệt như vậy thì coi như xong, lại còn thêm điển kịch, mà nàng lại bị mê hoặc một thoáng, đây là sai lầm tuyệt đối không thể xuất hiện.

Mặt khác, tứ đại mỹ nam nhìn Lạc Chi Y đột nhiên chuyển biến và Ly Phong ôn nhu đến chảy nước làm cho tất cả mọi người đều hoa mắt choáng váng.

Đây là tình huống gì thế?

Nhìn về phía Lạc Chi Y, tại sao lại có nữ nhân như thiện biến như thế, một giây trước còn bình tĩnh tự nhiên, một giây sau thì cực kỳ oan ức khóc tố cáo với người khác.

Lại nhìn về phía Ly Phong, cả người từ trong ra ngoài tỏa ra ôn nhu, không tiếng động hướng về bọn họ mà biểu đạt rằng hắn yêu Lạc Chi Y.

Lâm Vận Nhi nhìn hành động của Ly Phong, sắc mặt trắng bệch, nàng theo hắn nhiều năm như vậy có khi nào bắt gặp hắn ôn nhu như thế?

Lẽ nào nàng thật sự thua bởi nữ nhân xấu xí Lạc Chi Y kia?

"Phong~ Tiểu Đào cướp đi Thu Nhi của ta rồi, người bảo nàng đem Thu Nhi trả lại cho Y đi, có được hay không~?"

Lạc Chi Y ở trong lồng ngực của Ly Phong sắp xếp lại tâm tình, lúc ngẩng đầu lên thì chính là một gương mặt đầy nước mắt. Tiếng nói tươi đẹp tự oan ức, tự làm nũng, nghe được tâm thần rung động của năm vị mỹ nam ở đây.

"Vương phi, người nói chuyện phải có bằng chứng, tiểu Đào vẫn ở bên cạnh ta, làm sao nàng cướp đi Thu Nhi của người?"

Lâm Vận Nhi nghe Lạc Chi Y nói xong, trong lòng hồi hộp nhảy một cái, nàng (LCY) quả nhiên là bởi vì nha hoàn kia.

Trong thời khắc tâm thần Ly Phong đang dập dờn, Lâm Vận Nhi phản bác.

"Hừ! Chứng cứ? Hải của tiểu Đào dính bùn đất chính là chứng cứ."

Lạc Chi Y nghe Lâm Vận Nhi phản bác, từ trong lồng ngực Ly Phong suýt nhảy ra ngoài khẽ nói, âm thanh tuy rằng vẫn kỳ ảo êm tai, thế nhưng giờ khắc này tiếng nói lạnh lùng cùng vừa nảy căn bản không liên lạc được chỗ nào giống nhau.

Người trong lồng ngực đột nhiên mất đi, sự mềm mại cùng hương thơm cũng tiêu thất làm cho sắc mặt Ly Phong có chút không tốt, gương mặt lạnh như băng nhìn Lâm Vận Nhi, nàng không có việc gì làm sao mà ở đây làm trò?

Mặt khác, khỏe miệng của bốn vị mỹ nam co gập, vẫn là câu nói kia, nữ nhân này trở mặt thật là nhanh a.

"Ha ha, vương phi, ngài nói giỡn sao? Bùn đất có thể chứng minh cái gì?"

Lâm Vận Nhi cảm giác được ánh mắt bất thiện của Ly Phong, trong lòng như bị đánh đến đau đớn nhưng vẫn ép buộc chính mình bình tĩnh lại.

"Bùn đất kia là ở hoang viên của ta, tiểu Đào đi tới hoang viên, ở trong vườn dính phải đất đỏ. Người đừng nói không phải loại đất đỏ! Hoang viên bị bỏ đi nhiều năm, cỏ dại sinh trưởng nhưng không ai quản lý, vì lẽ đó đất trở thành màu đỏ."

"Ha ha, vương phi, chính ngài cũng nói trong hoang viên cỏ dại rậm rạp, xin hỏi trên đất toàn là cỏ dại, mấy ngày nay không có trời mưa, làm sao bùn đất có thể dính vào trên hài, huống hồ coi như trời có mưa, chỉ bằng cả vườn cỏ dại kia cũng không nhất định có thể dính bùn đất lên hài a."

Lâm Vận Nhi càng nói càng đắc ý, Lạc Chi Y quả nhiên là đang thăm dò.

"Ai nha! Thực sự là không khéo, hôm qua quân gia không cẩn thận đi tới chỗ của ta, hắn nhìn cả vườn cỏ dại có chút chướng mắt nên liền tâm huyết dâng trào mà đem một vườn cỏ dại nhỏ đến một cọng cũng không chừa, ách, đúng rồi, vì để nhỏ cỏ dễ dàng, trước tiên quân gia tưới nước lên nên bùn đất mới

nhuyễn đi đấy."

Ly Phong nghe Lạc Chi Y chỉ hươu bảo ngựa, cung chiều mà nhìn nàng. Vật nhỏ này đúng là dám nói, rõ ràng là nàng phạt quân gia nhỏ cò, lại còn nói thành quân gia "nhìn cò đại chương mất", bất quá nàng thật sự rất thông minh, rất đáng yêu a!

Mà bốn vị mỹ nam tử nghe Lạc Chi Y nói như vậy, trong đầu hiện ra cảnh tượng bọn họ nhìn thấy ở hoang viên, xác thực là không có một cây cỏ dại, hơn nữa bùn đất cũng đúng là có chút ướt át.

Bất quá đúng là quân gia nhỏ sao?

Trong ấn tượng của bọn họ, quân gia không phải rảnh rỗi như vậy.

"Ta...Ta... Vương gia, thiếp thân thật sự không biết a."

Lâm Vận Nhi nghe Lạc Chi Y nói xong, tâm nguội hơn phân nửa, nàng không phải đang thăm dò, nàng thật sự biết!

"Như thế nào? Tiểu Đào, đem Thu Nhi trả lại cho ta!"

Lạc Chi Y áp sát tiểu Đào.

Hừ! Không biết? Tưởng bản cô nãi nãi là kẻ ngu si sao? Nếu không phải vì sau đó cần mượn tay của người để ra khỏi vương phủ, bản cô nãi nãi đã sớm đem người phế bỏ.

"Vương... Vương phi... Nô... Nô tỳ... Mời vương phi đi theo nô tỳ."

Tiểu Đào vốn định phủ nhận, thế nhưng nghĩ đến lúc này rõ ràng Lâm Vận Nhi vớt nàng ra ngoài, hơn nữa, người nhà còn ở trong tay nàng (LVN), nếu như chính mình một người có thể đổi lấy bình an cho người nhà, như vậy nếu phải chết thì nàng (TĐ) cũng chịu.

Lạc Chi Y đi theo phía sau tiểu Đào, ngũ đại mỹ nam thì ở phía sau Lạc Chi Y đi tới một toà lầu các an nhàn bên cạnh - Vũ Vận Các.

Khi Lạc Chi Y nhìn thấy tay chân Thu Nhi bị trói chặt, quần áo rách nát, máu me khắp người nằm trên đất, bên cạnh Thu Nhi có có roi da đang ngâm vào một nửa thùng nước, nhất thời sát khí dạt dào xuất hiện.

Tất cả mọi người ở đây đều bị sát khí đầy trời làm cho kinh ngạc đến ngây người, một tiểu cô nương mới có mười lăm tuổi, hơn nữa còn là tiểu thư bị sủng đến coi trời bằng vung, tại sao lại có sát khí nặng như vậy?

Ở thời khắc mọi người ngây người, trên tay Lạc Chi Y xuất hiện một chủy thủ nhỏ, thân hình từ phía trước tiểu Đào chọt lóe lên, sau đó đến bên cạnh Thu Nhi, khi nàng vừa mới đi tới bên Thu Nhi thì thân thể tiểu Đào đột nhiên rơi xuống đất, trên cổ bắt đầu tuôn ra máu tươi.

Năm mỹ nam kinh ngạc nhìn về phía thân thể tiểu Đào, động tác thật nhanh, trước khi người bị giết còn chưa kịp phản ứng thì đã bị giết rồi.

Lại nhìn về phía Lạc Chi Y, nàng làm sao có thủ pháp giết người lợi hại như vậy, rõ ràng là không có một chút nội lực nào nhưng lại có thể ở tại trước mặt năm người bọn hắn giết người, hơn nữa còn không bị phát hiện.

Lạc Chi Y ôm lấy Thu Nhi, đi về phía cửa, thủ đoạn không dấu vết xoa xoa Thu Nhi, bước chân dừng lại, nhìn về phía Hoa Tường Dung.

"Hoa Tường Dung, có thể giúp ta cứu Thu Nhi được không? Cứu nàng, ta nợ người một món nợ ân tình."

Chết tiệt, Thu Nhi bị thương rất nặng mà nàng lại không thể ra tay, chỉ có thể cầu viện thân y Hoa Tường Dung.

"Hào."

Hoa Tường Dung không nghĩ tới Lạc Chi Y sẽ nói như vậy với hắn, hắn nhớ tới lúc trước nàng còn ghét bỏ Mặc Trúc lệnh của hắn! Thế nhưng không biết bị làm sao, miệng tự nhiên phản ứng giúp hắn đồng ý.

Lạc Chi Y nghe Hoa Tường Dung trả lời, ôm Thu Nhi bước nhanh trở về hoang viên, ngũ đại mỹ nam cũng ở sau lưng nàng tiến vào hoang viên.

"Thế nào?"

Lạc Chi Y ở một bên giường chăm chú nhìn chăm chăm Thu Nhi bị mất đi móng tay, hỏi.

"Có chút nội thương nhỏ, thế nhưng bởi vì ngoại thương rất nặng, lại mất máu quá nhiều nên dường như khó chữa, bất quá đưa cái này cho nàng ăn vào, buổi trưa thì có thể tỉnh lại."

Hoa Tường Dung không trả lời Lạc Chi Y ngay, hắn đang vì Thu Nhi bồi thuốc tốt nhất, sau khi băng bó cẩn thận mới trả lời, sau đó từ trong lòng lấy ra một cái bình bạch ngọc, đưa cho Lạc Chi Y.

"Hừm, cảm tạ."

Lạc Chi Y nhìn bình bạch ngọc trong tay nói với Hoa Tường Dung.

"Oa~! Hòa Linh Hoàn?! Dung! Ta mặc kệ, ngươi cũng phải cho ta một bình!"

Ly Dạ nhìn bình bạch ngọc trong tay Lạc Chi Y, oa oa kêu to.

"Sao các ngươi lại ở chỗ này? Có chuyện gì?"

Ly Dạ vừa dứt lời, Lạc Chi Y mới phát hiện bọn họ đang ở đây.

Nghe xong lời của nàng, trán Hoa Tường Dung nổi hắc tuyến, nàng vẫn không nhìn đến người khác, bốn mỹ nam phong hoa tuyệt đại như thế, lại bị nàng triệt để không nhìn đến, nhân gia vẫn luôn ở đây có được hay không?

Nếu không phải hiện tại hân hữu dụng đối với nàng, có phải kết cục của hân cũng là như vậy?

Sắc mặt bốn người khác đồng thời không tốt, bọn họ không có cảm giác tồn tại như vậy?

"Bản vương phi giúp Thu Nhi thay quần áo, cửa ở nơi đó, bản vương phi không tiến."

Lạc Chi Y đội trong nháy mắt, không nghe thấy bọn họ trả lời, ngón tay nàng hướng về phía cửa. Bất kể là ngôn ngữ âm thanh hay ngôn ngữ tay chân thì đều cho thấy một ý tứ - không đếm xỉa tới các ngươi, xin mời, lần!

"Ngươi giúp nàng thay quần áo? Ta bảo quản gia đưa mấy cái nha hoàn đến cho ngươi, sau đó..."

Ly Phong tự động quên là nàng kêu bọn họ rời đi, chỉ nghe được nàng muốn đích thân thay quần áo giúp nha hoàn liền vội vã nói.

"Không cần. Vương gia, mời về."

Lạc Chi Y đánh gãy lời của Ly Phong.

"Ngươi... Hừ!"

Ly Phong thấy nàng không chỉ không cảm kích mà còn đuổi hân đi, hân liền nổi giận rồi khỏi.

Nữ nhân đáng chết, rõ ràng thời điểm ở tiền thính còn ngồi ở trên người hân, hân thân mật gọi tên của nàng, nhưng lúc này mới trong chốc lát, nàng liền lạnh như băng với hân.

Bốn mỹ nam khác thấy Ly Phong rời đi thì cũng đi theo.

"Tam muội, về nhà thăm cha một chút đi, hân rất nhớ ngươi."

Lạc Chi Duệ ở thời điểm vừa bước ra ngưỡng cửa, quay đầu nói với Lạc Chi Y, sau đó không chờ Lạc Chi Y trả lời liền nhấc chân rời đi.

Chiều theo lời Ly Phong nói, nàng chính là tam muội không thể nghi ngờ, nhưng nàng trước mắt thật sự cùng tam muội trước kia không có nửa điểm tương tự. Tuy rằng hân không biết rõ về tam muội, thế nhưng cũng là người trong nhà, dù thế nào có thể tình cờ nhìn thấy, tam muội trước đây cùng ngoại giới đồn đại không khác biệt nhiều lắm, bởi vì khi thấy hân cùng nhị đệ thì nàng cũng sẽ lảng lảng nhìn chăm chăm, hơn nữa khí chất cũng khác nhau một trời một vực.

Nếu như nàng có thể về nhà, cha hân là sẽ phát hiện chút gì đi?

Lạc Chi Y nghe hân nói, trong lòng sáng tỏ, là đang hoài nghi thân phận của nàng rồi đây! Bất quá không liên quan, nàng rất nhanh sẽ rời đi.

Lạc Chi Y đi tới cửa, đóng cửa phòng lại, lại trở về bên giường, đem thuốc Hoa Tường Dung đưa mở ra, ngửi mùi vị một chút, Hòa Linh Chi! Kiếp trước nàng cũng gặp một lần, độ trân quý không cần nói cũng biết.

Lạc Chi Y nâng Thu Nhi dậy tựa trên người mình, cho uống thuốc vào, lại nhẹ nhàng chỉnh tư thế tốt nhất cho nàng. Đem huyết y Thu Nhi mặc cởi ra, nhìn từng đạo từng đạo vết roi dử tợn kia, trong lòng Lạc Chi Y rầu rĩ, đầu ngón tay xoa một đạo vết roi, cảm giác dính dính, ánh mắt nàng sâu thẳm, đem ngón tay thả vào trong miệng, quả nhiên là nước muối.

Khẽ thở dài một hơi, Lạc Chi Y xoay người lấy một chậu nước sạch, đem vết thương xử lý sạch sẽ, sau đó giúp Thu Nhi mặc áo lót vào.

"Các ngươi đừng hòng bảo ta phản bội tiểu thư... Ta sẽ không phản bội tiểu thư... Tiểu thư, tiểu thư đừng sợ, Thu Nhi sẽ bảo vệ ngươi..."

"Thu Nhi..."

Lạc Chi Y nghe thấy Thu Nhi nói mớ, đôi mắt xinh đẹp như tinh tú lần đầu tiên xuất hiện từng tia từng tia âm áp.

Bảo vệ nàng, đúng thế, nàng là một tiểu nha đầu tay trái gà không chặt, chịu đựng được roi da ngâm muối axit quất, chịu đựng được nỗi đau xót ruột rút móng tay, cũng không muốn phản bội chính mình (LCY), không phải là nên bảo vệ chính mình (Thu Nhi) sao?

"Người thất thân."

Thanh âm như gió đột nhiên vang lên phía sau Lạc Chi Y.

"Đúng. Sự tình thế nào rồi?"

Lạc Chi Y nhàn nhạt hỏi.

"Thu 150 người rồi, có mười nữ tử. Thu xếp ở ngoài thành."

Mặc Sĩ Tuyết Ca ngẩn ngơ sáng tỏ đáp.

"Hừm, vậy bây giờ làm tiếp một nhiệm vụ nữa đi."

Lạc Chi Y nói xong, nhìn về phía Mặc Sĩ Tuyết Ca.

"Nói đi!"

Lạc Chi Y thấp giọng ở bên tai Mặc Sĩ Tuyết Ca nói ra sắp xếp của nàng.

"Cầm lấy, đây là thuốc."

Lạc Chi Y nói xong việc sau đó nàng muốn Mặc Sĩ Tuyết Ca làm, từ trong lòng móc ra một bình nhỏ màu đen, ném cho Mặc Sĩ Tuyết Ca.

Mặc Sĩ Tuyết Ca đầy mắt phức tạp nhìn về phía Lạc Chi Y, tâm cơ thâm sâu như thế, nữ nhân đáng sợ như vậy, lại tồn tại ở trên thế giới này mười lăm năm mà không có ai phát hiện nàng lợi hại.

Tiếp được bình nhỏ màu đen Lạc Chi Y ném tới, nhìn nàng thật sâu một cái, sau đó biến mất ở trong phòng.

Lạc Chi Y yên lặng nhìn phương hướng hán biến mất, trong mắt không có tập trung ở bất kỳ chỗ nào.

"Nước..."

Không biết đứng bao lâu, trên giường truyền đến thanh âm yếu ớt của Thu Nhi.

Lạc Chi Y lấy lại tinh thần, đi tới trước bàn, rót một chén nước, đi đến bên giường đem Thu Nhi nâng dậy, mềm nhẹ đưa đến bên mép Thu Nhi.

"Tiểu thư!"

Thu Nhi uống nước xong liền tỉnh lại, nhìn thấy Lạc Chi Y đỡ lấy nàng, vui mừng kêu lên, âm thanh tuy rằng khàn khàn, nhưng làm sao cũng không dấu được vui sướng trong lời nói.

"Xuyt~, đừng nói chuyện, nghe ta nói, người chỉ cần lắc đầu hoặc gật đầu, biết không?"

Lạc Chi Y nhẹ nhàng nói với Thu Nhi.

Trong mắt Thu Nhi chứa sương mù, nặng nề gật đầu, tiểu thư làm sao lại ôn nhu như vậy a, nàng bị hành hạ đến đau đớn đều không rơi nước mắt, nhưng nhìn tiểu thư ôn nhu như thế nói với nàng, nàng rất muốn khóc.

"Người đồng ý cả đời đều làm bạn với ta sao?"

Nước mắt Thu Nhi rốt cuộc rơi xuống cuộn cuộn, nặng nề gật đầu, tiểu thư tiếp nhận nàng rồi, nàng hiện tại có một chút cảm tạ Lâm Vận Nhi cùng tiểu Đào, nếu không nhờ các nàng, sợ là tiểu thư sẽ không tiếp thu nàng nhanh như thế.

"Được rồi, đừng khóc, thực sự là rất xấu. Sau này người chính là muội muội của ta, ta không còn là tiểu thư của người mà là tỷ tỷ của người, hiểu không?"

Lạc Chi Y lau đi nước mắt của Thu Nhi.

"Không, ngài vừa là tiểu thư cũng vừa là tỷ tỷ."

Thu Nhi nhìn vào mắt của Lạc Chi Y, kiên định nói. Nếu như chỉ là muội muội thì nàng không thể ở mọi thời khắc đều hầu hạ bên người tiểu thư.

"Thu... Hảo."

Lạc Chi Y hiểu được ý tứ của Thu Nhi, nếu Thu Nhi muốn ở mọi thời khắc đều ở bên cạnh mình vậy thì cứ như thế đi.

"Cộc cộc cộc... "

Một tràng tiếng gõ cửa truyền đến.

"Vương gia, người lại tới làm chi?"

Lạc Chi Y mở cửa liền thấy đứng ở ngoài cửa là Ly Phong, tức giận nói.

Bạn đang đọc truyện *Vô Tâm Khí Phi Hoa Đào Nhiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 15: Kế hoạch tiến hành trong âm thầm (1)

"Người... Ai! Ta tới cùng người dùng bữa, người từ buổi chiều hôm qua đến hiện tại cũng chưa ăn chút gì"

Ly Phong nghe thấy ngữ khí không ưa của nàng, tuy rằng tức giận không ngớt, thế nhưng ai bảo hấn lo lắng nàng đói bụng, ai bảo hấn không quản được trái tim của chính mình. Khẽ thở dài, đem tức giận đè xuống, nhỏ nhẹ nói với Lạc Chi Y.

Ly Phong vừa dứt lời, nha hoàn phía sau nối đuôi nhau bụng thức ăn vào, sau khi đem đồ ăn để lên bàn liền nhanh chóng lui ra.

Lạc Chi Y nhú mày nhìn sơn hào hải vị trên quý đây bàn, Thu Nhi còn bị thương, không thể ăn những thứ này.

"Yên tâm, Dung đã viết phương thuốc giải độc, nhà bếp đang nấu, ta bảo quản gia chờ ở nơi đó, khi nấu xong sẽ đưa tới."

Ly Phong nhìn ra tâm tư của nàng, mở miệng giải thích.

"Được thiện?"

Hoa Tường Dung nói có được thiện lúc nào?

"Ừm! Dung nói những việc này không cần khiến người bận lòng, giao cho nhà bếp là được rồi. Chiều qua đến giờ chưa ăn gì, người khẳng định rất đói bụng, trước tiên nên dùng bữa đi!"

Ly Phong giải thích xong nghi hoặc của Lạc Chi Y, dặt tay của nàng, chỉ hai ba bước đã đi tới trước bàn, giúp nàng ngồi xuống.

Trong lòng Lạc Chi Y cảnh giác mãnh liệt, bọn họ quan tâm như thế, là có mục đích gì?

Bất quá, coi như có mục đích gì cũng không liên quan, bởi vì rất nhanh nàng sẽ có thể "biến mất" trên thế giới này, vì lẽ đó không cần phải để ý đến mục đích của bọn họ.

"Vương gia, còn nửa tháng nữa là sinh nhật của người phải không?"

Lạc Chi Y đang ăn cơm, giống như nghĩ đến cái gì, đột nhiên ngẩng hỏi Ly Phong.

"Người... A... Người biết?! Ha ha... "

Thần tình của Ly Phong kích động, nàng biết sinh nhật của hấn, trong lòng nàng có hấn, ha ha...

"Àn, vậy sẽ có những ai đến vương phủ?"

Đối với vẻ kích động cùng nụ cười của Ly Phong thì Lạc Chi Y rất không rõ, chỉ là sinh nhật thôi mà, tại sao còn kích động như thế?

Bất quá nàng không có hứng thú đối với chuyện của hấn, vì lẽ đó liền đi vào đề tài chính rất nhanh.

"Người đến sẽ rất nhiều a."

Cảm tình của hấn cùng Dạ và Mộ rất tốt, đây là điều mọi người đều biết nên hàng năm sinh nhật của hấn sẽ có rất nhiều quan chức đến vương phủ.

"Vậy cha ta sẽ đến chứ?"

Lạc Chi Y tiếp tục hỏi.

"A, đương nhiên. Nhớ nhà rồi sao?"

Ly Phong cười khẽ, nàng gả đến vương phủ cũng không ít ngày rồi, lần trước ở hoàng cung nhìn thấy lão sư cũng không có nói chuyện, hẳn là rất nhớ đi?

Lạc Chi Y nghe được đáp án mình muốn liền không hỏi nữa, cúi đầu tiếp tục ăn cơm.

"Nếu như thực sự rất nhớ, hôm nay ta cùng ngươi về Tướng phủ thăm lão sư chịu không?"

Ly Phong thấy Lạc Chi Y cúi đầu không để ý chính mình, chỉ nghĩ rằng nàng khổ sở vì nhớ nhà nên lời nói càng thêm ôn nhu.

Lạc Chi Y trong lòng phiền chán, bệnh thần kinh, thật dài dòng, không thấy mình không muốn để ý đến hắn sao? Còn ác tâm dùng lời thoại mạng khẩu khí tự nhủ như vậy.

"Vương gia, được thiện đã nấu xong rồi."

Quản gia đến liền đánh gãy sự ôn nhu của Ly Phong đối với Lạc Chi Y.

"Đưa cho ta."

Lạc Chi Y nghe thấy được thiện của Thu Nhi đã xong liền vội vàng đứng lên, đi tới trước người quản gia, nắm lấy cái bát quản gia nâng trong tay.

"Đề nha hoàn cho ăn Thu Nhi ăn đi, trước tiên ngươi hãy ăn cơm..."

"Ta ăn no rồi."

Lạc Chi Y cắt lời Ly Phong, bưng được thiện đi vào phòng ngủ, cũng không liếc hắn một cái.

Ly Phong mấp máy môi, cuối cùng cũng không nói gì. Ánh mắt lóe lên một tia bi thương, nàng tại sao không nhìn hắn? Cũng không ăn một miếng cơm?

Hắn đến đây cùng nàng dùng bữa nhưng tại sao nàng không có một chút dấu hiệu cảm động nào?

Nàng quan tâm đối với một nha hoàn như thế, nhưng tại sao lại làm như không thấy đối với hắn?

Nếu như người bị thương chính là hắn, nàng sẽ quan tâm như vậy sao? Sẽ đích thân dứt thức ăn cho chính mình sao?

Nhìn thức ăn do chính hắn tự mình sắp xếp trên bàn, hầu như vẫn chưa có động tới, nhắm mắt lại, khẽ thở dài một cái.

"Quản gia, dọn dẹp rồi đi thôi."

Dứt lời Ly Phong liền xoay người rời khỏi hoàng viên.

"Tiểu thư, Thu Nhi có thể tự mình ăn, ngươi đi bồi vương gia dùng bữa đi."

Phòng ngủ này cùng nhà ăn kỳ thực có thể nói là một gian phòng, bởi vì chỉ có nửa bức tường che đi tầm mắt nên sự tình phát sinh trong thính phòng Thu Nhi đều biết.

"Đừng đông dài, nếu nói nữa liền đem ngươi ném đi mất."

Lạc Chi Y uly hiếp.

Thu Nhi thấy Lạc Chi Y nói như vậy, ngoan ngoãn không nói thêm nữa, há mồm ăn được thiện Lạc Chi Y đưa tới. Không ai nói câu gì, chỉ có đôi khi truyền đến âm thanh nhai nghiền ngẫm.

Lạc Chi Y chờ Thu Nhi ăn xong, xoay người đem bát để xuống.

Chần chừ một chút, cuối cùng vẫn mở miệng.

"Thu Nhi... Kế tiếp, ngươi nên lắng tai nghe lời ta nói. Kỳ thực tam tiểu thư Lạc Chi Y của Tướng phủ đã chết rồi, ta không phải nàng, chỉ ít ta là linh hồn, tuy rằng thân thể này là của nàng, thế nhưng linh hồn là ta - Lạc Chi Y đến từ mấy trăm thậm chí mấy ngàn năm sau, mà ta cũng không phải tiểu thư của ngươi."

Âm thanh của Lạc Chi Y nhìn như không gọn sóng nhưng chỉ có nàng tự biết, nội tâm của nàng rất hồi hộp, nếu như Thu Nhi không để ý sinh mệnh che chở chỉ là chủ nhân trước đây của thân thể này - Tướng phủ tam tiểu thư, Thu Nhi chỉ là phụng dưỡng chủ nhân vậy thì nàng nên làm gì?

Hai đời làm người, lần đầu tiên Lạc Chi Y quyết định muốn cho một người chạm đến nội tâm của mình, nếu như...

"A?! Tiểu thư, ngươi còn có thể trở về không?"

Thanh âm lo lắng của Thu Nhi đánh gãy tâm tư đang tung bay của Lạc Chi Y.

"Ta cũng không biết."

Lạc Chi Y nhất thời chưa phản ứng lại, phản ứng của Thu Nhi cùng dự tính của nàng căn bản không giống nhau, tiểu nha đầu này lại quan tâm chính mình còn có thể trở về hay không.

"A?! Ô ô ô... Tiểu thư... Ô ô ô... Tại sao người có thể không biết? Không phải người nói sẽ cho Thu Nhi ở bên cạnh người mãi mãi sao? Ô ô ô..."

Thu Nhi khóc đến tan nát cõi lòng.

"Đừng khóc, ta thật sự không biết. Bất quá, ta đáp ứng người, sẽ toàn lực lưu lại nơi này."

Lạc Chi Y bất đắc dĩ nói, tiếng khóc của nha đầu này thật là khó để nghe, có phải mình đã lượm về một cái phiền phức?

"Thật sự?"

Thu Nhi nghe Lạc Chi Y nói như vậy, lập tức không khóc nữa, dùng âm thanh mang theo giọng mũi hỏi, thế nhưng trái tim của nàng đã yên tâm, tiểu thư đem hết toàn lực để lưu lại, nàng tin tưởng nhất định tiểu thư sẽ làm được.

"Ừm. Bất quá, người thật sự không để ý ta không phải là tiểu thư chân chính của người?"

"Chỉ có tiểu thư hiện tại mới là tiểu thư của Thu Nhi! Tuy rằng lão gia có ân cứu mạng với Thu Nhi, thế nhưng... ở trong lòng Thu Nhi, tiểu thư so với những thứ này quan trọng hơn nhiều!"

Thu Nhi kiên định nói, Thừa Tướng cứu chính mình chỉ là cho mình một cái mạng, mà tiểu thư cho mình chính là lơ đãng âm áp cùng tín ngưỡng trong cuộc sống!

Tiểu thư chính là tín ngưỡng của nàng!

"Nha~! Tiểu Thu, người thật đáng yêu! Đến đây! Để bổn tiểu thư hôn một cái~!"

Tâm tình Lạc Chi Y rất cảm động, liền lấy tư thế sét đánh không kịp bưng tai ở trên mặt Thu Nhi hạ xuống một nụ hôn ngưng đọng.

Ở trong lòng nha đầu này, chính mình so với ân cứu mạng còn quan trọng hơn, ha ha, cảm giác rất thành công a, liền cứ như vậy hôn hôn~

"Tiểu... Tiểu... Tiểu... Tiểu thư!"

Gương mặt Thu Nhi đỏ chót, không thích ứng với việc trêu người như vậy!

"Ha ha..."

Lạc Chi Y nhìn bộ dạng cô dâu nhỏ của Thu Nhi, cười to không ngừng, nha đầu này, cũng quá đáng yêu rồi đi?

Sau này phải tìm cho nàng một nhà chồng thật tốt mới được!

"Ha ha ha..."

Thu Nhi thấy Lạc Chi Y cười từ tận chân tâm, cũng ngây ngốc cười theo, tiểu thư cười lên thật là mỹ...

Bạn đang đọc truyện *Vô Tâm Khí Phi Hoa Đào Nhiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 16: Kế hoạch tiến hành trong âm thầm (2)

Năm ngày sau, tại hoàng viên.

"Tiểu thư, người nói hôm nay quản gia sẽ đến sao?"

Thu Nhi đứng ở cửa hoàng viên, rón cồ lên hướng ra phía ngoài nhìn xung quanh.

Từ năm ngày trước, mỗi ngày quản gia đều đến hoàng viên báo danh. Mỗi buổi sáng còn mang đến khoảng hai mươi nha hoàn cùng điểm tâm mỹ vị trong hoàng cung mời tiểu thư nhận lấy, kết quả... Ha ha ha, đương nhiên là điểm tâm ở lại, người thì đi!

Mỗi buổi trưa thì mang đến ngọc thiện phong phú đồng thời mời tiểu thư vào ở Chủ Các, kết quả... Ngọc thiện ở lại, ách, quản gia cũng ở lại, bắt quả là ở lại trồng cỏ hoặc nhổ cỏ.

Đại gia hỏi trồng cỏ là có ý gì?

Ha ha, đương nhiên là tiểu thư nói hoang viên này không có cỏ nhìn rất không quen, vì lẽ đó tâm tình không tốt, quản gia không biết từ nơi nào đem đến một đồng cỏ lớn, gieo trồng ở hoang viên.

Hả? Đại gia không hiểu nhổ cỏ là có ý gì?

Ha ha ha, đương nhiên là buổi trưa ngày tiếp theo quản gia lại mang ngọc thiện đến đồng thời mời tiểu thư vào ở Chủ Các! Bắt quả, sau khi nhận lấy ngọc thiện, tiểu thư nói nhìn nhiều cỏ như vậy, tâm tình cũng không cao hứng, thế là quản gia lại nhổ cỏ đi.

Ha ha, sau đó, năm ngày qua, quản gia ngày thứ nhất trồng cỏ, ngày tiếp theo nhổ cỏ. Mỗi buổi tối, quản gia mang bữa tối đến cùng một ít đồ trang sức trân quý, lần này, bữa tối cùng đồ trang sức lưu lại, quản gia thì bị đuổi đi.

A? Đại gia còn hỏi tại sao lưu lại đồ trang sức?

Đương nhiên là tiểu thư nói có thể bán lấy tiền a!

"Thu nhi, thương thể của ngươi còn chưa có khỏi hẳn, nên trở lại giường nằm."

Lạc Chi Y lười biếng ngồi ở trên băng đá trong vườn, nhìn ở cửa hoang viên nói với Thu Nhi.

"Tiểu thư, Thu Nhi đã tốt hơn rất nhiều, đã không sao rồi!"

Thu Nhi làm bộ đáng hồn vọng phu, tầm mắt chăm chú nhìn chăm chăm ở bên ngoài, quản gia a, ngàn vạn lần ngươi nên tới a!

"Thu... Thu Nhi! Ngươi... Ngươi... Không phải ngươi yêu thích quản gia chứ?! Không được! Không được! Tuyệt đối không được! Hẳn so với cha ngươi còn già hơn!"

Lạc Chi Y nhìn đáng vẻ tương tự hồn vọng phu của Thu Nhi, trong đầu oanh vang, từ trên băng đá nhảy lên.

Thu Nhi tuyệt đối không thể có loại ham muốn này.

"A! Tiểu thư! Ngươi đang nói cái gì?! Sao có thể có chuyện đó!"

Thu Nhi nghe Lạc Chi Y nói, lập tức quay người lại, hướng về Lạc Chi Y kêu to.

Nhìn xem, khuôn mặt nhỏ đã bị tức giận đến đỏ chót.

"Thu... Thu... Thu... Thu nhi! Ngoan! Nghe lời của ta! Ngàn vạn lần không thể có loại sở thích cổ quái này, ngươi suy nghĩ một chút, quản gia đã già như vậy rồi, lại xấu như vậy..."

Lạc Chi Y nhìn gương mặt đỏ bừng của Thu Nhi, trong lòng hồi hộp nhảy một cái, trời ạ! Thu Nhi thật sự thích ông lão gần đất xa trời kia rồi!

Lạc Chi Y vọt tới bên người Thu Nhi, nắm lấy vai nàng, vội vàng nói.

"Tiểu thư, quản gia không xấu, rất đẹp."

Sau khi Lạc Chi Y nói quản gia xấu thì Thu Nhi liền đánh gãy lời của Lạc Chi Y. Tại sao tiểu thư lại nói quản gia như vậy a, quản gia tuy rằng rất già, thế nhưng tính tình vẫn là rất tốt, hơn nữa quản gia còn muốn giúp vương gia đánh động tiểu thư, tuyệt đối không thể để cho hình tượng quản gia ở trong lòng tiểu thư kém như vậy, từ đó ảnh hưởng đến hình tượng của vương gia.

"Thu Nhi! Quản gia là xấu tuyệt đối, ngươi nhìn một chút, Ly Phong thật đẹp a! Còn có, Hoa Tường Dung mỹ mạo, Ly Dạ anh tuấn, Thượng Quan Thu Minh mặc dù là gương mặt băng sơn thế nhưng cũng rất tiêu sái! Đúng rồi, còn có Lạc Chi Duệ cũng một mỹ nam a! A! Dung mạo hoàng đế cũng rất tuấn dật mà! Còn nữa còn nữa! Tiểu Ca cũng đẹp quá chừng! Ngươi muốn ai? Bốn tiểu thư liền đi bắt hẳn về làm ấm giường cho ngươi? Hoặc là toàn bộ đều trôi đến cho ngươi, chịu không?"

Lạc Chi Y thao thao bất tuyệt vì Thu Nhi, giới thiệu tất cả mỹ nam mà mình nhận thức.

Nơi nào đó trên một cây đại thụ, Ly Phong, Ly Dạ, Hoa Tường Dung, Thượng Quan Thu Minh cùng Lạc Chi Duệ điều tức nhắm mắt, trên mặt mỗi người đều là một mảnh đen.

Trong một nén nhang, sắc mặt của bọn họ có thể nói là thiên biến vạn hóa a! Khi nghe thấy Lạc Chi Y ngộ nhận Thu Nhi yêu thích quản gia thì là bọn họ cười vui vẻ, khi nghe thấy Lạc Chi Y nói bọn họ đẹp trai thì đắc ý, khi nghe thấy Lạc Chi Y nói muốn bắt mỗi người làm ấm giường cho Thu Nhi thì giận tái đi, khi nghe thấy Lạc Chi Y nói toàn bộ trôi lại thì mặt mọi người đều đen.

Nữ nhân này, đúng là dám nói, hay cũng thật sự dám làm. Năm ngày qua, bọn họ cùng quân gia đến hoang viên báo danh như thế, mỗi ngày đến trên cây to này "hóng gió".

Còn nhớ thời điểm buổi sáng ngày thứ nhất, bọn họ che dấu khí tức, rất hứng nhìn Lạc Chi Y không chút nương tay nào thu tài vật, không chút khách khí đuổi người, kết quả Lạc Chi Y cảm giác được tầm mắt của bọn họ, suýt chút nữa bị phát hiện. Sau đó bọn họ học cách ngoan ngoãn, không chỉ che lại khí tức mà còn nhắm mắt lại, dùng tai nghe.

Căn cứ vào tình huống nghe được mấy ngày nay, bọn họ xác định nếu như Thu Nhi muốn bọn họ, nữ nhân này thật sự sẽ đem bọn họ trở lại đưa đến cho Thu Nhi.

"Tiểu thư! Ngươi... Ngươi đừng tiếp tục nói bậy nữa!"

Thu Nhi nghe Lạc Chi Y nói, mặt càng đỏ đến mức động máu. Để tứ đại công tử, đại thiếu gia cùng hoàng thượng làm ấm giường cho mình? Ô ô ô... Thật là đáng sợ~

"A! Thu Nhi, hôm nay chúng ta ra ngoài chơi đi! Ha? Đi mau!"

Lạc Chi Y không để ý tới Thu Nhi, lôi kéo tay nàng, bước nhanh đi ra ngoài. Tốc độ trên chân không ngừng lại mà còn tăng nhanh, phải nhanh a, tuyệt đối không thể để cho Thu Nhi gặp quân gia. Cũng còn tốt, ngày mai Mặc Sĩ Tuyệt Ca sẽ đến đón Thu Nhi đi, chỉ cần đem chuyện hôm nay giải quyết là được rồi.

"Tiểu thư, đừng đi như nhanh như vậy! Tiểu thư, chúng ta đi đâu a?!"

Lạc Chi Y không nghe Thu Nhi nói, mặc nhiên bước nhanh lôi kéo Thu Nhi đi.

Thấy các nàng đi xa, năm người trên cây mở mắt ra, từ trên cây đáp xuống chuẩn bị đuổi theo, lúc này, quân gia dẫn theo hai mươi mấy nha hoàn, mệnh mông cuồn cuộn đi tới.

Mấy nha hoàn phía trước nâng ngọc thiện, mười mấy nha hoàn phía sau, ách, mỗi người ôm một đồng cỏ lớn.

"Lão nô tham kiến vương gia, Dạ vương gia, Quốc Sư đại nhân, kiến quá Thượng Quan công tử, Dung công tử."

Quân gia nhìn bốn người đứng dưới đại thụ phía trước, bước nhanh tiến lên hành lễ. Sao hôm nay mấy vị đại gia này lại hiện thân?

"Nô tỳ tham kiến vương gia, Dạ vương gia, Quốc Sư đại nhân, kiến quá Thượng Quan công tử, Dung công tử."

Nha hoàn phía sau cũng hành lễ theo, trời ạ! Tứ đại công tử cùng Quốc Sư đại nhân! Mỹ nam tử của Ly quốc hầu như đều tụ tới đây!

"Quân gia, hôm nay ngươi tới chậm rồi, người đã đi mất."

Ly Phong nhìn về phía quân gia quỳ trên đất, cũng không cho hắn đứng dậy.

"V... V... Vương gia, cái kia, ách, cỏ ở xung quanh đây hầu như đều bị nhổ hết, lão nô chỉ có thể đến nơi xa hơn đi tìm."

Ai! Vương phi thật đúng là yêu thích dẫn vật người khác, mấy ngày nay, hắn ngày đầu tiên nhổ cỏ, ngày kế tiếp thì trồng. Ô ô ô... Bất công với người già quá đi~

Người xung quanh nhìn ánh mắt của hắn, thậm chí kêu thật là một lão già quái dị a!

"Khà khà... Quân gia a! Hôm nay ngươi tới chậm một bước, tam tẩu đã mang theo "người ái mộ" ngươi ra ngoài chơi rồi, vì lẽ đó ngọc thiện này cũng không dùng tới. Bất quá, cỏ này thì ngươi còn phải trồng! Nếu không chờ lúc tam tẩu trở về sẽ "tâm tình không tốt", ha ha ha..."

Ly Dạ cười hì hì nói với quân gia, ha ha ha, từ sau khi tam tẩu đến, chơi đùa quân gia thật sự là quá vui rồi, trò chơi tốt như vậy sao có thể thiếu đi Ly Dạ hắn đây?

"Khụ... Ta đói rồi, hôm nay chúng ta ăn cơm ở bên ngoài."

Ly Phong quay về phía bốn vị mỹ nam nói. Đừng hiểu lầm, ta là đói bụng, không phải đi tìm Lạc Chi Y.

Bốn vị mỹ nam liếc mắt nhìn hắn, ưu nhã xoay người hướng phía ngoài xuất phát, ai cũng không vạch trần lý do sút sẹ của Ly Phong, bởi vì bọn họ cũng "đói bụng" rồi, cũng muốn ra bên ngoài "ăn cơm".

Bạn đang đọc truyện *Vô Tâm Khí Phi Hoa Đào Nhiều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 17: Kế hoạch tiến hành trong âm thầm (3)

Lạc Chi Y lôi kéo Thu Nhi, từ cửa sau ra khỏi vương phủ, vừa ra khỏi phủ bước chân liền chậm lại, khôi phục bộ dáng thông dong.

"Tiểu thư, chúng ta đi đâu chơi a?"

"Trước tiên đi lấy quần áo mà ta bảo người đặt may."

Lạc Chi Y nhàn nhạt đáp. Ai! Đây là lý do hợp lý nhất rồi đi? Ham mê này của Thu Nhi phải mau mau sửa lại mới được.

"A! Đúng rồi, ách, vậy chúng ta đi đến chỗ của Điệp đi lấy đi! Ha ha..."

Thu Nhi cười lạnh, chính mình lại quên, ô ô, tiểu thư sẽ không vì nàng ngốc mà không cần nàng nữa chứ?!

"Hừm, dẫn đường đi!"

Thu Nhi dẫn Lạc Chi Y đến trước một tiểu viện cũ nát.

"Điệp đi? Điệp đi? Người ở đâu?"

Thu Nhi hướng bên trong viện hô to.

"Ai! Nha đầu Thu Nhi đến rồi sao? Điệp đi mở cửa liền a!"

Trong viện truyền đến một giọng nữ trung niên.

Cột kẹt một tiếng, cửa mở ra.

Lạc Chi Y nhìn người phụ nữ trước mắt, chừng bốn mươi tuổi, một thân y phục vải thô, tóc thì dùng một nhánh trầm gỗ thô ráp cố định lại. Gò má bên trái có dư âm phong vận, thế nhưng mặt bên phải lại bị in lên hai từ "tiện nhân", làm cho một khuôn mặt phong tình vô hạn bị phá hoại hầu như không còn gì.

"Nha đầu Thu Nhi a... Ách, vị này chính là?"

Điệp đi nhìn về phía Lạc Chi Y.

"Ha ha, Điệp đi, đây là tiểu thư nhà ta, chúng ta tới lấy quần áo."

"Ồ! Là tiểu thư a, đến, mời vào, quần áo đã làm xong rồi, tiểu thư tới xem một chút, có chỗ nào không hài lòng thì ta sẽ sửa chữa."

Điệp đi nghiêng người sang, để Lạc Chi Y vào cửa.

"Hừm, làm phiền rồi."

Lạc Chi Y đi bộ vào trong sân, viện tử này dù thô sơ giản dị nhưng lại được dọn dẹp rất sạch sẽ.

Điệp đi dẫn Lạc Chi Y cùng Thu Nhi đi vào một gian phòng, gian nhà rất nhỏ, nhưng bên trong lại chỉnh tề, trưng bày mười mấy kiện quần áo tinh mỹ.

Lạc Chi Y vừa vào nhà liền nhìn thấy những bộ quần áo mà nàng đã họa ra, đi lên phía trước, nhẹ nhàng xoa xoa, đây là lễ phục mà nàng thích nhất kiếp trước, bây giờ lại có thể tái hiện ở thời không mấy trăm thậm chí là mấy ngàn năm trước này.

"Oa! Điệp đi, những bộ y phục này đẹp quá nha~."

Thu Nhi vừa nhìn thấy một phòng quần áo, đôi mắt liền xuất hiện kim quang.

"Điệp đi, thủ nghệ của người rất tốt."

Lạc Chi Y không keo kiệt khích lệ. Thật sự rất tốt, giống như đúc kiếp trước.

"Tiểu thư quá khen rồi."

Điệp đi thở phào nhẹ nhõm, lúc trước nàng nhìn thấy bản vẽ thì sợ hết hồn, quần áo như vậy có thể mặc không? Sau khi may xong, nàng càng sợ hãi hơn, bởi vì quần áo thật sự rất đẹp, nhưng đẹp thì đẹp, vấn đề là mặc như thế nào a?

Nàng vẫn đang suy nghĩ, không phải do mắt của chính mình có vấn đề nên nhìn lầm bản vẽ, bây giờ, thấy tiểu thư người ta rất hài lòng, tảng đá trong lòng cũng đã yên tâm hơn. Chỉ là, nàng thật sự rất muốn biết, y phục này thật có thể mặc?

"Nha~! Tiểu thư, đây là cái gì? Là... Là quần áo trên bàn vẽ do người họa ra?"

Thu Nhi trừng mắt nhìn quần áo trên tay Lạc Chi Y, đó là quần áo? Làm sao mặc a!

"Hừm, đúng đấy. Điệp di, có phòng thử quần áo không? Ta phải thử một chút."

Lạc Chi Y không để ý tới Thu Nhi đang cá kinh, bình tĩnh hỏi Điệp di. Nàng rất muốn thấy sự "kinh diễm" khi cô nhân nhìn thấy bộ lễ phục này!

"Phòng thử quần áo? Nếu như không chê, tiểu thư hãy đến trong phòng ta thử xem!"

"Hừm, tốt. Thu Nhi, đi theo, giúp ta thay y phục."

"... Nha!"

Thu Nhi nghe Lạc Chi Y nói như vậy liền lập tức khôi phục bình thường, xưa nay tiểu thư đều tự mình mặc quần áo, không để cho nàng hỗ trợ, bây giờ nói như vậy, khẳng định có lời muốn nhấn nhủ.

"Tiểu thư, chính là chỗ này, trước tiên người hãy thử quần áo, ta đi pha bình trà cho các người."

Điệp di đưa Lạc Chi Y đến phòng của mình.

"Được, làm phiền Điệp di rồi. Ách, Điệp di, lúc chúng ta đi ra ngoài còn chưa có ăn cơm, người xem, có thể hay không... "

Lạc Chi Y nói rõ nàng không chỉ muốn uống trà, nàng còn muốn ăn cơm. Một chút thời gian uống trà làm sao đủ để nàng làm việc a, vậy nên ăn cơm luôn đi!

"Ha ha ha, chỉ cần tiểu thư không chê, xin mời tiểu thư ở lại ăn cơm rồi hãy đi."

Điệp di ngáy người một chút, sau đó liền tươi cười hơn hờ. Xoay người đi hướng nhà bếp nấu ăn.

Lạc Chi Y chờ sau khi Điệp di tiến vào nhà bếp, đi vào gian phòng, đóng cửa lại.

"Thu Nhi, người cùng Điệp di hẳn là rất thân quen, người hãy kể một chút cho ta nghe tình huống của nàng."

Lạc Chi Y sau khi vào phòng cũng không vội thay quần áo mà hướng về Thu Nhi hỏi dò chuyện của Điệp di.

"... Nha! Bốn năm trước ta nhận thức Điệp di, có thể nói Điệp di là sư phụ của ta, thủ nghệ của ta là do Điệp di dạy cho. Ha ha, Điệp di không chỉ may quần áo giỏi, thêu thùa cũng rất lợi hại, nhưng tiểu thư cũng nhìn thấy gương mặt Điệp di mặt rồi đó, cũng bởi vì ký tự trên mặt, mỗi khi Điệp di đi tìm công việc làm đều sẽ bị đuổi đi, cũng không ai tìm Điệp di may quần áo, vì lẽ đó Điệp di thật sự rất khổ."

Thu nhi nói tới Điệp di, trên mặt lộ ra nhàn nhạt đau thương.

"Ừm. Ta biết rồi. Thu Nhi, gần nhất ta sẽ nghĩ biện pháp rời khỏi vương phủ nên trước tiên muốn đưa người đi, hôm nay, người không cần theo ta về vương phủ, ngày mai, Mặc Sĩ Tuyệt Ca sẽ đến đón người rồi đi."

Lạc Chi Y suy nghĩ một chút, báo cho Thu Nhi biết quyết định của chính mình. Ai! Vốn dự định là ngày mai, thời điểm Mặc Sĩ Tuyệt Ca đến sẽ nói cho nàng, đem nàng đưa đi, thế nhưng về tới vương phủ sẽ tình cờ gặp quân gia, không thể để cho Thu Nhi gặp lại quân gia, vì lẽ đó ngày hôm nay Lạc Chi Y sẽ không cho Thu nhi trở lại.

"A?! Tiểu thư, người đã nói sẽ để cho Thu Nhi ở lại bên cạnh người, tại sao... Nha, Thu Nhi biết rồi, Thu Nhi chờ tiểu thư tìm đến Thu Nhi."

Thu nhi nói đến giữa câu liền ngưng, nếu nàng ở lại, có thể sẽ trở thành gánh nặng cho tiểu thư, cho nên nàng liền thỏa hiệp.

"Ừm! Được! Ha ha, tiểu Thu, trước tiên người hãy nhắm mắt lại, chờ thời điểm ta bảo người mở mắt thì người hãy mở!"

Lạc Y xấu xa nở nụ cười.

"Ừm!"

Thu Nhi do dự một chút, thấy chết không còn tự nhắm hai mắt lại. Vừa rồi nàng nhìn thấy tiểu thư nụ cười quý dị kia, nhưng nếu như tiểu thư làm cho nàng đi chết, nàng cũng sẽ không chút do dự mà chết, chớ nói chi là bảo nàng nhắm mắt lại.

Rất lâu sau đó, cửa phòng đóng chặt bị kéo vào, Lạc Chi Y bước ra, phía sau là Thu nhi sững sờ ngốc lảng, trong miệng lầm bầm nói:

"Mỹ~ Đẹp quá nha~ Ha ha ha... Đẹp quá~... "

Vừa vặn Điệp di mang cơm nước đến, nhìn thấy Thu Nhi hồn bay phách lạc.

"Ai! Thu Nhi, người làm sao vậy?"

"Ha ha, đẹp quá a~"

Thu Nhi ngây ngô trả lời Diệp di.

"Ha ha, Diệp di, Thu Nhi nói người may quần áo rất đẹp. Không cần để ý đến nàg, chúng ta ăn com."

Lạc Chi Y thấy Diệp di không rõ, lại nhìn về phía Thu Nhi đang ngo ngắc, nhẹ nhàng nở nụ cười, tiếp nhận com nước trong tay Diệp di.

"Thu Nhi, ăn com thôi."

Diệp di lôi kéo Thu Nhi ngồi vào trước bàn.

"Há, được, ăn com, ta sắp chết đói rồi."

Thu Nhi vừa nghe đến ăn com liền lập tức khôi phục thần trí.

Khóe miệng Lạc Chi Y giựt giựt, quả nhiên câu nói "đẹp đến mấy cũng không thể bằng com ăn" là chính xác a!

"Oa, ăn thật ngon nha, Diệp di, món ăn người làm vẫn là ngon nhất!"

Thu Nhi nhanh chóng cầm lấy đĩa bắt đầu ăn com.

Diệp di nhìn Thu Nhi như vậy, đưa tay âm thầm lôi kéo quần áo Thu Nhi. Nha đầu này, sao lại không có bộ dáng nha hoàn a, chủ nhân còn chưa ăn, tự mình lại ăn trước, không sợ bị phạt?

"Diệp di, người làm gì thế a? Đừng kéo y phục của ta, mau ăn a! Ăn thật ngon!"

"Diệp di, người không cần sốt sắng, là ta dạy dỗ nàg thành như vậy, ta không thích những lễ nghi hư vô kia."

Lạc Chi Y thông minh cỡ nào, sớm đoán được ý nghĩ trong đáy lòng của Diệp di, mở miệng hóa giải sầu lo. Diệp di là thật lòng quan tâm Thu Nhi!

"Ha ha, Thu Nhi đúng là có một chủ nhân tốt."

Diệp di yên tâm.

"Diệp di có đồng ý giống Thu Nhi như vậy, làm việc ở dưới trướng của ta?"

Lạc Chi Y thấy thời cơ đã đến, liền mở miệng hỏi Diệp di.

"Làm việc vì tiểu thư?"

"Hừm, thực không dám giấu giếm, Chi Y muốn mở một cửa hàng may mặc, nhưng khổ nỗi không tìm được người nào thích hợp để kinh doanh, hiện nay thấy Diệp di, Chi Y cho rằng Diệp di rất thích hợp, hi vọng Diệp di đáp ứng."

Lạc Chi Y thành khẩn nói, ngay khi nàg nhìn thấy lễ phục này thì đã quyết định đào bới Diệp di, mở một cửa hàng may mặc, bởi vì mặc kệ là ở hiện đại hay cổ đại thì lấy tiền của nữ nhân vẫn là cách kiếm lời tốt nhất. Thử hỏi nàg sao có thể buông tha cơ hội kiếm tiền tốt như vậy đây?

"Tiểu thư nói gờn rồi."

Trong mắt Diệp di từng xuất hiện ánh sáng, thế nhưng rất nhanh liền biến mất. Mặt của nàg...

"Ha ha, Diệp di là bởi vì duyên cớ của khuôn mặt mặt sao? Nếu là vì như vậy thì Diệp di không cần lo lắng, Chi Y tự tin có thể xóa đi vết thương trên mặt Diệp di."

Lạc Chi Y đem tâm tình của Diệp di thu hết vào trong mắt, lời nói ra quả thực chính là đúng bệnh hốt thuốc.

"Vâng... Được! Ta đồng ý làm thủ hạ ở dưới trướng chủ nhân!"

Diệp di nguyên bản muốn chất vấn một trận liền biến thành khẳng định chắc chắn trả lời. Bởi vì nàg nhìn thấy tự tin trên mặt Lạc Chi Y, đó là một loại tự tin khiến người ta không nhận được tin tưởng.

"Ừm! Được! Hôm nay Thu Nhi sẽ ở lại nơi này của người, ngày mai sẽ có người tới đón các người, chò ta xử lý xong mọi chuyện thì sẽ đi tìm các người."

Lạc Chi Y nói xong liền cúi đầu ăn com.

Sau khi com nước xong, Lạc Chi Y một mình rời đi trong ánh mắt không muốn của Thu Nhi, trong lòng cũng có chút không muốn, ha ha, quả nhiên là lo lắng.

Lạc Chi Y đi trên đường cái phồn hoa, cúi đầu nghĩ chuyện của chính mình. Đột nhiên, một con ngựa cấp tốc hướng về phía nàng vọt tới, Lạc Chi Y ngưng thần một chút, nhanh chóng tránh ra, thế nhưng bởi tốc độ của con ngựa quá nhanh, nàng vẫn bị té nằm nhoài, sau đó ở thời điểm nàng còn chưa kịp đứng dậy, một đạo bóng roi lóe qua, trên lưng nàng trúng một roi chặt chẽ vững vàng.

Quần áo bị roi tàn nhẫn đánh phá, lộ ra da dẻ trên lưng. Trên da thịt trơn bóng non mềm chảy ra từng tia từng tia máu tươi, hồng mai bót cũng bạo lộ ra, hồng mai nhiễm phải máu tươi, càng thêm yêu kiều.

Ngay trong tửu lầu trang nhã phía trên, năm vị tuyệt sắc nam tử đang ăn com một cách máy móc, nghe thấy dị động dưới lầu, một vị thanh y thiếu niên khẽ nhíu mày, đi tới trên ban công nhìn xuống phía dưới, một hồng y nữ tử cầm roi đánh về phía bóng người trên đất.

Ánh mắt thanh y thiếu niên lóe lên một tia vô vị, nếu là bình thường, hẳn nhất định sẽ quản một chút, nhưng hiện tại tâm tình của hắn thật không tốt, không muốn quản. Khi xoay người rời đi, đột nhiên hắn nhìn thấy sau khi roi hạ xuống, trên lưng vị nữ tử nằm trên mặt đất có hồng mai bót, hắn liền kinh hãi.

"Hồng mai bót! Các ngươi mau tới đây, hồng mai bót!"

Thanh y thiếu niên này chính là Ly Dạ.

Nghe hắn nói xong, bốn vị nam tử khác cũng bước nhanh tới ban công, là Ly Phong, Thượng Quan Thu Minh, Lạc Chi Duệ cùng Hoa Tường Dung.

Bạn đang đọc truyện *Vô Tâm Khí Phi Hoa Đào Nhiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 18: Kế hoạch tiến hành trong âm thầm (4)

"Y!"

Ly Phong nhìn thấy đóa hồng mai yêu kiều kia, tim đã nhảy tới tận cổ, từ lầu hai phi thân xuống. Bốn người khác cũng phi thân theo.

Hồng y nữ tử vừa mới đánh ra roi thứ hai liền bị tiếp được ở giữa không trung, sau đó xuất hiện một đạo lực kéo mạnh mẽ, hồng y nữ tử "rầm" một tiếng liền bị quăng xuống ngựa.

Người ra tay là Ly Dạ.

"Y, thế nào rồi? Không sao chứ?"

Ly Phong vội vàng đem thân thể trên mặt đất ôm vào trong lồng ngực, đau lòng hỏi.

Thượng Quan Thu Minh cau mày, thoát ra áo khoác màu đen, nhẹ nhàng che ở trên người Lạc Chi Y.

Nơi sâu xa trong con ngươi của Hoa Tường Dung lóe qua một tia lo âu, do dự xem có nên đi nhìn nàng một chút hay không.

Nụ cười yếu ớt quanh năm làm bạn trên mặt Lạc Chi Duệ cũng không còn.

"A! Tứ biểu ca, ngươi đang làm gì?"

Hồng y nữ tử bị quăng xuống ngựa, đau đớn kêu thành tiếng.

Tiếng quát tháo sắc bén khiến tầm mắt của mọi người kéo đến trên người hồng y nữ tử, cảm giác được ánh mắt sắc bén của năm người, thân thể hồng y nữ tử không tự chủ được rụt lại, nhưng ngay sau đó liền khôi phục dáng vẻ vênh vang đắc ý.

"Tam biểu ca, ta đang giúp ngươi hả giận a! Tiệp nhân này sao có thể xứng với ngươi?"

Hồng y nữ tử nhìn chằm chằm Ly Phong, tức giận nói. Hừ! Vị trí Phong vương phi vốn là của nàng, nhưng tiệp nhân Lạc Chi Y này lại bảo người cha Thừa Tướng của mình bức tam biểu ca cưới nàng (LCY).

"Dạ, giúp ta đem nàng (hồng y nữ tử) mang về vương phủ."

Ly Phong lạnh lùng nghiêm nghị nhìn về phía hồng y nữ tử, sau đó ôm lấy Lạc Chi Y, vận công bay trở về vương phủ. Lưu Túc chết tiệt, nếu không vì lo lắng thương thể của Y, hắn thật muốn kết liễu nàng bên đường.

Ly Dạ điểm huyết đạo của Lưu Túc, cùng Hoa Tường Dung, Thượng Quan Thu Minh và Lạc Chi Duệ đồng thời đuổi theo Ly Phong.

Người vậy xem trên đường nhìn năm người sau khi rời đi, lấy lại tinh thần, đường cái cũng khôi phục huyền ảo.

"Đó là tứ đại công tử cùng Quốc Sư đại nhân? Nhìn thật là tuần mỹ!"

Một nữ tử sắc mặt ửng đỏ nói.

"Đúng vậy, bất quá nữ tử bị thương kia là ai vậy? Có thể làm cho bọn họ quan tâm như vậy!"

"Ta luôn cảm thấy dung mạo của nữ tử kia rất giống hạm mê nữ sắc tam tiểu thư vài ngày trước đó đã gả cho Phong vương gia a!"

...

Trở lại vương phủ, Ly Phong ôm Lạc Chi Y vào phòng ngủ của hắn, Hoa Tường Dung, Thượng Quan Thu Minh cùng Lạc Chi Duệ theo vào, Ly Dạ đem Lưu Túc bỏ ở ngoài cửa phòng rồi cũng theo sau.

"Y, không sao rồi, không sao rồi~"

Ly Phong nhẹ nhàng đặt Lạc Chi Y lên giường, để cho nàng ngồi, trên lưng nàng có vết thương, không thể nằm. Ly Phong cũng ngồi xuống ở một bên giường, thấy nàng không nói lời nào, cho rằng nàng bị dọa sợ, lại đỡ lấy nàng, từ từ ôm vào trong lồng ngực của mình, cẩn thận tách ra vết thương trên lưng Lạc Chi Y, cánh tay nắm chặt, gò má dán lên mái tóc nhu thuận của nàng, ôn nhu mà sụt.

"Y, đừng sợ, xin lỗi, đều do ta không tìm được người sớm một chút, hiện tại không sao rồi, đừng sợ~"

Ly Phong thấy Lạc Chi Y trầm mặc không nói, đem nàng ôm càng chặt hơn, tự trách nói.

Sắc mặt Lạc Chi Y lạnh lẽo, nàng chán ghét Ly Phong đối với mình như vậy, đáng ghét hơn chính là đáy lòng của mình có cảm giác hơi rung động, cảm giác này rất xa lạ đối với nàng, làm cho nàng có cảm giác không cách nào điều khiển chính mình, lẽ nào là cảm tình của Lạc Chi Y trước đây lưu lại?

Không! Nàng không muốn người khác làm xáo trộn tâm tình của nàng!

Nàng dùng đại lực đẩy Ly Phong ra, nhảy xuống giường, nhưng khi mới vừa tiếp xúc với mặt đất thì trên chân tê rần, liền hướng về mặt đất té xuống. Thượng Quan Thu Minh cách đó gần nhất, ở trước khi nàng ngã xuống đất liền đem nàng ôm lấy, đứng vững, nhàn nhạt hương thơm truyền vào trong mũi làm cho nhịp tim của Thượng Quan Thu Minh có chút rối loạn.

"Buông ra."

Thanh âm của Lạc Chi Y lạnh như băng, bên trong không có chút ý vị cảm tạ nào, trái lại lộ ra nhàn nhạt căm ghét.

"Y, người làm cái gì vậy? Mau nằm xuống, để Dung xem vết thương cho người."

Ly Phong vội vàng muốn đem Lạc Chi Y nâng lên giường.

"Ai cho phép người gọi ta như vậy?!"

Lạc Chi Y nghe được ôn nhu trong âm thanh và ngữ khí lo lắng của Ly Phong liền mất khống chế lớn tiếng quát lên. Chết tiệt, Lạc Chi Y (trước đây), người chết thì đã chết rồi a, tại sao còn muốn lưu lại tình cảm ở bên trong thân thể này.

Ly Phong nghe thấy âm thanh phẫn nộ của Lạc Chi Y, nhìn biểu hiện căm ghét của nàng, cánh tay đang vươn ra cách Lạc Chi Y còn có một thốn* liền dừng lại, sau đó từ từ thu hồi.

[1 thước = 10 thốn = 33.33 cm.

1 thốn = 10 phân]

"... Ha ha, nếu Y... Người không thích thì ta sẽ không gọi, thế nhưng trên người người có thương tích, hãy để Dung trị liệu cho người."

Ly Phong miễn cưỡng xả ra một nụ cười cứng ngắc, ôn nhu nói với Lạc Chi Y, thế nhưng trong mắt lại mang theo từng tia từng tia bi thương.

[Ly Phong, Y chỉ là giận người không bảo vệ nàng tốt, nàng không phải thật sự chán ghét người.]

Ly Phong ở trong lòng an ủi chính mình.

"Không cần. Vết thương nhỏ ấy không cần làm phiền thần y công tử."

Lạc Chi Y cường chế nhìn biểu hiện bi thương của Ly Phong, tâm tình có chút rối loạn, lạnh nhạt nói.

Lạc Chi Y nói xong, đẩy Thượng Quan Thu Minh ra, chuẩn bị rời đi.

Nhưng tay mắt của Thượng Quan Thu Minh lạnh lẽo, ở thời điểm Lạc Chi Y mới vừa đẩy hắn ra, còn chưa kịp bước đi thì liền đưa tay điểm huyệt của nàng.

"Nữ nhân không nên không nghe lời như thế."

Thượng Quan Thu Minh ôm lấy Lạc Chi Y không thể động đậy, đem nàng đặt ngồi ở bên giường, khốc khốc nói nhỏ một câu.

(Di nào đó cần cần bút cười cực kỳ nham hiểm: Ha ha, oa nhi Tiểu Minh Minh này ra tay rồi, chờ mong quá đi, hiện tại thì lãnh khốc, ha ha, sau đó chậm rãi chờ bị ngược đi!

Minh nào đó mặc nhiên một dạng lãnh khốc: Viết lại đi, ta không muốn bị ngược.

Di nào đó xoay mặt một cái: Tốt! Vậy ngươi không cần làm nam chủ.

Minh nào đó rốt cục trở mặt, nhọc nhọc nói nhỏ một câu: Cái kia... Cái kia... Vẫn là bị ngược đi... $\geq \dots \leq$)

Mọi người thấy Thượng Quan Thu Minh hành động như vậy, khóe miệng co giật, ngưu bức quá a! Bất quá phương pháp này đúng là trực tiếp lại hữu hiệu nhất ha.

"Giải huyệt cho ta."

Lạc Chi Y dùng ngữ khí không cho từ chối lạnh nhạt nói.

Năm vị mỹ nam kinh ngạc nhìn Lạc Chi Y, là ảo giác của bọn họ sao? Ngữ khí của nàng tuy nhạt, nhưng lại lộ ra từng tia từng tia uy nghiêm, khiến người ta không tự chủ được muốn phục tùng. Điều này quá khó tin rồi, ngay cả Ly Mộ cũng không cho bọn họ lực uy hiếp như thế. Nếu như là người bình thường, sợ là đã sớm ngoan ngoãn nghe theo ý của nàng mà làm việc rồi!

Nhưng là ở đây có ai lại là người bình thường? Vì lẽ đó, tuy rằng kinh ngạc, nhưng còn không đến mức để bọn họ ngoan ngoãn phục tùng.

Lạc Chi Y nhìn năm vị mỹ nam không hề có động tác gì, a, rất tốt, rất cường đại, nàng hiển lộ lực uy hiếp lại vô dụng, cổ đại này cũng thật là một cái thế giới chuyên môn đá kích sự tồn tại của nàng a!

Trên mặt Lạc Chi Y xuất hiện sự ảo não.

"Ha ha, tam tẩu, ngươi ngoan ngoãn để Dung xem vết thương cho ngươi!"

Ly Dạ lắc mình đến trước mặt Lạc Chi Y, cười tươi như hoa. Ha ha, chẳng biết vì sao, nhìn biểu hiện ảo não của tam tẩu thì tâm tình của hắn tựa hồ rất tốt a!

"Thật xấu."

Lạc Chi Y nhìn tuần nhan trước mặt cười tươi như hoa, nhàn nhạt phun ra hai từ.

"Híc... "

Nụ cười của Ly Dạ cứng đờ.

Xấu? Hắn mang danh thiên hạ mỹ nam, là nhân tuyển vị hôn phu lý tưởng trong lòng vô số nữ tử, nữ nhân này lại còn nói hắn xấu!

"Ha ha ha... "

Bốn loại âm thanh đồng dạng cười to, chồng vào nhau, có thể so với âm thanh của tự nhiên a!

Nhìn khuôn mặt nhỏ bình tĩnh của Lạc Chi Y, hình ảnh gương mặt tươi cười của Ly Dạ bị ngắt quãng, Hoa Tường Dung, Lạc Chi Duệ, Ly Phong cùng Thượng Quan Thu Minh cười to lên, cái tên Dạ này bình thường trang điểm nhiều nhất, nhưng hôm nay hắn bị cáo tố rất xấu, ha ha ha, nữ nhân này cũng quá đáng yêu rồi đi!

"Các ngươi cười cái gì? Hàm răng rất trắng sao? Không phải nói trị thương cho bản cô nãi nãi sao? Còn không mau một chút! Bản cô nãi nãi rất bận!"

Những tiếng cười đối với Lạc Chi Y đều vô dụng, ở trong tai nàng, đều là tạp âm.

"Y, ngươi là nữ tử, không thể... "

"Ly Phong, ta nói rồi, không nên gọi ta như vậy, thật sự rất đáng ghét."

Lạc Chi Y đánh gãy lời của Ly Phong, vô tình nói.

Bầu không khí vui vẻ vì một câu nói của Lạc Chi Y mà trở nên rất lạnh.

"A, ha ha... Là sai lầm của ta, ta đã quên, ha ha... Dung, phiền người rồi."

Ly Phong tuy là đang cười nhưng bên trong nụ cười này rõ ràng là bi thương, làm cho nụ cười cũng mang tới một chút đau đớn.

[Ly Phong, nàng thật sự không chán ghét người sao?]

Ly Phong ở trong lòng tự hỏi mình, hiện tại, một cái cơ để an ủi chính mình cũng không tìm thấy rồi..

Hoa Tường Dung nhìn về phía Ly Phong, yêu nữ từ khó có thể dự đoán như vậy, rất khổ đi? Khẽ thở dài một hơi, hắn đưa tay bắt mạch cho Lạc Chi Y.

"Chờ đã. Lần này không tính là ta nợ ân tình của người nha~."

Lạc Chi Y thấy ngón tay của Hoa Tường Dung muốn chạm đến mạch môn của nàng, đột nhiên lên tiếng.

"Híc... Khụ, tự nhiên."

Hoa Tường Dung sững sờ, cảm thấy nàng là không muốn nợ ân tình của mình a!

Bốn mỹ nam khác nhất thời cảm thấy có quạ đen từ đỉnh đầu bay qua, cảm tình náo loạn lâu như vậy, thì ra là không muốn nợ nhân tình của người khác.

"Không có nội thương, chỉ là phía sau lưng cùng chân bị thương tổn."

Hoa Tường Dung đã bắt mạch xong cho Lạc Chi Y.

"Vết thương phía sau lưng lấy một chút lá trà này đắp lên thì rất nhanh sẽ tốt hơn."

Hoa Tường Dung từ trong lòng lấy ra một bình dược đưa cho Ly Phong. Sau đó ngồi xổm người xuống:

"Chỉ là, chân này bị tổn thương, cần trị liệu ngay hiện tại, vì lẽ đó, mạo phạm rồi."

Bạn đang đọc truyện *Vô Tâm Khí Phi Hoa Đào Nhiều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 19: Kế hoạch tiến hành trong âm thầm (5)

"Phong, người đỡ Vương Phi."

Huyệt đạo của nàng vẫn không được giải khai, chỉ cần nâng lên chân của nàng, nàng sẽ ngã xuống về phía sau.

"Ừm"

Ly Phong đi tới, ngồi ở bên người Lạc Chi Y, nhẹ nhàng đỡ lấy thân thể nàng.

Hoa Tường Dung giơ chân của Lạc Chi Y lên, cởi giày ra, cổ chân của nàng đã sưng đỏ đến lợi hại.

Tay Ly Phong không tự chủ được nắm thật chặt, nhất định là Y đang rất đau.

"So với tưởng tượng của ta còn nghiêm trọng hơn một ít. Sẽ rất đau, nàng có thể chịu được không?"

Hoa Tường Dung nhìn về phía Lạc Chi Y, trong thanh âm mang theo thương tiếc không dễ phát hiện.

"Nếu không thì sử dụng luôn cả huyệt ngũ?"

Ly Phong hướng về phía Hoa Tường Dung hỏi.

"Phong vương gia, người cũng thật là dễ quên a, lúc trước bốn mươi đại bản kia bốn tiểu thư đều có thể nhìn được, hiện tại sao lại e ngại điểm đau đớn ấy."

Lạc Chi Y vừa nghe đến điểm huyệt liền nổi lên lửa giận.

"Ta... "

Ly Phong há miệng, cuối cùng không hề nói gì. Đúng vậy, lúc trước bốn mươi đại bản đã đánh vào thân thể yếu đuối nhỏ bé này, còn nhớ khi đó một thân bạch y của nàng bị nhiễm thương từng đoá từng đoá huyết hoa, nhưng trên mặt nàng lại không có chút biểu tình, cũng không nói tiếng nào.

Nghĩ đến tình cảnh khi đó, trong lòng Ly Phong đau đớn.

Y, xin lỗi..

"Nhìn được thì tốt."

Hoa Tường Dung nói xong, cánh tay liền dùng sức, "ca" một tiếng.

"Được rồi."

Hoa Tường Dung thu tay về, ngẩng đầu nhìn hướng Lạc Chi Y.

Về mặt Lạc Chi Y lãnh đạm, không có bất kỳ dấu hiệu đau đớn nào, giống như là một con rối hình người, căn bản không có chút cảm giác nào, nhưng đôi con ngươi linh động kia lại chứng minh rằng nàng không phải là con rối.

Tâm Ly Phong thương yêu không dứt, tại sao đối với chính mình cũng có thể tàn nhẫn như vậy, Y, đừng kiên cường như vậy, kiên cường đến nỗi khiến ta đau lòng.

Bốn vị mỹ nam ở đây cũng có chút kinh ngạc, nàng không có cảm giác đau sao? Đừng nói là nữ tử, ngay cả nam tử cũng không cách nào đem đau đớn như vậy là như không có gì.

Mỗi người bọn họ đều trải qua vô số lần đau xót, hoặc là khuôn mặt có thể tiếp thu đau đớn mà không biểu lộ điều gì, thế nhưng tuyệt đối không cách nào làm cho sắc mặt bất biến được.

Trầm mặc, yên tĩnh...

"Nếu đã trị thương xong rồi thì liền giải khai huyết đạo cho ta."

Âm thanh hồ hững hờ cắt đứt bầu không khí yên tĩnh.

"Vết thương trên lưng vẫn chưa có bôi thuốc, Thu Nhi, thế... Thu Nhi đâu?"

Ly Phong lúc này mới phát hiện từ nãy đến giờ vẫn chưa thấy nha hoàn của nàng.

"... Tặng cho người khác rồi."

"A? Tặng cho người khác?"

Ly Phong kinh ngạc, nàng không phải rất quan tâm nha hoàn kia sao?

"Đúng đấy, hôm nay ở trên đường, nàng nhìn thấy một mỹ nam, kết quả vừa gặp đã thương, không phải quân không lấy chồng, ta liền đem nàng đưa cho mỹ nam kia rồi. Giải huyết đạo cho ta, chính ta sẽ bôi thuốc."

Lạc Chi Y nhàn nhã nói.

"Vết thương trên lưng ngươi không thể nhìn thấy, ta gọi nha hoàn đến giúp ngươi bôi thuốc."

Ly Phong buông tay đang đỡ Lạc Chi Y ra, chuẩn bị đứng dậy gọi nha hoàn.

"Không cần."

Lạc Chi Y quả quyết từ chối, nhìn về phía Hoa Tường Dung.

"Bản vương phi là bệnh nhân của ngươi, liền làm phiên thân y công tử giúp bản vương phi bôi thuốc."

"B... Bôi thuốc không khó, Phong nên làm, hắn sẽ thay ngươi bôi thuốc."

Hoa Tường Dung không ngờ tới nàng sẽ nói như vậy, sững sờ trong nháy mắt sau đó lại khôi phục hồ hững, thế nhưng trên mặt lại có một vết đỏ ửng không dễ phát hiện.

Nhìn như ung dung đi ra ngoài, tất cả mọi người đều biết là hắn đi lảng tránh, thuận tiện để Ly Phong bôi thuốc cho Lạc Chi Y, chỉ có hắn tự mình biết, giờ khắc này hắn là đang kinh hoàng chạy trốn a!

Ly Dạ, Thượng Quan Thu Minh cùng Lạc Chi Duệ cũng theo bước ra khỏi gian phòng.

"Y... Ta giúp ngươi bôi thuốc."

Ly Phong thấy mấy người đi rồi, nhẹ nhàng cởi quần áo Lạc Chi Y ra, chỉ còn một cái yếm đại hồng, nhìn da thịt trong suốt như ngọc của nàng, trên mặt hân hoan đầy rạng rỡ.

Trái tim trong lồng ngực giống như muốn tự phá thể mà ra, kịch liệt nhảy lên.

Ép buộc tinh thần của chính mình bình tĩnh lại, không nhìn về phía làn da băng cơ như ngọc kia, nhẹ nhàng bôi được lên trên đạo vết thương dữ tợn.

Giờ khắc này nếu như Ly Phong có thể giữ tâm trí bình thường, hẳn sẽ phát hiện ngay, da dẻ trên mặt Lạc Chi Y mặc dù không tẻ thế nhưng còn kém rất rất xa làn da óng ánh long lanh trên người. Nhưng mà trên cõi đời này lại không có nếu như.

"Đừng sợ, rất nhanh sẽ không đau nữa, đừng sợ, rất nhanh sẽ tốt thôi."

Giọng Ly Phong ôn nhu mềm mại, mặc dù biết nàng không sợ, nhưng hẳn vẫn không nhịn được nói như vậy. So với phần nói cho nàng nghe, ý vị tự nói cho mình nghe giống như nặng hơn một chút.

"Được rồi! Ngươi đừng dùng ngữ khí ác tâm như vậy nói chuyện cùng ta, ta rất chán ghét!"

Lạc Chi Y nghe được ngữ khí tự đau lòng tự an ủi của hắn, trong lòng đột nhiên đau xót, nàng không biết đây là cảm giác gì, bởi vì xưa nay nàng chưa bao giờ trải nghiệm qua.

Điều này làm cho nàng cảm thấy sợ hãi, kiếp trước chính mình từ lúc năm tuổi trở đi thì cũng không lại cảm thấy sợ hãi, mà bây giờ lần thứ hai có loại cảm giác hoảng loạn kia, tất nhiên nàng vạn phần chống cự.

Tuy rằng cảm giác hiện tại cùng cảm giác trong ký ức tựa hồ có hơi không giống, nhưng nàng cũng không muốn tìm tòi nghiên cứu sâu hơn nữa.

Tay Ly Phong dừng lại, ở phía sau lưng mà Lạc Chi Y không nhìn thấy, một đôi mắt không hề che giấu tràn ngập đau xót, chán ghét sao?

Cùng cảm giác chán ghét những nữ nhân ở hậu viện kia đối với hắn lấy lòng là giống nhau đúng không?

Ha ha, như vậy, nói là căm ghét thì càng thêm chuẩn xác đi!

Ly Phong thầm cười khổ.

"Ha ha, làm sao? Vương phi của bản vương chán ghét bản vương như vậy? Nếu không nể mặt lão sư ngươi cho rằng bản vương sẽ đối xử với ngươi như vậy? Bất quá nếu vương phi không thích thì bản vương cũng không cần phải diễn tiếp vở kịch này rồi."

Rõ ràng là một vẻ mặt bi thương, nhưng vẫn cứ ép buộc chính mình tỏ ra ngữ khí tự thờ phào nhẹ nhõm.

Y, tình yêu của ta đã quấy nhiễu đến ngươi rồi sao?

Nếu đúng là như vậy thì ta đồng ý che giấu đi trái tim của chính mình. Chỉ là muốn che giấu trái tim của chính mình cũng không phải dễ dàng, ngươi có biết, hiện tại trái tim của ta rất đau, đau đến không thể thở nổi..

"Được rồi, đã bôi được xong. Bản vương đi đây, nghỉ một lúc sẽ có nha hoàn đưa quần áo đến cho ngươi."

"Này! Ly Phong, ngươi còn chưa giải khai huyết đạo cho ta."

Chờ Ly Phong đi đến cửa thì Lạc Chi Y mới phục hồi lại tinh thần.

Chết tiệt, mình đến cùng là bị làm sao, thời điểm nghe được hắn nói là hắn diễn kịch, nàng liền thờ phào nhẹ nhõm đồng thời lại cảm thấy trong lòng rầu rĩ.

"Ồ lại một chút bản vương sẽ cho người đến giúp ngươi giải."

Bước chân Ly Phong tuy rằng dừng lại nhưng không có xoay người.

Y, tạm thời chỉ có thể oan ức ngươi, ta không cách nào giúp ngươi giải huyết, ta không thể xoay người a! Nếu xoay người, ngươi sẽ phát hiện ngay lời ta vừa nói kỳ thực là nói dối.

Nói xong liền bước tới mở cửa phòng, một bước bước ra, mà dáng đi lại như đang cố lấy thân thể của chính mình.

Lạc Chi Y oán thầm, thật là có bệnh, đóng cửa đều muốn cố lấy thân thể, khuôn mặt này của nàng chỉ là bình thường mà thôi, cũng không đến mức độ mọi người không nhận ra đi?

Nghĩ đi nghĩ lại, đáy lòng sinh ra một tia buồn bực nhỏ bé không tên, ngay cả bản thân nàng cũng chưa từng phát hiện.

Ly Phong vừa ra khỏi cửa liền dùng tay phải khăn cấp nắm lấy quần áo của chính mình, thân thể lợm khộm từng ngum từng ngum mà thờ gấp.

"Tam ca..."

Ly Phong giờ tay trái lên đánh gãy lời của Ly Dạ.

Hoa Tường Dung đập bước tiến lên, nắm lấy tay trái của Ly Phong, giúp hắn bắt mạch, không có chuyện gì a.

"Ta không có chuyện gì."

Ly Phong hơi sắp xếp lại tâm tình, ngẩng đầu lên nhẹ nhàng nói.

Trong mắt hắn vẫn chưa hoàn toàn rút đi bi thương, đều bị bốn người thu vào trong đáy mắt, bọn họ đã biết tại sao. Trong lòng thở dài một hơi, chuyện như vậy bọn họ thương mà lại không giúp được gì.

Bạn đang đọc truyện *Vô Tâm Khí Phi Hoa Đào Nhiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 20: Kế hoạch tiến hành trong âm thầm (6)

Ly Phong nhắm mắt lại, cường chế áp xuống nỗi khổ trong lòng.

"Quản gia."

"Vâng, vương gia."

Quản gia vội vã đi vào Chủ Các.

Từ khi vương gia mang vương phi về chủ các, hắn cũng đã cùng theo đến đây rồi, bởi vì chỉ cần là chuyện của vương phi, vương gia sẽ không yên lòng giao cho người khác làm, lần này, hắn dự kiến trước không sai đi!

"Đi tìm chút y vật mềm mại, tìm một nha hoàn ngoan ngoãn chút, giúp vương phi thay y phục. Sau đó người hãy giúp vương phi giải khai huyết đạo."

Ly Phong đã khôi phục thái độ bình thường.

"Vâng, lão nô đi ngay."

"Chờ đã, đem vật trên đất này ném vào trong địa lao giam giữ."

Ly Phong đột nhiên liếc về phía Luru Túc trên đất, nàng ta hẳn là hi vọng hắn tự mình xử lý đi.

"... Vâng... Vương gia."

Quản gia nhắc Luru Túc lên liền đi về hướng địa lao.

"Ha ha, mấy người chúng ta hình như rất lâu rồi không cùng uống rượu, đi thôi, ngày hôm nay ta mời khách, chúng ta đến Sơn Hào Hải Vĩ Lâu."

Ly Phong thấy quản gia đi rồi, xả ra một nụ cười gượng ép, nói với mấy huynh đệ tốt.

"Thôi đi, người mời khách? Sơn Hào Hải Vĩ Lâu từ khi nào thì thu bạc của người?"

Lạc Chi Duệ khịt mũi con thường.

"Ha ha, đúng vậy. Vậy thì ta càng muốn tới, ngược lại chính là Li nhiều tiền."

Ly Phong nhẹ nhàng cười, nụ cười này so với vừa nãy thì đã tự nhiên hơn một chút.

"Duệ, đây là ý gì a? Lẽ nào, mỗi lần tam ca đến Sơn Hào Hải Vĩ Lâu đều không tốn bạc?"

Ly Dạ nghe Lạc Chi Duệ nói xong, tâm trạng nghi hoặc.

"Mỗi lần chúng ta đến đều không thu bạc."

Không đợi Lạc Chi Duệ trả lời, Thượng Quan Thu Minh liền khò khò nói một câu.

"Cái gì?! Vậy tại sao mỗi lần ta đến đều thu bạc?!"

Ly Dạ giờ chân.

"Bởi vì ung mạo người xấu."

Thượng Quan Thu Minh nhìn Ly Dạ nhảy đến trước mặt hắn, đột nhiên nhớ tới Lạc Chi Y, quyết định thử một lần.

"Ha ha hắc hắc ha~!"

Ly Phong, Hoa Tường Dung cùng Lạc Chi Duệ nhìn Ly Dạ nghiêng răng nghiêng lợi cùng Thượng Quan Thu Minh mặt không có cảm xúc đều phình bụng cười to. Tại sao đến ngày hôm nay bọn họ mới phát hiện Minh đáng yêu như thế a?!

"Các người cười cái gì a? Có cái gì tốt để cười? Nha, ta biết rồi, các người là thấy bốn công tử đẹp trai tuyệt luân vì lẽ đó tâm sinh đồ kỵ đúng hay không? Ha ha, bốn công tử không ngại."

Ly Dạ giống như bỗng nhiên tỉnh ngộ nói, chỉ là vì sao từ "không ngại" của hắn phát ra từ trong miệng lại nhỏ xíu như vậy~?

Bốn người nghe hắn nói xong liền nhàn nhạt liếc mắt nhìn hắn, sau đó cùng đi ra ngoài. Ý tứ rất rõ ràng: người rất xấu xí, vẫn là thừa nhận đi!

"Các người... Đây! Chờ ta a!"

Ly Dạ vốn định nói thêm gì nữa để cứu vãn lòng tự ái của hắn, thế nhưng thấy bốn người đều đã đi, không ai để ý đến hắn, liền cũng không thể nói, vội vàng đuổi theo.

"Lạc Chi Li chết tiệt, chờ người trở về bốn công tử sẽ lại tính sổ với người, dám cho bốn công tử đãi ngộ khác nhau, chỉ lấy bạc của bốn công tử."

"Người không đầu lại Li."

Nghe thấy Ly Dạ nói linh tinh, Lạc Chi Duệ quay đầu lại tựa tiểu phi tiểu nhìn hắn, nói sự thực cho hắn nghe.

"Híc... Hừ! Lạc Gia các người không có một người tốt!"

Ly Dạ tức giận, không sai, hắn không đầu lại Lạc Chi Li, bắt quá vì cái lòng gì lại nói ra như vậy a? Làm tổn thương lòng tự tôn của ta nha!

"Người nên nói rằng 'Lạc Gia các người không có một người ta đầu thẳng'.... Thật xấu."

Thượng Quan Thu Minh khò khò sửa lại lời Ly Dạ, sau đó giương mắt nhìn Ly Dạ một chút, nhàn nhạt phun ra hai từ để Ly Dạ phát cuồng, để mọi người cười to.

"Ha ha ha..."

"Thượng Quan Thu Minh!"

Đúng như dự đoán, có người cười, có người phát cuồng a! Là ai cười, là ai phát cuồng, các vị độc giả hắn là tự biết trong lòng ha!

...

Lạc Chi Y ở trong phòng không thể động đậy, nghe được tiếng cười gần xa trong lòng càng ngày càng nén giận. Chết tiệt, hiện tại bản cô nương tâm tình thật không tốt, các người lại còn cười, khó nghe chết đi được!

Cũng không lâu lắm, quân gia liền mang đến y vật cùng một nha hoàn, nha hoàn kia vào phòng giúp nàng mặc quần áo vào, sau đó quân gia liền đi vào giúp nàng giải khai huyết đạo.

Lạc Chi Y vừa khôi phục tự do liền không ở lại nữa, trực tiếp trở về hoàng viên.

Sau khi trở lại phòng, Lạc Chi Y lấy ra năm cái ngân châm, ngồi ở trên giường, ở bên người trải lên một cái khăn ấm nho nhỏ.

Hướng về mấy huyệt vị trên người, nhắm mắt lại, mấy giây qua đi, ngân châm dĩ nhiên từ từ bị hút vào trong cơ thể nàng.

Cũng là mấy giây sau, ngân châm lại bị bức ép ra, từng chiếc rơi vào trên khăn ấm mà nàng đã bày sẵn, nhưng trên khăn găm lại thỉnh thoảng có thêm bốn cái ngân châm, tổng cộng là chín cái!

Không sai, thêm ra bốn cái kia nguyên lai là do nó nằm ngay trong cơ thể nàng, là nàng dùng đề niệm phong nội lực.

Lạc Chi Y mở mắt, đem ngân châm cẩn thận thu lại, sau đó xếp bằng ngồi ở trên giường luyện công. Hiện tại, nàng đã có thể khống chế nội lực nguyên bản trong cơ thể này rồi.

Ban đầu nàng cho rằng dựa vào nội lực của thân thể này và bí tịch võ công nàng ghi nhớ kiếp trước liền có thể trở thành cao thủ tuyệt đỉnh của thế giới này, nhưng sau khi trải nghiệm qua võ công của Mặc Sĩ Tuyết Ca, nàng đã triệt để đánh vỡ ý nghĩ trước kia.

Cao thủ nơi này thực sự quá lợi hại, là nàng đã coi thường thế giới này rồi! Vì lẽ đó, nàng phải gia tăng luyện tập hơn nữa mới được.

Đêm đó, một cái bóng như là bóng ma lách vào hoang viên.

"Tiểu Ca, ngươi không thể biết điều một chút sao?"

Lạc Chi Y phát hiện, ở buổi tối như thế này, Mặc Sĩ Tuyết Ca lại mặc một bộ bạch y đến đây.

"Bọn họ không phát hiện được ta."

Mặc Sĩ Tuyết Ca nghiêng người dựa vào bên cửa sổ.

"Hừm, hiện tại ngươi có thể mang ta ra ngoài mà không bị người khác phát hiện chứ?"

Ngữ khí Lạc Chi Y nghe như hỏi dò, kì thực là khẳng định.

"Hiện tại ngươi đang nghĩ đi ra ngoài?"

"Hừm, ta cân nhắc dẫn ngươi đến chỗ của Diệp di tìm Thu Nhi, sau đó ngươi sẽ mang các nàng đi. Bất quá cũng không vội, trước tiên ngươi đến thử xem nội lực của ta như thế nào."

Tuần mi của Mặc Sĩ Tuyết Ca vẫy một cái, đi tới, tay dán sát vào phía sau lưng Lạc Chi Y, vận lực tìm kiếm trong cơ thể nàng.

"Nội lực rất không tồi."

Mặc Sĩ Tuyết Ca thu tay về.

"So với ngươi thế nào?"

Lạc Chi Y nhìn phía Mặc Sĩ Tuyết Ca.

"Không đủ một phần mười."

"Híc, vậy ngươi còn nói không tồi?!"

"Đừng so với ta."

"Ngươi... Hô!"

Lạc Chi Y đã bị Mặc Sĩ Tuyết Ca đá kích, nhưng ngay lập tức nàng suy nghĩ.

"Võ công của ngươi xếp hàng thứ mấy trên giang hồ?"

"Đệ nhất."

Mặc Sĩ Tuyết Ca lạnh nhạt phun ra hai âm tiết.

"Vậy ta..."

"Nội lực ở dưới một trăm, trên một trăm năm mươi."

Ngay lúc Lạc Chi Y vẫn chưa hỏi xong thì Mặc Sĩ Tuyết Ca liền mở miệng đáp.

"Đệ! Kém như thế?!"

Lạc Chi Y nghe xong trong lòng giận dữ.

"Nội lực của ngươi không có khả năng tăng nữa."

Mặc Sĩ Tuyết Ca bốc lên một câu để Lạc Chi Y càng căm tức hơn.

"Cái gì?!"

Lạc Chi Y kinh ngạc thốt lên.

"Nội lực của người cũng không phải chính người luyện thành, là có người ở thời điểm người vừa ra đời liền truyền vào bên trong cơ thể người. Trước đây lúc người tám tuổi cũng không tự mình tăng lên, vì lẽ đó hiện tại thân thể của người không thể cho phép chứa nhiều nội lực như vậy."

Mặc Sĩ Tuyết Ca kiên nhẫn giải đáp cho Lạc Chi Y.

"Mẹ nhà hần!"

Lạc Chi Y xạm mặt lại, còn tưởng rằng lợm được tiện nghi, kết quả cũng thật là một bộ thân thể phế vật a!

"Tựa hồ người thay đổi một chút."

Mặc Sĩ Tuyết Ca nhìn gương mặt Lạc Chi Y lộ vẻ oán giận, khẽ nói.

Bạn đang đọc truyện *Vô Tâm Khí Phi Hoa Đào Nhiều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 21: Kế hoạch tiến hành trong âm thầm (7)

Lạc Chi Y nghe Mặc Sĩ Tuyết Ca nói xong, chấn động trong lòng. Quả thật ngày hôm nay nàng đã lộ ra quá nhiều tâm tình chân thật.

Lời nói vừa ra khỏi miệng đồng thời cũng làm Mặc Sĩ Tuyết Ca sững sốt. Tại sao bản thân lại nói như vậy, chính mình từ xưa đến nay rất kiệm lời, lời nói có thể tiết kiệm được thì sẽ tiết kiệm, vừa rồi tựa hồ nên không nói gì mới phải a...

"Trước tiên đến chỗ Diệp di tìm Thu nhi đã."

Lạc Chi Y đã khôi phục thái độ lãnh đạm thường ngày, lấy ra một bao quần áo trên giường, nhìn về phía Mặc Sĩ Tuyết Ca.

"Ừm."

Mặc Sĩ Tuyết Ca khẽ lên tiếng, sau đó nhắc cổ áo Lạc Chi Y lên, bay ra khỏi vương phủ.

Lạc Chi Y xạm mặt lại, mụ mụ nhỏ, tiểu tử này tuyệt đối là một quái thai. Nàng là một đại mỹ nữ như thế, hần lại nhắc đi theo, à không, là nhắc theo liền "phi".

Khi hai người "phi" đến nơi thì Thu Nhi đang ở trong sân ngắm trăng.

"Đó là tiểu thư sao? Tiểu thư bay tới rồi?!"

Thu Nhi nhìn người từ trên trời hạ xuống, còn chưa phản ứng lại, chỉ ngây ngốc nhìn Lạc Chi Y mà nói.

Lạc Chi Y nhìn Thu Nhi đang ngây ngốc, đem bao quần áo trên tay nhét vào trong lồng ngực Mặc Sĩ Tuyết Ca, bước nhanh đến, nhẹ nhàng vỗ vỗ cái đầu nhỏ của Thu Nhi.

"Thu Nhi!"

"Tiểu thư?! Ha ha, tiểu thư! Ha ha..."

Thu Nhi lấy lại tinh thần, nhìn Lạc Chi Y cười khúc khích, ha ha, tiểu thư đến rồi, nàng rất nhớ tiểu thư nha.

"Ừm! Mới bao lâu không thấy, lại không quen biết tiểu thư nhà người rồi?"

Lạc Chi Y có ý xuyên tạc ý tứ của Thu Nhi.

"A?! Thu Nhi đâu có không quen biết tiểu thư a, chỉ là thật cao hứng khi nhìn thấy tiểu thư thôi mà!"

Thu Nhi oan ức kêu oan.

"Ha ha, ta đã nói rồi! Bốn tiểu thư anh tuần tiêu sái như thế, phong độ phiến phiến, tuyệt thế vô song, Thu Nhi làm sao chạy thoát được mị lực của bốn tiểu thư đây? Khả khả, tiểu Thu, đến, cho bốn tiểu thư thân một cái ha!"

Lạc Chi Y nhìn khuôn mặt nhỏ đang kêu oan của Thu Nhi, bắt đầu đùa giỡn.

"Nha! Tiểu thư, người lại như thế nữa rồi..."

Thu Nhi tránh thoát đôi môi đỏ của Lạc Chi Y, chạy đi.

"Khà khà... Tiểu Thu a, người hãy ngoan ngoãn đi theo bốn đại gia ha! Đến đây, đừng chạy a..."

Lạc Chi Y đuổi theo Thu Nhi đến loạn xuyên đầy sân, buồn bực trong lòng bị quét một cái sạch sành sanh, đây là tình hữu nghị sao? Tựa hồ cũng không tệ lắm!

Mặc Sĩ Tuyết Ca thấy mình bị Lạc Chi Y triệt để lộ, nhìn xuống bao quần áo trên tay, lại nhìn về phía cái người đang đùa giỡn phụ nữ đang hoàng cùng hình tượng lưu manh không khác là bao kia, khoe miệng co giật.

Nữ nhân này, thật sự không biết nói gì cho được, cũng không biết thừa tướng làm sao dạy dỗ được một nữ nhi quái dị như thế.

"Nha! Chủ nhân đến rồi a?! Điệp Mai (*) tham kiến chủ nhân."

(*) Điệp Mai là tên thật của Điệp di.

Điệp di nguyên bản đã ngủ, nhưng lại nghe thấy trong sân có âm thanh náo nhiệt, liền đứng dậy ra xem một chút, không ngờ lại là Lạc Chi Y, nàng liền cung kính chào.

"Ủm. Điệp di, sau này không cần đa lễ như vậy, chỗ của ta không có nhiều hư lễ như vậy."

Lạc Chi Y cũng không lại đùa cợt Thu Nhi.

"Vâng, chủ nhân."

"Ủm. Điệp di, đây là Mặc Sĩ Tuyết Ca, ngày mai người và Thu Nhi sẽ đi cùng hân."

Lạc Chi Y hướng Điệp di giới thiệu về Mặc Sĩ Tuyết Ca vẫn đang bị gạt sang một bên.

"Xin chào Mặc Sĩ công tử."

Điệp di nhìn về phía Mặc Sĩ Tuyết Ca, a, hảo một mỹ thiếu niên, chỉ là nhìn đáng vẻ như rất lạnh tình a, cho người ta cảm giác hơi tương tự với chủ nhân a! Xem ra tình lộ sau này của hai người sẽ dài đằng đặc a!

[Di nào đó: Ha ha, Điệp di bắt đầu YY tiểu Ca cùng tiểu Y rồi a. Chớ xem thường Điệp di nha, Điệp di nắm một phần rất lợi hại, sau này không chỉ có giúp Y rất nhiều, còn sẽ trở thành... của Y. Ha ha, tạm thời bảo mật.]

Mặc Sĩ Tuyết Ca khẽ vuốt cằm, biểu thị hân nghe được rồi, đáng đáp kia của hân khiến người ta muốn đánh mạnh.

Và người nào đó rất khó chịu đáng đáp đó của Mặc Sĩ Tuyết Ca.

"Bốp!"

Lạc Chi Y vỗ một cái lên đầu của Mặc Sĩ Tuyết Ca, sau đó nhân lúc hân còn chưa kịp phản ứng thì nàng lại bắt đầu "Đường Tăng đại pháp".

"Tiểu Ca a! Làm người không thể không lễ phép như vậy. Người xem, tiểu Thu vẫn còn ở đây, người không có lễ phép như vậy, sẽ dạy hư tiểu Thu thuần khiết của chúng ta. Người phải suy nghĩ một chút, nếu như dạy hư tiểu Thu, trên thế giới này sẽ thiếu đi một tiểu Thu vừa mỹ lệ vừa đáng yêu như vậy, lại có thêm một tiểu Thu cho dù mỹ lệ đáng yêu nhưng một chút cũng không thuần khiết, một chút cũng không biết lễ phép, người nói tội lỗi của người lớn như thế nào a?! Coi như tiểu Thu không bị người dạy hư thì người xem xung quanh đây nhiều chim non, cây nhỏ, hoa nhỏ, cỏ non như thế, người dạy hư chúng nó cũng là không tốt. Người suy nghĩ một chút a, nếu như chim non không lễ phép, nó sẽ gặp người liền gây phân; nếu như cây nhỏ không lễ phép, nó sẽ gặp người liền hướng đầu đập người; nếu như hoa nhỏ không lễ phép, nó sẽ gặp người liền cảm tạ (*); nếu như cỏ non không lễ phép, nó sẽ gặp người liền trốn. Kỳ thực điều này cũng không có gì, thế nhưng người hãy suy nghĩ thêm, nếu như chúng nó vô lễ bị những huynh đệ chim, huynh đệ cây, tỷ muội hoa, các anh em cỏ kia của chúng nó học được, sau đó những huynh đệ chim, huynh đệ cây, tỷ muội hoa, các anh em cỏ vô lễ này lại bị những huynh đệ chim, huynh đệ cây, tỷ muội hoa, các anh em cỏ của chúng nó học được, sau đó cứ thế mà suy ra, người suy nghĩ một chút nếu tất cả chim nhỏ, cây nhỏ, hoa nhỏ, cỏ non trên toàn thế giới rất nhanh đều sẽ trở nên không lễ phép, đến thời điểm người vừa chết, chim nhỏ thấy người sẽ gây phân trên đầu người, cây nhỏ thấy người sẽ đánh đầu của người, hoa nhỏ thấy người sẽ cảm tạ (*), cỏ non thấy người sẽ trườn xuống trốn trong bùn đất a! Chuyện này quả thật là so với rắn còn độc hơn a, người hãy suy nghĩ đi, đến thời điểm đó, người sẽ trở thành một cái hố đen vũ trụ rồi! Kỳ thực những cái này cũng không có gì, nếu như những địa lôi, lựu đạn, bom nguyên tử cũng học như người không lễ phép mới là một bi thảm a! Người hãy nghĩ đi, những địa lôi, lựu đạn, bom nguyên tử nếu như không lễ phép sẽ tự bạo! Người nghĩ đi, nếu như chúng nó vừa nhìn thấy người liền tự bạo, làm sao có thể dùng một từ "thảm" để hình dung nha? Còn có a..."

(*) Cảm tạ: Gray cũng không hiểu đoạn này, cầu cao nhân tương trợ.

"Điệp di, ta tên Mặc Sĩ Tuyết Ca, năm nay mười tám tuổi, nhà ở Tu La các, xin hãy chỉ giáo!"

Mặc Sĩ Tuyết Ca lớn tiếng đánh gãy "Đường Tăng đại pháp" của Lạc Chi Y mà nói với Điệp di. Nữ nhân này đến cùng là loại quái thai gì a, "thao thao bắt tuyết" này từ lúc bắt đầu vẫn không có dừng lại một thoáng! Nếu hẳn thật sự không đánh gãy, nàng rất có thể sẽ nói đến khi trời sáng.

".... "

Điệp di không phản ứng.

"Điệp di a, làm sao ngươi cũng không lễ phép như vậy chứ? Ai! Xem ra bốn tiểu thư cũng phải đến nói cho ngươi biết không lễ phép ảnh hưởng rất xấu a!"

Lạc Chi Y thấy phản ứng của Mặc Sĩ Tuyết Ca, trong lòng cười thầm, ha ha, thiên hạ đệ nhất cao thủ? Ha ha, lại sợ "Đường Tăng đại pháp", nàng sẽ nhớ điều này!

"Chờ đã! Điệp di không phải không lễ phép, nàng rất có lễ phép! Hiện tại nàng chỉ là, ạch, chỉ là ngủ thôi, đúng, hiện tại nàng đã ngủ, chờ một lúc nàng tỉnh rồi sẽ trả lời mà."

Mặc Sĩ Tuyết Ca thấy Lạc Chi Y sắp phát công xu thế, vội vã nói, sau đó len lén đưa tay ra, giúp Điệp di hoàn hồn.

"Hic, thật sao?"

Lạc Chi Y nghe Mặc Sĩ Tuyết Ca nói xong, trên đầu bay qua một loạt quạ đen...

"A! Vâng... Vâng... Mặc Sĩ công tử!?"

Điệp di bị Mặc Sĩ Tuyết Ca bấm huyệt, phục hồi tinh thần lại.

Trời ạ, vừa rồi chủ nhân thật đúng là, ạch, ạch, thực sự là... Ô ô ô, nàng không biết nên hình dung như thế nào!

"Ha ha, Điệp di, đừng gọi ta là Mặc Sĩ công tử, gọi ta Tuyết Ca là tốt rồi, ha ha."

Mặc Sĩ Tuyết Ca nhếch môi, ngánh ngánh bức ra hai âm thanh như tiếng cười.

"Ồ! Ha ha, Tuyết Ca."

"Ừm! Thế mới đúng chứ!"

Lạc Chi Y gật gật đầu.

"Làm... Khụ... Chủ nhân, làm chính sự đi."

Mặc Sĩ Tuyết Ca mới vừa nói ra một chữ thì đột nhiên nghĩ đến phải lễ phép, liền thêm đại từ xưng hô vào, một lần nói với Lạc Chi Y.

Bạn đang đọc truyện *Vô Tâm Khí Phi Hoa Đào Nhiều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 22: Kế hoạch tiến hành trong âm thầm (8)

"Hừm, tốt. Đưa bao quần áo cho ta."

Lạc Chi Y tuy rằng rất hài lòng với biểu hiện của Mặc Sĩ Tuyết Ca, thế nhưng cũng không biểu hiện ra ngoài chút nào.

Mặc Sĩ Tuyết Ca dùng hai tay dâng bao quần áo đưa qua.

"Thu Nhi, ngươi cầm bao quần áo này, bên trong là thứ hữu dụng với chúng ta mai sau. Ngày mai ngươi và Điệp di hãy cùng tiểu Ca đến một nơi, ở đó chờ, ta sẽ tìm đến các ngươi."

Lạc Chi Y đem bao quần áo đưa cho Thu Nhi, đơn giản bàn giao vài câu với nàng.

"Ồ!"

Thu Nhi ngoan ngoãn tiếp nhận bao quần áo, nàng cũng phải lễ phép a, nếu không..

"Ừm! Điệp di, Thu Nhi, chúng ta đi trước đây."

Lạc Chi Y nhìn sắc trời đã giờ Hợi (giờ Bắc Kinh từ 21h đến 23h), quyết định rời đi.

"Há, tiểu thư, người phải đến tìm ta nhanh chút a!"

Thu Nhi thấy Lạc Chi Y phải đi, tâm trạng không muốn thế nhưng cũng không nói nhiều.

"Ừm. Tiểu Ca, đi thôi."

"Vâng."

Mặc Sĩ Tuyết Ca đi tới bên người Lạc Chi Y, ôm lấy hông của nàng liền bay khỏi sân. Kỳ thực hắn vẫn muốn nắm cổ áo, thế nhưng hắn lại vô cùng không muốn biết đến "Đường Tăng đại pháp" của Lạc Chi Y lần thứ hai.

Trở lại hoàng viên.

"Tiểu Ca, người nhớ là phải lễ phép nghe chưa?."

Chân Lạc Chi Y vừa chạm đất liền nói với Mặc Sĩ Tuyết Ca.

"Vâng... Hắc..."

"Hả?"

Lạc Chi Y thấy Mặc Sĩ Tuyết Ca muốn nói lại thôi, nhú mày nhìn về phía hắn.

"Híc, không có chuyện gì. Thuộc hạ xin cáo lui."

Mặc Sĩ Tuyết Ca vốn muốn hỏi hồ đen, lựu đạn, bom nguyên tử là gì nhưng suy nghĩ một chút, vẫn là không hỏi. Lễ phép hai câu, liền lác mình rời đi.

Lạc Chi Y nhìn thân ảnh màu trắng biến mất không còn tăm hơi, khóe miệng treo lên một vệt cười khế. Ha ha, Mặc Sĩ Tuyết Ca này vẫn là rất đáng yêu. Nàng thật sự rất khó tưởng tượng được, hắn lại sẽ sợ "Đường Tăng đại pháp", nguyên bản chỉ là muốn tạm thời dời đi sự chú ý của hắn, miễn cho bị hắn một chương đập chết, ai ngờ là mèo mù gặp cá rán, để cho nàng phát hiện phương pháp khiến hắn không thể làm gì.

Thời gian cực nhanh, trong nháy mắt đã trôi qua mấy ngày.

Còn năm ngày nữa chính là sinh nhật của Ly Phong, Lạc Chi Y ngồi xếp bằng ở trên giường, nhìn nguyệt quang rọi xuống sân nhà, đã sắp rạng sáng rồi đây!

Ai, Mặc Sĩ Tuyết Ca nói không sai, nội lực của nàng xác thực không có cách nào tăng lên. Mấy ngày nay, nàng dùng hết tất cả biện pháp để tăng nội lực nhưng đều là vô công cử chỉ, nội lực cũng không hề tăng lên chút nào. Xem ra, nếu nàng muốn vô công tăng tiến thì chỉ có thể bắt đầu từ chiều thức giờ tay lên trời rồi.

Lạc Chi Y rất hài lòng với sự của hoàng viên mấy ngày nay, ngoại trừ mỗi ngày quản gia cùng nha hoàn đưa đồ ăn tới thì không có một xuất hiện, điều này làm cho nàng có rất nhiều thời gian nhàn rỗi để làm chuyện của chính mình. Chỉ là Lạc Chi Y không biết, ở trên cây đại thụ nào đó ngoài vườn, có một người mỗi ngày đều sẽ ở trước lúc đồ ăn được đưa tới "phi" lên trên cây "nghỉ ngơi", sau đó sẽ rời đi khi thấy nàng dùng bữa xong.

Đột nhiên, một trận tiếng vang "tát tát tốt tốt" từ ngoài cửa sổ truyền đến, sau đó, cửa sổ nguyên bản đang khép hờ bị thoảng đẩy ra một chút, một đoạn ống trúc từ trong khe hở chen vào, trong ống bay ra từng làn khói màu trắng làm nổi bật dưới ánh sáng của mặt trăng, có vẻ đặc biệt quý dị.

Lạc Chi Y nhìn làn khói trắng kia, khóe môi vênh lên, ha ha, rốt cục cũng hành động, Lâm Vận Nhi này đúng là vẫn giữ được bình tĩnh, nàng vốn cho rằng Lâm Vận Nhi sẽ vào lúc sau khi Mặc Sĩ Tuyết Ca đến liền động thủ, nhưng nàng chờ lâu như vậy vẫn không thấy a! Lạc Chi Y nhanh chóng cởi quần áo ra đến khi chỉ còn sót lại cái yếm cùng tiết khổ rồi nằm ở trên giường giả vờ ngủ.

Lát sau, có một bóng người đẩy cửa vào. Người đó đi đến bên giường, trong nháy mắt liền cởi quần áo và leo lên, thuận tay kéo thân thể của Lạc Chi Y vào trong lòng.

Lạc Chi Y cố nén ý nghĩ đem người này bấm thành tám mảnh, tiếp tục giả vờ mê man.

...

Ánh rạng đông rực rỡ phá tan đường chân trời, bắt đầu một ngày mới tươi đẹp.

Quản gia đến nhà bếp lấy ngọc thiện rồi đi về hướng hoàng viên.

"Quản gia."

Một âm thanh kiều mị từ phía sau quần gia vang lên.

"Lão nô tham kiến Vận trắc phi."

Quần gia xoay người lại chào, đáy lòng suy đoán tại sao Lâm Vận Nhi lại gọi mình.

"Ha ha, quần gia không cần đa lễ. Hôm nay bản phi muốn đến chỗ vương phi nhận lỗi, chuyện lần trước của Thu Nhi thực sự là tại tiểu Đào sai, tuy rằng tiểu Đào đã chết rồi thế nhưng bản phi thân là chủ nhân lại không quản lý tốt nha hoàn, nếu như không tự mình tới cửa tạ tội thì trong lòng thật hổ thẹn. Không nghĩ tới lại gặp phải quần gia ở đây, vậy thì chúng ta chung một đường rồi!"

Lâm Vận Nhi lộ vẻ hồ thẹn nói, nghiêm nhiên một bộ dạng tiểu cẩu của mình cắn người, mà bản thân thâm minh đại nghĩa đi đến an ủi.

"Lão nô tuân mệnh, Vận trắc phi, mời."

Quần gia nghiêng người nhường đường, để Lâm Vận Nhi đi trước.

"Ừm."

Lâm Vận Nhi đáp một tiếng, liền không khách khí đi về phía trước.

Quần gia theo sau lưng, trong lòng thầm nghĩ Lâm Vận Nhi đến cùng là có chủ ý gì? Bất quá, vương gia hẳn là đã ở hoang viên rồi đi? (Ở trên cây đại thụ ngoài vườn). Cho dù nàng ta có ý đồ gì thì cũng chạy không thoát ánh mắt của vương gia!

Trên cây đại thụ ngoài vườn, Ly Phong một thân lục y khăn trang nhìn chăm chú cửa phòng của Lạc Chi Y, nàng tại sao còn chưa dậy? Thường ngày vào lúc này, nàng đã sớm đứng ở trong vườn luyện tập những võ công lại không giống động tác võ công kia rồi, hôm nay tại sao còn chưa có phản ứng? Lẽ nào là sinh bệnh rồi? Nghĩ đến nàng có thể bị bệnh, đáy lòng Ly Phong một trận lo lắng, thế nhưng hắn lại không thể xuống nhìn, nếu không sẽ chọc cho Y căm ghét.

Giữa lúc lo lắng, hắn nghe được có tiếng bước chân từ xa đến gần, quay đầu lại, Lâm Vận Nhi? Nàng ta tới đây làm cái gì? Nhưng khi nhìn đến quần gia phía sau Lâm Vận Nhi, Ly Phong yên tâm không ít, có quần gia ở đây, hẳn là không có chuyện gì, huống hồ còn có chính mình, nếu như nàng ta có can đảm dám làm tổn thương Y, hắn nhất định sẽ khiến cho nàng ta sống không bằng chết.

"Quần gia, vương phi còn chưa thức dậy, làm sao bây giờ a?"

Lâm Vận Nhi nhìn cửa phòng đóng chặt, đáy lòng mừng như điên, nhưng ở bề ngoài lại lộ vẻ khổ não.

"Lão nô sẽ ở đây các loại chờ vương phi thức dậy, nếu như Vận trắc phi có chuyện bận rộn xin mời về trước, chờ vương phi thức dậy thì lão nô sẽ báo cho vương phi rằng Vận trắc phi đã tới."

Vừa nghe quần gia nói phải đợi Lạc Chi Y tỉnh lại, Lâm Vận Nhi nơi nào chịu làm theo, ánh mắt chuyển tới tay quần gia nâng đồ ăn sáng, trong lòng vui vẻ, ha ha, cái cử rất tốt đây...

"Vậy không được! Ngươi xem, nếu như đồ ăn sáng này ngươi ăn vào sẽ không tốt đối với thân thể. Ta thấy vẫn là gọi vương phi tỉnh chứ?"

Lâm Vận Nhi không cho quần gia cơ hội cự tuyệt, tiến lên gõ cửa.

"Cốc, cốc, cốc. Vương phi? Ngươi thức dậy chưa? Cốc, cốc, cốc, vương phi?... "

Chờ một lúc, trong phòng không phản ứng, đáy lòng Lâm Vận Nhi hưng phấn không thôi, ha ha, Lạc Chi Y, hôm nay những tháng ngày may mắn của ngươi đã đi đâu mất rồi?

Mặt quần gia lộ vẻ nghi hoặc, chẳng lẽ vương phi chưa tỉnh?

Trên cây Ly Phong càng lo lắng, lẽ nào Y thật sự sinh bệnh rồi?

Lâm Vận Nhi cường chế tâm tình trong lòng, lo lắng nói:

"Vương phi lâu như vậy cũng không mở cửa, lẽ nào thân thể không khỏe?"

"Hic...này... "

Quần gia nói với Lâm Vận Nhi, khóe mắt không nhận được liếc về phía cây đại thụ nào đó, sau khi được người nào đó ra hiệu thì mới nói với Lâm Vận Nhi:

"Kính xin trắc phi đi vào nhìn một cái, lão nô đi vào bất tiện."

"Ừm."

Lâm Vận Nhi nghe quân gia nói xong lập tức tiến lên đẩy cửa, nhưng cửa bị khóa lại, đẩy mấy lần cũng không đẩy ra.

Ly Phong trên cây thân thể giật giật, Y ở trong phòng khẳng định là sinh bệnh rồi, vừa định xuống nhưng lại sợ Y nói căm ghét hắn, hắn lại nhịn xuống. Nếu như thật sự sinh bệnh, nhìn thấy hắn tâm tình sẽ càng không tốt hơn đi?

Quân gia cảm giác được Ly Phong lo lắng, đưa đồ ăn sáng trên tay để lên trên bàn đá, bước nhanh tiến lên.

"Nương nương, để cho lão nô đến mở cửa đi."

"Được."

Lâm Vận Nhi nhẹ nhàng tránh ra.

Quân gia hai tay vận lực, hướng về trên cửa vỗ một cái.

"Đừng--!"

Một tiếng vang lớn, cánh cửa phát ra âm thanh rồi ngã gục.

"Trắc phi nương nương, mời người vào xem một chút đi!"

Quân gia xoay người nói với Lâm Vận Nhi.

"Được."

Lâm Vận Nhi đi vào bên trong.

"A--!"

Mới qua thời gian giây ngón tay (mười giây), trong phòng liền truyền đến tiếng Lâm Vận Nhi rít gào.

Bạn đang đọc truyện *Vô Tâm Khí Phi Hoa Đào Nhiều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 23: Kế hoạch tiến hành trong âm thầm (9)

Quân gia nghe thấy tiếng thét chói tai của Lâm Vận Nhi liền bước nhanh muốn đi vào nhưng lại có một đạo bóng người màu xanh lục còn nhanh hơn, ở bên cạnh hắn chợt lóe lên tiến vào phòng. Quân gia dừng bước chân, hắn không cần đi vào nữa rồi.

"Làm sao rồi?! Y, Y... "

Ngữ khí lo lắng của Ly Phong bỗng dừng lại, còn chưa nói hết câu thì bị kẹt ở trong cổ họng, hắn đã nhìn thấy cái gì? Tại sao trên giường lại có một nam nhân đang nằm, tại sao Y lại nằm ở trong lồng ngực của nam nhân kia? Tại sao?!

"Gia?"

Lâm Vận Nhi nhìn Ly Phong xuất hiện với bộ lực y, nháy mắt không phản ứng kịp, vương gia làm sao có thể nhanh như vậy đã đến rồi, bắt quá, như vậy rất tốt, nàng hắn là có thêm một cây đuốc đi!

"Gia, này..này, vương phi hắn là không phải cố ý, gia, người, a...!"

Lâm Vận Nhi còn chưa nói hết câu liền bị Ly Phong một chương vỗ bay đi.

"Cút!"

Ly Phong rống to.

Trên giường, Lạc Chi Y nghe thấy Lâm Vận Nhi kêu thảm thiết, biết là đã xảy ra chuyện gì, đáy lòng hừ lạnh. Hừ! Ngu xuẩn, xem ra bản thân nàng cần phải tự đốt thêm một cây đuốc rồi a!

Giật giật thân thể, nhưng không có mở mắt, nàng sâu kín nói:

"Ồn ào cái gì đây?!"

"A! Y, mau tỉnh lại, vương, vương, vương gia."

Nam nhân trên giường tựa hồ cũng vừa chuyển tỉnh, nhìn thấy Ly Phong xanh đen đầy mặt, kinh hô một tiếng, sau đó đẩy Lạc Chi Y một cái.

"Ân-. Đừng âm ỉ, ta rất mệt, muốn ngủ."

Lạc Chi Y mơ mơ màng màng truyền ra âm thanh sâu kín.

Ly Phong nghe thấy nàng "rất mệt", đáy lòng tức giận càng sâu, đem nam nhân đang run rẩy không ngớt kia quăng xuống giường, cương quyết nắm lấy hai vai Lạc Chi Y, đem nàng từ trên giường kéo đến.

"Ha, Lạc Chi Y-! Ha ha! Ngươi rất tốt!"

Từng ngum từng ngum mà thở gấp vì giận, nghiêng răng nghiêng lợi trợn mắt giận dữ nhìn Lạc Chi Y.

"Vương gia, ngươi đến nơi này của bản vương phi làm cái gì? Thả ra, đừng đụng ta."

Lạc Chi Y mở mắt ra, nhìn thấy Ly Phong, nhẹ như mây gió nói.

"Ta tới nơi này làm gì?! Ngươi lại dám hỏi ta tới nơi này làm gì?! A! Ta gây trở ngại đến việc ngươi dụ người?! A, không động vào người?! Hặc hặc ha, bản vương ngày hôm nay nhất định muốn chạm vào ngươi!"

Ly Phong tức giận, ha ha, hẳn là phu quân của nàng a, nàng lại bảo hắn đừng chạm đến, thế tử của chính mình cùng người khác trộm tình, còn bảo mình đừng chạm vào nàng, đúng là mỉa mai a! Vậy ngày hôm nay hắn càng muốn chạm vào nàng.

Đưa tay điểm trụ huyết đạo của Lạc Chi Y, kéo qua chăn mỏng trên giường che ở trên người nàng.

"Quản gia!"

Ly Phong quay hướng bên ngoài gào thét.

"Vâng, vương gia!"

Quản gia đi tới, võ công của hắn không yếu, bên trong đã xảy ra chuyện gì hắn cũng biết đại khái, ai, vương phi nhìn như thông minh làm sao sẽ hồ đồ như thế a, vương gia đối nàng như vậy, nàng lại...

"Đem nam nhân trên đất nhốt vào thủy lao, Lâm Vận Nhi cũng ném ra ngoài."

Ly Phong nhắm mắt nói, trong thanh âm mang theo chút nặng nề.

"Vâng, vương gia!"

Quản gia một tay nhấc lên một người, đi ra ngoài liền ném Lâm Vận Nhi xuống trên đất.

"Xin mời Vận trắc phi tự mình trở về, lão nô còn có chuyện quan trọng, liền không tiễn rồi."

Nói xong liền lác mình rời đi.

Lâm Vận Nhi nhìn phương hướng ly khai của quản gia, lại nhìn về phía hoang viên, trong mắt lộ hiện sự thù hận.

Tại sao? Gia, tại sao ngươi biết nàng "dụ người" rồi mà vẫn muốn nàng? Tại sao đối với nàng tốt như vậy, cho dù là ở thời điểm thịnh nộ vẫn bảo hộ nàng chu toàn? Tại sao đối với Vận Nhi vô tình như thế, gia, ngươi có biết, một chương này của ngươi sẽ trả đại giới là mạng của Lạc Chi Y đấy, Vận Nhi vốn định giữ nàng một mạng, nhưng mạng của nàng không thể để lại, nếu không phải vậy, ngươi mãi mãi cũng không sẽ để ý Vận Nhi.

Lâm Vận Nhi từ dưới đất bò dậy đến, chậm rãi đi xa.

Trong phòng, Ly Phong từ lúc quản gia đi ra ngoài liền thả Lạc Chi Y ra, đứng lên, trừng mắt nhìn nàng. Hắn vốn định muốn nàng, để cho nàng biết ai mới là nàng nam nhân của nàng, nhưng nếu như hắn làm như vậy thì nàng sẽ hận đi?

Vậy cứ như thế quên đi sao? Coi như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra sao? Nhưng là hắn thật sự rất tức giận, thật sự rất muốn bẻ gãy cái cổ tinh tế kia của nàng, nhưng tại sao đối với nàng hắn không hạ thủ được, cho dù nàng làm ra chuyện như vậy, vẫn là không muốn thương tổn nàng.

"A, vương gia, ngươi nhìn chằm chằm bản vương phi như vậy là có ý gì? Ngươi muốn thân thể này? A, tốt, ngược lại điều này cũng không phải vật quý giá gì."

Lạc Chi Y nhìn Ly Phong tàn nhẫn trừng mắt nhìn nàng nhưng lại không có một tia động tác, đáy lòng rất phức tạp, kết quả như thế vượt qua dự tính của nàng. Chiều theo dự tính của nàng, Ly Phong sẽ nổi khùng tại chỗ, sau đó giết người đàn ông kia, đưa nàng vào Thiên Lao hoặc là hạ lệnh cấm túc nàng

cả đời, để nàng chết già ở hoang viên.

"Lạc Chi Y, lẽ nào ngươi không một chút sợ bản vương sẽ giết ngươi!"

Ly Phong vốn là nổi nóng, nghe được Lạc Chi Y nói thế thì lửa giận càng mãnh liệt.

"Ha ha, vương gia, cha ta..."

Lạc Chi Y nói chỉ đến một nửa thế nhưng ý tứ rất rõ ràng, nàng biết Ly Phong tuyệt đối sẽ không giết nàng bởi vì người "cha" thừa tướng kia của nàng ở trong lòng Ly Phong tựa hồ là có chút sức ảnh hưởng đấy.

Ly Phong nghe Lạc Chi Y nói xong trong lòng đau như cắt, lẽ nào ở trong mắt nàng, chính mình đối với nàng dung túng chỉ là bởi vì lão sư? Ha ha, buồn cười chính mình còn cho rằng chỉ cần đối với nàng khá một chút, lại khá một chút, nàng sẽ không lại căm ghét chính mình, nàng sẽ thấy được chân tình của mình đấy!

Được rồi, nếu nàng cho là như vậy, vậy hãy để cho nàng nhìn, nếu như hần muốn giết nàng, ai cũng không thể ngăn cản được.

"Ha ha... Lạc Chi Y, ngươi thật sự cho rằng bản vương sẽ bởi vì bận tâm lão sư mà buông tha cho ngươi? Ha ha..."

Ly Phong sắc mặt tối tăm nói với Lạc Chi Y.

Lạc Chi Y nhìn Ly Phong như vậy, đáy lòng hơi hồi hộp một chút, chẳng lẽ mình lại sai lầm rồi?

"Ngươi muốn thế nào?"

Lạc Chi Y nhẹ nhàng như mây khói nói, tựa hồ cũng không đem Ly Phong để ở trong mắt.

"Thế nào? Ha ha, ngươi cho rằng bản vương sẽ để nữ nhân làm cho bản vương bị cảm sùng lưu lại trên đời này?"

Ly Phong cúi người, ở bên tai Lạc Chi Y nói nhỏ. Từng sợi hương thơm theo hơi di động trong không khí truyền vào mũi hần, làm hần ngây người một cái, nhưng rất nhanh lại ngánh ngánh đem đáy lòng xao động bỏ qua, a, mình vào lúc này lại còn động lòng với nàng?

"Ngươi..."

Lạc Chi Y lời còn chưa dứt thì đôi tay thon dài của Ly Phong đã để lên cổ của nàng.

Ly Phong đưa tay bám vào trên cổ Lạc Chi Y, cũng không có dụng lực, chỉ là hai mắt thật chặt nhìn chăm chăm cổ của nàng, đầu hần nghĩ nếu dùng sức một chút, chiếc cổ mỹ lệ này sẽ đứt rồi rồi đi! Chỉ cần hần hơi dùng sức, nữ nhân ghê tởm này sẽ... Nếu như vậy, cõi đời này liền không có Lạc Chi Y, tâm đột nhiên đau nhói, hần cả kinh lập tức thu tay lại, lùi lại sau mấy bước, dùng tay trái nắm lấy quần áo, tàn nhẫn mà bầu vào.

Nhìn Ly Phong không hiểu ra sao, Lạc Chi Y oán thán, đệt! Bệnh thần kinh!

Ly Phong nhắm mắt, lại mở. Không lại nhìn Lạc Chi Y, xoay người rồi đi, ha ha, hần xem như là xong.

"Chờ đã."

Lạc Chi Y thấy Ly Phong phải đi, lên tiếng ngăn cản, người này bị bệnh thần kinh, có làm hay không a, cứ thế mà đi thôi à? Nam nhân cổ đại không phải không thể chịu đựng nhất là thê tử của mình quá trốn sao? Đây, vẫn không có định nàng tội đây, làm sao lại muốn đi a? Hần đi rồi, mục đích của nàng sẽ không đạt được! Không thể như vậy, xem ra nàng còn phải đốt thêm một cây đuốc mới được.

Ly Phong dừng bước lại, tuy không có xoay người, thế nhưng trong lòng thoáng vui vẻ, lẽ nào nàng muốn nhận sai? Nếu như nàng nhận sai, chính mình liền tha thứ nàng.

"Đem người đàn ông kia trả lại cho ta."

Lạc Chi Y thấy Ly Phong dừng bước lại, liền nói một cách vân đạm phong khinh, giọng nói kia tựa hồ là đang nói "Ngày hôm nay khí trời tốt" vậy, rất tự nhiên điềm đạm

"Lạc Chi Y! Ngươi... Ngươi... Ngươi đừng hòng!"

Ly Phong gào thét, ha ha, chính mình đến cùng đang chờ mong chút gì?!

"Được. Ngươi không mang đến cho ta, bản vương phi tự mình đi tìm! Giải khai huyết đạo cho bản vương phi!"

Lạc Chi Y nghe thấy Ly Phong không trả lại "gian phu" cho nàng, nhìn như rất kích động nói. Ha ha, nhìn như kích động không sai, nàng kiếp trước là thủy tổ của giới diễn nghệ đấy! Nàng liền không tin, lần này còn không đạt tới mục đích!

"Ha ha, bản vương phi? Ngươi không xứng làm vương phi! Từ nay về sau, ngươi, Lạc Chi Y, không cho phép rời khỏi hoang viên nửa bước! Ngươi cứ ở

hoang viên nhỏ cô đi."

Ly Phong nói xong liền phất tay áo rời đi, nữ nhân đáng chết, đến lúc này lại còn nghĩ đến tên gian phu kia! Hắn nghĩ: cũng phải mau đến xem, người đàn ông kia có cái gì tốt!

Lạc Chi Y nhìn bóng lưng Ly Phong rời đi, khoe miệng giật mạnh, ách, nhỏ cô? Loại "game" này thật giống như rất quen thuộc đi! Bất quá, nàng đạt được mục đích rồi phải không?

Bạn đang đọc truyện *Vô Tâm Khi Phi Hoa Đào Nhiều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 24: Kế hoạch tiến hành trong âm thầm (10)

Sau khi Ly Phong đi không lâu liền có mấy thị vệ đi đến hoang viên, rất rõ ràng, Lạc Chi Y đã bị giam lỏng, mà những thị vệ này là đến trông coi nàng.

Buổi trưa, có người đưa tới ngô thiện, chỉ có điều, người đến lần này đã không còn là quản gia, đồ ăn thì cũng chỉ là cơm trắng.

Lạc Chi Y mặt không biến sắc ăn cơm trắng, cũng không vì không có món ăn mà không thể nuốt cơm xuống cổ họng. Ha ha, cơm trắng xem như là tốt rồi đây, chính nàng đã từng cùng loài cầu đoạt lấy bánh bao rơi trên mặt đất mà!

Sau khi cơm nước xong, một thị vệ đến thu rồi bát, rồi đưa cho nàng một bao hạt giống cỏ, ý tứ rất rõ ràng, cơm nước xong nên làm việc rồi.

Lạc Chi Y lạnh nhạt tiếp nhận, bắt đầu nhổ cỏ.

Thị vệ kia nhìn Lạc Chi Y một lúc, liền lui ra khỏi hoang viên, hướng về ba cái thị vệ khác nói chút gì đó rồi đi đến thư phòng của Ly Phong.

Thư phòng, Ly Phong nhắm mắt dựa vào ghế, hắn đã đi gặp người đàn ông kia, thật không rõ chính mình đến cùng có chỗ nào không sánh được với hắn? Nữ nhân đáng ghét kia đến cùng có mắt hay không a?! Chính mình muốn tương mạo có tương mạo, muốn thân hình có thân hình, muốn khí chất có khí chất, muốn địa vị có địa vị, muốn bạc có bạc.... Đến cùng là tại sao??

"Cốc cốc"

Một tràng tiếng gõ cửa đánh gãy tâm tư của Ly Phong.

"Đi vào."

"Thuộc hạ tham kiến Vương gia."

Một bóng người vào cửa, hướng về phía Ly Phong hành lễ, chính là thị vệ từ hoang viên đi đến, cũng là người ngày ấy bị Ly Phong phái đi Vũ Vạn các giả làm hắn, Âm Vệ - Xích!

"Hừm, thế nào?"

Ly Phong ngồi nghiêm chỉnh, không hề có một chút bộ dáng chán chường như vừa nãy.

"Hồi bẩm vương gia, vương phi cũng không có phản ứng gì, dùng bữa xong thì dựa theo lời vương gia dặn dò, ở trong vườn nhổ cỏ."

Xích cung kính đáp.

"Nàng dùng bữa? Bản vương không phải dặn dò là cho nàng ăn cơm trắng thôi sao?"

Ly Phong ảo não nói.

"Hồi bẩm vương gia, xác thực chỉ có cơm trắng."

"Vậy mà nàng còn ăn?"

Ly Phong càng tức giận.

"Đúng thế. Vương phi đem tất cả cơm đều ăn sạch, một hạt gạo cũng không sót lại, không có một chút đáng về khó có thể nuốt xuống nào, như là tập mãi thành quen."

Kỳ thực trong lòng hắn cũng cảm thấy kỳ quái, vương phi là tam tiểu thư của phủ Thừa Tướng, hơn nữa vẫn luôn được Thừa Tướng sủng lên tận trời, làm

sao có thể...?

Ly Phong nghe thấy câu "tập mãi thành quen" của Xích, trong lòng như bị kéo đau đớn. Người phụ nữ kia, rõ ràng từ nhỏ com ngon áo đẹp, được lão sư phụng ở trong lòng bàn tay, nhưng vì sao sau khi giải quyết xong lại không gọi không nháo, com trắng cũng có thể hờ hững nuốt xuống, nếu như không phải đã sớm chứng thực nàng xác thực là tam tiểu thư Tướng phủ, hẳn thật sự sẽ cho rằng nàng từ nhỏ lớn lên trong cực khổ.

"Ai! Thôi, người đi xuống đi, gọi quản gia lại đây."

Ly Phong thờ dãi một tiếng, tay vịn trán, a, chính mình đúng là điên rồi, lại muốn nàng chịu không nổi com canh đậm bạc, sau đó cúi đầu trước mình.

"Vâng."

Xích như trước cung kính mà lui ra khỏi thư phòng. Hiện tại hẳn tuyệt đối sẽ không cho rằng vương gia nha hấn là đoạn tụ, vương gia yêu vương phi sâu sắc, hơn nữa còn là yêu đến tôn nghiêm cũng không để ý. Mấy ngày nay tình yêu của vương gia đối với vương phi hẳn nhìn thấy rất rõ ràng, xưa nay vương gia đều đối với nữ nhân không mở mắt nhìn một chút, mỗi ngày tự mình đến nhà bếp giúp vương phi sắp xếp thức ăn của một ngày, mỗi ngày đều đến xem vương phi dùng com xong, sau đó lại trở về dùng bữa, mỗi ngày đều dờ ra nhìn về phía hoang viên, chỉ là hẳn không hiểu, vương gia rõ ràng rất muốn đến hoang viên, thế nhưng chẳng biết vì sao lại nhẫn nhịn không đi.

Mà hôm nay càng làm cho hẳn chấn động đối với tình yêu của vương gia, đó là tình cảm sâu sắc thế nào a?! Một vương gia cao cao tại thượng, máu lạnh vô tình, lại bởi vì yêu vương phi mà dù bị đội nón xanh (cho cấm sùng) cũng vẫn cứ nhẫn nhịn, không làm thương tổn vương phi, thậm chí ngay cả gian phu kia cũng chỉ là nhốt tại địa lao, không có làm khó hẳn, chính là sợ sẽ tổn thương người vương phi lưu ý. A, vương gia, người như vậy thật sự không đáng a...

Sau khi Xích đi không bao lâu, quản gia liền đến.

"Quản gia, đồ ăn của vương phi vẫn dựa theo sắp xếp lúc trước của bản vương mà làm."

Âm thanh của Ly Phong lộ ra từng tia từng tia bất đắc dĩ, hẳn vì sao không có biện pháp nhẫn tâm đối với người phụ nữ kia, cho dù là nàng sai, chính mình lại không cách nào không nhớ nàng, không lo lắng cho nàng, cho dù nàng đối với mình như vậy....

Bạn đang đọc truyện *Vô Tâm Khí Phi Hoa Đào Nhiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 25: Hoàn thành kế hoạch (1)

"Vương gia, nếu như vương gia thật sự không bỏ xuống được vương phi thì chính ngài nên tự mình đi thôi, để vương phi biết rằng vương gia thật sự rất quan tâm nàng, như vậy, càng tốt đẹp hơn."

Đáy lòng quản gia rất là đau, hài tử này hẳn nhìn từ nhỏ đến lớn, tâm xưa nay đều lạnh, nhưng bây giờ... Ai, chuyện yêu đương ai có thể nói đúng sai đây? Chính mình cũng từng yêu điên cuồng, bất luận người kia làm cái gì, chỉ cần yêu càng sâu đậm, sẽ không có thứ gì quan trọng hơn so với người kia, chỉ tiếc chính mình đã đến chậm. Mà bây giờ, cầu mong vương gia có thể nghĩ kỹ càng, tự mình đi, để vương phi hiểu được vương gia quan tâm nàng bao nhiêu.

Ly Phong nghe quản gia nói xong liền sững sờ, chính mình đi?! Hừ! Nói như vậy chẳng phải nàng sẽ càng thêm hung hăng?! Tuyệt đối không được! Phải tàn nhẫn quyết tâm mới được!

"Không cần, bản vương sẽ không đi, người cũng không cần đến, coi như bản vương chưa từng gọi người tới, đi xuống đi."

Ly Phong tàn nhẫn quyết tâm, Lạc Chi Y, đây là lỗi của người a, nếu như lần này ta không nhẫn tâm, người sẽ lại càng không để ta ở trong mắt, vậy cứ như thế đi, trước hết để cho người ăn chút vị đắng.

"Vương gia..."

"Được rồi, đi xuống đi."

Ly Phong không cho quản gia cơ hội nói chuyện, hẳn tự biết, nếu như quản gia tiếp tục nói, chính mình nhất định sẽ không nhịn được làm theo.

"... Dạ, lão nô xin cáo lui."

Quản gia bất đắc dĩ nói.

Những ngày kế tiếp rất bình lặng, Lạc Chi Y mỗi ngày đều ăn com tẻ, mỗi ngày đều trông cỏ tưới nước, hôm nay vẫn như hôm qua.

Hôm nay Ly Phong rất sớm đã ra khỏi phủ.

Son Hào Hải Vị Lâu, bốn vị tuyệt thế mỹ nam phong thái khác nhau đang rất hứng thú nhìn một vị tuyệt sắc nam tử vận hồng y, a, cái tên này mấy ngày nay là bị làm sao? Mỗi ngày đều lười chết không chịu hoạt động, lại bị người nào đó tổn thương?

Hồng y nam tử nằm nghiêng trên nhuyễn giường, tâm tư không biết trôi về phương nào. Hồng y nam tử này chính là Ly Phong.

Bốn vị mỹ nam liếc mắt nhìn nhau, lại dời đi chỗ khác, chỉ là trong mắt đều lóe lên một tia sáng, rất rõ ràng, khoảng khắc chạm mắt một chút vừa rồi kia, bọn họ đã đạt thành một loại nhận thức chung nào đó rồi.

Một mỹ nam mang theo khí chất phong lưu bất kham đứng lên, nam tử này chính là Ly Dạ.

"Tam tẩu! Sao ngươi lại đến đây?!"

"A?!"

Nhất thời hồng y mỹ nam tử nhuyển giường giật bắn lên, sốt sắng mà nhìn ở phía cửa, nhưng cửa lại không có mở ra, từ đâu xuất hiện "tam tẩu" a! Rất hiển nhiên, hẳn bị lừa rồi.

"Ha ha ha...."

Bốn vị mỹ nam nhìn phản ứng của Ly Phong, cười to lên.

"Chết tiệt! Các ngươi không có chuyện làm sao?! Ly Dạ, không phải ngươi hẳn là nên đi tìm những hồng nhan tri kỷ kia của ngươi sao?! Hoàng thượng, không phải ngươi nên trở về cung xử lý chính vụ sao?! Hoa Tường Dung, lần này ngươi ở lại kinh thành đã lâu như vậy, không phải ngươi nên quay lại Thần Y Cốc của ngươi sao?! Thượng Quan Thu Minh, không phải ngươi nên trở về làm chức thông lĩnh Ngự Lâm quân của ngươi hay sao?! Lạc Chi Duệ, không phải ngươi nên trở về làm Đại Quốc Sư của ngươi sao?!"

Ly Phong đi đến trước người bọn họ, lần lượt mà quát từng người. Chết tiệt, bang bạn xấu này lại làm tổn thương huynh đệ!

"Híc, tam ca a, những hồng nhan tri kỷ kia của ta gần đây vô cùng nhạt nhẽo nên ta rất nhàn."

Ly Dạ nhìn Ly Phong đột nhiên trở nên "nhảy nhót tung bưng" đáp, cũng không biết làm sao, gần đây nhìn những mỹ nhân kia đều là tuyệt đối tệ nhạt a, từng cái từng cái, cũng không sánh nổi với tam tẩu thú vị, ách, hẳn đang suy nghĩ gì đấy, ha ha, không nghĩ nữa, không nghĩ nữa...

"Những chính vụ kia tới về ta lại xử lý."

"Ta tạm thời vẫn không có dự định trở lại Thần Y Cốc."

"Hôm nay ta không phải làm nhiệm vụ."

Thượng Quan Thu Minh liếc Ly Phong một cái, khóe khóe nói.

"Ha ha, ta ở đây cũng có thể làm Đại Quốc Sư của ta."

Lạc Chi Duệ cười đến ôn hòa.

"Hừ!"

Ly Phong hừ lạnh, tốt, mỗi người đều rất nhàn?! Quý mới tin!

"Ai nha! Tam ca a, ngày mai chính là sinh thần ngươi, chúng ta là muốn cẩn thận bồi dưỡng ngươi cùng vui sinh thần."

Khóe miệng Ly Dạ mang theo nụ cười xấu xa như trước.

"Sinh thần? Ha ha, đúng đấy, ngày mai chính là sinh thần của ta rồi."

Ly Phong cười khò, từng có lúc hẳn vì người nào đó nhớ tới sinh nhật của mình mà âm thầm mừng rỡ, bây giờ, ai, nàng hẳn là vẫn nhớ nhà đi.

"Chi -!"

Âm thanh mở cửa vang lên.

"Ha ha, hôm nay có phải mọi người biết ta sẽ quay về nên đều ở đây a! Ha ha -"

Một vị nam tử cầm y thân mang ngọc bội bạch sắc nạm vàng bên hông đạp bước tiến vào nhà gian, nói với năm vị mỹ nam trong phòng.

"Lì?"

Ly Phong nhìn mỹ nam đang đi tới, cả kinh nói.

"Ha ha, Li, hoan nghênh trở về."

Trên mặt Lạc Chi Duệ tràn ngập ý cười ôn hòa.

"Trở về cũng không thông báo trước một tiếng."

Khóe miệng Hoa Tường Dung cũng có hơi hướng câu lên.

"Rất đúng giờ."

Thượng Quan Thu Minh khốc khốc nói.

"A, tiểu tử ngươi được ân xá cho trở về rồi?"

Ly Mộ nhìn Lạc Chi Li, cười khẽ.

"Ha ha, Li..."

Ly Dạ nhào tới phía Lạc Chi Li, nhưng đột nhiên dừng lại, tự nghĩ tới điều gì đó, trợn mắt lên giận dữ nhìn Lạc Chi Li.

"Hừ!"

Lạnh rên một tiếng, xoay người đi tới bên cửa sổ, ánh mắt rơi xuống dưới đường cái, giả vờ như nhàn nhã nhưng dù là ai cũng có thể phát hiện ra trên người hắn lộ vẻ tức giận.

Bạn đang đọc truyện *Vô Tâm Khí Phi Hoa Đào Nhiều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 26: Hoàn thành kế hoạch (2)

Ly Phong, Thượng Quan Thu Minh, Hoa Tường Dung cùng Ly Mộ đều biết nguyên nhân, vì lẽ đó bốn người cũng rất ấn ý, tựa tiểu phi tiểu ngỗng đó, ý tứ rất rõ ràng, bọn họ là chuẩn bị xem cuộc vui.

Đầu óc Lạc Chi Duệ mơ hồ, hắn mới trở về, sao liền chọc tới Dạ? Không đúng, hắn không có làm gì a, nhưng nhìn đến nụ cười không có ý tốt của bốn người khác, rõ ràng là nói với hắn "Chính ngươi chọc tới nhân gia rồi".

"Híc, Dạ, ta có đoạt hồng nhan tri kỷ của ngươi không?"

Lạc Chi Li nói với Ly Dạ. Hồng nhan tri kỷ của Dạ là khắp thiên hạ a, chính mình nửa năm này cũng đụng tới chút mỹ nhân tương sinh tương hứa, lẽ nào trong đó có hồng nhan của Dạ?

"Hồng nhan tri kỷ? Các nàng là cái rắm gì! Tiểu tử ngươi cướp chính là bạc của bốn công tử! Bạc!"

Ly Dạ gào thét.

"Híc... Nha, biết rồi à."

Lạc Chi Li lần này đã biết chuyện gì, Ly Dạ là biết mình đối với hắn "đãi ngộ khác nhau" a, đối với chuyện này thì không có gì để lo lắng rồi. Hắn học theo bốn người khác, nhàn nhã tìm cái ghế ngồi xuống, đôi mắt hồ ly đẹp để lóe lên.

"Đúng! Bốn công tử biết rồi! Giải thích giải thích đi!"

Ly Dạ nhìn phản ứng của Lạc Chi Li, nghiêng răng nghiêng lợi.

"Hừm, giải thích? Hoàng Thượng, Ly quốc có quốc pháp là ăn cơm không trả bạc sao?"

Lạc Chi Li nghi hoặc mà nhìn về phía Ly Mộ.

"Cái này... Nếu như ta nhớ không sai thì khẳng định không có."

Ly Mộ chăm chú suy nghĩ một chút, sau đó đưa ra một câu trả lời rất chắc chắn.

"A, hai người các người đừng giả bộ! Bỏn công tử tất nhiên biết Ly quốc không có quốc pháp như vậy! Lạc Chi Li, bọn họ cũng không cần trả bạc, vì sao bỏn công tử lại phải trả?!"

Ly Dạ tức giận đến cả mặt đều vặn vẹo.

"Xấu xí, không trách người khác."

Thượng Quan Thu Minh lạnh lẽo nói một câu.

Quác... Quác... Quác... Quạ đen bay qua.

"Ha ha ha..."

Ly Phong, Hoa Tường Dung cùng Lạc Chi Duệ biết đến "điên cổ" này liền phình bụng cười to.

"Thượng Quan Thu Minh! Lạc Chi Y!"

Ly Dạ vọt tới trước mặt Thượng Quan Thu Minh, bắt được vạt áo của hắn, điên cuồng hét lên!

Ly Mộ cùng Lạc Chi Li nghi hoặc, Minh vì sao lại nói Dạ xấu xí? Dạ hét tên Minh cũng coi như rồi, nhưng vì sao phải hét tên Lạc Chi Y?

"Ha ha, Mộ, Li, chuyện này là có "điên cổ" a, ha ha."

Lạc Chi Duệ nhìn gương mặt tuần tú của Ly Mộ cùng Lạc Chi Li nghi hoặc, muốn kể bọn họ nghe về "điên cổ" này một chút.

"Lạc Chi Duệ, không cho phép người nói!"

Ly Dạ thấy Lạc Chi Duệ muốn kể chuyện lần đó cho Ly Mộ cùng Lạc Chi Li nghe thì liền thả Thượng Quan Thu Minh ra, kích động đứng trước người Lạc Chi Duệ rống to.

"Ha ha, thật sao?"

Âm thanh của Lạc Chi Duệ ôn nhu như thủy, đôi mắt lóe lên.

"Híc... "

Ly Dạ nhìn thấy Lạc Chi Duệ như vậy, trong lòng âm thầm kêu không tốt, liền muốn xoay người rời đi.

Khà khà, nhưng đáng tiếc a, đã muộn. Lạc Chi Duệ lấy tư thế sét đánh không kịp bưng tai điểm trụ huyết đạo của Ly Dạ, để hắn không thể động đậy, thuận tiện điểm luôn á huyết.

"Một ngày kia, người nào đó cười tươi như hoa.... "

[Chương kia mọi người đã xem qua, Ảnh Di bảo không cần đông dài ở đây a!]

"Ha ha... "

Nghe Lạc Chi Duệ kể về "điên cổ", Lạc Chi Li cùng Ly Mộ cũng cảm thấy tâm trạng thư giãn thoải mái.

"Híc, đại ca, người nói Lạc Chi Y là chỉ tam muội của chúng ta sao?"

Lạc Chi Li không để ý ánh mắt u oán của Ly Dạ, kể tục hời nghi ngờ trong lòng hắn.

"Ừm. Là người rất thú vị."

Lạc Chi Duệ nhớ tới Lạc Chi Y, ánh mắt càng sâu hơn.

"Hả? Thú vị? Nha, đúng rồi, Phong, tam muội của chúng ta thật giống... Ách, có vẻ như hiện tại nàng là vương phi của người?"

Lạc Chi Li đột nhiên nghĩ đến tin tức mà hắn nghe được.

"Hừm, đúng đấy, vương phi của ta, vương phi của ta, là của ta..."

Ly Phong nghĩ đến Lạc Chi Y, trong lòng phức tạp, cả người tỏa ra dày đặc cảm giác u buồn.

"Phong, người... "

Lạc Chi Li nhìn Ly Phong bị u buồn vây quanh mà tràn đầy sự nghi hoặc, tại sao Phong có thể có tâm trạng vừa bất đắc dĩ vừa đau khổ như vậy, Ly Phong mà hẳn nhận thức xưa nay đều rất hăng hái...

"A, không có chuyện gì. Sắc trời không còn sớm, ta phải về phủ rồi, ngày mai các người cùng lão sư nhất định phải tới, nàng rất nhớ nhà."

Ly Phong đứng dậy, nhìn sắc trời đã ngảm hạ, liền đứng dậy đi ra ngoài.

Trở lại vương phủ, hẳn liền đề thị vệ canh giữ hoang viên lui xuống. Ngẩng đầu nhìn trăng tròn trong sáng, người phụ nữ kia hiện tại có phải hay không cũng nhìn vàng trắng này giống hẳn? Sở dĩ cho thị vệ lui xuống là đề ngày mai nàng liền có thể ra khỏi hoang viên nhìn thấy người nhà của nàng.

Hoang viên.

Lạc Chi Y xác thực cũng đang nhìn vàng trắng sáng trên bầu trời, ha ha, ngày mai chính là sinh thần của Ly Phong rồi, ngày mai kế hoạch của nàng sẽ có thể kết thúc, ha ha, thân phận này rồi sẽ tiêu tan theo ngày mai, nàng rất chờ mong đây.

Lạc Chi Y xoay người trở về phòng, gỡ xuống lớp mặt nạ da người, ở phía trên đó lại bồi bồi trác trác một tầng vật liệu gì đó, sau lại mang lên mặt, nàng quay mặt về phía gương đồng soi rọi, a, "sắc mặt" trắng bệch, rất tốt.

Xoay người, nàng ngồi lên trên giường lấy ra ngân châm, đem ngân châm áp sát vào trong cơ thể, sau đó để ngân châm theo huyết dịch đi khắp đến tất cả mọi huyết đạo trong thân thể. Chờ đến khi thập đại huyết đạo đều bị ngân châm niêm phong lại, một tia máu đỏ tươi tràn ra khỏi khóe miệng, nàng nhẹ nhàng xóa đi vết máu, ha ha, được rồi.

Vũ Vận các.

Lâm Vận Nhi cũng nhìn vàng trắng trên trời, ả lấy ra bình thuốc nhỏ trong lòng, cúi đầu nhìn một chút, sau đó ôm vào trong lòng. Ha ha, Lạc Chi Y, ngày mai chính là giờ chết của ngươi.

Ha ha, ai bảo ngươi khiến người ta chán ghét, không ngừng muốn ngươi chết đây! Vốn là chưa hề nghĩ tới muốn giết ngươi, nhưng ai bảo trái tim của vương gia đều ở trên người ngươi, chỉ có khi ngươi chết rồi, ta mới có thể có được tâm của vương gia, ha ha...

Bạn đang đọc truyện *Vô Tâm Khí Phi Hoa Đào Nhiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 27: Hoàn thành kế hoạch (3)

Hôm nay là sinh thần của Ly Phong, mới sáng sớm thì đã có tân khách tới cửa, Ly Phong nhìn trong đám tân khách không có bóng hình của phụ tử Lạc gia liền nhú mày, chính mình hôm qua không phải bảo bọn họ nhất định phải tới sao? Nếu như hôm nay bọn họ không đến, chờ một lúc nữa người phụ nữ kia đến không nhìn thấy sẽ rất thương tâm đi! Thờ dài một tiếng, gọi quản gia, để hắn đến Tướng Phủ mời người.

Giờ khắc này trong hoang viên yên tĩnh đến mức chỉ có thể nghe thấy sâu kêu to. Lạc Chi Y ngồi trên băng đá trong vườn, tựa hồ đang chờ cái gì đó...

Một loạt tiếng bước chân truyền đến, Lạc Chi Y nhếch miệng tạo nên một vệt cười nhưng một thoáng lại ảm đi. Đứng dậy, cầm lấy biểu bôn (như bình tưới cây) bắt đầu vì chút cỏ non mới mọc trên đất mà tưới nước.

Lâm Vận Nhi đi tới hoang viên, nhìn thấy chính là dáng dấp Lạc Chi Y "chật vật" tưới nước, người kia nói không sai, chỉ có ngày hôm nay mới là cơ hội động thủ tốt nhất.

"Ồ! Vương phi?! Ngươi đây là đang làm gì thế này? Ha ha, quả thật là mệnh nha hoàn, những việc này mà cũng có thể làm được. Nhưng so với nha hoàn ngươi cũng còn tốt, nếu như là một nha hoàn thì nên sám hối đi!"

Tiếng nói sắc bén của Lâm Vận Nhi vang lên cắt đứt sự yên tĩnh.

"Lâm Vận Nhi? Ngươi tới làm cái gì, a, là đến cười nhạo ta? Nếu như là vậy thì bây giờ ngươi cũng nhìn được rồi, có thể lẫn."

Lạc Chi Y đứng thẳng người, sắc mặt trắng bệch, tựa hồ là đã sinh bệnh.

"Ha ha, lẫn? Ta làm sao có thể lẫn đây? Chuyện vương gia giao cho ta còn chưa làm xong, làm sao ta có thể lẫn?"

Lâm Vận Nhi nhìn dáng vẻ tựa hồ một con gió liền có thể thổi bay của Lạc Chi Y, tâm trạng cao hứng, ha ha, nếu như nàng không phối hợp thì chính mình cũng có thể cường ngạnh ép buộc! Lạc Chi Y, ngày này năm sau chính là ngày giỗ của ngươi!

"Vương gia? Phong? Hắc, hắc tin tưởng là ta trong sạch rồi?! Ha ha, ta đã biết, hắc yêu ta nhất, hắc nhất định sẽ tin tưởng ta, ha ha ha, Vận Nhi muội muội, ngươi chờ một chút, ta đi đổi kiện xiêm y, sau đó sẽ đi gặp Phong, hôm nay là sinh thần của hắc, ta muốn xuất hiện ở trước mặt hắc thật đẹp đẽ, để hắc càng thêm yêu ta!"

Về mặt Lạc Chi Y từ cảm động đến mừng rỡ, lại từ mừng rỡ đến hưng phấn, trên gương mặt tái nhợt mang theo nụ cười vui vẻ, có vẻ đặc biệt chói mắt. Chi là, ai có thể biết, giờ khắc này ở đáy lòng nàng đang cười gằn, ha ha, đây chính là hiệu quả mà nàng mong muốn.

"Đừng nằm mơ!"

Lâm Vận Nhi nhìn nụ cười chường mắt trên mặt Lạc Chi Y mà quát to. Yêu ngươi? Đúng đấy, hắc là yêu ngươi, nhưng ngay lập tức ngươi sẽ đi gặp Diêm Vương rồi! Để hắc càng yêu ngươi? Cũng phải xem ngươi có mệnh ở lại không mới được a!

"Vận Nhi muội muội, ngươi, ngươi đây là, là có ý gì..."

Lạc Chi Y dừng bước chân đang trở về phòng, nghi hoặc mà nhìn về phía Lâm Vận Nhi.

"A, muội muội? Ta cũng không có một người tỷ tỷ không còn sống lâu nữa như ngươi, ha ha, còn về phần có ý gì sao, ngươi cũng không nên hỏi ta có ý gì, ngươi nên hỏi ta, vương gia là có ý gì."

Khóe miệng Lâm Vận Nhi treo lên một vệt ý cười tàn nhẫn.

"Híc, vương, vương gia? Hắc... Hắc muốn ngươi nói cho ta biết cái gì?"

Lạc Chi Y tựa hồ nghĩ đến điều gì đó, gương mặt lộ vẻ thê lương.

"Ha ha ha a... Không sai, vương gia nói - ngươi không tuân thủ nữ tắc (chuẩn mực đạo đức của phụ nữ) để hắc mất hết mặt mũi, hắc sẽ phong ta làm Chính Phi."

Lâm Vận Nhi cố ý nói một chút, đắc ý nhìn về phía Lạc Chi Y.

"Ngươi... Ngươi, ngươi nói... Nói Phong muốn hưu* ta?"

*: là bỏ vợ/chồng.

Lạc Chi Y không thể tin nhìn Lâm Vận Nhi.

"Không! Không phải hưu ngươi."

Nụ cười trên mặt Lâm Vận Nhi càng sâu.

"Vậy hắc nói làm thế nào để ngươi trở thành Chính Phi? Vị trí đó là của ta mới đúng!"

Lạc Chi Y nhược nhược nói, đáng dấp kia, cực kỳ giống như cô dâu nhỏ bị ỳu khuất.

"Ha ha, nếu như ngươi chết đi thì không phải hắc liền có thể phong ta làm Chính Phi rồi sao?"

Lâm Vận Nhi cười đến xán lạn.

"Cái gì, chết... Chết?! Phong... Phong, hắc muốn ta chết?!"

Lạc Chi Y không thể nhìn Lâm Vận Nhi, giống như bị đá kích, lùi về sau vài bước.

"Không sai, hôm nay ta đến chính là phụng mệnh vương gia, đến tiễn ngươi lên đường."

Lâm Vận Nhi từng bước áp sát.

"Ha ha ha, ha ha ha, ha ha..."

Lạc Chi Y đột nhiên cười to.

"Ngươi, ngươi cười cái gì?"

Lâm Vận Nhi nhìn Lạc Chi Y đột nhiên cười to, đáy lòng lo lắng.

"Ha ha, Lâm Vận Nhi, ngươi giúp Ly Phong quá nhiều việc khó khăn rồi, có phải hay không sẽ có một ngày ngươi cũng sẽ vì hắc mà tự sát... ha ha?"

Lạc Chi Y dừng lại tiếng cười, nhìn về phía Lâm Vận Nhi. Không được, hiện tại còn sớm, còn phải kéo thêm chút thời gian chờ quan khách đều đến mới được, hiện tại nàng phải tận lực kéo dài thời gian.

"Có ý gì?"

Lâm Vận Nhi hỏi.

"Có ý gì? Ha ha, ngươi không biết sao? Ha ha, kỳ thực ngươi cũng thật đáng thương, bị Ly Phong lợi dụng lâu như vậy rồi, lại còn không phát hiện."

Trên mặt Lạc Chi Y mang theo thương hại mà nhìn Lâm Vận Nhi.

"Ngươi, rốt cuộc là ý gì?"

Lâm Vận Nhi nhìn về phía Lạc Chi Y, đến cùng nàng muốn nói điều gì?

"Ha ha, ngươi chó sốt sắng, ta đã là người sắp chết rồi. Ngươi chưa từng nghe tới một câu nói sao? Ha ha, người sắp chết, lời nói cũng thiện."

Sắc mặt Lạc Chi Y hờ hững, tựa hồ đã tiếp thu chuyện Ly Phong muốn ban chết cho nàng thực rồi.

".... "

Lâm Vận Nhi trầm mặc.

Lạc Chi Y thấy Lâm Vận Nhi trầm mặc, liền tiếp tục nói.

"Ha ha, ngươi lẽ nào không phát hiện Ly Phong mượn ngươi tay loại trừ biết bao nhiêu người ôm mục đích đối với vương phủ này?"

"Ngươi, ngươi nói vậy!"

Không, nàng không tin vương gia đang lợi dụng nàng, không tin!

"Ha ha, không tin phải không? Ngươi cho rằng hành động của ngươi Ly Phong sẽ không biết sao? Hẳn là Ly quốc Chiến Thần Vương gia đấy, điểm trừ vật này của ngươi có thể chạy khỏi mắt của hắn? Nhưng tại sao hắn lại mặc ngươi lặp đi lặp lại nhiều lần âm mưu hãm hại người phụ nữ của hắn? Giải thích duy nhất, chính là hắn đã bố trí cái bẫy dành cho ngươi. Hắn muốn loại trừ người nào thì sẽ đến chỗ người đó ngủ mấy đêm, khi đó ngươi liền sẽ tự động vì hắn mà diệt trừ! Ha ha, cứ như vậy, ở trong mắt người ngoài, ngươi chính là ghen tị với những nữ nhân kia, không cho phép những nữ nhân đó tồn tại, mà Ly Phong bởi vì sủng ngươi nên đều luôn che chở cho ngươi. Ngươi trở thành nữ nhân độc ác trong mắt mọi người, mà Ly Phong thì một chút quan hệ đến chuyện đó cũng không có a."

Lạc Chi Y lạnh nhạt nhìn Lâm Vận Nhi, ha ha, bản cô nãi nãi có lòng từ bi nhắc nhở ngươi một chút, cũng đừng cảm tạ bản cô nãi nãi nha.

"Không, sẽ không là như vậy."

Sắc mặt Lâm Vận Nhi trắng nhợt, nếu như là như vậy thì xưa nay vương gia cũng chưa bao giờ yêu chính mình a.

"Ha ha, đừng vội nha! Điều này cũng chưa tính là gì, ha ha, còn có chuyện càng thú vị a! Ha ha, những nữ nhân ngươi diệt trừ có không ít người là nữ nhi của các đại thần triều đình? Ha ha, e sợ rằng hiện tại bọn hắn đối với ngươi cùng cha ngươi đều hận thấu xương, tuy rằng bây giờ cha ngươi tay ôm quyền to, bọn họ không dám biểu hiện ra cái gì, thế nhưng, chỉ cần đến thời cơ thích hợp, cha ngươi sẽ chết... rất... thảm!"

Lạc Chi Y cố ý đem mấy chữ cuối cùng từng chữ từng chữ nhấn mạnh.

"Không!"

Cơ thể Lâm Vận Nhi đều đang run rẩy.

"Ha ha, cha ngươi nắm giữ một phần ba binh quyền của Ly quốc, đây chính là chuyện hoàng gia kiêng kỵ nhất, Ly Phong là tay chân của Hoàng Thượng, làm sao có khả năng không giúp Hoàng Thượng thu hồi binh quyền? Thừa nhận đi, ngươi chính là công cụ mà Hoàng Thượng cùng Ly Phong dùng để loại trừ cha ngươi."

Lạc Chi Y nhìn sắc trời một chút, tân khách hẳn là đến gần đủ rồi đi!

"Ngươi đừng nói nữa!"

Lâm Vận Nhi không còn dám nghe tiếp.

"Như vậy, Vận Nhi muội muội, ngươi rời đi đi! Không nên ở lại vương phủ nữa rồi..."

"Ha ha, Lạc Chi Y, đây mới là mục đích của ngươi đi? Hừ! Cái gì mà "người sắp chết, lời nói cũng thiện", đều chỉ là vì để ta rời đi, sau đó ngươi lại trở về bên vương gia?"

Lâm Vận Nhi nghe Lạc Chi Y nói lời kể tiếp liền nở nụ cười, nàng đã nói mà! Vương gia làm sao có thể sẽ đối xử với nàng như vậy đây, nguyên lai đều là

nữ nhân đáng chết này vì mạng sống mà bịa chuyện.

"Ta, không...không, ta, ta không... không có."

Ánh mắt Lạc Chi Y né tránh, tựa hồ bởi vì bị vạch trần lời nói dối mà không biết làm sao.

"Ha ha, được rồi. Ta cũng nói với người nhiều lời rồi, người liền lên đường đi, đây chính là mệnh lệnh của vương gia!"

Lâm Vận Nhi từ trong lòng lấy ra một chiếc bình sứ nhỏ.

"Không! Ta không tin, ta không tin! Ta không tin Phong thật sự sẽ cam lòng để ta chết, ta, ta muốn đi hỏi hần!"

Lạc Chi Y tay mắt lạnh lẽo đoạt lấy bình sứ trong tay Lâm Vận Nhi, đại lực đẩy ra nàng ta, hướng về phía ngoài chạy đi. Giờ khắc này gương mặt Lạc Chi Y mang theo nụ cười quái dị không rõ.

"Không thể đi! Đứng lại!"

Lâm Vận Nhi nhìn Lạc Chi Y chạy thật nhanh ra ngoài liền cuống lên, vội vã đuổi theo, không thể để cho nàng nhìn thấy vương gia, nếu như nhìn thấy thì...

Bạn đang đọc truyện *Vô Tâm Khí Phi Hoa Đào Nhiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 28: Hoàn thành kế hoạch (4)

Tại hoa viên của Phong vương phủ, dòng người tấp nập, tân khách đều đã đến gần đủ, Ly Mộ cũng mới vừa đến.

Ánh mắt Ly Phong thỉnh thoảng dò về cửa hoa viên. Lão sư cũng đã đến rồi, nhưng người phụ nữ kia tại sao còn chưa tới a?! Lễ nào thật sự nghe lời như thế, không ra ngoài? Nhưng chính mình cũng cho ám vệ lui xuống, ngầm đồng ý để nàng ra ngoài vào hôm nay a, lẽ nào nàng không hiểu sao? Nàng không phải rất nhớ nhà sao? Muốn hần phải quản gia đi gọi nàng?

"Phong, làm sao vậy?"

Ly Mộ nhìn Ly Phong hồn vía lên mây hỏi.

"Ha ha, nhị ca, tam ca là đang đợi người nào đó đến đây a!"

Trên mặt Ly Dạ vẫn mang theo nụ cười xấu xa như trước.

"Ai! Xem ra mị lực của tam muội nhà ta rất lớn."

Lạc Chi Li đưa cánh tay khoát lên vai Ly Dạ, nhìn hần nói. Hôm qua, hần nghe Ly Dạ nói qua một chút chuyện của Lạc Chi Y, hiện tại rất muốn gặp gỡ tam muội a!

Ly Phong liếc mắt nhìn Lạc Chi Li một cái, cũng không nói lời nào, đúng đấy, người phụ nữ kia có mị lực rất lớn, không, phải nói trên người nàng có ma lực đi, nếu không mình làm sao sẽ không quản được trái tim như vậy đây?

Đột nhiên, một vệt bóng dáng bé nhỏ hăng hái vọt vào trong hoa viên.

"Ly Phong! Ha ha, người muốn lấy mạng ta như thế? Ha ha... Được! Ta sẽ tác thành cho người!"

Lạc Chi Y mới vừa vào hoa viên liền khóa chặt lấy Ly Phong mà quát mắng hần, khuôn mặt trắng xám nhỏ nhắn tràn đầy quyết tuyệt, mở ra bình sứ trong tay, một hơi cạn sạch thuốc trong bình, rồi đem bình sứ ném nát bậy. Sau đó nàng giờ lên cánh tay trái, kéo ống tay áo lên, lộ ra cánh tay tuyết trắng cùng thủ cung sa đỏ tươi:

"Ha ha, Ly Phong, người lại thật sự tin tưởng Lâm Vận Nhi, tin rằng ta cùng người đàn ông kia cấu kết với nhau, ha ha, nhìn thấy không?"

"Nàng, nàng mới uống cái gì?"

Ly Phong cũng không hề để ý đến Lạc Chi Y đến cùng có phải là cấu kết cùng người đàn ông kia hay không, mà hần lo lắng là Lạc Chi Y vừa uống vào cái gì. Nhìn Lạc Chi Y uống cạn bình sứ kia, trong lòng hần có chút dự cảm không tốt.

"Ha ha, uống cái gì? Người còn muốn diễn kịch sao? Người không cần phải nói rằng cái này không phải người gọi Lâm Vận Nhi đem đến... Khụ, khụ..."

Lạc Chi Y còn chưa nói hết lời liền khục một tiếng, từng sợi từng sợi máu tươi từ khoe miệng tràn ra. Máu đỏ tươi cùng với khuôn mặt nhò trắng bệch, dĩ nhiên lại tạo ra hình ảnh tràn đầy yêu dã, thân thể nàng có hơi lão đảo.

"Không! Y... Y!"

Ly Phong nhìn thấy khoe miệng Lạc Chi Y không ngừng chảy ra máu tươi mà hoang mang lo sợ, phi thân qua tiếp được thân thể sắp ngã của Lạc Chi Y, cả người không tự chủ được run rẩy.

"Y... Y... Y, nàng... Nàng sao rồi?"

Thanh âm run rẩy thể hiện giờ khắc này hẳn đang sợ hãi.

"Y!"

Lạc Viêm Băng phục hồi tinh thần lại cũng phi tới bên cạnh Lạc Chi Y.

"Cha... Khục, khục... Cha, xin lỗi... Con gái không thể... Không thể tận... Tận hiếu đối với cha rồi."

Lạc Chi Y nhìn Lạc Viêm Băng, hơi thở mong manh nói.

"Sẽ không! Không được nói mấy lời ngu ngốc này!"

Lạc Viêm Băng nhìn đáng dấp như đèn cạn dầu của con gái mà mình sủng trong lòng từ nhỏ, trong mắt bắt ngờ xuất hiện hơi nước.

"Y, Y... Nàng sẽ không có việc gì, không có việc gì."

Ly Phong nghe Lạc Chi Y nói xong thì đem thân thể mềm mại gầy yếu trong lòng ôm càng chặt hơn.

Lạc Chi Y nhìn về phía Ly Phong, nàng không hiểu, hẳn vì sao lại quan tâm đến sự sống chết của nàng như vậy. Sức lực của thân thể chậm rãi trôi đi...

"Không! Y... Đừng ngủ... Cầu nàng, cầu nàng đừng ngủ..."

Ly Phong nhìn Lạc Chi Y muốn nhắm mắt, nước mắt lách tách rơi xuống từ khuôn mặt của hắn mang theo sự sợ hãi.

Lạc Chi Y nhìn đôi mắt Ly Phong mang theo sự sợ hãi vô biên hai mà nghi hoặc, nhưng tựa hồ nàng cũng không có khí lực để nghi hoặc rồi, chậm rãi khép lại hai mắt, thế nhưng, ngay giây phút cuối cùng nàng chuẩn bị nhắm mắt thì một giọt nước rơi xuống trong mắt của nàng, để trái tim nàng bỗng nhiên run lên, đó là cái gì? Là nước mắt của hắn sao?

Vì sao nàng lại từ trong nước mắt của hắn cảm nhận được nỗi tuyệt vọng sâu sắc cùng sợ hãi đến từ sâu trong linh hồn? Nàng muốn hỏi: người vì sao lại sợ ta chết như thế? Nhưng chút khí lực cuối cùng trong thân thể lại trôi đi hầu như không còn, đôi mắt tuyệt mỹ chung quy vẫn triệt để khép lại...

"Y, không muốn a... Y, mở mắt ra... Y... Ta cầu nàng, mở mắt, cầu nàng... Cầu nàng... Đừng ngủ a... Ta... Ta... Ta rất sợ... Ta rất sợ..."

Âm thanh của Ly Phong bị thống run rẩy đến lợi hại, hắn rất sợ, thật sự rất sợ, chưa từng sợ như thế bao giờ.

"Phong! Để ta tới xem một chút!"

Hoa Tường Dung đưa tay khoát lên vai Ly Phong, hiện tại Phong đã không có năng lực để suy nghĩ, nếu như không nhắc nhở hắn, hắn sẽ không tìm tới chính mình.

"Đứng! Dung, đứng, có Dung ở đây, ha ha, không có chuyện gì, có Dung ở đây."

Ly Phong ôm lấy thân thể Lạc Chi Y, quỳ ở trước mặt Hoa Tường Dung.

"Dung, người là thần y, người nhất định có thể cứu nàng, nàng nhất định sẽ không có chuyện gì, có đúng hay không?"

Ly Phong nhìn thẳng vào Hoa Tường Dung, giống như người sắp chết nắm lấy được một nhánh cỏ cứu mạng, vội vàng hỏi Hoa Tường Dung. Dung a, hãy cho ta một đáp án khẳng định, được không? Người nói cho ta người có thể cứu Y, được không?

"Phong!... Tam ca!"

Hoa Tường Dung, Ly Mộ, Lạc Chi Duệ, Lạc Chi Li, Thượng Quan Thu Minh cùng Ly Dạ nhìn Ly Phong quỳ thẳng trên mặt đất mà kinh ngạc đến ngây người.

"Đứng đây! Thần y công tử, lão phu, lão phu cầu ngài nhất định phải cứu cứu Y!"

Ở thời điểm mọi người vẫn còn bị Ly Phong làm cho chấn động chưa kịp lấy lại tinh thần thì Lạc Viêm Băng cũng ở trước người Hoa Tường Dung thẳng tắp quỳ xuống.

"Cha!"

"Lão sư!"

"Thừa tướng!"

Lạc Chi Duệ, Lạc Chi Li, Ly Mộ, Ly Dạ, Thượng Quan Thu Minh cùng Hoa Tường Dung bị cử động của Lạc Viêm Băng thức tỉnh, sợ hãi nói.

"Phong, thừa tướng, các người làm cái gì vậy, nhanh đứng dậy! Các người yên tâm, ta nhất định sẽ đem hết toàn lực cứu vương phi."

Hoa Tường Dung đưa tay giúp Lạc Chi Y bắt mạch, khẽ cau mày, lại đem bàn tay hướng về động mạch bên cổ Lạc Chi Y, tâm nguội, hần, không thể ra sức nữa liền thu tay về.

"Thế nào?"

Ly Phong cùng Lạc Viêm Băng đồng thời hỏi, chờ mong nhìn Hoa Tường Dung.

"Ta... Xin lỗi, vương phi... Đã đi rồi."

Hoa Tường Dung nhìn ánh mắt của hai người xem hần như là Chúa cứu thế, khó khăn mở miệng.

Lạc Viêm Băng nghe xong, thân hình bất ổn lùi lại mấy bước. Không còn, nữ nhi duy nhất của nàng mà mình cũng không thể bảo vệ...

"A, ha ha... Dung, người đừng đùa nữa, ta biết người còn đang tức giận vì lúc còn bé ta ném người vào ngự hoa viên. Ha ha, đừng nóng giận nữa, ta biết sai rồi, ta xin lỗi người, người cũng đừng đùa giỡn với ta nữa có được hay không?"

Hai mắt Ly Phong sáng lấp lánh mà nhìn Hoa Tường Dung nói. Dung, hãy nói với ta rằng vừa nãy người chỉ là muốn dọa ta sợ thôi, không phải là sự thật, không phải sự thật, không phải!

"Phong, ta... Haizz! Ly Phong, người có thể lừa gạt chính người sao? Sự thực đã định, nàng, thật sự đã... Đi rồi."

Hoa Tường Dung gần từng chữ từng chữ đánh vỡ tâm thái của Ly Phong. Phong a, trốn tránh tuyệt đối không phải là biện pháp giải quyết vấn đề.

Ly Phong nghe Hoa Tường Dung nói xong, hai mắt nguyên bản đang lóe sáng đột nhiên ảm đạm, a, không gạt được sao? Đúng đấy, làm sao gạt được đây, Y của ta...

"Aaa! Y! Y! Aaaaaa!"

Ly Phong đột nhiên ngửa mặt lên trời gào to. Âm thanh bi thương, người nghe được đều run sợ...

Lực chú ý của tất cả mọi người đều dừng ở chỗ này, không có ai phát hiện, ở trong một góc không đáng chú ý, có một người lén lén lút lút chuồn ra khỏi hoa viên. Càng không có người phát hiện, trên một gốc cây to tươi tốt trong hoa viên, Mặc Sĩ Tuyệt Ca đem về mặt của tất cả mọi người trong vườn đều thu vào đáy mắt, khi thấy một mặt bóng người lén lén lút lút rồi đi thì cũng không dấu vết theo ở phía sau.

"Phong! Người đừng như vậy! Tam muội vừa nói là người sai Lâm Vận Nhi đưa thuốc cho nàng, ý tứ là chính người đã ban chết a!"

Hiện tại Lạc Chi Li là người duy nhất trong tất cả mọi người duy nhất được lý trí. Hần không hiểu, Phong không có lý trí cũng coi như đúng, nhưng còn có mấy người kia thì sao? Từng người từng người lúc bình thường đều mưu tính sâu xa, ngày hôm nay làm sao lại tri độn như thế, lẽ nào cũng bị kích thích giống Phong sao? Nhưng bọn họ bị kích thích cái gì a?

Hoa Tường Dung, Thượng Quan Thu Minh, Ly Dạ, Ly Mộ cùng Lạc Chi Duệ vừa nghe Lạc Chi Li nói cũng hiểu được ý tứ của hần.

Nhưng hiện tại đầu óc Ly Phong trống rỗng, bọn họ nói cái gì cũng không vào được trái tim của hần.

"Ban cho cái chết? Ha ha, ta làm sao cam lòng, làm sao cam lòng..."

Ly Phong cười đến nước mắt đều rơi xuống, âm thanh cũng khàn khàn dị thường.

"Ai! Quên đi! Hiện tại chỉ sợ là tam ca không dễ khôi phục lý trí, ta xem vẫn là ta đi giúp tam ca bắt giữ Lâm Vận Nhi kia đi, miễn cho nàng ta chạy thoát!"

Ly Dạ nói xong cũng lác mình rồi đi.

Hần không biết mình bị làm sao, hần rất muốn đem Lâm Vận Nhi chém thành trăm mảnh, chắc là bởi vì nàng giết nữ nhân mà tam ca yêu nhất, làm tam ca thương tâm đi!

"Ai! Dạ, vương phủ lớn như vậy, một mình người làm sao tìm được a!"

Lạc Chi Li quay về hướng Ly Dạ biến mất hô to, a, nóng lòng như thế làm cái gì?

"Ta cũng đi!"

Thượng Quan Thu Minh, Lạc Chi Duệ cùng Hoa Tường Dung ở ngay lúc Lạc Chi Li vừa dứt lời thì cũng lác mình đi ra ngoài.

"Híc... "

Lạc Chi Li nhìn mấy bóng lưng biến mất, khề cau mày, không bình thường, tuyệt đối không bình thường. Mấy người này hôm nay tuyệt đối có tâm sự, không chỉ riêng một mình Phong là trong lòng đau đớn.

"A, đừng đoán, bọn họ đều cảm thấy tam muội nhà người rất thú vị, người thú vị như vậy đột nhiên không còn, trong lòng có chút đáng tiếc thôi. Ta đi phải quản gia tìm người đây."

Ly Mộ vỗ vỗ bả vai Lạc Chi Li nói, ai, chính mình cũng cảm thấy đáng tiếc a, người thú vị như vậy, trên thế giới này vốn là rất ít, hiện tại lại mất đi một người, thì sẽ càng ít đi đây!

Lạc Chi Li nhìn bóng lưng Ly Mộ rời đi, thật sự chi là đáng tiếc sao? Ai! Chuyện còn lại liền giao cho một người không thấy đáng tiếc như hần làm đi!

"Chư vị đại nhân, hôm nay rất xin lỗi, sau khi các vị dùng hết thiện thì từng người hãy trở về nhà đi, vương gia hôm nay lòng đau như sắp chết, có chỗ nào thất lễ xin hãy tha lỗi."

Lạc Chi Li cao giọng hướng về tân khách nói. Sau đó lại nói với một đám hạ nhân:

"Người đến! Khai yến!"

Vốn là một hồi sinh yến, bây giờ lại biến thành tang yến...

Bạn đang đọc truyện *Vô Tâm Khí Phi Hoa Đào Nhiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 29: Phong chi thương

Ly Phong ôm Lạc Chi Y trở về phòng của hần, lấy nước giúp nàng lau sạch vết máu khô ở khóe miệng. Hần đặt nàng trong ngực một cách mềm nhẹ, dùng gò má của chính mình cọ xát khuôn mặt nhỏ của nàng thấp giọng ní non:

"Y, nàng là đang trừng phạt ta sao? Phạt ta không có thấy rõ sự thật nên trách oan nàng? Nha, đúng rồi, còn phạt ta đêm đại hôn đó đã ném nàng vào hoang viên, làm nàng nhận hết tất cả oan ức? A, hình như ta còn đánh nàng mấy chục đại bản..."

Vết nước mắt cũ trên mặt còn chưa khô thấu, bây giờ lại lần nữa bị những giọt nước mắt mới bao trùm, tại sao mình lại làm nhiều chuyện thương tổn Y như vậy? Hiện tại thật sự rất hối hận, rất hối hận! Nhưng...

"Y, nàng trừng phạt ta như vậy là quá tàn nhẫn rồi... Có thể đổi cái khác được không? Nàng hãy mở mắt ra, ta cho nàng mắng, cho nàng đánh... Nếu như đánh chửi đều không thể nguôi được sự tức giận thì nàng muốn giết ta cũng được mà? Y, mở mắt đi, đổi một sự trừng phạt khác được không? Hức... Hức... Bây giờ nàng trừng phạt thật sự quá nặng, hức... Hức... Ta chịu không nổi a, hức hức..."

Ly Phong vui đầu ở trong lòng Lạc Chi Y mà khóc như một đứa bé. Y, xin đừng dùng phương thức này trừng phạt ta.

Không biết đã khóc qua bao lâu, nước mắt đều thấm ướt cả y phục của Lạc Chi Y.

"A... Y, xin lỗi, xin lỗi, ta không có ý làm bẩn y phục của nàng, ta..ta lập tức thay giúp nàng, đừng nóng giận, đừng nóng giận."

Ly Phong khóc một hồi phát hiện y phục của Lạc Chi Y đã bị chính mình làm ướt, tâm trạng sốt ruột.

Đem Lạc Chi Y đặt lên giường, động tác lại nhẹ nhàng như vậy, mềm mại như vậy, phảng phất như Lạc Chi Y là một búp bê lưu ly, chỉ cần động tác của hần mạnh một chút thì nàng sẽ vỡ nát ngay lập tức.

Ly Phong từ bên trong giường lấy ra một bộ y phục màu đỏ:

"Y, cái này vốn là ta chuẩn bị để nàng mặc vào hôm nay, ta cũng có một bộ như thế... Y, đến, ta giúp nàng đổi."

Ly Phong nhẹ nhàng giúp Lạc Chi Y thay quần áo, xưa nay hần chưa bao giờ giúp người khác mặc y phục, hơn nữa động tác của hần rất cẩn thận từng li từng tí nên thay một bộ y phục lại mất nửa canh giờ (một tiếng).

"Y, xin lỗi, là ta quá chậm chạp nên làm nàng bị lạnh rồi, xin lỗi, xin lỗi... Ta, ta làm ấm giúp nàng."

Ly Phong ôm lấy thân thể lạnh lẽo của Lạc Chi Y, tựa hồ muốn đem nhiệt độ của chính mình truyền cho nàng.

"Cốc... Cốc... Phong?"

Âm thanh của Ly Mộ từ ngoài cửa truyền đến.

Toàn bộ tâm tư của Ly Phong đều ở trên người Lạc Chi Y nên không nghe thấy tiếng gõ cửa.

Ngoài cửa, Ly Mộ, Ly Dạ, Thượng Quan Thu Minh, Lạc Chi Li, Lạc Chi Duệ cùng Hoa Tường Dung nhìn nhau, lẽ nào, Phong sẽ không...

"Rầm!"

Sau một tiếng vang lớn, cửa phòng bị đá văng ra, sáu người lác mình chạy vào, khi nhìn thấy Ly Phong không có chuyện gì thì mới yên lòng.

Tiếng vang ầm ầm đôi lần được sự chú ý của Ly Phong, hấn cẩn thận từng li từng tí bảo hộ Lạc Chi Y ở trong lòng:

"Các người đang làm cái gì, dọa đến Y thì làm sao bây giờ."

"Phong, người tỉnh táo một chút, hoảng độ tức (em dâu) đã..."

"Nhị ca, đừng nói nữa."

Ly Phong đánh gãy lời nói của Ly Mộ, vừa nhìn về phía Lạc Chi Y trong lòng, ôn nhu nói:

"Y, ta giúp nàng chải tóc được không?"

Ôm lấy Lạc Chi Y đi tới trước gương đồng, hấn ngồi ở trên nệm lót dưới đất, đem Lạc Chi Y đặt ở trước người mình, nhưng thân thể Lạc Chi Y căn bản ngồi không yên, Ly Phong khó khăn điều chỉnh.

Hoa Tường Dung đi tới ngồi quỳ chân ở bên cạnh Lạc Chi Y, đưa tay cố định lại thân thể mềm mại của nàng, nhìn về phía Ly Phong:

"Chải đi."

Ly Phong cảm kích nhìn về phía Hoa Tường Dung:

"Dung, cảm tạ."

Sau đó cầm lấy chiếc lược ngà voi, nhẹ nhàng giúp Lạc Chi Y sắp xếp lại mái tóc dài đen óng mềm nhẹ của nàng, khoe miệng nhọt nhạt cong lên:

"Y, ta chải giúp nàng có được không? Mỗi ngày vì nàng chải tóc, mỗi ngày vì nàng thay y phục... Nhưng đáng tiếc ta không hiểu rõ... Bất quá, ta có thể học."

Ly Phong nghĩ mỗi ngày được hầu ở bên người Lạc Chi Y, mặt lộ vẻ ngóng trông, nhưng đột nhiên lại nghĩ tới điều gì, sắc mặt thoáng nghiêm nghị.

"Ha ha, đúng rồi, Y không thích ta mà! Bất quá không liên quan, ta liền giống như trước đây, trốn ở góc phòng lên lút nhìn nàng là tốt rồi, ta sẽ không xuất hiện ở trước mặt nàng, chọc nàng phiền lòng đâu."

Vì lẽ đó, Y, người chờ ta một năm, được không? Chờ ta làm xong chuyện nên làm, sau đó sẽ tới tìm nàng, được không?

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, tất cả mọi người đều không lên tiếng, chỉ là nhìn Ly Phong giúp Lạc Chi Y chải tóc, động tác cẩn thận như vậy làm mọi người ở đây đều cảm thấy lòng chưa xót, Phong, người thật sự yêu Lạc Chi Y đến tận xương tủy máu thịt!

Ly Phong rút cục chải xong mái tóc dài của Lạc Chi Y, lại lần nữa ôm nàng vào trong lòng, nhìn về phía mấy huynh đệ tốt trong phòng:

"Lâm Vận Nhi bị bắt rồi chứ?"

"Hừm, đang ở địa lao."

Lạc Chi Li mở miệng. Rốt cục cũng nghĩ đến Lâm Vận Nhi, xem ra không có gì đáng ngại rồi đi!

"Ừm."

Ly Phong ôm lấy Lạc Chi Y, đi ra ngoài cửa.

Bên trong địa lao có ba người a, ba người đều đã tổn thương Y, ba người, đều đáng chết! Trong mắt Ly Phong dần hiện ra tình quang khát máu.

Mấy người phía sau nhìn nhau, ăn ý đi theo.

Địa lao.

Ly Phong sai người đặt một cái ghế rồi ôm Lạc Chi Y ngồi xuống, một đôi mắt mang theo tơ máu nhìn ba người quỳ trên mặt đất.

Lạc Chi Duệ, Lạc Chi Li, Hoa Tường Dung, Thượng Quan Thu Minh, Ly Mộ cùng Ly Dạ đứng ở phía sau Ly Phong.

"Tam... Tam biểu ca, ta... Ta muốn về nhà."

Hiện tại Lưu Túc không dám nhìn Ly Phong, tam biểu ca như vậy thật đáng sợ.

"Về nhà? Được, ở lại thêm một chút nữa ta sẽ thả ngươi về nhà."

Ly Phong đáp ứng.

Trong lòng Lưu Túc vui vẻ, nhưng cũng trong nháy mắt liền từ thiên đường rơi xuống địa ngục, bởi vì Ly Phong lại nói tiếp:

"Ngươi đánh vào trên người Y một roi, sau khi trả lại gấp trăm lần, ta liền thả ngươi về nhà."

Ly Phong bình thản nói, sau đó lại dặn dò cai ngục:

"Đem một cái roi da cùng một bình nước muối đến."

"Vâng, vương gia!"

Cai ngục lĩnh mệnh, nhanh chóng lui xuống chuẩn bị đồ vật mà Ly Phong muốn. Sát khí của vương gia hôm nay thật nặng a.

"Tam biểu ca, ngươi không thể đối với ta như vậy... Thả ra ta... Nhị biểu ca, tứ biểu ca, cứu ta... Các ngươi thả ra ta!"

Lưu Túc vừa muốn tránh thoát áp chế của cai ngục, vừa hướng về Ly Mộ cùng Ly Dạ cầu cứu.

Nhưng cũng không có ai để ý nàng. Ngón tay thon dài của Ly Phong khẽ vuốt khuôn mặt nhỏ trắng bệch của Lạc Chi Y, mềm giọng nhỏ nhẹ nói:

"Y, vốn dự định là để cho nàng xử trí á ta, có thể... A, bất quá không liên quan, vì phụ thay nàng xử trí á, được không?"

"Vương gia, roi da cùng nước muối đã chuẩn bị tốt."

Cai ngục hướng về Ly Phong phục mệnh.

"Ừm."

Ly Phong giương mắt liếc nhìn roi da trong tay cai ngục cùng bình nước muối để dưới đất, sau đó đứng dậy nói với Lạc Chi Duệ đang cách hần gần nhất:

"Duệ, trước tiên giúp ta chăm sóc Y."

"Ừm."

Lạc Chi Duệ đưa tay tiếp nhận Lạc Chi Y trong lòng Ly Phong, nhẹ nhàng ôm ở trong ngực mình. Nàng rất nhẹ, rất nhuần, trên người còn toả ra hương thơm nhàn nhạt hần chưa bao giờ ngửi qua, rất thoải mái.

Ly Phong ôn nhu nhìn Lạc Chi Y trong lòng Lạc Chi Duệ một lúc, xoay người, tiếp lấy roi da đã ngâm nước muối trong tay cai ngục, trong con ngươi một mảnh lạnh lẽo, cùng ôn nhu có thể nhỏ ra nước vừa nãy quả thực là khác nhau một trời một vực.

"Tam... Tam biểu ca... Ngươi, ngươi thật sự là vì nữ nhân đã chết kia... A!"

Lưu Túc còn chưa nói hết lời liền lớn tiếng rít gào. Roi dài trong tay Ly Phong rơi ở trên người nàng ta làm da tróc thịt bong.

Ly Phong nghe Lưu Túc rít gào liền cau mày, Y của hần xưa nay đều là chính mình nhịn đau đớn, nữ tử làm cho người ta đau lòng như thế dĩ nhiên lại...

Nghĩ đến Lạc Chi Y cho dù đau đớn cũng thể hiện vẻ mặt nhẹ như mây gió, tâm tình vốn đã bị phá nát của Ly Phong tựa hồ lại nứt thành nhiều mảnh vỡ hơn.

Roi dài trong tay lần thứ hai ngâm nước muối, nhấc roi lên một lần nữa rơi vào trên người Lưu Túc, một roi này, không chỉ là da tróc thịt bong, nhục dục nứt nẻ mà còn lộ ra một ít thứ màu trắng, là xương.

Lần này Lưu Túc đứng là không gọi nữa, bởi vì nàng còn chưa kêu thành tiếng thì đã ngất đi, chỉ là không tiếng động mà há to miệng.

"A, điểm đau nhỏ ấy cũng không chịu nổi. Người đến! Làm nàng tỉnh lại."

Ly Phong nhìn Luru Túc ngất đi, lòng cũng không có một tia trắc ẩn.

Cai ngục lấy nước gội cho Luru Túc tỉnh, Ly Phong lại lần nữa đánh tiếp... Nhiều lần như vậy, bất tỉnh, gội tỉnh, tỉnh rồi, đánh tiếp, roi xuống nứt thịt, roi xuống hiện xương...

Ly Dạ, Hoa Tường Dung, Thượng Quan Thu Minh cùng Lạc Chi Duệ hắc tuyến đầy mặt, cái tên Phong này, không phải nói trả lại gấp trăm lần hay sao? Nhưng chiếu theo tình hình như vậy xem ra là ngàn lần còn không đủ đi!

Ngày ấy bọn họ cũng ở đó, tuy nói Luru Túc ra tay rất nặng nhưng nếu so với lực đạo của Ly Phong thì quả thực là khác nhau một trời một vực, huống chi, roi da còn bị ngâm nước muối...

Chờ sau khi Ly Phong đánh xong một trăm roi, sắc mặt Luru Túc đã trắng bệch, hai mắt vô thần. Ly Phong bảo cai ngục đem toàn bộ số nước muối còn lại đều gội ở trên người Luru Túc.

"A!"

Luru Túc run rẩy toàn thân, bên trong yết hầu phát ra tiếng kêu thảm thiết. Vì sao không trực tiếp giết nàng, như vậy, quả thực sống còn khó chịu hơn chết....

"Người, đưa nàng về phủ Thủy Thúc."

Ly Phong chỉ vào một tên cai ngục nói.

"Vâng."

Cai ngục nhắc Luru Túc trên đất lên rồi ra khỏi địa lao.

Ly Phong chuyển mắt, nhìn về phía Lâm Vận Nhi đã sợ đến toàn thân run rẩy cùng nam nhân đã hãm hại Lạc Chi Y kia, a, tiếp theo là tới bọn họ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vô Tâm Khí Phi Hoa Đào Nhiều* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 30: Bi kịch của Lâm Vận Nhi

(*) Chương này khẩu vị nặng, thỉnh cân nhắc trước khi đọc, editor sẽ không chịu trách nhiệm về tinh thần.

Lâm Vận Nhi đã bị dọa đến không còn biết gì nữa. Luru Túc chỉ đánh Lạc Chi Y một roi liền bị dẫn vật thành như vậy, vậy mình... Không, nàng tình nguyện chết cũng không muốn đối mặt với luyện ngục.

Lâm Vận Nhi vừa nghĩ tới tình hình chính mình có thể thảm hơn trăm lần, ngàn lần so với Luru Túc liền quyết tâm muốn cắn lưỡi tự sát.

Ly Phong sao có thể cho nàng tại ngục, tốc độ nhanh như điện chớp điểm ở huyết đạo của Lâm Vận Nhi.

"Muốn chết? Đáng tiếc, bản vương sẽ không để cho ngươi chết thống khoái như thế."

Ly Phong một cước đá lăn Lâm Vận Nhi. Chính là nữ nhân này hại chết Y của hắn, làm sao có thể để nàng chết dễ dàng như vậy chứ?

"Ha ha, Lâm Vận Nhi, ngươi có biết không? Bản vương xưa nay đều không chạm qua ngươi, ngươi có biết người cùng ngươi mây mưa chính là ai không? Ha ha, cũng không chỉ có một nha, để bản vương ngầm lại a, Xích, Chanh, Hoàng, Lục, Thanh, Lam, Tử, ha ha, có vẻ như Cầu Vòng Âm Vệ [囹] của bản vương đều bị ngươi hầu hạ qua, chà chà... Đã hầu hạ qua nhiều người như vậy rồi, như vậy hôm nay đặc biệt một chút, thế nào?"

Ly Phong nhếch miệng gọi lên một nụ cười tà ác.

"Quản ngục, mỗi ngày ngươi tìm ba con cầu đực cường tráng rồi cho chúng nó ăn mị được, để Lâm Vận Nhi cẩn thận mà hầu hạ chúng nó, nhớ kỹ, mỗi ngày ba lần, một lần cũng không thể thiếu. Sau khi xong việc, đem cầu đực thiến, cắt đi bộ phận đó, bảo nhà bếp xào lên cho Lâm Vận Nhi ăn. Tất cả mọi chuyện nhất định phải làm hết, đồng thời, không thể để cho Lâm Vận Nhi chết, nếu không ngươi sẽ..."

Hai mắt Ly Phong ác liệt nhìn về phía quản ngục.

Quản ngục thẳng tắp quỳ xuống:

"Dạ! Thuộc hạ nhớ rồi!"

"Ừm. Sau một tháng thì tìm đến chỗ bản vương."

Ly Phong gật gù. Lâm Vận Nhi, đây chỉ là bắt đầu, bản vương muốn ngươi sống không bằng chết!

"Dạ!"

Ly Phong lại đem sự chú ý chuyển sang nam nhân bị ép trên đất kia, cười lạnh nói:

"Ha ha, đến lượt ngươi rồi. Bản vương phải làm sao đây, ách, ngươi yêu thích làm người xấu như vậy, trong nhà của ngươi chắc có tỷ muội đi? Không có tỷ muội cũng không sao, có mẫu thân hoặc là vợ con đi, ha ha, vậy hãy để cho hết thầy nữ quyến trong nhà của ngươi đều bồi ăn mày đi."

Ly Phong sâu kín mở miệng nói.

Nam nhân kia nguyên bản không có bất kỳ biểu lộ gì, vừa nghe Ly Phong nói xong thì bắt đầu giãy dụa:

"Không! Vương gia..."

"Xuyt! Đừng nóng vội."

Ly Phong đánh gãy lời của nam nhân.

"Ngươi sẽ còn thảm hại hơn."

Âm thanh nhẹ nhàng nhưng lại lộ ra lệ khí dày đặc.

"Ngươi đến."

"Vâng, vương gia."

Một cai ngục nom nóp lo sợ quỳ trên mặt đất, vương gia thật khủng bố, những phương pháp phạt người này, quả thực...

"Hừm, ngươi có biết rút thịt người không?"

Ly Phong hỏi.

"Tiểu, tiểu nhân biết."

"A, tốt. Ngươi rút đầu lưỡi Lâm Vận Nhi ra, đưa đến nhà bếp, để nhà bếp xào lên rồi lại đưa tới đây."

Lâm Vận Nhi, ngươi là dùng đầu lưỡi kia dận dò người này hãm hại Y đi? Vậy bản vương liền để hấn ăn, có làm sao?

"Dạ!"

Cai ngục lĩnh mệnh, lấy ra một thanh đao hình thù kỳ quái, đi tới trước người Lâm Vận Nhi, đem đầu lưỡi của Lâm Vận Nhi nhổ tận gốc.

Sắc mặt Lâm Vận Nhi trắng bệch, miệng mở cực lớn, máu tươi không ngừng tuôn ra.

Giờ khắc này, trong lòng Lâm Vận Nhi chỉ có sợ hãi: quá khủng bố, quá khủng bố rồi... Ông trời, để ta chết a...

"Dung"

Ly Phong nhìn về phía Hoa Tường Dung, không thể để cho nàng chết.

"Ừm."

Hoa Tường Dung đương nhiên rõ ràng ý tứ của Ly Phong, từ trong lòng móc ra một bình dược, đổ ra một hạt, bắn vào trong miệng Lâm Vận Nhi.

Máu rất nhanh liền ngừng chảy, việc này có ý nghĩa để Lâm Vận Nhi sẽ không vì mất máu quá nhiều mà chết.

Ly Phong lần thứ hai đi tới trước người nam nhân, đưa tay một chuồng đánh ra, đánh gãy gân mạch toàn thân của nam nhân kia.

Thân thể nam nhân kia tựa như một bãi bùn nhão, nằm sõng xoài trên mặt đất.

"Ngươi cũng không thể chết thống khoái như thế, ha ha, Lâm Vận Nhi muốn hầu hạ cầu được, như vậy, ngươi hầu hạ cầu cái, thế nào? Nha, bản vương quên mất, ngươi không thể động đây, như vậy, coi như ngươi là thức ăn của Lâm Vận Nhi đi, ha ha..."

Âm thanh của Ly Phong như sứ giả Địa Ngục, âm lãnh tàn lệ.

Ly Phong xoay người, lần thứ hai nhìn về phía quản ngục:

"Quản ngục, sau khi thiên câu được thì lại cắt lấy nửa cân thịt từ trên người nam nhân này, đồng thời đưa đến nhà bếp, sau khi chế biến xong lại mang cho Lâm Vận Nhi ăn. Người nam nhân này, cũng không thể để hấn chết, biết chưa?"

"Dạ! Vương gia."

Hắn ở trong địa lao làm người hầu nhiều năm như vậy, xưa nay chưa từng thấy phương pháp tàn nhẫn như vậy, vương gia thật đáng sợ...

"Hừm, chờ một lúc sau đưa đầu lưỡi của Lâm Vận Nhi cho nam nhân này ăn, mặc kệ dùng phương pháp gì, nhất định phải làm cho hấn ăn. Nếu như phun ra thì lại hốt lên để hấn ăn, không thể lưu lại bất kỳ vụn gì. Ngươi rõ chưa?"

"Thuộc hạ hiểu rõ!"

Ly Mộ, Ly Dạ, Hoa Tường Dung, Lạc Chi Duệ, Lạc Chi Li cùng Thượng Quan Thu Minh nhếch miệng lên, những biện pháp này của Phong thật là thú vị a!

Ly Phong thấy quản ngục như vậy, gật đầu, đi tới trước người Hoa Tường Dung, tiếp nhận Lạc Chi Y, ánh mắt đau xót nhưng mang theo ôn nhu chết người:

"Y, chúng ta trở lại thôi."

Âm điệu mềm mại như hoa, cùng âm thanh âm lệ, khát máu vừa nảy không hề có một chút quan hệ.

Sau khi Ly Phong mang Lạc Chi Y trở về phòng liền đuổi Ly Mộ, Ly Dạ, Hoa Tường Dung, Lạc Chi Duệ, Lạc Chi Li cùng Thượng Quan Thu Minh đi, hấn muốn đơn độc bồi Y, thời gian hấn và Y ở cùng một chỗ thực sự là quá ít.

Ly Phong đặt Lạc Chi Y lên giường, chính mình cũng theo lên ôm lấy Lạc Chi Y, cảm chống lên đỉnh đầu của nàng:

"Y, rốt cuộc chúng ta có thể đơn độc ở với nhau rồi... Ta biết Y chán ghét ta, vì lẽ đó ta vẫn không dám xuất hiện ở trước mặt Y, ta sợ Y càng thêm căm ghét ta.. Ta a, đều là trốn ở trên cây đại thụ ngoài hoang viên lên lên nhìn Y... "

Thanh âm hấn ừy khuất, vô tận thê lương..

"Y, chờ ta làm xong chuyện nên làm, ta sẽ tới tìm ngươi, có được hay không? Ân, ngươi không nói lời nào ta liền xem là ngươi ngầm thừa nhận rồi nha, đến thời điểm ta tìm tới ngươi, ngươi cũng không thể không cần ta a!"

Lúc này, trong thanh âm của Ly Phong để lộ ra một chút chờ mong. Hấn phải nhanh một chút hỗ trợ hoàng huynh nắm giữ binh quyền trong tay Lâm Bá, như vậy là có thể đi tìm Y sớm một chút rồi...

Sáng sớm ngày thứ hai, Ly Mộ, Ly Dạ, Hoa Tường Dung, Lạc Chi Duệ, Lạc Chi Li cùng Thượng Quan Thu Minh sau khi lâm triều xong liền cùng đi tới Phong vương phủ. Tuy rằng ngày thường mọi người đều cười trên sự đau khổ của người khác, nhưng đó là phương thức bọn họ biểu đạt tình nghĩa huynh đệ, bây giờ Ly Phong thực sự làm cho bọn họ rất lo lắng, cho nên liền hẹn nhau đồng thời đến đây.

"Cốc... Cốc... Tam ca?"

Ly Dạ gõ cửa.

"Hừm, vào đi."

Cột kẹt một tiếng, cửa bị đẩy ra, sáu mỹ nam tiến vào bên trong, Ly Phong đã sớm giúp Lạc Chi Y ăn mặc chỉnh tề, ôm vào trong ngực.

Hôm nay Ly Phong xem ra tốt hơn nhiều so với hôm qua, nhưng biểu hiện bên ngoài như vậy lại không gạt được sáu người huynh đệ cùng hấn lớn lên là Ly Mộ, Ly Dạ, Hoa Tường Dung, Lạc Chi Duệ, Lạc Chi Li và Thượng Quan Thu Minh. Bởi vì bị thống tử nơi sâu xa trong con ngươi của hấn đã ngưng tụ thành một vùng biển mênh mông...

"Sao các ngươi đến sớm như thế?"

Ly Phong bình thản nói.

"Chúng ta... Chúng ta đến để nói một chút với ngươi... Ách, nói một chút về hậu sự của tam tẩu."

Ly Dạ cẩn thận từng li từng tí nói, vừa nói qua vừa quan sát biểu tình của Ly Phong.

Thân thể Ly Phong cứng đờ, dù che giấu tốt đến thế nào thì bây giờ cũng sắp bạo phát, lúc này mới cách một ngày liền muốn đem Y đưa vào trong bùn

đất lạnh lẽo kia? Vậy nàng sẽ cô đơn bao nhiêu, sợ sệt bao nhiêu, chính mình làm sao có thể cam lòng để nàng một mình...

"Phong, hiện tại là ngày hè, nếu như không sớm một chút để tam muội mồ yên mà đẹp, vậy thì... "

Lạc Chi Duệ nỗ lực khuyên lý trí của Ly Phong trở về.

"Được rồi!"

Ly Phong rống to, hai mắt trừng Lạc Chi Duệ:

"Lạc Chi Duệ, bản vương biết nàng không được các người tiếp nhận, nhưng hiện tại nàng ở trong phủ của bản vương, cũng không phải ở Quốc Sư phủ của người quốc sư phủ hoặc là Thừa Tướng phủ, bản vương không e ngại người!"

Giờ khắc này, tâm tình bị Ly Phong đè nén một đêm rốt cục bạo phát.

"Phong, người lý trí một chút."

Lạc Chi Duệ thấy Ly Phong như vậy cũng không ảo não, hẳn biết bây giờ Ly Phong đã đánh mất lý trí rồi. Huống chi, xưa nay chính mình xác thực không xem Lạc Chi Y là muội muội của mình a.

"Đứng đây, Phong, trước tiên người bình tĩnh một chút."

Ly Mộ đưa tay nhẹ nhàng khoát lên vai Ly Phong. Hiện tại hẳn thật sự hiểu kỳ muốn chết đối với nữ nhân Lạc Chi Y này, đến cùng nàng có ma lực gì làm tam đệ nổi danh hung ác vô tình trên chiến trường này của hắn biến thành đáng vẻ như bây giờ.

Ly Phong hít sâu một hơi.

"Ta... Ta thật sự không làm được, thật sự không làm được a."

"Rầm!"

Cửa bị đại lực bị đá văng.

Lạc Viêm Băng đi tới. Quần gia run rẩy theo sát phía sau hắn, ô ô, không phải lão không ngăn cản, là lão không dám cản a!

"Lão sư?"

"Thừa tướng?"

Mọi người giật mình nhìn người vừa đến.

"Ai...!"

Lạc Viêm Băng thở dài một hơi, đi tới bên người Ly Phong:

"Vương gia, để... để Y mồ yên mà đẹp đi, một đời này của nàng quá khổ... Sớm, sớm chút giải thoát cho nàng, kiếp sau... Không cần phải khổ như thế rồi... "

Lạc Viêm Băng khàn giọng, nghẹn ngào lên tiếng.

Không nghĩ ngờ chút nào, Lạc Viêm Băng đã nhấc lên sóng lớn mệnh mạng.

Tâm trạng Ly Mộ, Ly Dạ, Hoa Tường Dung, Lạc Chi Duệ, Lạc Chi Li cùng Thượng Quan Thu Minh nghi hoặc, vì sao lão sư (Thừa Tướng/ Cha) nói Lạc Chi Y (Tam tẩu/ Tam muội) quá khổ? Người trong thiên hạ đều biết, tuy rằng Tam tiểu thư phủ Thừa tướng là phế vật ham mê nữ sắc [Ách, có vẻ như điều này không phù hợp với sự thực], thế nhưng, Thừa tướng đối với nữ nhi duy nhất của hắn như bảo bối sợ vỡ, ngâm trong miệng sợ tan, phụng trong tay sợ ngã. Lẽ nào, còn có ẩn tình gì hay sao?

Đúng rồi, Lạc Chi Y (Tam tẩu/ Tam muội) tính tình hoàn toàn không giống thiên kim đại tiểu thư được nuông chiều từ bé, nhất định là có tin tức mà mọi người không hề biết.

Ly Phong khó khăn gạt đau:

"Được... "

Y, chờ ta một thời gian, rất nhanh ta sẽ đến với người...

"Vậy... Hai ngày sau nhập Hoàng lăng đi."

Ly Mộ mở miệng.

"Ừm."

"Được."

Lạc Viêm Băng cùng Ly Phong mở miệng đáp lại. Lời của hai người vừa ra liền có hai bóng người lách vào trong phòng.

Chân Mặc Sĩ Tuyết Ca vừa rơi xuống đất liền buông cổ tay đang nắm theo Thu Nhi ra.

Thu Nhi khẩn trương nhìn chăm chăm bóng người trong lòng ngực Ly Phong.

"Tiểu... Tiểu thư?"

Âm thanh run rẩy, nàng cứ nghĩ là giả, nhưng vì sao tiểu thư lại ở trong lòng vương gia? Lẽ nào, lời đồn đại trên đường đều là sự thật? Tiểu thư nhà nàng thật sự đã... không, nàng không tin.

Thu Nhi vọt tới trước người Ly Phong, thấy rõ người trong lòng hẳn liền co quắp ngồi dưới đất, đúng là tiểu thư!

"Ô ô ô... Tiểu thư, ô ô ô, tiểu thư, Thu Nhi sai rồi, Thu Nhi sai rồi, Thu nhi không nên rời khỏi người... Ô ô ô, tiểu thư, ô ô ô..."

Thu Nhi khóc một lúc, đột nhiên ngừng lại tiếng khóc, từ dưới đất đứng lên. Tiểu thư đã nói muốn vĩnh viễn mang chính mình theo bên cạnh nàng.

"Tiểu thư, Thu Nhi đến tiếp người."

Tiếng nói vừa dứt, Thu Nhi liền chạy về phía tường với ý định đập đầu tự vẫn.

Mặc Sĩ Tuyết Ca lắc mình nắm lấy cổ áo của nàng.

"Ta chỉ đáp ứng mang người tới gặp 'tiểu thư nhà người', không có đáp ứng để người chết."

"Thả ra ta! Ta muốn đi bồi tiểu thư, tiểu thư nàng sẽ cô đơn, ô ô ô, thả ra ô ô ô ô..."

Thu Nhi giãy dụa.

"Người đã đáp ứng sống hết đời hầu hạ ở bên cạnh chủ nhân, chủ nhân bảo người chờ nàng trở lại."

Mặc Sĩ Tuyết Ca khẽ nói, nhưng tay lại không buông ra chút nào.

"Chủ nhân?"

Thu Nhi nước mắt朦胧 nhìn về phía Mặc Sĩ Tuyết Ca, chủ nhân của Mặc Sĩ công tử không phải là tiểu thư sao? Chờ chút, tiểu thư nói gần nhất nàng sẽ rời khỏi vương phủ, lẽ nào, là dùng phương pháp này?

"Ừm."

"Thật sự?"

Thu Nhi vô cùng đáng thương hỏi.

"Ừm."

Mặc Sĩ Tuyết Ca cau mày, nha đầu này thật đông dài, hán ghét nhất chính là như vậy.

"Vây... chúng ta đi thôi."

Thu Nhi lau đi vệt nước mắt, tiểu thư không có chuyện gì, nàng cũng không thể làm hỏng kế hoạch của tiểu thư.

Mặc Sĩ Tuyết Ca thấy Thu nhi trả lời, nhắc lên cổ áo của nàng, lắc mình biến mất.

"Mặc Sĩ Tuyết Ca."

Hoa Tường Dung cau mày.

"Cái gì? Dung, người nói người đó là Mặc Sĩ Tuyết Ca? Là La Sát các Các chủ? Thiên hạ đệ nhất cao thủ?"

Ly Dạ cả kinh nói.

"Ừm. Ta và hấn từng gặp mặt một lần."

Hoa Tường Dung đáp.

Câu trả lời của Hoa Tường Dung làm bảy người trong phòng kinh ngạc đến ngây người (kể cả Lạc Viêm Băng), đại danh của Mặc Sĩ Tuyệt Ca bọn họ đều nghe qua, người này hung tàn độc ác, hi nộ vô thường, võ công tuyệt thế. Nhưng vừa hấn nói chủ nhân, đó là ai? Có thể làm cho thiên hạ đệ nhất cao thủ - người mà võ lâm kiêng kỵ nhất - La Sát các Các chủ nhận làm chủ nhân?

Bạn đang đọc truyện *Vô Tâm Khi Phi Hoa Đào Nhiều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 31: Cải tử hoàn sinh

Hai ngày sau, chính là ngày chôn cất Lạc Chi Y.

Trong Phong vương phủ một mảnh bi thảm.

Ly Phong chuẩn bị quần áo tươm tất cho Lạc Chi Y từ rất sớm, hấn mặc cho nàng cảm phục màu đỏ tươi, cùng khoản cùng sắc với hồng y trên người hấn. Hai ngày này, hấn đã học được cách làm thế nào để giúp nữ tử thay trang phục; hai ngày này, hấn chưa từng uống một ngụm nước nào, hầu như đều chuyên tâm ôm Lạc Chi Y vào trong ngực, không buông lỏng dù chỉ một khắc.

Hấn ôm Lạc Chi Y đến đại sảnh, ở đó có để một cỗ quan tài bạch ngọc có thể chứa hai người, bọn hạ nhân đã quỳ một chỗ từ lâu, địa khí nặng nề khiến cho nhân tâm hốt hoảng không ngớt.

Lạc Viêm Băng, Ly Mộ, Lạc Chi Duệ, Lạc Chi Li, Thượng Quan Thu Minh, Hoa Tường Dung cùng Ly Dạ cũng đã chờ ở đại sảnh từ sớm.

Ly Phong ôm Lạc Chi Y đến trước bạch ngọc quan nhưng lại không thấy có động tác tiến thêm, thời gian phảng phất như ngưng tụ bất động...

Thời gian một nén nhang trôi qua, Ly Phong rốt cục giật giật thân thể, nhẹ nhàng để Lạc Chi Y vào trong quan tài, hạ xuống một nụ hôn nhẹ ở trên môi nàng:

"Y, chờ ta, chờ ta..."

Âm thanh mềm nhẹ tựa lông hồng theo không khí di động từng tia từng tia tung bay.

Ly Phong ngồi thẳng lên, nhắm mắt:

"Hợp quan."

Ly quốc năm thứ hai mươi sáu, Phong vương phi hoàng, táng nhập hoàng lăng.

...

Vào ngày đêm Lạc Chi Y chôn cất, một vệt bóng trắng lách vào trong hoàng lăng, cảm vệ quân đang thẳng tra lại không có người nào phát hiện.

Bên trong hoàng lăng, bóng trắng đi tới trước quan tài của Lạc Chi Y liền dừng lại, đẩy nắp quan tài ra, nâng Lạc Chi Y dậy, đưa vào trong miệng nàng một viên thuốc màu đỏ, bàn tay trắng nõn dính sát sau lưng Lạc Chi Y, giúp nàng truyền chút nội lực, sau đó thu tay lại, nhẹ nhàng thả Lạc Chi Y xuống, để nàng nằm lại trong ngọc quan một lần nữa.

Qua thời gian một chén trà, Lạc Chi Y từ từ khôi phục mạch đập, hô hấp... Lại trôi qua một thời gian, hàng mi nhỏ dài mà dày đặc như cánh bướm của Lạc Chi Y rung động nhẹ nhẹ, hai mắt chậm rãi mở, lưu quang lấp lóe.

Mặc Sĩ Tuyệt Ca khản trương nhìn Lạc Chi Y, xem phản ứng của nàng, ngay khi nàng mở mắt, hấn cảm thấy u ám trong hoàng lăng tựa như đều bị đổi mất kia thấp sáng dần tan. Đôi mắt quá đẹp, hấn chưa từng gặp được đôi mắt nào linh động, trong trẻo như vậy, trong nháy mắt hấn đã thất thần.

Lạc Chi Y mở mắt, nàng đang nằm trong một cái quan tài ngọc rất lớn, ngọc quan này, là dành cho hai người đi... Ly Phong... Lạc Chi Y chẳng biết vì sao lại nghĩ đến Ly Phong.

Mấy ngày nay, tuy rằng nàng dùng ngân châm niêm phong mạch đập toàn thân lại, dùng Quy Tức đại pháp ẩn giấu hô hấp của chính mình, nhưng thần trí của nàng lại mặc nhiên tỉnh táo, nàng có thể nghe được, có thể cảm nhận được, chỉ có không nhìn thấy, không cử động được...

Lạc Chi Y đưa tay đụng vào môi của mình, hôm nay, hấn đã hôn nơi này đi?

Lạc Chi Y lắc lắc đầu, chính mình đến cùng đang suy nghĩ cái gì, Tiên Hoa vương gia chết tiết kia, không có sự đồng ý của nàng lại chạm vào nàng, thật là không thể tha thứ.

[Ach, tiểu Y thật giống như đã quên rằng chính mình đã "chết", người khác làm sao hỏi nàng a, coi như có hỏi thì nàng cũng không thể trả lời a, không thể trả lời chính là ngầm thừa nhận...]

Con mẹ nó, mấy ngày nay đúng là quá gian nan rồi. Nếu không vì không cách nào nhúc nhích được thì sợ là nàng đã sớm nhảy cẳng lên, từ bỏ kế hoạch đi? Bởi vì loại cảm giác hoảng hốt trong lòng làm cho nàng không tự chủ được muốn chạy trốn, mấy ngày nay nàng ở bên Ly Phong, tại mọi thời khắc đều là loại cảm giác muốn chạy trốn kia.

Đặc biệt khi nước mắt của Ly Phong thấm thấu qua áo của nàng, nàng tựa hồ cảm giác được bên trong những giọt nước mắt đó mang theo vô tận bất lực cùng tuyệt vọng, nhận thức như vậy làm trái tim của nàng trở nên rất kỳ quái, rất xa lạ, rất kinh hoàng...

Lạc Chi Y dùng tay đặt trên trái tim của mình, mấy ngày nay, trái tim của nàng tựa như cũng không phải là của chính nàng, nếu như trái tim của chính mình cũng không khống chế được, vậy thì... Không! Không được! Tuyệt đối không được!

Trong con ngươi của Lạc Chi Y loé qua một vệt tâm tình mang tên kinh hoàng, lập tức từ trong bạch ngọc quan đứng lên, nhắm mắt, bình tĩnh lại tâm thần, đến khi mở mắt, trong đôi con ngươi hiện ra ánh sáng lạnh, nhất quán thâm u băng hàn.

Mặc Sĩ Tuyệt Ca nhìn Lạc Chi Y khôi phục lạnh lẽo, trong con ngươi lóe qua một chút hiếu kỳ. Hắn không phải người thường, dù là mặt kinh hoàng trong con ngươi của Lạc Chi Y chỉ là thoáng qua nhưng hắn lại mặc nhiên được. Nàng đang kinh hoàng vì điều gì, chuyện trên cõi đời có thể làm cho nữ nhân này kinh hoàng, thật sự rất tò mò đây...

"Tiểu Ca đây là đang tò mò cái gì-?"

Lạc Chi Y để sát đầu vào người Mặc Sĩ Tuyệt Ca, mắt to vụt sáng. Hào cho một ánh mắt như kỳ bão, sáng lấp lánh, mang theo một chút thuần khiết, một chút giao hoạt, một chút trêu tức, nhưng ở nơi càng sâu trong con ngươi lại tràn đầy ác liệt cùng âm lãnh...

"Híc, không có."

Mặc Sĩ Tuyệt Ca nhìn đôi mắt đẹp tựa như có thể chứa đựng đầy trời sao, nháy mắt sững sờ, sau đó lại phục hồi tinh thần.

"Hừm, có gì ăn không? Mấy ngày không ăn cơm rồi, bốn tiểu thư rất đói bụng."

"Híc, không có."

Khoé miệng Mặc Sĩ Tuyệt Ca co giật, ăn? Nàng nghĩ hắn là đến đây để giao lưu sao? Còn mang thức ăn!

"Há, vậy thì đi ra ngoài đi, chúng ta đến nơi có đồ ăn, nếu không bốn tiểu thư thật sự sẽ trắng niên mất sớm."

"Ừm."

Mặc Sĩ Tuyệt Ca ôm sát eo của Lạc Chi Y, sau đó lách mình ra khỏi hoàng lăng, không có một người nào phát hiện được.

Lạc Chi Y yên tĩnh ở trong lòng Mặc Sĩ Tuyệt Ca, tâm trạng cảm thán, ai, người này so với người khác chính là tức chết người ta. Vô công của hắn tốt như vậy, mà chính mình lại không kéo dài được nội lực...

Mặc Sĩ Tuyệt Ca mang Lạc Chi Y tới La Sát các.

"Tiểu thư! Tiểu thư!"

Âm thanh của Thu Nhi âm thanh nhưng bóng người lại còn chưa được.

Lạc Chi Y đang phấn đấu cùng với đuôi gà trong bát, vừa nghe âm thanh của Thu Nhi liền ngẩng đầu lên, ạch, trong miệng bị tắc đến tràn đầy.

Khoé miệng Mặc Sĩ Tuyệt Ca co giật lần thứ hai, hắn bắt đầu từ khi nhìn Lạc Chi Y ăn đồ ăn, khoé miệng tựa hồ vẫn không có nghỉ ngơi, nữ nhân này cũng quá hào phóng rồi a!

"Tiểu thư! Ô ô ô... Đúng là nguoi, ha ha ha! Tiểu thư!"

Thu Nhi vọt vào cửa đi đến bên người Lạc Chi Y, vừa khóc vừa cười.

Lạc Chi Y vội vàng nuốt xuống thịt gà trong miệng, cười xấu xa:

"Khà khà, tiểu Thu, có phải là một ngày không gặp, như cách ba thu a? Bốn tiểu thư biết rằng mị lực của chính mình bán ra bốn phía a! Khà khà, đến, để bốn tiểu thư thân một cái!"

Tiếng nói của Lạc Chi Y vừa dứt liền ở trên mặt của Thu Nhi lưu lại một nụ hôn đầy mờ.

"A! Tiểu thư, người chỉ biết bắt nạt Thu Nhi!"

Thu Nhi kêu to, như ghét bỏ dùng tay áo chà sát mặt, nhưng trong lòng nàng lại thật cao hứng, tiểu thư không có chuyện gì, quá tốt rồi.

Lạc Chi Y nhìn khuôn mặt nhỏ đang giả vờ chán ghét của Thu Nhi, nhún mày, ưu nhã nói:

"Ta nói này tiểu Thu, người nói người đáng yêu như thế không phải là để cho người ta bắt nạt sao? Người không thích để người ta bắt nạt thì vì sao lại trưởng thành như vậy a?"

Lạc Chi Y liếc xéo Thu Nhi.

Mặc Sĩ Tuyết Ca cùng Thu Nhi xạm mặt lại, đây là đạo lý gì, lớn lên đáng yêu chính là có ý tứ cầu bắt nạt? Chính mình có thể lựa chọn lớn lên thành hình đáng gì sao?

"Chủ nhân! Chủ nhân!"

Trong lúc Mặc Sĩ Tuyết Ca cùng Thu Nhi chạy hắc tuyến thì Điệp di cũng chạy vào phòng, đến bên người Lạc Chi Y.

"Hừm, Điệp di."

Lạc Chi Y gật đầu chào hỏi với Điệp di.

"Chủ nhân không có chuyện gì là tốt rồi."

Điệp di hiểu ý nở nụ cười. Nàng đã biết thân phận của Lạc Chi Y, hơn nữa ngày ấy nghe nói Lạc Chi Y "đã chết" làm nàng sợ hãi không thôi, chính mình thật vất vả mới gặp được một Bá Nhạc* như vậy.

*Bá Nhạc: Năm 770 - 500 TCN, thời Xuân Thu Chiến Quốc, ở Trung Hoa có một người họ Tôn tên Dương là bậc thầy am hiểu về ngựa, qua vóc dáng ngoại hình có thể tìm kiếm và biết được đâu là Thiên Lý mã - loài ngựa có sức khỏe dẻo dai, chạy xa vạn dặm, nhưng nhẹ như lông hồng, chân không in dấu, nên người đời nể phục gọi là Bá Nhạc. Câu nói của Điệp di ám chỉ đến một câu chuyện rằng có một con tuần mã đang đợi Bá Nhạc đến để mang nó đi (ngụ ý một người giỏi biết phát hiện và sử dụng tài năng).

"Ừm. Hôm nay đã trễ, ngày mai liền bắt đầu trị liệu giúp người, hôm nay người hãy trở về nghỉ ngơi cẩn thận."

Lạc Chi Y nói với Điệp di.

"Vâng, chủ nhân."

Điệp di lui khỏi phòng.

"Thu Nhi, người cũng đi xuống đi."

"Tiểu thư ta... nha!"

Thu Nhi nguyên bản muốn nói cái gì, thế nhưng, cuối cùng lại không hề nói.

"A, ở lại một chút, sau khi bốn tiểu thư cùng tiểu Ca đàm luận xong việc thì lại gọi người tới!"

Lạc Chi Y nhìn thấu tâm tư của Thu Nhi, ha ha, thực sự là một tiểu nha đầu đáng yêu a!

"Ồ! Ha ha, vâng! Thu Nhi cáo lui trước!"

Nhất thời, mặt mày Thu Nhi hớn hở, ha ha, nhớ tiểu thư lâu như vậy, đêm nay có thể hầu ở bên người tiểu thư rồi, ha ha!

Chờ Thu Nhi đi rồi, Lạc Chi Y lại khôi phục lạnh lẽo, ưu nhã nâng chung trà lên, khinh gạt một cái:

"Thế nào, có phát hiện gì?"

Lạc Chi Y nhàn nhạt hỏi.

Mặc Sĩ Tuyết Ca biết Lạc Chi Y là hỏi vào ngày nàng "chết", ở vương phủ có kẻ khả nghi nào không.

"Ừm. Ngày ấy có một người lên rồi đi vương phủ, thoát khỏi Ly quốc, đi về hướng của Thần quốc."

Bạn đang đọc truyện *Vô Tâm Khí Phi Hoa Đào Nhiều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 32: Mục đích của Lạc Chỉ Y

Lạc Chỉ Y nghe Mặc Sĩ Tuyết Ca nói xong thì khóe miệng nhẹ nhàng giương lên, một nụ cười gần xuất hiện ở trên mặt, nàng đã đạt được mục đích rồi.

Kế hoạch lúc trước của nàng chính là "chết đi" ở trước mặt người trong thiên hạ, hoàn toàn thoát ly thân phận chương mắt kia, làm cho nàng có đủ thời gian khai quật ra bí mật trên thân thể này. Thứ nàng muốn chính là tự do tự tại, không bị bất luận người nào hạn chế sinh hoạt. Bây giờ, bí mật này đã bắt đầu nổi lên mặt nước, như vậy, muốn nhỏ tận gốc nó chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Không nghĩ tới bí mật của thân thể này lại ở những quốc gia khác, nếu như vậy, nàng dám khẳng định rằng chủ nhân thân thể này nhất định là một vị có quyền cao chức trọng ở một quốc gia nào đó, thậm chí là quân cờ của một người nắm quyền bất kỳ? Bất quá như vậy thì thế nào? Lạc Chỉ Y nàng ghét nhất chính là có ai vọng tưởng bày mưu đối với nàng. Cho dù là âm mưu động trời gì, chỉ cần có suy nghĩ động đến nàng, cản trở nàng trải qua con đường sinh hoạt không bị ràng buộc thì... Hừ, vậy cũng đừng trách nàng lòng dạ độc ác, phá hủy âm mưu của một số người nào đó a...

Ha ha, người ở sau màn đã sắp hiện ra, cũng không uổng công nàng tự biên tự diễn một màn kịch như thế. Tiếp theo là đến phiên nàng chủ động xuất kích rồi.

Xưa nay nàng đều biết, trốn tránh là biện pháp ngu xuẩn nhất, nếu không muốn có nỗi lo về sau thì nhất định phải giải quyết hoàn toàn mọi chuyện, kế hoạch lần này chỉ là muốn thoát khỏi tầm mắt của người giật dây, làm cho nàng có đủ thời gian tra ra ai là hung thủ sau màn, đồng thời phát triển thế lực của chính mình.

Lạc Chỉ Y nhìn về phía Mặc Sĩ Tuyết Ca:

"Mặc Sĩ Tuyết Ca, thân phận của ngươi."

Trước đây nàng không hỏi là bởi vì vẫn chưa ra khỏi vương phủ.

"La Sát các Các chủ, sát thủ đệ nhất thiên hạ."

Mặc Sĩ Tuyết Ca cũng không che giấu, nàng là chủ nhân của hắn, ai... Thực sự là bị ai, hắn đường đường là La Sát các Các chủ lại lưu lạc tới mức độ nhận người khác làm chủ.

"La Sát các? Làm những việc gì?"

Lạc Chỉ Y hỏi, ha ha, cảm giác của nàng quả không sai, hắn dĩ nhiên là một sát thủ. Chính nàng cũng là sát thủ đây, mà sát thủ đã được huấn luyện từ nhỏ, dù máu lạnh vô tình thế nào nhưng cũng phải giữ chữ tín, huống chi Mặc Sĩ Tuyết Ca lại là sát thủ đệ nhất thiên hạ.

"Giết người."

Mặc Sĩ Tuyết Ca khẽ nói.

"Ồ? Nói như vậy, tiểu Ca là lão đại của tổ chức sát thủ? Ha ha, tiểu Ca, chúng ta làm một khoản giao dịch đi, thế nào?"

Lạc Chỉ Y nhún mày nhìn về phía Mặc Sĩ Tuyết Ca.

"Không cần giao dịch, nếu ta đã đáp ứng nhận ngươi làm chủ thì sẽ phục tùng mệnh lệnh của ngươi."

Mặc Sĩ Tuyết Ca hẳn đã nói gì thì tuyệt đối sẽ làm được.

"Ha ha, tiểu Ca a, ngươi chỉ đáp ứng nhận ta làm chủ, nhưng cũng không có nói là sẽ không giết chủ đi?"

Lạc Chỉ Y một lời nói toạc ra.

Trong lòng Mặc Sĩ Tuyết Ca chấn động, tuy hắn có suy nghĩ như thế nhưng xưa nay lại không biểu hiện ra nửa phần, làm sao nàng biết được? Một đôi con ngươi lạnh giá như băng sương nhìn thẳng vào đôi mắt tuyệt đẹp của Lạc Chỉ Y, tựa hồ muốn từ trong mắt nàng bắt lấy chút gì đó, nhưng đáng tiếc, bên trong đôi mắt sáng như sao của Lạc Chỉ Y như một cái đầm thâm u, không thể thấy chút ngọn sóng nào.

"Ha ha, tiểu Ca muốn hỏi tại sao ta lại biết ngươi có loại suy nghĩ này đúng không? Ân - hiện tại ta muốn thành tâm thành ý thu phục ngươi, vậy nên ta sẽ nói cho ngươi biết một bí mật."

Lạc Chỉ Y tiến đến bên tai Mặc Sĩ Tuyết Ca, nói nhỏ:

"Ta cũng là một sát thủ a -, cho nên trong lòng ta rất hiểu rõ tâm tính của một sát thủ."

"Sát thủ? Ai?"

Mặc Sĩ Tuyết Ca nghe Lạc Chi Y nói xong, nghi ngờ hỏi. Nếu như nàng là sát thủ, vậy tại sao hắn lại không biết.

Lạc Chi Y ưu nhã xoay người, lần nữa ngồi trên băng ghế, bưng lên chén trà vừa uống qua mà thưởng thức trong tay.

"Vấn đề này, ta từ chối trả lời."

"Ngươi muốn làm giao dịch gì?"

Mặc Sĩ Tuyết Ca cũng một lần nữa nhìn về phía Lạc Chi Y đang ngồi trên băng ghế đối diện.

"Ba năm. Ngươi toàn tâm toàn ý làm thuộc hạ của ta trong ba năm, không được gây bất lợi cho ta, không được vi phạm mệnh lệnh của ta, lại càng không nói đến việc phản bội, luôn luôn ở bên cạnh bảo vệ ta an toàn. Sau ba năm, chuyện ta cứu ngươi xóa bỏ. Ngươi và ta sẽ như người dung nước lửa, không liên quan đến nhau. Đương nhiên, nếu ngươi muốn rửa nhục thì sau ba năm, hãy lấy bản lĩnh của mình đến giết ta."

Lạc Chi Y một hơi nói hết, không dấu vết giữ một ngón châm ở trên tay, cổ ý dựa theo ánh sáng từ mặt trăng để ngón châm thoáng hiện lên một điểm ánh bạc. Nàng muốn nói cho Mặc Sĩ Tuyết Ca biết, nếu như hiện tại hắn muốn giết nàng thì nàng cũng không quan tâm mà lưỡng bại câu thương.

Mặc Sĩ Tuyết Ca nghe Lạc Chi Y nói xong, cũng chú ý tới một điểm ánh bạc kia, chân mày cau lại. Trong vòng ba năm không được gây bất lợi cho nàng, còn phải luôn răm rắp nghe lời? Hắn không muốn.

Nhưng tâm kế của nữ nhân này lại sâu không lường được, hơn nữa còn có một tay ngón châm xuất thần nhập hóa, xem như võ công của mình cao hơn nàng rất nhiều thì cũng không thể nắm chắc rằng trăm phần trăm giết được nàng. Ai... Ba năm thì ba năm đi, mà sau ba năm thì...

Mặc Sĩ Tuyết Ca ở trong lòng đoán một trận rồi mở miệng nói:

"Được."

Lạc Chi Y nghe Mặc Sĩ Tuyết Ca nói xong thì thu hồi ngón châm, giễu cợt nói:

"Ha ha, tiểu Ca, sau này ngươi chính là người của bốn tiểu thư rồi, ha ha."

Mặc Sĩ Tuyết Ca mặt không cảm xúc, không hề để ý tới Lạc Chi Y. Hiện tại trong lòng hắn cảm thấy rất uất ức....

Lạc Chi Y tất nhiên biết Mặc Sĩ Tuyết Ca nén giận trong lòng, bắt quá, hắn đã đáp ứng rồi. Ha ha, lần này chủ nhân của hắn phải cố gắng dạy dỗ thuộc hạ của mình một chút rồi.

Đứng dậy nhảy đến bên người Mặc Sĩ Tuyết Ca, đưa tay kéo lấy gương mặt tuấn tú của hắn:

"Tiểu Ca a, chủ nhân ta đang nói chuyện với ngươi đấy! Sao ngươi lại không trả lời ta? Nếu ngươi như vậy thì không đáng yêu một chút nào nha -!"

Bàn tay trắng đang lôi kéo da mặt lại tăng thêm lực đạo.

Mặc Sĩ Tuyết Ca nhìn bộ dạng há hê của Lạc Chi Y, trong lòng lại bốc lên chút hỏa khí, nhưng chỉ trong nháy mắt liền bị hắn cường chế nén xuống, sao hắn lại có thể có loại tâm tình này? Nữ nhân này chỉ nhẹ nhàng làm vài hành động liền tác động đến tâm tình của hắn như thế.

"Chủ nhân, trước kia ngươi không phải như thế này."

Mặc Sĩ Tuyết Ca đè xuống ngọn lửa uất ức trong lòng, bình tĩnh mở miệng. Ý tứ rất rõ ràng, phiên ngươi khôi phục dáng vẻ lãnh đạm trước kia, bộ dáng hiện tại của ngươi làm cho Bốn các chủ rất khó chịu.

"Ha ha, tiểu Ca a, đây mới là bộ mặt thật của chủ nhân ngươi, trước kia là bởi vì thân bất do kỷ, không thể không lãnh đạm."

Lạc Chi Y thu tay về, khoe miệng treo lên một vết cười khẩy. Ha ha, người máu lạnh vô tình sợ nhất là "con ruồi", dĩ nhiên nàng liền chuyên tâm làm một "con ruồi".

Mặc Sĩ Tuyết Ca khẽ cau mày, đứng đấy, đêm hôm đó hắn nên sớm nhìn rõ, nàng tuyệt đối không phải người lãnh đạm. Hiện tại nếu mình đổi ý thì...

Lạc Chi Y nhìn ra tâm tư của Mặc Sĩ Tuyết Ca, vỗ vào trên đầu hắn một cái:

"Tiểu Ca, thu hồi suy nghĩ không nên xuất hiện trong đầu ngươi nha! Nếu không thì... "

Âm thanh Lạc Chi Y im bật, một ngón châm xuất hiện ở trên tay nàng, lấy tư thế sét đánh không kịp bưng tai đi vào trong cơ thể của Mặc Sĩ Tuyết Ca.

"Ngươi... Ha ha ha ha ha ha..."

Mặc Sĩ Tuyết Ca phát hiện Lạc Chi Y thả một ngón châm vào trong cơ thể mình, căn bản muốn nói gì đó nhưng một từ "ngươi" vừa ra khỏi miệng thì cũng

bùng nổ ra âm thanh tương tự như tiếng cười. Chết tiệt, nữ nhân này đến cùng muốn làm cái gì?

Lạc Chi Y nhìn gương mặt quái dị của Mặc Sĩ Tuyệt Ca liền xạm mặt lại:

"Híc, tiểu Ca a, nét cười của ngươi vì sao lại..., ách, xấu như thế?"

Mọc, rõ ràng là một tuyệt thế mỹ nam, tại sao khi cười lên so với khóc còn khó coi hơn. A, xem ra Thượng Đế vẫn rất công bằng nha! Lạc Chi Y đột nhiên nghĩ thông suốt, gật đầu liên tục.

"Ha ha ha... Ta... Ha ha ha... "

Mặc Sĩ Tuyệt Ca muốn nói "ta sẽ không cười a", nhưng trong cơ thể lại có thứ gì đó khiến hắn không nhận được phát ra âm thanh "ha ha...", làm hắn không cách nào nói được một câu hoàn chỉnh. Nữ nhân đáng chết, đến cùng là muốn làm cái gì?

"Khà khà, tiểu Ca, hiện tại, chủ nhân ta đặt câu hỏi, ngươi trả lời. Nếu ta thoả mãn thì liền buông tha ngươi, chịu không?"

Lạc Chi Y cười khẩy, khà khà, sát thủ đệ nhất thiên hạ, hôm nay bản cô nãi nãi sẽ dạy dỗ ngươi thật cẩn thận!

Bạn đang đọc truyện *Vô Tâm Khi Phi Hoa Đào Nhiều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 33: Dạy dỗ Mặc Sĩ Tuyệt Ca (1)

"Ha ha ha... Được, ha ha ha..."

Mặc Sĩ Tuyệt Ca tiếp tục chiêu bài của hắn là "cười xấu". Chết tiệt, hắn có thể không ăn nói cẩn thận sao? Hắn biết trong thiên hạ này, ngoại trừ nàng thì cũng không có một người nào có thể sử dụng ngân châm giải độc, giả chết, hại người.

"Ừm. Rất tốt."

Lạc Chi Y gật gù, vỗ vỗ đầu của Mặc Sĩ Tuyệt Ca như vỗ đầu của tiểu cầu.

"Ha ha ha a..."

Mặt của Mặc Sĩ Tuyệt Ca càng ngày càng vặn vẹo, chết tiệt, vì sao khi dùng nội lực cũng không có cách nào bức ngân châm này ra, nữ nhân đáng ghét này xem hắn là tiểu cầu sao?

"Tiểu Ca, nghe rõ nhé. Làm người của bốn tiểu thư, hành vi của ngươi ảnh hưởng trực tiếp ảnh hưởng đến hình tượng của bốn tiểu thư a, sau này ngươi phải sống hòa ái dễ gần, hiểu không?"

"Ha ha ha a.. Ân... Ha ha ha a..."

Mặc Sĩ Tuyệt Ca bị bức ép đáp ứng, trong lòng liền muốn bóp chết Lạc Chi Y. Hòa ái dễ gần, cái từ này chưa bao giờ xuất hiện ở trong thế giới của hắn, còn nữa, nàng đã gặp qua tên sát thủ nào hòa ái dễ gần chưa?

"Ừm."

Lạc Chi Y gật gù, biểu thị rất hài lòng, tiếp tục nói:

"Trong ba năm tới, đồ vật của ngươi chính là của bốn tiểu thư, đồ vật của bốn tiểu thư vẫn là của bốn tiểu thư."

"Ha ha ha... Được... Ha ha ha a."

Mặc Sĩ Tuyệt Ca sắc mặt càng ngày càng tối, nữ nhân này hẳn là còn có một thân phận khác -- Cướp!

Lạc Chi Y nhìn gương mặt đen xì vặn vẹo của Mặc Sĩ Tuyệt Ca mà trong lòng mừng thầm, ngược lại biểu hiện trên mặt lại cực kỳ chăm chú:

"Tiểu Ca, sau này mỗi ngày trước khi đi ngủ ngươi đều phải tới thỉnh an bốn tiểu thư, hơn nữa phải nói "Chủ nhân, ngày mai tiểu Ca sẽ là bé ngoan", mỗi buổi sáng sau khi rời giường thì chuyện thứ nhất ngươi làm cũng là thỉnh an bốn tiểu thư, hơn nữa phải nói "Chủ nhân, hôm nay tiểu Ca sẽ là bé ngoan", hiểu không?"

"Ha ha ha... Ta.. ha ha ha... Không.. ha ha ha... Muốn.. ha ha ha..."

Mặt của Mặc Sĩ Tuyết Ca xạm lại, muốn hấn tự xưng tiểu Ca, trừ phi đầu óc hấn bị bệnh! Vì lẽ đó hấn phải khó khăn phun ra ba chữ, moe, nói một câu mà gian nan thấy ớn, hiện tại hấn vô cùng khó chịu, nếu như còn tiếp tục "cười" như vậy thì chắc chắn chẳng mấy chốc hấn sẽ tắt thở chết luôn.

"Ồ? Tiểu Ca không ngoan nha -! Vậy ngươi cứ chuẩn bị "cười" tiếp đi! Hừm -?"

Lạc Chi Y nghe thấy Mặc Sĩ Tuyết Ca từ chối, cũng không phản ứng, nhàn nhả rót trà, ngồi ở trên cái băng ghế chậm chậm uống, hừ, từ chối? Aizzz, cuối cùng ngươi vẫn sẽ đồng ý thôi.

...

Quả nhiên, Mặc Sĩ Tuyết Ca "cười" được một lúc lâu thì khó khăn đi tới bên cạnh Lạc Chi Y:

"Ha ha ha... Được, ha ha ha..."

Sớm biết như vậy hấn liền động thủ giết nữ nhân đáng ghét này lâu rồi, hiện tại chính là "tự ăn trái ác" a!

"Ha ha, sớm đáp ứng thì đã tốt hơn rồi."

Lạc Chi Y phát ra tiếng cười sung sướng, so với tiếng cười thâm đậm của Mặc Sĩ Tuyết Ca thì chênh lệch rõ ràng.

Lạc Chi Y đứng dậy, từ trong lòng móc ra một cái ngân châm, cũng không vội giải thoát giúp Mặc Sĩ Tuyết Ca mà hạ hê ở trước mặt Mặc Sĩ Tuyết Ca quơ quơ:

"Tiểu Ca, biết đây là cái gì không? Ha ha, đây là ngân châm."

"Ha ha ha a..."

Mặc Sĩ Tuyết Ca cho Lạc Chi Y một tràng cười khinh thường, hấn đương nhiên biết đó là ngân châm! Đòi này hấn cũng sẽ không quên đó là ngân châm!

Lạc Chi Y nhìn Mặc Sĩ Tuyết Ca tròn mắt nhìn mình, khóe môi giật giật, ách, thiên hạ đệ nhất sát thủ này sao lại... ấu trĩ đến như thế? Ha ha, bất quá cũng không sao, ấu trĩ thì cứ ấu trĩ đi, mỗi ngày sau này nàng đều muốn hấn bị hành đến ấu trĩ như thế!

"Khụ... Tiểu Ca a, bốn tiểu thư đột nhiên phát hiện đáng về ngươi tròn mắt thật đáng yêu, vậy sau này mỗi ngày vào thời điểm ngươi đến thỉnh an ta thì tiện mặt tròn vài cái để cho tâm tình bốn tiểu thư khoan khoái có được không?"

Ha ha, nàng quả thật đối xử rất tốt với công nhân viên, nhân gia yêu thích tròn mắt thì nàng cũng thoả mãn cho nhân gia, nàng chính là chủ nhân dân chủ nhất, tốt nhất trên cõi đời này.

"Ha ha ha a..."

Mặc Sĩ Tuyết Ca không có trả lời, chỉ là ở trong lòng hấn đều sắp bị chính hấn ấu chết rồi, hấn đang bị điên cái gì? Khinh thường cái gì a?

"Aizzz -! Tiểu Ca thật là không nghe lời, như vậy, tiểu Ca cứ tiếp tục "cười" đi, chờ sau khi ngươi quyết định là ngươi sẽ ngoan thì hãy trở lại tìm bốn tiểu thư giúp ngươi dừng cười."

Lạc Chi Y thấy hấn không đáp ứng, tựa như tiếc nuối thờ dài một tiếng, thu hồi ngân châm. Ý tứ rất rõ ràng, ngươi không ngoan, bốn tiểu thư rất khó chịu, vì lẽ đó nên tạm thời không giúp ngươi dừng "cười" ha!

"Ha ha ha a... Ta... ha ha ha... Đáp ứng ha ha ha a..."

Mặc Sĩ Tuyết Ca thấy Lạc Chi Y thu hồi ngân châm, không có ý định giải khai tiểu huyết cho hấn thì vội vàng đáp ứng.

Hai mắt Lạc Chi Y thẳng tắp nhìn Mặc Sĩ Tuyết Ca, lạnh lùng mở miệng:

"A, Mặc Sĩ Tuyết Ca, ngươi nên nhớ kỹ, lòng kiên nhẫn của bốn tiểu thư không tốt lắm, vừa nãy hỏi ngươi thì ngươi không trả lời ngay, như vậy hiện tại bốn tiểu thư phải cho ngươi chút trừng phạt mới được, sau nửa canh giờ lại giúp ngươi giải khai tiểu huyết."

Mặc Sĩ Tuyết Ca vừa nghe nói còn phải "cười" nửa canh giờ, đương nhiên không chịu.

"Ha ha... Giải khai... ha ha..."

Lạc Chi Y liếc Mặc Sĩ Tuyết Ca một chút, nhẹ như mây gió nói:

"Một canh giờ."

A, cùng nàng cò kè mặc cả? Vậy phải giác ngộ mới được a!

"Ha ha ha... Thật ha ha ha a..."

Mặc Sĩ Tuyết Ca cưỡng chế lửa giận hùng hực thiêu đốt trong lòng, kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, đạo lý này hần hiểu.

"Hừm, đi ra ngoài đi, bộ mặt của ngươi cười thành bộ dạng như thế này làm ta rất chướng mắt a."

Lạc Chi Y chán ghét nhìn Mặc Sĩ Tuyết Ca đang "cười" không ngừng, aizz, mỹ nam cười cũng thật không vào được mắt a.

"Ha ha ha a... Vâng... ha ha ha..."

Mặc Sĩ Tuyết Ca tuy rằng đã tức giận đến toàn thân run rẩy nhưng vẫn ngoan ngoãn đáp một tiếng, sau đó đi ra ngoài. Rất tốt, rất tốt, Lạc Chi Y, lại đừng cảm thù địch bọn các chủ như vậy, ba năm sau ngươi chắc chắn phải chết.

Kết quả là, La Sát các Các chủ đứng ở ngoài sân, khuôn mặt vẫn lạnh ngắt, tâm càng lạnh hơn. Các chủ kiên đề nhất sát thủ cả người bốc lên sát khí, trong miệng phát ra âm thanh như tiếng cười, gương mặt đẹp trai tuyệt thế thì vận vẹo biến hình, đứng ở cửa viện chậm rãi trúng gió...

Thu Nhi vẫn hầu ở ngoài sân, thấy Mặc Sĩ Tuyết Ca đi ra liền nghênh đón.

"Híc, Tuyết Ca công tử, ngươi, ách, ngươi đang chơi trò gì a? Ha ha.. Có chút đáng sợ đó!"

Thu Nhi nhìn cử động kỳ quái của Mặc Sĩ Tuyết Ca, ách, đây là đang làm gì a?

"Ha ha ha..."

Mặc Sĩ Tuyết Ca muốn nói chuyện thế nhưng "tiếng cười" vẫn không ngừng được, chết tiệt, người phụ nữ kia đến cùng là muốn làm gì, muốn ngăn cũng không ngăn nổi a!

Thu Nhi nhìn Mặc Sĩ Tuyết Ca say mê "chơi" mà không quan tâm năng, nghiêng đầu, mắt to lóe lóe:

"Tuyết Ca công tử, chơi như vậy rất vui sao?"

Nhất định là chơi rất vui, nàng cũng muốn đến thử xem. Ách, nhưng Tuyết Ca công tử đã đi ra, sự tình kia cùng tiểu thư chắc cũng đã đàm luận xong đi, vậy mình nên đi vào rồi!

Ha! Trước tiên nàng nên học Tuyết Ca công tử "chơi" một chút, sau đó hãy đi vào dạy lại cho tiểu thư, để tiểu thư cũng vui vẻ.

Thu Nhi nghĩ đến biện pháp vẹn toàn đôi bên liền nhìn chăm chú khuôn mặt của Mặc Sĩ Tuyết Ca, học về mặt của hần, nháy mắt, ô ô... Thật là khó a.

"Tuyết Ca công tử, ngươi có thể dễ dàng thay đổi về mặt sao? Như vậy rất khó a -! Thu Nhi rất ngốc, làm không được!"

Thu Nhi xụ khuôn mặt nhỏ, khổ tâm nói.

"Ha ha ha..."

Mặc Sĩ Tuyết Ca nghe Thu Nhi nói xong thì hai tay nắm lại, nổi gân xanh, chết tiệt, chủ tớ hai người này thực sự có thể đem người đang sống nói cho tức chết. Xem hần là đồ chơi sao?

Thu Nhi thấy Mặc Sĩ Tuyết Ca đang bận "chơi" nên không để ý tới nàng, chép chép miệng:

"Nói không dạy liền không dạy! Chính ta tự học."

Thu Nhi đem khuôn mặt nhỏ làm theo giống Mặc Sĩ Tuyết Ca, nhăn mặt nhếch miệng, học phát ra tiếng cười:

"Ha ha ha..."

"Ha ha ha a... Không.. ha ha ha ha ha..."

Mặc Sĩ Tuyết Ca nhìn Thu nhi một bên vừa "cười" vừa đi vào trong nhà, nguyên bản muốn ngăn cản nhưng lại không thể nói hoàn chỉnh hết câu, để cho Thu Nhi lờ là mà đi vào. Thật là đáng chết, lần này đẩy lòng của nữ nhân ác ma kia khẳng định rất sáng khoái. Sau đó hần sửng sò, chính mình cũng quá mất mặt rồi!

Thu Nhi đẩy cửa đi vào, Lạc Chi Y một thoáng từ trên băng ghế nhảy lên:

"Thu Nhi! Ngươi làm gì thế?! Muốn hù chết ta a!"

Lạc Chi Y nhìn khuôn mặt nhỏ vô cùng thê thảm của Thu Nhi, nghe thấy tiếng cười quái dị khủng bố của nàng, không giữ được bình tĩnh mà hét lớn. Thu Nhi động kinh? Hay trúng tà? Hoặc bị quỷ bám thân rồi?

"A? Tiểu thư, Thu Nhi, Thu Nhi thấy Tuyết Ca công tử chơi rất vui vẻ như thế nên muốn học một thoáng, sau đó sẽ dạy lại cho tiểu thư, để tiểu thư cũng

hài lòng a!"

Thu Nhi thu hồi về mặt quỷ dị trên mặt, ủy khuất nói.

Ô ô... Nàng nhìn Tuyệt Ca công tử lãnh khốc như vậy mà cũng có thể chơi cười ha ha nên cho rằng tiểu thư nhất định cũng sẽ thích! Ô ô... Nhưng tiểu thư không thích, làm sao bây giờ. Nàng cảm thấy tiểu thư cùng Tuyệt Ca công tử cho người khác một cảm giác rất giống nên mới nghĩ rằng tiểu thư và Tuyệt Ca công tử đều có ham muốn như thế, nhưng sự thật lại không giống như vậy a -!

"Híc, hặc hặc ha... Tiểu Thu, hặc hặc ha... Người thật đúng là bảo bối a! Hặc hặc ha... "

Lạc Chi Y nghe Thu Nhi nói xong, thoải mái cười to, ha ha, Thu Nhi thực sự quá đáng yêu rồi, hặc hặc ha... Chơi đùa? Hặc hặc ha...

Lạc Chi Y trở mình xoay một cái, khà khà, hiện tại nàng mới cảm nhận được sự tình bất đầu thú vị rồi đây! Đổi một vẻ mặt vô cùng đáng thương:

"Thu Nhi a, người là thật sự muốn ta hài lòng sao?"

Đôi mắt Lạc Chi Y sáng lấp lánh mà nhìn Thu Nhi.

Thu Nhi nhìn ánh mắt sáng của Lạc Chi Y, lảng lảng nói:

"Hừm, đúng vậy!"

"Ha ha, Thu Nhi, vậy bây giờ có một biện pháp để ta cao hứng, người sẽ làm sao?"

Lạc Chi Y thấy dáng vẻ của Thu Nhi, trong lòng cười thầm, ha ha, tiểu Thu đang nhảy vào hố a, thế nhưng mặt ngoài nàng lại làm như chờ mong mà nhìn Thu Nhi.

"Ừm! Thu Nhi nhất định sẽ làm được!"

Thu Nhi nhìn thấy ánh mắt mong đợi của Lạc Chi Y, kiên định nói. Nàng nhất định sẽ làm cho tiểu thư hài lòng, mặc kệ việc khó gì, nàng cũng sẽ làm được.

"Được, gọi tiểu Ca vào đi."

"Vâng, tiểu thư."

Thu Nhi nhanh chóng đi ra ngoài.

Lạc Chi Y nhìn theo bóng lưng chạy vội của Thu Nhi, ngoài miệng treo lên một vệt cười xấu xa, khà khà, tiểu Thu, bốn tiểu thư không phải muốn chinh người, chỉ là người quá mức đáng yêu, bốn tiểu thư không nhận được phải trêu chọc người nha!

Thu Nhi gọi Mặc Sĩ Tuyệt Ca tới, Lạc Chi Y mặt đối mặt cùng Mặc Sĩ Tuyệt Ca.

Thời điểm Thu Nhi nhìn Mặc Sĩ Tuyệt Ca đang đối mặt, rốt cục phát hiện có gì đó không đúng. Tuyệt Ca công tử bị gì mà vẫn không ngừng cười a, hơn nữa, cười có vẻ như rất thống khổ a!

"Được rồi, Thu Nhi, người nhìn gương mặt của Mặc Sĩ Tuyệt Ca, học cười giống hần đi!"

Lạc Chi Y lạnh nhạt nói.

Thu Nhi tỏ rõ vẻ không rõ, tiểu thư vì sao lại muốn nàng học a? Lẽ nào, tiểu thư kỳ thực rất thích nhưng lại không tiện nói với Tuyệt Ca công tử, vì lẽ đó nên mới để mình học rồi sau đó bảo mình dạy lại cho nàng?

"Ừm!"

Thu Nhi sau khi đã "thông" nặng nề gật gù. Sau đó nghiêm túc nhìn chằm chằm khuôn mặt của Mặc Sĩ Tuyệt Ca, bắt đầu học:

"Ha ha ha..."

"Hặc hặc ha.... Thật hặc hặc ha... Được! Thu Nhi, hặc hặc ha.. Tiếp tục đừng có ngừng! Ha hặc hặc ha..."

Lạc Chi Y nhìn vở hài kịch trước mặt mà cười to.

Mà Mặc Sĩ Tuyệt Ca thì sao? Hần đang tức muốn bẻ phôi, cắn chặt hàm răng không muốn lại phát ra âm thanh nhưng lại không có tác dụng gì, trái lại làm cho tiếng nói của hần càng thêm quái dị:

"Ha ha ha,,,"

Lạc Chi Y, bốn các chủ đã ghim người rồi! Ba năm sau, người đừng mong mà toàn thây!

Bạn đang đọc truyện *Vô Tâm Khí Phi Hoa Đào Nhiều* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 34: Dạy dỗ Mặc Sĩ Tuyệt Ca (2)

Một phút sau, Thu Nhi không tiếp tục kiên trì được nữa:

"Tiểu thư, Thu Nhi mệt quá a!"

Ai kia vô cùng đáng thương mà nhìn Lạc Chi Y nói.

"Hừm, mệt thì đừng học nữa, để một mình tiểu Ca chậm rãi "chơi" đi, lại đây, ta có chuyện muốn nói với người."

Lạc Chi Y lời kéo Thu Nhi đi vào buồng trong.

"Ha ha ha a.... "

Một đôi mắt tuyệt đẹp của Mặc Sĩ Tuyệt Ca bốc hỏa, tàn nhẫn mà trùng bóng lưng của Lạc Chi Y. Giờ phút này hắn cũng không có phát hiện số lần hắn bốc hỏa ngày hôm nay so với quá khứ mười mấy năm qua còn nhiều hơn.

Một phút sau, Thu Nhi ôm một cuộn tranh từ bên trong đi ra, đi qua bên cạnh Mặc Sĩ Tuyệt Ca, kỳ quái liếc mắt nhìn hắn, aizz, cười liên tục như thế mà không mệt sao? Quên đi, không liên quan đến mình, vẫn là đi tìm Diệp di, làm tốt chuyện mà tiểu thư giao phó.

Lạc Chi Y ngồi xếp bằng ở trên giường, lấy ra một cái ngân châm rồi đâm tới một huyệt vị trên người, sau đó vận công bức ra ngân châm còn lưu lại trong người.

Mở mắt, hô, lần này giả chết tuy rằng rất thành công thế nhưng đối với thân thể lại thương tổn cực lớn a, sau này nếu như không tới vận bất đắc dĩ thì ngàn vạn lần không thể dùng phương pháp này.

Như nghĩ đến cái gì, ánh mắt Lạc Chi Y lóe lóe, ngã người nằm ở trên giường, một tay chống đỡ đầu, lười biếng tà mị. Hiện tại đã thoát khỏi tầm mắt của mọi người, như vậy thì nên xây dựng thể lực cho chính mình rồi.

Ngày mai đến xem Mặc Sĩ Tuyệt Ca tuyển người như thế nào, nàng muốn đích thân huấn luyện, ha ha...

Lạc Chi Y nhắm mắt chợp mắt, ở đây lòng tĩnh tế tính toán nên làm như thế nào.

Không biết qua bao lâu, "tiếng cười" của Mặc Sĩ Tuyệt Ca dần dần lớn hơn. Lạc Chi Y mở mắt, đã đến giờ rồi?

"Ha ha ha... Đã đến ha ha ha... Một... Canh... Ha ha... Giờ... Ha ha ha.. Rồi.. ha ha ha..."

Mặc Sĩ Tuyệt Ca đứng tại cửa, khó khăn nói. Âm thanh không bằng lúc trước nhẹ nhàng khoan khoái mà lại mang theo những lần ám ảnh.

"Ừm. Đến đây đi."

Khi Lạc Chi Y nghe thấy Mặc Sĩ Tuyệt Ca đến gần thì đứng dậy, đi tới bên cửa sổ rồi đứng ở đó.

"Ha ha ha..."

Mặc Sĩ Tuyệt Ca đi tới bên người Lạc Chi Y, thật quá gian nan, hắn tình nguyện Lạc Chi Y trừng phạt là cho hắn một đao, cũng không muốn chịu phương pháp như vậy.

Lạc Chi Y thấy Mặc Sĩ Tuyệt Ca đi vào, ngân châm giữa ngón tay bắn ra, tiến vào trong thân thể của Mặc Sĩ Tuyệt Ca.

Trong chớp mắt ngân châm nhập thể ấy, âm thanh của Mặc Sĩ Tuyệt Ca dĩ nhiên ngưng cười.

"Hô -!"

Mặc Sĩ Tuyệt Ca thở phào một hơi, rốt cục giải thoát rồi.

"Còn chưa kết thúc."

Lạc Chi Y xem đáng về Mặc Sĩ Tuyết Ca thờ phào nhẹ nhõm, sâu kín nói.

"Cái gì?!"

Mặc Sĩ Tuyết Ca vừa nghe Lạc Chi Y nói thì không bình tĩnh được nữa. Còn chưa kết thúc?

"Khụ, tiểu Ca, bình tĩnh, bình tĩnh!"

Lạc Chi Y ho nhẹ một tiếng, trên mặt treo lên nụ cười khẩy như muốn ăn đòn.

Mặc Sĩ Tuyết Ca nghe Lạc Chi Y nói xong, hỏa khí dâng trào, thế nhưng nghĩ đến kết cục lúc trước... Hít sâu một hơi.

"Chủ nhân, xin hãy giờ cao đánh khẽ."

Lạc Chi Y thấy biểu hiện của Mặc Sĩ Tuyết Ca, đáy lòng than thở, người nam nhân này có địa vị cao như thế ở trên giang hồ nhưng bây giờ lại có thể để tâm tình của mình chịu ủy khuất như vậy, thật sự rất hiếm có, không sai, rất tốt!

"Ha ha, nếu tiểu Ca ngoan ngoãn như thế, vậy thì bốn tiểu thư liền buông tha cho ngươi. Nhưng ngươi phải nhớ kỹ giáo huấn của ngày hôm nay, nếu như trong ba năm tiếp theo, ngươi lại không ngoan nữa thì hình phạt sẽ không nhẹ nhàng như ngày hôm nay đâu -!"

Lạc Chi Y nói.

"Vâng. Ta nhớ kỹ rồi."

Mặc Sĩ Tuyết Ca trả lời đúng mực, đồng thời hần cũng nói rõ với Lạc Chi Y, trong ba năm kể hần có thể phục tùng nàng, thế nhưng tuyệt đối sẽ không khúm núm trước nàng.

Lạc Chi Y thông minh cỡ nào, đương nhiên hiểu được ý của hần, xẹp xẹp miệng. Sau đó đi tới bên giường ngồi xuống.

"Kỳ thực, tiểu Ca, ngươi rất yêu thích phương thức ta đối xử với ngươi có đúng không?"

Lạc Chi Y ra vẻ "ngươi đừng giả bộ nữa, ta biết ngươi có loại đam mê này rồi".

"Không thích."

Mặc Sĩ Tuyết Ca vội vã phủ nhận. Lần này trả lời rất nhanh đúng không?

"A? Ngươi không thích? Vậy tại sao ngươi không vận công đem ngân châm bức ra a, chẳng lẽ ngươi không biết, nếu như ngươi không bức ra sớm thì chẳng mấy chốc thuốc sẽ phát tác lần thứ hai a!"

Lạc Chi Y vờ như kinh ngạc nhảy một cái, vô tội nói.

"Cái gì?!"

Mặc Sĩ Tuyết Ca vừa nghe đã cuống lên, vội vã vận công. Lần này dễ như ăn bánh liền đồng loạt bức ra hai cái ngân châm. Đáng ghét, chắc chắn vừa rồi là nữ nhân kia cố ý, để hần ăn nói khép nép đối với nàng. Hừ, món nợ này trước tiên nhớ kỹ, ba năm sau hần lại tính sổ.

"Ha ha, hiện tại đêm đã khuya như thế, tiểu Ca có dự định nghỉ ngơi đúng không?"

Lạc Chi Y xem gương mặt tuấn tú của Mặc Sĩ Tuyết Ca có chút đen sì sau khi bức ngân châm ra khỏi cơ thể, biết rằng hần đã nhận ra là nàng cố tình đặt bẫy để hần ngoan ngoãn ăn nói khép nép. Hắc, biết rồi thì có thể như thế nào, trong ba năm tới, mình rất an toàn. Còn sau ba năm a, Lạc Chi Y nàng tự tin có thể nắm giữ năng lực tự vệ.

Mặc Sĩ Tuyết Ca vừa nghe Lạc Chi Y nói cho hần nghỉ ngơi, sắc mặt càng khó coi hơn, sau một lúc do dự mới nói:

"... Chủ nhân, tiểu..tiểu.. tiểu Ca, khụ.. Ngày mai sẽ ngoan.. ngoan."

Chỉ là một câu nói rất ngắn nhưng Mặc Sĩ Tuyết Ca phải mất nửa ngày mới nói xong.

"Ừm."

Lạc Chi Y gật gù, ha ha, không liên quan, sau này sẽ quen thôi.

Có được câu trả lời của Lạc Chi Y, nhưng Mặc Sĩ Tuyết Ca lại không có một chút ý tứ muốn đi nào. Lạc Chi Y nghi hoặc, còn có chuyện gì? Nàng ngẩng đầu lên.

"Tiểu Ca còn có việc?"

Mặc Sĩ Tuyệt Ca không hề trả lời, nhắm mắt lại hít sâu một hơi, sau đó, đột nhiên quay về phía Lạc Chi Y trợn mắt một cái rồi bay đi như một làn khói.

"Hắc, ha ha hắc hắc ha... Ha hắc hắc ha.. ha ha..."

Lạc Chi Y thấy hành động quái dị của Mặc Sĩ Tuyệt Ca, bỗng nhiên nhớ tới hình như nàng có nói muốn hắn trợn mắt mỗi ngày.

Hắc hắc ha, hắn là sát thủ đệ nhất thiên hạ?

Ha ha, vì sao đáng về lúc hắn trợn mắt, ách, lại đáng yêu như vậy?

Mặc Sĩ Tuyệt Ca nghe thấy tiếng cười lớn của Lạc Chi Y, trên mặt giăng đầy mây đen, chết tiệt, buồn cười như vậy sao? Đến cùng nàng là loại quái thai gì a, lại có thể nghĩ đến mấy biện pháp chinh người độc như thế. Ba năm! Ba năm! Ba năm! Chẳng lẽ muốn mình làm như vậy ba năm?!

Sau khi Lạc Chi Y cười một trận thì lại khôi phục bộ dáng lạnh lẽo. Hôm nay mình cười thật là nhiều a, lẽ nào là bởi vì tạm thời mở ra ràng buộc, là nguyên nhân khiến tâm trạng thanh thản? A, đúng, chính là như vậy, nếu không nàng thật sự không nghĩ ra nguyên nhân nào khác làm cho nàng có thể bỏ mặc tất cả mà bật cười.

Giờ khắc này Lạc Chi Y hoàn toàn không phát hiện ra, trái tim của nàng tuy rằng vẫn lạnh lẽo, nhưng so với dĩ vãng thì đã không còn lạnh như xưa nữa.

Thời điểm nửa đêm, Thu Nhi trở về.

"Tiểu thư, đây ạ."

Thu Nhi cầm bao quần áo trong tay đưa cho Lạc Chi Y.

"Nhanh như vậy mà đã làm xong rồi? Còn nữa, sao người không ở chỗ Diệp di nghỉ ngơi, đã khuya rồi, không cần gấp gấp đem đến đây như vậy."

Lạc Chi Y đỡ lấy bao quần áo mà Thu Nhi đưa tới, Diệp di làm việc hiệu suất quá cao a.

"Ha ha, Thu Nhi muốn bồi tiểu thư ngủ a."

"Ha ha... Đến đây đi, hôm nay chúng ta cùng ngủ."

Lạc Chi Y quăng cục nợ đi, lôi kéo Thu Nhi lên giường nghỉ ngơi.

"Ủm."

Thu nhi gật gù.

Giường rất lớn, hai nữ tử nằm cũng có vẻ rất rộng rãi.

"Thu Nhi, bắt đầu từ ngày mai, ta chính là Y Tiêu Dao, là công tử của người."

"Hừm, công tử."

Ha ha, tiểu thư, mặc kệ người là tiểu thư hay công tử, Thu Nhi vĩnh viễn là người của người.

"Ủm. Ngủ đi."

Lạc Chi Y nặn nặn gò má của Thu Nhi, nhắm mắt ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Vô Tâm Khí Phi Hoa Đào Nhiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 35: Mặc Sĩ Tuyệt Ca học không ngoan

Sáng sớm ngày hôm sau, Lạc Chi Y đã thức dậy, ha ha, kể từ ngày hôm nay nàng chính là Y Tiêu Dao.

Nàng đi tới trước gương đồng, vừa mới cởi bỏ chiếc mặt nạ trên mặt thì bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa.

Lạc Chi Y đi ra gian ngoài.

"Tiểu Ca, vào đi!"

Nàng không nghe thấy tiếng bước chân, hiện nay, người làm nàng không thể nhận ra được tiếng bước chân thì cũng chỉ có Mặc Sĩ Tuyệt Ca mà thôi.

Một tiếng "cột kẹt", cửa phòng bị đẩy ra, Mặc Sĩ Tuyệt Ca nường theo âm thanh mà vào.

"Chủ nhân, tiểu.. tiểu..tiểu Ca, hôm nay sẽ là bé ngoan."

Mặc Sĩ Tuyệt Ca vừa vào cửa liền trực tiếp mở miệng nói, cũng không ngẩng đầu nhìn Lạc Chi Y một lần, hô, tiểu Ca? Hắn cảm thấy nổi da gà khắp cả người.

"Ừm."

Lạc Chi Y gật đầu, ha ha, so với tối hôm qua thì ngoan hơn một chút rồi.

Mặc Sĩ Tuyệt Ca nghe được âm thanh của Lạc Chi Y thì ngẩng đầu lên, muốn tiến hành bước kế tiếp, nhưng khi hắn vừa ngẩng lên, ánh mắt rơi vào trên người Lạc Chi Y thì liền sững sờ.

Thiếu nữ trước mắt chỉ mặc một thân trung y, ba ngàn tóc đen vẫn chưa buộc lên, trút xuống như thác nước từ tận Cửu Trùng Thiên. Băng cơ tàng ngọc cốt, gương mặt tuy không thì phấn trang điểm nhưng lại rực rỡ như ánh bình minh. Đạm mi như thu thủy, mắt hạnh lấp lánh như tinh tú, đáng người có chút đơn bạc nhưng lại nổi bật vô song. Đây là Lạc Chi Y?

"Nha! Tiểu Ca, ngươi sẽ không bị bốn tiểu thư mê hoặc đó chứ? Ha ha, cũng khó trách, bốn tiểu thư dài lớn lên hoa nhường nguyệt thẹn, chim sa cá lặn, nghiêng nước nghiêng thành, dung mạo tuyệt thế như vậy, ngươi bị mê ngất là chuyện bình thường."

Lạc Chi Y đắc ý nói. Chi là ở đây lòng nàng đang cười gằn, hừ, nam nhân...

Mặc Sĩ Tuyệt Ca xam mặt lại, hắn thừa nhận nàng rất đẹp, là nữ nhân đẹp nhất hắn từng gặp, nhưng đẹp đến mức khiến hắn mê ngất thì nàng còn chưa đủ trình. Vừa rồi chỉ là nhất thời không thể phản ứng kịp vì bất ngờ thôi. Còn nữa, nàng có thể khiêm tốn một chút được không? Tuy rằng lời nàng nói đều là thật nhưng thế gian này có người nào tự kỷ như thế sao?

Mặc Sĩ Tuyệt Ca đột nhiên nhìn về phía Lạc Chi Y rồi tròn mắt với nàng.

"Hừ, Lạc Chi Y, bốn các chủ khinh bỉ ngươi."

Mặc Sĩ Tuyệt Ca nói ở trong lòng. Là bản thân nàng bảo hắn tròn mắt, vậy thì tốt, hắn dựa theo dẫn dò của nàng, để xem nàng có lý do gì lại gây phiền phức cho hắn.

Ách, Lạc Chi Y ngốc lảng nhìn Mặc Sĩ Tuyệt Ca đang tròn mắt đến không còn biết trời trăng mây gió gì nữa. Nhưng viên tâm thất khiếu linh lung của nàng xoay một cái thì liền biết được ý đồ của Mặc Sĩ Tuyệt Ca. A, khá lắm, dám khinh bỉ nàng a. Ha ha, hắn dùng phương pháp như vậy thì liền cho rằng nàng không có lý do gì để gây sự sao?

Ha ha, đích thực là nàng không có lý do gì... Nhưng, xưa nay Lạc Chi Y nàng muốn tìm có đều không cần lý do!

Nàng không dấu vết gấp một nhánh ngân châm để ở trên tay, đến gần Mặc Sĩ Tuyệt Ca đang tròn mắt:

"Ha ha, không sai, ừm, hôm nay tiểu Ca biểu hiện rất tốt."

Lạc Chi Y cười xán lạn.

Mặc Sĩ Tuyệt Ca nghe Lạc Chi Y nói, trong lòng mừng thầm, a, Lạc Chi Y, lần này là bốn các chủ khinh bỉ ngươi, ngu ngốc, ngươi tưởng rằng bốn các chủ sẽ nghe lời ngươi hay sao?

Ngay khi Mặc Sĩ Tuyệt Ca đang mừng thầm thì đột nhiên cảm giác được bụng dưới giống bị cái gì đó đâm vào thật nhanh, một loại dự cảm xấu bỗng nhiên xuất hiện, lẽ nào...

Mặc Sĩ Tuyệt Ca dừng lại động tác tròn mắt, khẩn trương nhìn chăm chăm Lạc Chi Y, nàng cũng nhàn nhạt ngẩng đầu, tùy ý để hắn nhìn.

Mặc Sĩ Tuyệt Ca nhìn thấy trong đôi con ngươi xinh đẹp của Lạc Chi Y xẹt qua một tia quỷ dị, khẽ nhíu mày:

"Ngươi, lại làm gì với ta?"

"Ha ha, Phật viết: . Ha ha... "

Lạc Chi Y cảm thấy tâm tình thật tốt.

"Ta... Chủ nhân, hôm nay ta có đắc tội ngươi sao?"

Mặc Sĩ Tuyệt Ca trấn định hỏi. Hừ, bốn các chủ tròn mắt là dựa theo dẫn dò của ngươi, nếu là chuyện này thì...

"Không có a, tiểu Ca hôm nay ngoan lắm!"

Trên mặt Lạc Chi Y là một mảnh thẳng thắn, tựa như đang nói "Tin tưởng ta đi, hôm nay ngươi thật sự rất ngoan". Chỉ là trong lòng nàng cười khẩy, ha ha, Mặc Sĩ Tuyệt Ca, đích thực ngươi không phải vật trong ao, nhưng nếu muốn cùng bốn tiểu thư đấu tâm cơ thì ngươi nên chuẩn bị tâm lý làm bé ngoan về vòng tròn ở góc tường đi!

"Vậy vì sao chủ nhân lại..."

"Hi hi... Bởi vì bộ dáng ngươi khinh thường rất xấu."

Lạc Chi Y khẽ vào bên tai Mặc Sĩ Tuyệt Ca nói.

Khà khà, Mặc Sĩ Tuyệt Ca, ngươi chưa từng nghe qua câu nói "Dục gia chi tội, hà hoạn vô từ" (*) hay sao? Bất quá, chưa từng nghe qua cũng không sao, ngày hôm nay bốn tiểu thư sẽ dùng hành động để giải thích cho ngươi hiểu.

(*): Nếu muốn gán tội cho người khác, không sợ không tìm ra lý do.

"... Ta.. Ha ha, là chủ nhân bảo ta làm a."

Mặc Sĩ Tuyệt Ca cười lạnh nói. Biết hán khinh bỉ nàng rồi? Nhưng nếu biết thì nàng có thể làm thế nào? Là bản thân nàng bảo hán làm như vậy a. Hán không sai chỗ nào cả.

"Không sai a, là bốn tiểu thư bảo ngươi làm, nhưng nguyên văn của bốn tiểu thư là thế nào? Bốn tiểu thư bảo ngươi làm chính là khiến cho tâm tình của bốn tiểu thư sượng một chút. Còn hiện tại ngươi đang làm gì? Hiện tại ngươi làm chính là!"

Lạc Chi Y nghiêm mặt, quát lớn.

Mặc Sĩ Tuyệt Ca nghe đến đó, xem như triệt triệt để để hiểu ra. Nữ nhân này cố ý tìm có! Hừ, ? ? Có ai từng thấy qua chưa? Đây là tiêu chuẩn gì? Hừ! Chẳng lẽ nàng nói đáng yêu thì chính là đáng yêu, nói xấu xí thì chính là xấu xí!?

"Chủ nhân nói đúng lắm, lần sau ta sẽ chú ý."

Mặc Sĩ Tuyệt Ca rất thức thời nhận lỗi, hiện tại hán không thể làm trái ý nàng, không thể gây tổn thương cho nàng, không thể giết nàng... Thực sự rất dày vò a, ba năm...

"Ừm. Rất tốt. La Sát các của ta có Thiên Sơn Tuyết Liên không?"

Lạc Chi Y không chút khách khí mà quy La Sát các trở thành vật của nàng.

Ha ha, sau này có thể không phải là của nàng! Nhưng buổi tối hôm qua đã nói rất rõ ràng, chỉ ít trong ba năm kế tiếp, La Sát các là của nàng.

"Híc... Có."

Khoé miệng Mặc Sĩ Tuyệt Ca co giật, La Sát các của nàng? Những lời hôm qua nàng coi là thật? Đã gặp qua người không biết xấu hổ, nhưng chưa từng thấy người nào không biết xấu hổ như vậy.

Nhưng hán có biện pháp gì? Như nàng nói, sát thủ là người thủ tín nhất, không vì điều gì khác, chỉ vì sát thủ từ nhỏ đã bị truyền vào trong đầu hai điều, ngoài giết người ra thì chính là thủ tín. Vì lẽ đó, chuyện hán đã đáp ứng rồi thì nhất định hán sẽ làm được. Hơn nữa, vừa rồi nữ nhân này giống như còn thả ngàn châm vào trong cơ thể hán, lần này lại là cái gì đây? Chết tiệt, vẫn không ép ra ngoài được.

Lạc Chi Y nhìn trên gương mặt anh tuấn lạnh lẽo của Mặc Sĩ Tuyệt Ca có chút bất đắc dĩ, biết được giờ khắc này hán đang đấu tranh cùng nhánh ngàn châm mà nàng bỏ vào cơ thể hán. Ha ha, mặc dù nội lực hán thâm hậu nhưng cũng không thể bức ra được.

Tuy rằng trong lòng Lạc Chi Y sáng tựa gương, nhưng mặt ngoài lại làm như không biết hành động hiện tại của Mặc Sĩ Tuyệt Ca, tiếp tục nói:

"Hừm, đi lấy mấy đóa đến đây đi, ta phải giúp Điệp di trị thương."

"Mấy đóa?!"

Mặc Sĩ Tuyệt Ca dùng ánh mắt như xem quái thai nhìn Lạc Chi Y. Nàng nghĩ Thiên Sơn Tuyết Liên là hoa đại ven đường hay sao? Muốn mấy đóa thì có mấy đóa.

"Híc, không có sao?"

Lạc Chi Y hỏi.

"Chỉ có một đóa."

Mặc Sĩ Tuyết Ca nhàn nhạt đáp.

"Há, chỉ có một đóa? Aizz, quên đi, một đóa thì một đóa đi, đi lấy đến đây đi!"

"... Vâng, chủ nhân."

Mặc Sĩ Tuyết Ca nghe thấy trong giọng nói của Lạc Chi Y tựa hồ như đang ghét bỏ một đóa Thiên Sơn Tuyết Liên không đủ, vô cùng không biết nói gì. Nàng còn ghét bỏ, chính hắn cũng không cam lòng đem ra sử dụng đây. Aizz, lần này là đại thủ bút a.

Sau khi Mặc Sĩ Tuyết Ca lắc mình rồi đi, khuôn mặt nhỏ đang ghét bỏ của Lạc Chi Y đột nhiên cười lớn, ha ha, Thiên Sơn Tuyết Liên a, thánh dược a, nguyên bản nàng chỉ muốn xem thử La Sát các cô hay không thôi, không ngờ là có thật. Xem ra La Sát các này rất giàu a! Vậy thì nàng phải cố gắng kiếm chút đỉnh mới được.

Lạc Chi Y xoay người trở lại buồng trong, nhìn thấy Thu Nhi còn chưa tỉnh, nhất thời im lặng, nha đầu này, ngủ sâu như thế, nếu hiện tại mình đem nàng bán đi chắc nàng cũng sẽ không biết gì hết. Lắc đầu một cái, cầm lấy bao quần áo tối hôm qua Thu Nhi cầm về, mở ra.

Ha ha, đây là nam trang cùng một đôi giày mà tối qua nàng về ra, Điệp di này, cũng thật là một bảo bối a, mấy canh giờ mà đã làm xong, hơn nữa còn làm rất tốt.

Lạc Chi Y dùng vài mảnh bao lấy vật nhỏ ra trước ngực, đổi nam trang, dùng ngọc quan buộc tóc lên, mang thêm đôi ủng đen mà nàng đặc biệt thiết kế. Nguyên bản Lạc Chi Y chỉ cao có một mét sáu tám, mang ủng đen vào lập tức "dài" thêm mười centimet, cao đến một mét bảy tám, nghiêm nhiên trở thành một mỹ nam tử tuyệt mỹ vô song.

Nàng đi tới trước gương đồng soi một chút, ừ, không sai, không sai.

Xoay người, nhìn về phía Thu Nhi đang say ngủ, khoe miệng Lạc Chi Y treo lên một vết cười tức, khả khả, tiểu Thu, ngươi cứ ham ngủ đi, xem hôm nay bốn công tử trung trệ ngươi như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Vô Tâm Khí Phi Hoa Đào Nhiều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 36: Thôi lắm? Rất thôi a!

Ngón tay thon dài của Lạc Chi Y nhẹ nhàng nắm lấy cái mũi khéo léo của Thu Nhi.

Trong giấc mộng, Thu Nhi cảm giác không được tốt, đôi mi thanh tú nhắm lại nhưng mặc nhiên không tỉnh, chỉ có điều miệng nhỏ hơi mở ra, dùng miệng để hô hấp.

Một vết hắc tuyến xuất hiện trên mặt Lạc Chi Y, năng lực thích ứng này cũng thật là mạnh a...

Lạc Chi Y thay đổi chiến lược, kề sát miệng vào bên tai Thu Nhi, kêu to:

"A --!"

Thu Nhi nguyên bản còn đang trong giấc mơ liền bắn người lên, mở mắt, vẻ mặt đại ra, ô ô ô --! Lỗ tai của nàng bị chấn động đến mức vang lên ong ong.

"Ha ha... "

Lạc Chi Y nhìn khuôn mặt đại ra của Thu Nhi, thấp giọng cười ra tiếng.

"Tiểu Thu a, ngươi thật là ham ngủ."

Thu Nhi khô sở xoa xoa khuôn mặt, nhìn phía Lạc Chi Y.

"Tiểu... "

Thu Nhi vốn định oán giận Lạc Chi Y, nhưng khi tầm mắt rơi trên người nàng thì há to mồm, tròn to mắt, sửng sốt. Đẹp quá a...

Lạc Chi Y nhìn dáng vẻ ngơ ngác của Thu Nhi, đưa tay gõ gõ đầu nàng.

"Tiểu Thu, ngươi là thích nữ sắc sao?"

Không phải chỉ là một khuôn mặt lớn lên đẹp để một chút thôi hay sao? Sao lại nhìn ngơ ngẩn đến mắt mặt như vậy?

Kỳ thực có mắt mặt hay không cũng không liên quan, có liên quan chính là Thu Nhi là người của Lạc Chi Y nàng. Thu Nhi mắt mặt trực tiếp, còn nàng thì mắt mặt gián tiếp.

"Gào -! Tiểu thư, tại sao người lại đánh ta a?"

Thu Nhi bị Lạc Chi Y gõ một cái, cũng không tiếp tục trầm mê, ôm đầu ai oán mà nhìn Lạc Chi Y. Ô ô ô --, đau quá a -!

"Ta đánh ngươi sao? Đó là gõ ngươi! Không phải đánh ngươi. Thu Nhi a, muốn dùng từ thì phải chuẩn xác."

Lạc Chi Y không biết từ nơi nào mọc ra một cây quạt, phong độ phiên thiên mà quạt lên xuống.

Thu Nhi không nói thêm một câu nào nữa, bởi vì nàng biết, nàng vĩnh viễn cũng nói không lại tiểu thư, vì không để thua càng thêm thảm hại, nàng vẫn là nên làm một bé ngoan im lặng a.

Lạc Chi Y thấy Thu Nhi thức thòi như vậy, tâm tình tốt hẳn lên.

"Tiểu Thu a, nhanh rời giường đi, hôm nay bốn công tử muốn mang ngươi đến một nơi."

Hôm nay nàng muốn đến nơi huấn luyện của Mặc Sĩ Tuyệt Ca để chọn người, mà Thu Nhi cũng phải cố gắng huấn luyện mới được.

"Híc... "

Thu Nhi vừa nghe thấy Lạc Chi Y xưng "bốn công tử", lúc này mới phát hiện Lạc Chi Y đang vận một bộ nam trang vóc người thon dài. Chi là, vì sao hôm nay tiểu thư cao thêm nhiều như vậy? Mới qua một buổi tối mà có thể thần kỳ như thế sao?

"Sao vậy, không giống nam nhân hử?"

Lạc Chi Y cau mày, vừa rồi Thu Nhi xưng nàng là tiểu thư, nói như vậy, nàng hoá trang cũng không đạt a! Nhưng các bộ phận nữ tính đặc thù đều bị che đi, hơn nữa còn có thêm hầu kết. Vậy thì không đạt chỗ nào?

Lạc Chi Y xoắn xuýt. Nàng cũng không biết, Thu Nhi chính là nhìn mặt nàng mà phán a.

"Không phải! Thu Nhi đang hiểu kỳ là tại sao tiểu thư có thể cao thêm nhanh như vậy!"

Nhìn từ toàn thể thì tiểu thư như vậy cũng rất giống một nam tử a.

"Ồ? Vậy sao ngươi vừa mở miệng liền gọi ta là tiểu thư?"

Lạc Chi Y không để ý đến vấn đề của Thu Nhi, thẳng thắn hỏi ra nghi hoặc của bản thân nàng.

"Híc, lần trước vào thời điểm tiểu thư thay quần áo không phải đã cho Thu Nhi xem mặt thật của người hay sao? Khuôn mặt đẹp như thế, sao có khả năng quên được a!"

Aizz, thời điểm lần đầu tiên nhìn thấy dung nhan thật sự của tiểu thư, thị giác của nàng đã bị xung kích rất lâu.

Lạc Chi Y trầm mặc, đi tới trước gương đồng, một gương mặt tuyệt mỹ có thể cùng thiên địa tranh sùng xuất hiện trong gương. Khuôn mặt này quả thực là đẹp đến nhân thần cộng phần. Nếu là người hữu tâm, e rằng rất dễ dàng nhìn ra thân phận nữ nhi của nàng, bất quá, nếu như cho thêm một chút anh khí vào khuôn mặt này thì không nhất định có thể phán đoán được!

"Thu Nhi, đem chì kẻ chân mày lại đây."

Ha ha, muốn anh khí thì thật dễ dàng, tân trang chân mày một chút thì không phải tốt rồi hay sao?

"Híc, tiểu thư, không có chì kẻ chân mày a."

Thu Nhi đứng dậy nói. Chì kẻ chân mày? Xưa nay tiểu thư không trang điểm thì lấy gì có chì kẻ chân mày?

"Lần trước không phải ta giao cho ngươi một bao quần áo sao? Bên trong đó có, mau đem tới."

Lạc Chi Y nói. Nha đầu này, giao bao quần áo cho nàng lâu như vậy rồi mà nàng không biết bên trong có những gì sao?

"A! Bao quần áo! Bao quần áo ở trong phòng Thu Nhi, Thu Nhi đi lấy liền, tiểu thư chờ một chút!"

Thu Nhi mặc quần áo tử tế, nhanh chóng chạy ra ngoài, gian phòng của nàng ở cách vách.

Mất một lúc, Thu Nhi đem đến một bao quần áo đưa cho Lạc Chi Y.

Lạc Chi Y mở bao quần áo ra, cầm lấy chỉ kẻ may, nhẹ nhàng miêu tả theo đường quen của chân may, rất nhanh, đại mi liền trở thành may kiếm thật dài khua dưới hàng tóc mai, dung nhan nguyên bản đang ôn nhu tuyệt lệ trong nháy mắt lại hùng hực khí khái anh hùng.

Lạc Chi Y xem xét nhìn dung nhan trong gương, khoe miệng tà cười, treo lên một vệt cười tà tứ yếu ớt, ha ha, kiếp trước nàng là một đại minh tinh, kỹ thuật hoá trang đương nhiên cũng phải xuất thần nhập hóa!

"Tiểu.. tiểu thư.."

Thu Nhi nhìn Lạc Chi Y tà mị, thâm nuốt nước miếng, khuôn mặt nhỏ bắt đầu hồng hồng lên. Nàng không phải là một nữ nhân ham mê nữ sắc, nhưng tiểu thư ở trước mắt lại quá mê người.

"Ha ha... Tiểu Thu bị bốn công tử mê hoặc rồi?"

Lạc Chi Y cầm lấy cây quạt, dùng chuôi quạt nâng cằm của Thu Nhi lên.

"Híc... Không, không có!"

Ánh mắt Thu Nhi nhảy loạn, nàng đang phát hoa si gì đây a, đây là tiểu thư mà, ô ô -- Đều tại tiểu thư hết, tại sao lại mặc loại trang phục này a? Đây là giết người không thấy máu mà!

"Hắc hắc ha... Tiểu Thu, bốn công tử thu người làm tiểu thiếp phòng thứ mười ba, thấy thế nào?"

Lạc Chi Y thấy dáng vẻ chột dạ của Thu Nhi, lòng trêu đùa bỗng dung nổi lên. Ha ha, tốt, xem ra nàng hoá trang rất thành công, đây chính là hiệu quả mà nàng muốn.

"Tiểu... tiểu thư! Người nói linh tinh cái gì vậy a?!"

Thu Nhi né tránh chuôi quạt mà Lạc Chi Y đang chọc nàng, oa oa kêu to. Xú tiểu thư, lại trêu đùa nàng.

Lạc Chi Y vốn định tiếp tục trêu Thu Nhi nhưng có tiếng gõ cửa truyền đến, là Mặc Sĩ Tuyết Ca đi lấy Thiên Sơn Tuyết Liên trở về.

"Vào đi."

Ha ha, tốc độ của tiểu Ca rất nhanh a.

Mặc Sĩ Tuyết Ca đẩy cửa tiến vào trong, nhìn thấy Lạc Chi Y hoá trang thì lấy làm kinh hãi.

"Lạc... Chủ nhân?"

Đây là Lạc Chi Y? Vì sao hần mới đi ra ngoài có một chút mà nàng lại biến thành như vậy?

Trước kia là dung mạo tuyệt lệ khuynh thành, hiện tại lại nhiều hơn mấy phần anh khí, nghiêm nhiên trở thành một tuyệt mỹ nam tử. Càng làm cho hần kỳ quái chính là vì sao nàng đột nhiên cao thêm nhiều như thế?

"Ừm. Tuyết Liên đâu?"

Lạc Chi Y cũng không để ý tới nghi hoặc của hần, bởi vì điều đó không có quan hệ cùng nàng.

"A. Ở đây."

Mặc Sĩ Tuyết Ca lấy Tuyết Liên ra đưa cho Lạc Chi Y. Hần vẫn không thể lý giải được, vì sao mới qua có một lúc mà Lạc Chi Y lại có thể cao thêm nhiều như vậy, đến nỗi gần bằng chiều cao của hần.

Lạc Chi Y tiếp nhận Thiên Sơn Tuyết Liên, nhìn một chút, đột nhiên ngẩng đầu nói với Mặc Sĩ Tuyết Ca:

"Lớn lên rất giống người."

Rất giống, khí chất rất giống.

"Híc... "

Mặc Sĩ Tuyết Ca giật giật khoe miệng, hình dáng của hần giống một đóa hoa?

Lạc Chi Y nhìn gương mặt tuấn tú không dễ chịu của Mặc Sĩ Tuyết Ca, khoe miệng treo lên nụ cười khẩy.

"Ha ha, tiểu Ca, sắp đến giờ rồi."

Mặc Sĩ Tuyệt Ca nghe Lạc Chi Y nói xong, nghi hoặc, tới giờ? Giờ gì?

"Cái gì... "

"Phốc - "

Mặc Sĩ Tuyệt Ca vừa muốn mở miệng hỏi giờ gì, kết quả, một âm thanh dài lâu vang lên ngắt lời hắn, đồng thời làm cho cả người hắn như bị thiên lôi đánh xuống đầu, ngu người luôn.

Lạc Chi Y bịt mũi:

"Nha -! Tiểu Ca, tốt xấu gì người cũng là một mỹ nam a, sao lại vừa thúi vừa mất lịch sự như thế?"

Khà khà, trò hay bắt đầu rồi!

Thu Nhi cũng bịt mũi:

"Tuyệt Ca công tử, hôm nay người không có đi nhà xí?"

Thật sự rất thúi a!

Mặt Mặc Sĩ Tuyệt Ca lúc đỏ lúc trắng, lúc trước tại sao hắn không có chút cảm giác nào vậy, cứ như thế đột nhiên đến, chờ đến thời điểm hắn muốn nhin xuống thì đã ra ngoài rồi, thật quá mất mặt a!

Bất quá, mặc dù rất thúi nhưng hắn lại không thể bịt mũi a.

Lạc Chi Y nhìn gương mặt tuần tú lúng túng của Mặc Sĩ Tuyệt Ca, trong lòng cười thầm, ha ha, ai bảo lúc trước người khinh bỉ bản cô nãi nãi, ha ha, trò hay còn ở phía sau, hôm nay ta sẽ làm cho người mất hết mặt mũi!

Trong lòng Lạc Chi Y tuy rằng đang thầm vui vẻ nhưng bên ngoài vẫn không nhìn được một tia dấu vết gì, nằng lòi kéo Thu Nhi.

"Đi thôi Thu Nhi, đi trị nhan cho Diệp di."

Sau đó quay sang Mặc Sĩ Tuyệt Ca chán ghét nói:

"Tiểu Ca, còn không mau nhanh lên, chút nữa còn phải đi làm chính sự a! Đừng tưởng rằng người thúi thì có thể lười biếng."

Mặc Sĩ Tuyệt Ca nghe Lạc Chi Y nói vậy, gương mặt tuần tú tái xanh, lười biếng? Nàng cho rằng hắn cố ý bị thúi hả? Làm sao hắn biết được hôm nay thân thể của mình lại không thể không chế như thế!

Aizz, một tiểu hài tử đáng thương, vẫn không nhận ra được biểu hiện khác thường của hắn có quan hệ cùng một nữ nhân bất lương không lâu trước đây đã bỏ ngân châm vào trong cơ thể hắn.

Tiếp theo, chính là sự bắt đầu cho cuộc đời mất mặt của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Vô Tâm Khí Phi Hoa Đào Nhiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 37: Gặp lại Ly Phong

Đến gian phòng của Diệp di, Lạc Chi Y dẫn Thu Nhi cùng Mặc Sĩ Tuyệt Ca chờ ở ngoài cửa, rồi một mình vào trong.

"Người là?"

Diệp di nhìn Lạc Chi Y bước vào phòng, nghi ngờ hỏi. Một công tử tuyệt mỹ, so với Tuyệt Ca công tử còn dễ nhìn hơn mấy phần, hơn nữa, hình như vị công tử này còn đang mặc trên người y phục mà tối hôm qua nàng mới may cho chủ nhân! Lẽ nào là chủ nhân... Khà khà, nếu như ghép đôi vị công tử này với chủ nhân thì...

"Diệp di, là ta."

Lạc Chi Y lên tiếng, thành công ngăn cản Diệp di đang YY.

"Híc, thanh âm này... "

Điệp đi nghe Lạc Chi Y lên tiếng, sững sờ, thanh âm này như là của chủ nhân, không, không phải như, mà là y chang.

"Ta là Lạc Chi Y."

Lạc Chi Y thấy Điệp đi như vậy cũng không nào lòng, trái lại rất đắc ý, ha ha, điều đó chứng minh nàng hoá trang rất thành công, không phải sao?

"Chủ, chủ nhân? Nha! Đúng rồi, đôi giày!"

Điệp đi bỗng nhiên nghĩ đến tối hôm qua nàng đã làm đôi giày đặc biệt kia. Lúc đó nàng còn thắc mắc rằng chủ nhân muốn lót ở trong giày cao như vậy để làm gì. Ha ha, thì ra là như vậy, tâm tư của chủ nhân quả nhiên tinh tế phong phú.

"Hừm, đúng vậy. Từ nay về sau, ta không còn là Lạc Chi Y nữa, ta là Y Tiêu Dao, là một nam tử."

Lạc Chi Y quay về phía Điệp đi nói.

"Vâng, chủ nhân, Điệp Mai đã nhớ."

"Ừm. Vậy bắt đầu. Ta sẽ dùng chủy thủ xoa bỏ dấu ấn trên mặt ngươi, sau đó dùng Thiên Sơn Tuyết Liên để cơ thịt ngươi tái tạo lại. Ngươi có thể chịu đau không?"

"Điệp Mai chịu được."

Đau? Khuôn mặt này chính là đau đớn lớn nhất của nàng, nếu bây giờ có thể xóa đi ấn ký này, cho dù là đau đớn cỡ nào, nàng cũng không sợ!

"Ừm. Ngươi ngồi lên giường đi."

Lạc Chi Y thấy Điệp đi đã ngồi ngay ngắn liền lấy ra mấy cây ngân châm, niệm phong mấy huyệt đạo của Điệp đi mấy lại, bắt đầu giúp nàng trị liệu.

...

Lạc Chi Y giúp Điệp đi bôi loại thuốc tốt nhất, thấy sắc mặt nàng trắng bệch nhưng trước sau đều không kêu thành tiếng thì thầm tán thưởng.

"Điệp đi, trước tiên ngươi hãy nghỉ ngơi cho tốt, mỗi ngày ta sẽ đến bôi thuốc giúp ngươi, trước cứ đặt Thiên Sơn Tuyết Liên ở chỗ của ngươi, trở về ta sẽ đến lấy."

"Vâng, chủ nhân."

Âm thanh Điệp đi có chút khàn, thế nhưng trong lòng nàng lại lật lên một hồi sóng lớn, Thiên Sơn Tuyết Liên? Chủ nhân lại dùng vật quý giá như thế giúp nàng trị nham.

"Ừm. Ta còn có chuyện phải làm, bây giờ phải đi rồi."

Lạc Chi Y vừa ra khỏi gian phòng của Điệp đi liền nhìn thấy Thu Nhi cười đến cả cổ cũng đỏ cùng với Mặc Sĩ Tuyết Ca đang dần dần xanh mặt, trong lòng nàng liền hiểu là chuyện gì. Khoé môi nàng treo lên nụ cười khẩy, khà khà, mỗi năm phút đồng hồ trôi qua thì lại có thêm một quả "pháo"...

"Tiểu... Khụ khụ, tiểu thư, đã xong rồi sao?"

Thu Nhi thấy Lạc Chi Y đi ra liền vội vàng hỏi.

"Ừm. Đã xong rồi."

Sau khi Lạc Chi Y trả lời Thu Nhi liền nhìn về phía Mặc Sĩ Tuyết Ca.

"Tiểu Ca, đi thôi, đưa ta đến nơi đó."

"Ừm."

Mặc Sĩ Tuyết Ca đương nhiên biết nơi đó trong miệng Lạc Chi Y là nơi nào, trả lời một tiếng rồi nhắc chân dẫn đầu.

"Phốc -"

Mới vừa đi được hai bước thì một quả "pháo" lại bắn ra, thân thể Mặc Sĩ Tuyết Ca cứng đờ. Rốt cuộc là hắn đã ăn trúng thứ gì? Nhưng sáng giờ hắn còn chưa kịp ăn a!

"Hặc hặc ha... "

Lạc Chi Y cười to, hú hú --, hôm nay nhất định phải chọn đường phố nào náo nhiệt mà đi a!

"Hặc hặc ha..."

Thu Nhi vốn đã nhìn từ rất lâu, nghe thấy Lạc Chi Y cười ra tiếng thì cũng không nhìn được nữa mà ôm bụng cười to. Hôm nay Tuyệt Ca công tử đã bắn hơn mười quả "pháo" rồi, nàng lớn đến chừng này mà còn chưa từng thấy người nào yêu thích mùi thuốc như thế.

Mặc Sĩ Tuyệt Ca đứng ngẩn ngang trong gió. [○___○]

"Ha ha... Xưa nay bốn công tử không biết nguyên lai tiểu Ca lại có đam mê nặng mùi như vậy a. Đi, hôm nay bốn công tử mời các người ăn một bữa no nê."

Lạc Chi Y nhắc chân đi đầu, khà khà, chẳng những ăn một bữa no nê, hơn nữa còn phải đến từ lâu xa hoa nhất, náo nhiệt nhất Kinh Thành để ăn, ha ha...

Thu Nhi thấy Lạc Chi Y đi thì cũng đi theo sau:

"Tiểu... Công tử, chờ Thu Nhi với."

Mặc Sĩ Tuyệt Ca cũng đi theo, nhưng không biết vì sao hắn luôn cảm thấy rằng Lạc Chi Y không có ý tốt?

Trên đường phố tập nập kẻ đến người đi.

Tổ hợp hai vị tuyệt mỹ nam tử cùng một thiếu nữ có thể nói là đáng yêu hấp dẫn tầm mắt của mọi người. Vị công tử đi phía sau khoác lên mình bộ tó y (*), cơ thể thon dài, mày liễu tình mục, môi hồng răng trắng, tóc đen Ô Mộc dùng dây cột tóc màu bạc tùy ý buộc lên. Trong đôi con ngươi như lưu ly loé lên ánh sáng, khiến cho người ta cảm thấy như đang ở đỉnh Tuyết Sơn, mang theo từng cảm giác mát mẻ theo không khí chìm nổi.

(*) Tó y: y phục thuần trắng.

Chỉ là sắc mặt của vị công tử này tựa hồ không tốt.

Người này chính là Mặc Sĩ Tuyệt Ca, một đường cùng nhau đi, không biết hắn đã thả bao nhiêu "pháo", sắc mặt sao có thể tốt được chứ? Hơn nữa đây là đường lớn, nhiều người như vậy, vạn nhất...

Vị công tử đi đằng trước thân mặc cẩm phục màu trắng, trên vạt áo thêu lên từng đoá phù vân, thân thể nhỏ dài. Dung nhan như ánh trăng rằm đêm Trung Thu, thân sắc như hoa xuân buổi sớm. Mày kiếm anh tuấn như dao lún sau hàng tóc mai, mắt sáng như tinh tú ánh lên tia sáng lấp lánh. So với vị công tử tuyệt mỹ phía sau hắn thì càng hơn một bậc. Vẻ đẹp của hắn, vượt qua cả ranh giới nam nữ, vượt qua thế tục, không thể dùng ngôn từ nào để hình dung được.

Chỉ thấy khóe môi hắn vênh lên, nhàn nhạt cười khẩy, trên tay ngọc có một cây quạt giấy nhẹ nhàng rung động, cả người toát lên vẻ tà nịnh mê hoặc. Động tác rõ ràng không khoa trương gì nhưng lại tựa như một vật phát sáng, hấp dẫn tầm mắt của mọi người.

Người này không phải Lạc Chi Y thì là ai?!

Thu Nhi nhìn tầm mắt mọi người đều tập trung ở trên người của Lạc Chi Y và Mặc Sĩ Tuyệt Ca thì tâm trạng khó chịu. Hừ! Đẹp đến như vậy sao? Ô ô ô --- Nàng cũng rất đẹp a, tiểu thư, không, công tử cũng nói dung mạo của nàng đáng yêu mà!

Lạc Chi Y nhìn khuôn mặt nhỏ ai oán của Thu Nhi, trong lòng liền hiểu, ha ha, tiểu Thu cũng muốn làm tiêu điểm à? Ha ha, cái này thì dễ thôi!

Nụ cười khẩy trên mặt Lạc Chi Y càng sâu, cánh tay dài dang ra, kéo Thu Nhi vào ngực mình, phần môi cong lên, ấn ấn lên mặt Thu Nhi.

"Cha! Ha ha, tiểu Thu thật là thơm a."

Tiếng nói trầm thấp mê hoặc cho thấy đã bị nàng cố ý đè thấp, nghe không ra nam nữ, phối hợp dung nhan tuyệt thế không thể dùng lời để miêu tả của nàng thì càng khiến cho phong cảnh bị nhiễu động.

Chỉ có điều, cộng thêm thiếu nữ được hắn ôm trong lồng ngực kia thì thật đúng là có chút sát phong cảnh a!

Động tác của Lạc Chi Y thành công dẫn dắt tầm mắt của mọi người đến chỗ Thu Nhi, nhưng những tầm mắt này vì sao lại quái dị như thế a, không phải thương thức, không phải si mê, mà là đồ kị, là u oán.

"A -! Công tử! Người làm gì thế này?!"

Thu Nhi vội vàng tránh thoát khỏi lồng ngực của Lạc Chi Y. Ô ô ô ---! Tiểu thư làm như thế không phải là hại nàng sao? Lần này chắc chắn nàng bị tầm mắt của mọi người đốt cháy khét rồi!

Mặc Sĩ Tuyệt Ca nhìn động tác của Lạc Chi Y, rốt cục cũng không xoắn xuýt về sự cổ quái của mình hôm nay nữa, khóe miệng nhẹ nhàng co giật, nữ nhân này...

Lạc Chi Y nhìn hành động của hai người, không tỏ ý kiến, lay lay quạt giấy.

"Tiểu Ca, tửu lâu có rượu ngon nhất nơi này ở đâu a?"

"Ngay ở phía đối diện."

Lạc Chi Y giương mắt nhìn về phía đối diện, Sơn Hào Hải Vị Các? A, trang trí đến cũng không tệ lắm. Nàng nhắc chân, đi về phía Sơn Hào Hải Vị Các.

Thu Nhi nhìn tầm mắt nóng rực của mọi người, chậm chậm theo sát Lạc Chi Y, trong lòng bồn chồn: Ô ô, đừng nhìn ta như vậy, đều là tiểu thư sai, là tiểu thư cố ý. Đáng tiếc, không có người nào có suy nghĩ giống nàng, không có ai nghe thấy ai oán trong lòng nàng, tầm mắt nóng rực vẫn tiếp tục tồn tại...

Mặc Sĩ Tuyết Ca cũng đuổi tới, nhưng đáng tiếc, hần mới bước được một bước thì...

"Phốc -!"

Thân thể hần cứng ngắc trong nháy mắt, nhưng rất nhanh trở lại bình thường, làm như không có chuyện gì xảy ra mà đi tiếp. Giờ quái! Hần không đi tiếp, chẳng lẽ còn ở đây chờ mất mặt hay sao? Chết tiệt, hôm nay rốt cuộc là bị trúng loại tà gì?!

Mọi người sững sờ, bọn họ vừa nghe thấy cái gì? Là âm thanh ấy ấy sao? Hơn nữa tựa hồ là truyền ra từ vị công tử giống như băng tuyết kia? Không đúng! Bọn họ khẳng định đã nghe lầm, công tử tuyết mỹ như thế thì làm sao có thể thả "pháo" chứ? Nhất định là bọn họ nghe lầm! Vừa nãy vị công tử đẹp như tiên nhân kia nói là đến Sơn Hào Hải Vị Các? Vậy thì còn chờ gì nữa, đương nhiên là đi theo sau!

Sau đó, một đám người đi theo phía sau Mặc Sĩ Tuyết Ca, đi tới Sơn Hào Hải Vị Các.

[Ách, khoe miệng Ảnh Di giựt giựt, đây là một đám người gì a? Lớn lên đẹp thì không thú vị sao? Aizz, đúng là không có tố chất làm nhân vật chính!]

Lạc Chi Y nghe thấy âm thanh ở phía sau, ánh mắt lấp lóe, khả khả, một mỹ nhân như thế lại có loại "đam mê" nặng mùi, khả khả...

Trên lan can lầu hai của Sơn Hào Hải Vị Các, có sáu vị tuyết mỹ nam tử nhìn thấy hết tất cả mọi chuyện, người nam nhân này, rất nguy hiểm. Từ lúc nào mà Kinh Thành lại xuất hiện một nhân vật như vậy chứ?

"Tam ca, tôi đây nhìn một chút, người kia là nha hoàn của Tam tẩu!"

Ly Dạ xoay người nói với nam tử u buồn đang nghiêng người dựa trên nhũn tháp, aizz, Tam ca thật sự rất đáng thương a...

Nam tử nghe thấy "Tam tẩu" trong miệng Ly Dạ, ánh mắt sáng ngời, Y?! Nhưng lập tức lại âm ỉ, Y đã...

Nam tử u buồn này chính là Ly Phong, giờ phút này hần đầu còn bộ dáng khí phách phong hoa tuyết đại như lúc trước, trên người hần tỏa ra sự tĩnh mịch sâu sắc...

Ly Dạ thấy đôi con ngươi âm ỉ của Ly Phong, biết mình đã nói sai thì tâm trạng ảo não, cái miệng nạt này của mình sao lại nhắc đến Tam tẩu a, còn hại Tam ca thương tâm.

Ly Mộ, Lạc Chi Duê, Lạc Chi Li, Hoa Tường Dung cùng Thượng Quan Thu Minh trong lòng thờ dài, Phong như vậy làm bọn họ thật đau lòng.

Ly Phong tất nhiên biết một đám huynh đệ này hi vọng hần có thể vui vẻ, sáng sớm hôm nay bọn họ đã mạnh mẽ kéo hần ra ngoài, mục đích chính là để hần giải sầu, nhưng trái tim của hần từ lâu đã đi theo Y, Ly Phong chỉ có thể trân trọng sự quan tâm của bọn họ đối với hần mà thôi...

Dưới Sơn Hào Hải Vị Các, ba người Lạc Chi Y vừa mới bước vào cửa thì một tiếng "phốc" đúng lúc vang lên.

Đám người nguyên bản đang vui đùa dùng cơm nghe được "tiếng vang kỳ quái" thì ngẩng đầu nhìn về phía cửa lớn, lập tức liền sững sờ. Hôm nay là ngày gì a, tất cả mọi người đều có thể nhìn thấy các nhân vật như Thiên Nhân, đầu tiên là tứ đại công tử, Quốc Sư đại nhân và một vị công tử tuấn mỹ khác đồng thời xuất hiện, bây giờ lại có thêm hai người nữa. Chưa kể, trong đó còn có một vị đẹp đến nỗi khiến người ta choáng váng a.

Mọi người theo ở phía sau lần thứ hai nghe được âm thanh đó, cùng nhau nhìn về phía Mặc Sĩ Tuyết Ca, bọn họ không nghe lầm! Vị mỹ công tử này, đích thực là... Ách, cực kỳ thú vị!

Khoé môi Lạc Chi Y mặt sức cong lên, khả khả, tâm tình thật tốt a~

"Ha ha, công tử, xin mời vào, xin hỏi công tử muốn dùng bữa ở nhã gian nào?"

Chương quỹ không hổ danh là người từng va chạm xã hội, chỉ vừa sững sờ thì liền khôi phục ngay. Hần đi đến trước người Lạc Chi Y hỏi. Vị công tử này cũng không đơn giản a, hần phải cố gắng chiêu đãi mới được.

"Nhã gian thì không cần, dùng bữa ở ngay đại sảnh đi."

Thanh âm trầm thấp của Lạc Chi Y vang lên. Nhã gian? Ngồi ở nhã gian thì làm sao có thể khiến cho "đam mê thả pháo" của tiểu Ca truyền đi xa a?

"Híc, vâng, xin mời công tử."

Chương quỹ không nghĩ tới Lạc Chi Y lại muốn dùng bữa ở đại sảnh. Chẳng phải mấy nhân vật không đơn giản đều yêu thích nhà gian sao?

Lạc Chi Y khẽ vuốt cằm, đi đến trước một cái bàn trống mà ngồi xuống, tư thế tiêu sái nhưng không kém phần tao nhã.

Mặc Sĩ Tuyết Ca nào lòng thê lương, nữ nhân này, biết rõ hôm nay hấn bị... Mà nàng còn muốn ngồi ở đại sảnh, định cho hấn xấu mặt hay sao? Chờ chút, hình như hôm nay nàng có thả một cái ngân châm vào trong bụng dưới của hấn, lẽ nào... Một đôi mắt sắc bén nhìn chăm chăm vào Lạc Chi Y, là nàng sao?

Lạc Chi Y cảm giác được Mặc Sĩ Tuyết Ca đang nhìn nàng, gương mặt đối diện với hấn.

"Tiểu Ca, còn chưa lui xuống? Chủ nhân ta đây rất văn minh, không cần lo lắng rằng ta sẽ trách người không có quy củ."

A, phát hiện rồi? Phát hiện rồi thì có thể làm được gì chứ?

Mặc Sĩ Tuyết Ca giận dữ, bởi vì hấn hiểu được ý tứ trong đôi con ngươi của nàng: Không sai, là bồn tiểu thư làm, thế nào? Không phục? Không phục thì cần ta đi a!

Mọi người theo Lạc Chi Y tới thấy nàng ngồi ở đại sảnh thì cũng ngồi theo, sao bọn họ có thể buông tha cho cơ hội tốt đẹp như vậy, đương nhiên tất cả mọi người đều muốn dùng cơm ở Sơn Hào Hải Vị Các!

Hồ, đầu của chương quỹ đỏ mề hôi lạnh. Trời ạ! Nơi này đâu có nhiều chỗ ngồi như vậy a, ròng rã hơn một nghìn người đấy!

"Xin lỗi các vị, chúng tôi thực không có đủ chỗ ngồi, xin các vị thứ lỗi."

Lời này của chương quỹ vừa nói ra, người chiếm được chỗ ngồi thì mừng rỡ trong lòng, mà người không chiếm được chỗ ngồi thì làm sao có thể chịu đựng được?

"Chương quỹ, mọi người đều tới dùng cơm, dựa vào cái gì mà chúng ta không có chỗ ngồi?"

Một thiếu nữ mặc hoàng y (*) không chiếm được chỗ ngồi tức giận nói. Một mỹ công tử như thế thì đáng vẻ dùng cơm nhất định rất mê người, nàng rất muốn xem a, vì lẽ đó, tuyệt đối không thể đi.

(*) Hoàng y: y phục màu vàng.

"Đúng vậy! Dựa vào cái gì?"

Một vị nữ tử mặc lục y (*) cũng phụ họa nói.

(*) Lục y: y phục màu xanh lục.

"Đúng đấy, chương quỹ ngại sợ chúng ta không có bạc trả tiền sao?"

"Đúng vậy, hôm nay ta nhất định phải dùng cơm ở đây!"

"Đúng vậy, đúng vậy!"

...

"Mọi người yên lặng một chút, không phải là bản các không chiêu đãi các vị mà thực sự là không còn chỗ trống nữa."

Chương quỹ phóng tiếng nói lớn nhất có thể nhưng vẫn là không có tác dụng. Nhìn tình cảnh trước mắt tựa hồ càng ngày càng hỗn loạn, hấn thực sự ứng phó không nổi nữa liền nháy mắt với tiểu nhị.

Tiểu nhị hiểu ý liền nhanh chóng chạy lên trên lầu.

"Cốc... Cốc... Cốc."

"Vào đi."

Lạc Chi Li nghe thấy tiếng gõ cửa.

"Chuyện gì?"

"Chủ nhân, ở phía dưới có rất nhiều người muốn dùng bữa, bọn họ đều rất gấp gáp, lại không có người nào chịu đi, chương quỹ ứng phó không nổi nữa nên đề tiểu nhân lên mời chủ nhân xuống."

Lạc Chi Li nghe tiểu nhị nói xong thì sáng tỏ. Là đi theo tuyệt mỹ nam tử kia mà đến đây ư?

"Ừm. Biết rồi."

Lạc Chi Li nhìn chung quanh một lượt rồi hỏi:

"Đi sao?"

Ha ha, hắn không tin rằng bọn họ không hiểu kỳ nam tử kia là ai.

"Đi, đương nhiên phải đi."

Ly Dạ vội vàng đáp.

Ly Mộ, Lạc Chi Duệ, Thượng Quan Thu Minh cùng Hoa Tường Dung cũng gật gù. Bọn họ xác thực có chút ngạc nhiên đối với nam tử kia.

Lạc Chi Li liếc nhìn Ly Phong không có phản ứng, ánh mắt lóe lên, sau khi trao đổi ánh mắt cùng Lạc Chi Duệ thì nhấc chân dẫn đầu.

Lạc Chi Duệ thờ dài, buông tha Ly Phong, đuổi theo Lạc Chi Li. Aizz, cái tên gia hỏa Phong này thật không khiến người ta bớt lo chút nào, nếu như không mang hấn tới nơi này thì khẳng định hấn sẽ lại chạy đến hoang viên, nhìn những cây cỏ non vừa lộ ra trên mặt đất mà đồ dẫn.

Mấy người còn lại cũng theo sát.

Trong đại sảnh, mọi người vẫn còn tranh chấp không ngớt, ánh mắt Lạc Chi Li rơi vào Lạc Chi Y đang ngồi nhàn nhã không coi ai ra gì. A, lại nhàn nhã như thế, chẳng lẽ hấn không biết rằng tình hình xung đột như vậy đều là do hấn mà ra sao?

Lạc Chi Y cảm giác được có một ánh mắt thâm trầm rơi vào trên người mình, nàng lập tức tìm kiếm nhìn về phía Lạc Chi Li, nhưng ánh mắt của nàng cũng không có nhìn Lạc Chi Li mà lại đặt ở trên người Ly Phong u buồn vận hồng y (*).

(*) Hồng y: y phục màu đỏ.

Bạn đang đọc truyện *Vô Tâm Khí Phi Hoa Đào Nhiều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 38: Y Tiêu Dao

Ánh mắt Lạc Chi Y lóe lóe, bộ hồng y kia cùng với bộ hấn mặc ngày "chôn cất" nàng có kiểu dáng y hệt nhau. Bên tai nàng tựa hồ lại vang lên những câu nói mà Ly Phong đã ôn nhu nói nhỏ ngày ấy, trong lòng bỗng dưng có một tia ngọt ngào, rầu rĩ.

Nhưng chỉ trong nháy mắt lại bị nàng ép xuống, nàng phát điên cái gì a, sao lại nhớ rõ ràng từng lời Ly Phong nói như vậy, thậm chí còn nhớ tới khoảnh khắc hư ảo khi hấn nói "chờ ta", nàng có cảm giác hấn sẽ làm chuyện điên rồ nào đó, trong lòng bỗng có chút hoảng loạn.

Hồ! Lạc Chi Y ổn định tinh thần, thu tâm mắt lại, thanh thần hưởng thụ gió mát từ quạt giấy mang lại.

Lạc Chi Li thu phản ứng của Lạc Chi Y vào mắt, ánh mắt của "hấn" không đặt ở trên người mình mà lại rơi vào trên người Phong, lẽ nào, "hấn" có quen biết với Phong?

Đám người Hoa Tường Dung cũng theo đến đại sảnh, ánh mắt trôi về Lạc Chi Y, trong lòng than thở. Quả nhiên có vốn liếng để gây nên náo động lớn như vậy. Nhìn từ khoảng cách gần như thế, "hấn" càng ngày càng đẹp. Lại nhìn về người đứng bên cạnh "hấn", Mặc Sĩ Tuyết Ca?

Lạc Chi Li thu hồi tầm mắt đang nhìn Lạc Chi Y, đôi mắt hồ ly quét qua đại sảnh "phi thường náo nhiệt" một vòng.

"Chư vị, mọi người có thể yêu thích Sơn Hào Hải Vị Các như thế, Chi Li vô cùng cảm kích, bất quá hôm nay mọi người cũng nhìn thấy đó, hiện tại Sơn Hào Hải Vị Các quả thật đã đầy khách rồi, xin mọi người hãy bán chút mặt mũi cho Chi Li, Chi Li cảm kích vạn phần."

Âm thanh sang sảng thêm vào một chút nội lực, vang vọng ba thước, dư âm không dứt.

Đại sảnh ồn ào thoáng chốc khôi phục sự yên lặng. Giỡn quài, bọn họ còn dám náo loạn sao?

Lạc Chi Li - Nhị công tử của phủ Thừa Tướng, đệ đệ của Quốc Sư đại nhân, huynh đệ tốt của Hoàng Thượng... Bọn họ không trêu chọc nổi. Hơn nữa hiện tại bên cạnh hấn đang có Quốc Sư đại nhân cùng tứ đại công tử, xem như mỹ công tử đẹp đến cỡ nào đi chăng nữa thì cũng không quan trọng bằng cái mạng nhỏ của mình.

Lạc Chi Li thấy mọi người tuy yên tĩnh lại nhưng còn không chịu rời đi, cũng không để ý tới, nhắc bộ đến trước người Lạc Chi Y.

"Vị công tử này, tại hạ đối với công tử vừa gặp mà như đã quen, không biết có thể kết giao bằng hữu cùng công tử hay không, ta có lòng muốn mời công tử đến nhả gian trên lầu."

Aizz, hiện tại cũng chỉ có mang tên họa thủy này rồi khỏi đại sảnh thì mới có thể triệt để khôi phục yên lặng cho nơi này.

Lạc Chi Y nghe vậy, nhắc mâu liếc Lạc Chi Li một chút rồi đứng dậy:

"Ha ha, nếu Chi Li huynh đã hạ mình bán mặt mũi cho Tiêu Dao như vậy, Tiêu Dao cung kính không bằng tuân mệnh."

Ha ha, Lạc Chi Li! Thủ phủ (*) đệ nhất Ly quốc, tiếp theo chỉ sợ mình và hần giao thiệp không ít. Vậy lần này đành buông tha cho tiểu Ca thôi, ngược lại sau này sẽ có nhiều cơ hội dạy dỗ hần.

(*) Thủ phủ: là tên gọi cũ khác để chỉ về thủ đô hoặc khu trung tâm hành chính của một quốc gia. Ở đây chắc nói Lạc Chi Li là đầu não của đệ nhất Thủ phủ.

"Ha ha, xin mời Tiêu Dao huynh."

Lạc Chi Li đang một tay tạo thành tư thế "xin mời".

"Xin mời Chi Li huynh."

Tuy ngoài miệng Lạc Chi Y nói như vậy nhưng chân nàng đã đi trước từ lâu.

Lần này Mặc Sĩ Tuyết Ca nhanh chân đi trước Thu Nhi, đuổi theo Lạc Chi Y, còn nguyên nhân vì sao? Khả khả, nói tới đây thì mọi người đều biết rồi ha!

Thu Nhi cũng đi theo phía trước, tiểu thư ở nơi nào thì nàng ở nơi đó.

Lạc Chi Li nhìn chủ tớ ba người, khoe miệng co giật, cuồng! Chủ nhân cuồng! Nô tài cũng cuồng! Lại ném hần ở phía sau như thế, một chút ý tứ chờ đợi cũng không có.

Sau khi Lạc Chi Y đi qua bên người Ly Phong, Ly Phong sững sờ, hần tựa hồ nghĩ thấy được hương thơm của Y. Bước chân lại nhanh hơn so với thần trí của hần, cũng nhắc chân đi theo phía sau ba người.

Phản ứng của Ly Phong cũng làm cho đám người Hoa Tường Dung bất ngờ, Phong bị làm sao vậy, bởi vì nhìn thấy nha hoàn của Lạc Chi Y nên lại nghĩ đến nàng sao? Tâm trạng bọn họ lo lắng, cũng đuổi theo sát.

Lạc Chi Li không biết nói gì, những người tại sao đều cuồng như thế! Tốt xấu gì hần cũng là chủ nhân nơi đây có được hay không? Khẽ lắc đầu, hần cũng đi theo.

Giờ khắc này trong nhả gian của Sơn Hào Hải Vị Các, có thể nói là ánh sáng bắn bùng bùng chiếu ra từ phía, xuất phát từ tám vị mỹ công tử đang tạo nhả ngồi. Hơn nữa sau lưng một vị công tử thân vận cảm y màu trắng còn có một tổ y nam tử dung nhan tuyệt mỹ. Tình cảnh đẹp đến chói mắt a!

Bất quá, hình như Thượng Đế rất không thích cảnh sắc đẹp mắt như vậy.

"Phốc -!"

Âm thanh vang lên, bầu không khí trong phòng lập tức biến đổi.

"Híc, ha ha, hôm nay cái bụng của tiểu Ca không khỏe, lúc trước không phải như vậy đâu."

Lạc Chi Y đột nhiên cảm thấy thật mất mặt liền giải thích. Aizz, trước mặt một đồng môn nam như thế mà người của mình lại hành động vô cùng bất lịch sự, cũng thật không dễ chịu gì.

"Tiểu Ca, lại đây."

Lạc Chi Y gọi Mặc Sĩ Tuyết Ca lại. Aizz, hôm nay đành buông tha hần thôi.

Sắc mặt Mặc Sĩ Tuyết Ca xanh mét đi tới trước người Lạc Chi Y.

"Chủ nhân xin phân phó."

Nữ nhân đáng chết.

Lạc Chi Y đứng dậy, tay trái xoa xoa đầu của Mặc Sĩ Tuyết Ca.

"Tiểu Ca cao lên rồi."

Tay phải nàng không dấu vết đưa vào trong cơ thể Mặc Sĩ Tuyết Ca một cái ngân châm.

"Ha ha, tiểu Ca ra ngoài đợi đi."

Lạc Chi Y quay sang phía Mặc Sĩ Tuyết Ca cười cười nhưng ánh mắt lại ám chỉ: Ra ngoài giải quyết đi, bản cô nãi nãi tha cho ngươi lần này.

"Vâng, chủ nhân."

Mặc Sĩ Tuyết Ca không chút do dự xoay người, vội vàng bức ngân châm ra khỏi cơ thể.

"Ha ha, để các vị chê cười rồi."

Lạc Chi Y một lần nữa ngồi xuống, nói với đám người Lạc Chi Li.

"Ha ha, Tiêu Dao lại nói đùa, thị vệ của Tiêu Dao là La Sát các Các chủ -- Mặc Sĩ Tuyết Ca sao?"

Lạc Chi Duệ mở miệng hỏi, không ngờ Y Tiêu Dao này lại là chủ nhân của Mặc Sĩ Tuyết Ca.

"Ha ha, Quốc Sư đại nhân thật là tinh tường."

Lạc Chi Y cũng không phủ nhận.

"Tiêu Dao quả thật là rồng phượng trong loài người."

Lạc Chi Li mở miệng nói, rốt cuộc Y Tiêu Dao này có thân phận gì, nhiều năm qua hắn ngao du tứ phương mà chưa từng nghe đến cái tên Y Tiêu Dao, cũng không biết Mặc Sĩ Tuyết Ca lại có một chủ nhân như vậy.

"Ha ha, Chi Li huynh đây là vu hãm Tiêu Dao bất trung a, Chân Long ở ngay đây, hai chữ Long Phượng này Tiêu Dao không dám nhận."

Một lời của Lạc Chi Y đã nói toạc ra thân phận của Ly Mộ.

"Ha ha, không sao, hôm nay ta cải trang xuất cung, nơi này cũng không có Chân Long gì. Nhưng Tiêu Dao là người Ly quốc sao?"

Ly Mộ mở miệng, La Sát các không thuộc về bất kỳ một quốc gia nào, nói trắng ra chính là một quốc gia sát thủ, Y Tiêu Dao này là chủ nhân của Mặc Sĩ Tuyết Ca, nếu như hắn là người Ly quốc thì sẽ lôi kéo hắn, như vậy, có phải La Sát các sẽ....

"Ha ha, Tiêu Dao tất nhiên là người Ly quốc."

Lạc Chi Y đã nhìn thấu tâm tư của Ly Mộ nhưng nàng cũng không phủ nhận, nếu như nàng không phải là người Ly quốc thì sau này sao có thể lấy được Kinh Nam thành (*)?

(*) Ai không hiểu đoạn này thì xem lại chương 11 nha.

Đối với tâm tư của Ly Mộ, Lạc Chi Y thờ dài, quyền chi phối của nàng đối với Mặc Sĩ Tuyết Ca chỉ có ba năm a.

"Ngươi có quen biết với Y sao?"

Ly Phong này giờ vẫn không mở miệng đột nhiên hỏi.

"Ha ha, sao Vương gia lại nói những lời ấy?"

Lạc Chi Y đáp nhưng lại không trả lời câu hỏi của Ly Phong.

Ánh mắt Ly Phong hướng về phía Thu Nhi.

"Đó là nha hoàn của Y, là người duy nhất mà Y quan tâm, nếu Y có thể tặng Thu Nhi cho ngươi, nói như vậy thì ngươi cũng hiểu rất rõ đi!"

Ly Phong yếu ớt nói.

"Vương gia, người đã qua đời, vẫn là nên buông tha đi."

Lạc Chi Y nhàn nhạt nói. Vì sao khi nhìn thấy dáng dấp Ly Phong như thế, nàng lại có chút áy náy.

Áy náy? Lạc Chi Y nàng không tìm không phôi, bây giờ lại cảm thấy áy náy...

Ly Phong thấy hắn lảng tránh vấn đề của mình thì cũng không hỏi nữa, buông mi mắt xuống. Mình đang làm gì đây, Y cũng đã không còn, mình còn hỏi chuyện này để làm gì?

"Híc.... Ha ha, đến dùng cơm, dùng cơm, Tiêu Dao dùng khách khí."

Lạc Chi Li thấy bầu không khí đột nhiên lạnh xuống liền gấp thức ăn cho Lạc Chi Y.

"Ừm. Đa tạ Chi Li huynh."

Lạc Chi Y gật đầu, sau đó nhìn về phía Thu Nhi:

"Tiểu Thu, lại đây."

"Dạ."

Thu Nhi đứng ở bên cạnh Lạc Chi Y. Aizz, Vương gia thật đáng thương, lúc trước nàng đã cảm thấy Vương gia rất yêu tiểu thư, nguyên bản còn muốn tác hợp hai người bọn họ với nhau nhưng tiểu thư lại dùng phương pháp như thế để rời khỏi Vương gia.

Lạc Chi Y kéo Thu Nhi một cái, để cho nàng ngồi ở trên chân mình.

"Khà khà, tiểu Thu đói bụng không? Lại đây ném thử một chút."

Lạc Chi Y đem thức ăn mà Lạc Chi Li gấp cho nàng đưa đến bên môi Thu Nhi.

"Híc, công... Công tử, Thu Nhi không đói bụng, một mình công tử ăn là được rồi."

Thu Nhi muốn tránh khỏi ôm ấp của Lạc Chi Y, ô ô ô -- Tiểu thư lại bắt nạt nàng nữa.

"Ân -?"

Hai mắt Lạc Chi Y khấp hờ, uy hiếp nhìn về phía Thu Nhi, có ăn hay không?

"Híc, được rồi, ta ăn."

Khuôn mặt nhỏ của Thu Nhi khóc không ra nước mắt, ăn vào thức ăn mà Lạc Chi Y đưa tới.

Lạc Chi Y hài lòng gật gù, bắt đầu với Thu Nhi người ăn một cái, ta ăn một cái.

Mỹ nam trên bàn không biết nói gì, cảm khái, hán cũng thật xứng đáng với danh tự Tiêu Dao này.

...

Sau khi Lạc Chi Y dùng bữa xong thì cũng không ngồi lại nữa, nàng bảo Mặc Sĩ Tuyệt Ca dẫn mình đến "căn cứ".

Lạc Chi Y nhìn đại viện trước mắt, tâm trạng thoải mái. Không sai, không khí tĩnh lặng, diện tích cũng rất rộng.

Nàng đẩy cửa vào, mặc dù tiền viện quanh quẽ tiêu điều nhưng khi đi tới hậu viện thì lại là một cảnh tượng khí thế ngất trời. Sân rất lớn, hơn một trăm thiếu niên thiếu nữ mười mấy tuổi đang luyện công, dù không ai giám sát nhưng lại không có một người lười biếng. Trong mắt Lạc Chi Y lóe lên tia sáng, ha ha, rất tốt, quả nhiên Mặc Sĩ Tuyệt Ca không làm cho nàng thất vọng.

"Bóp bóp bóp ---"

Lạc Chi Y vỗ tay.

Các thiếu niên thiếu nữ nguyên bản còn đang luyện công, nghe thấy tiếng vỗ tay liền nhìn về phía cổng sân. Một người thật đẹp, so với người cứu bọn họ còn đẹp hơn.

Nhưng từ nhỏ bọn họ đã nhận hết mọi đau khổ, ức hiếp, đối với người khác cũng không để ý nhiều, hơn nữa có không ít lần bọn họ bị những công tử tiểu thư lớn lên tuần tú, mỹ lệ bắt nạt qua. Vì lẽ đó, bọn họ cũng chỉ sững sờ chốc lát liền dời mắt, cùng nhau quỳ xuống nói với Mặc Sĩ Tuyệt Ca phía sau Lạc Chi Y.

"Ân nhân."

Là hán cứu bọn họ, dạy bọn họ võ công.

"Ta không phải ân nhân của các ngươi, là chủ nhân bảo ta cứu các ngươi."

Các thiếu niên thiếu nữ nghe Mặc Sĩ Tuyệt Ca nói xong thì lần thứ hai đưa mắt nhìn sang Lạc Chi Y, đây mới là ân nhân của bọn họ?

"Ân nhân."

"Ừm. Hôm nay là lần gặp mặt đầu tiên, ta là Y Tiêu Dao, sau này các ngươi không cần gọi ta là ân nhân, gọi chủ nhân là được rồi."

Lạc Chi Y nhìn nam nam nữ nữ quỳ trên mặt đất nói.

"Dạ! Chủ nhân!"

Âm thanh trả lời rất chỉnh tề.

"Ừm. Đứng dậy đi. Từ một khắc khi các ngươi tới nơi này thì các ngươi chính là người của ta, đã là người của ta thì không cần quỳ xuống trước bất kỳ ai. Thế nhưng, làm người của ta thì phải trung thành tuyệt đối, nếu không..."

Trong giọng nói của Lạc Chi Y lộ ra thô bạo nồng đậm, phảng phất như lời nàng nói chính là chân lý, nếu làm trái thì sẽ gánh phải hậu quả nặng nề.

Mọi người cũng không nhăn nhó, đứng thẳng người, lớn tiếng đáp:

"Chủ nhân yên tâm, chúng ta thề sống chết công hiến cho chủ nhân."

Đứng, thề sống chết công hiến cho nam tử giống như Thiên Thần trước mắt, để bọn họ có thể được làm một con người chân chính. Tựa hồ trên người hắn có một loại quyết đoán khiến bọn họ cam tâm tình nguyện sống chết trung thành với hắn.

"Ừm. Được rồi, người không biết chữ đứng sang bên trái, biết chữ thì đứng sang bên phải."

Lạc Chi Y cũng không nhiều lời nữa, đi thẳng vào đề tài chính. Hôm nay nàng đến xem tình huống cụ thể của bọn họ để sau này có thể thật tùy theo tài năng mà dạy dỗ.

Mọi người nghe xong, cấp tốc dựa theo dẫn dò của Lạc Chi Y mà làm. Chỉ có hai nữ hài dung mạo thanh lệ đứng ở bên phải, còn lại đều đứng ở bên trái.

Lạc Chi Y đi tới bên cạnh hai nữ hài.

"Các ngươi tên gì?"

"Thuộc hạ là Tiểu Hồng."

"Thuộc hạ là Tiểu Hoa."

Trên trán Lạc Chi Y xuất hiện ba vạch hắc tuyến, tiểu hồng hoa?

"Khụ, sau này ngươi gọi là Thủy Thanh."

Lạc Chi Y quay về phía nữ hài tên Tiểu Hồng nói, sau đó quay sang nữ hài tên Tiểu Hoa:

"Ngươi gọi là Bích Ba."

"Thủy Thanh/ Bích Ba tạ chủ nhân ban tên!"

Hai cô bé kích động nói, vốn tưởng rằng chủ nhân sẽ đánh đuổi các nàng, nhưng chủ nhân không chỉ không đánh đuổi mà trái lại còn ban tên để nghe như thế cho các nàng.

"Ừm."

Lạc Chi Y gật đầu, đi tới đội ngũ bên trái.

"Người nào biết tính toán thì bước ra."

Năm cái nam hài theo tiếng gọi bước ra khỏi hàng.

Lạc Chi Y từ trong lòng lấy ra một quyển sách mà nàng đã soạn xong khi còn ở Vương Phủ, đưa cho một nam hài:

"Từ giờ trở đi, các ngươi bắt đầu học quyển sách này, sau này ta sẽ không theo định kỳ mà quay lại đây, không hiểu gì thì có thể hỏi ta."

"Chủ... Chủ nhân, ngươi vẫn chưa ban tên cho chúng ta."

Nam hài kia tiếp nhận quyển sách mà Lạc Chi Y đưa, thấy nàng không có chút ý tứ nào muốn ban tên cho bọn họ liền mở miệng nhắc nhở.

"Híc, tốt. Ngươi tên Bill (1), ngươi tên Gates (2), ngươi tên Phạm Lãi (3), ngươi tên Trầm Vạn Ba (4), ngươi tên Lã Bất Vi (5)."

(1+2) Bill Gates: Người giàu nhất Thế Giới.

(3) Phạm Lãi: Mưu sinh bằng nghề buôn, ông đã đúc kết cho mình và cho thiên hạ được 18 nguyên tắc kinh doanh hết sức quý giá truyền lại cho đến nay.

(4) Trần Vạn Ba: Gray search google nhưng vẫn không biết bác này là ai, ai biết thì comment giúp Gray nha ٩(*"▽`*)/.

(5) Lã Bất Vi: Thừa Tướng nước Tần thời Chiến Quốc, xuất thân từ gia đình kinh thương và thành công vang dội với tài năng buôn bán của mình. Ông còn dính vào scandal là cha ruột của Tần Thủy Hoàng Doanh Chính do gian dâm với Thái Hậu, ông cũng nổi tiếng về việc mua quan bán tước.

Khà khà, toàn bộ những phú hào nổi tiếng bây giờ đều là thuộc hạ của nàng, trên đời này, nàng giàu nhất!

"Bill/ Gates/ Phạm Lãi/Trần Vạn Ba/ Lã Bất Vi tạ chủ nhân ban tên."

"Ừm."

Lạc Chi Y gật gù.

Tiếp theo nàng chọn ra các nhân tài thích hợp với từng lĩnh vực trong đội ngũ, sau nửa canh giờ, hơn một trăm người đều được sắp xếp các chương trình học khác nhau, đồng thời mỗi người cũng có được tên mới.

Lạc Chi Y nhìn về mặt hưng phấn của mọi người, ha ha, những người này sẽ là nhóm thế lực đầu tiên của nàng ở dị thế này.

Thần sắc Mặc Sĩ Tuyệt Ca phức tạp nhìn Lạc Chi Y, còn có thứ gì mà nàng không tinh thông nữa hay không? Y thuật, kinh thương, tài chính, mọi thứ đều tinh thông, ngay cả huấn luyện sát thủ nàng cũng biết. Nhưng nàng vẫn chưa tới mười sáu tuổi...

Thu Nhi tỏ rõ vẻ sùng bái nhìn Lạc Chi Y, tiểu thư nhà nàng thật là lợi hại a.

Lạc Chi Y nhìn khuôn mặt nhỏ đang sùng bái của Thu Nhi, tâm tình bỗng hưng ác, nói ra dự định mà nàng đã tính toán rất lâu:

"Thu Nhi, ngươi rất yếu đuối."

"Híc, công tử?"

Thu Nhi không rõ.

"Thu Nhi, ở bên cạnh ta là một chuyện rất nguy hiểm, nếu ngươi muốn ở bên cạnh ta thì phải để cho mình trở nên mạnh mẽ. Ta hi vọng ngươi có đầy đủ năng lực để bảo vệ mình."

Lạc Chi Y ngược mặt lên nhìn trời, khẽ nói Thu Nhi.

"Công... Công tử, Thu Nhi hiểu rồi, Thu Nhi muốn ở đây huấn luyện cùng bọn họ để có năng lực tự vệ."

Hai mắt Thu Nhi lấp lánh quang, tiểu thư, tâm tư của người Thu Nhi đã rõ rồi, Thu Nhi biết người lo lắng rằng sau này khi gặp phải nguy hiểm thì Thu Nhi không thể tự vệ được. Thu Nhi nhất định sẽ không để cho tiểu thư thất vọng.

"Ừm. Ngươi huấn luyện cùng đi."

Tuyệt Sát, Lạc Chi Y vừa chọn bốn mươi nam hài cùng mười nữ hài lập thành , giống y hệt với hắc bang Tuyệt Sát ở kiếp trước.

"Dạ! Công tử!"

Thu Nhi cảm nhận được sự bất đắc dĩ của Lạc Chi Y, nuốt xuống nước mắt sắp chảy, lớn tiếng nói với Lạc Chi Y. Tiểu thư, rất nhanh thôi, Thu Nhi sẽ trở lại bên cạnh người.

"Tiểu Ca, chúng ta đi thôi."

Lạc Chi Y không nhìn Thu Nhi nữa, xoay người rồi đi.

Mặc Sĩ Tuyệt Ca đi theo phía sau Lạc Chi Y, nàng như vậy, càng khiến cho hắn đau lòng..

Không biết đã đi bao lâu, Lạc Chi Y đột nhiên mở miệng:

"Tiểu Ca, nội lực của ta không đủ, có thể bù đắp ở phương diện chiêu thức được không?"

Mặc Sĩ Tuyệt Ca nhìn thân thể thon gầy của Lạc Chi Y, thờ dãi một hồi.

"Nội lực của ngươi cũng khá, hơn nữa, còn có ta ở bên cạnh ngươi."

Muốn thủ thắng ở phương diện chiêu thức thì e là cái thân thể bạc nhược kia của nàng rất nhanh sẽ bị dần vật đến hồng mắt.

Hiện tại Lạc Chi Y chỉ đang xoắn xuyết về vấn đề thực lực của chính mình, căn bản không chú ý tới tựa hồ Mặc Sĩ Tuyết Ca đối xử với nàng có hơi không giống như trước kia.

"Người? A, ba năm này người có thể bảo vệ ta, thế nhưng ba năm sau đó thì làm sao đây? Lạc Chi Y ta xưa nay không phải là một người thích dựa dẫm vào người khác."

Dựa dẫm, cái từ này không biết đã biến mất bao lâu rồi trong từ điển của nàng, bây giờ nàng chỉ biết lợi dụng, không biết dựa dẫm là gì.

Mặc Sĩ Tuyết Ca sững sờ, đúng vậy, ba năm sau đó thì sao đây? Hơn nữa, sau ba năm mình còn muốn giết nàng!

"Có thể, có điều sẽ rất gian nan."

"A, có thể là tốt rồi, vậy sau này tiểu Ca cứ huấn luyện ta đi!"

Lạc Chi Y thở phào nhẹ nhõm, có thể bù đắp là tốt rồi, còn gian nan, a, nếu Lạc Chi Y nàng sợ gian nan thì cứ ở trong bụng mẹ luôn đi!

"Ừm."

"Hô -, tiểu Ca a, chủ nhân ta mệt rồi, người mang ta đến phủ Thừa Tướng đi."

Tâm tình Lạc Chi Y tốt hơn rất nhiều, thờ ra một hơi, dừng bước không đi nữa.

"Ừm."

Mặc Sĩ Tuyết Ca hiểu ý của nàng, nắm lấy eo Lạc Chi Y, vận công bay về phía phủ Thừa Tướng

Bạn đang đọc truyện *Vô Tâm Khí Phi Hoa Đào Nhiều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 39: Nhận một người cha nuôi để chơi đùa

Tại thư phòng bên trong phủ Thừa Tướng, Lạc Viêm Băng giờ tay vỗ trán, Y a, hài tử đáng thương, bây giờ lại bị như thế...

"Cốc cốc cốc --"

Một tràng tiếng gõ cửa đánh gãy tâm tư của Lạc Viêm Băng.

"Ài?"

Lạc Viêm Băng ngồi thẳng người, hỏi vọng ra cửa.

"Lão gia, bên ngoài có hai vị công tử cầu kiến, nói là cố nhân của ngài."

Gia đình trả lời.

"Cố nhân? Vị công tử trông ra sao?"

Lạc Viêm Băng mở cửa, hỏi tên gia đình.

"Là hai vị công tử như tiên nhân từ trong tranh bước ra, trong đó còn có một vị công tử đẹp hơn so với đại thiếu gia và nhị thiếu gia."

Gia đình nhớ tới dung nhan họa thủy của Lạc Chi Y, trên mặt lộ vẻ si mê.

"Hừm, mời bọn họ vào đi."

Sẽ là ai đây?

"Vâng."

Gia đình vội vã đi mời hai người.

Gia đình Porsche (*) đến trước mặt Lạc Chi Y cùng Mặc Sĩ Tuyết Ca.

(*) Porsche: Ai hiểu giải thích giúp Gray nhé, ta bí rồi, ở ngữ cảnh này chắc không phải chỉ hãng xe đâu nhĩ [●—●].

"Hai vị công tử, lão gia mời hai người đến thư phòng."

Lạc Chi Y gật đầu, đi theo phía sau tên gia đình.

Gia đình mang Lạc Chi Y cùng Mặc Sĩ Tuyết Ca tới trước thư phòng của Lạc Viêm Băng:

"Xin mời hai vị công tử, lão gia đang ở bên trong."

Lạc Chi Y gật gù với gia đình, sau đó nói với Mặc Sĩ Tuyết Ca:

"Tiểu Ca, người đợi ở đây."

"Được."

"Cốc cốc cốc."

Lạc Chi Y giờ tay gõ cửa.

"Vào đi."

Âm thanh của Lạc Viêm Băng từ bên trong truyền ra.

Lạc Chi Y đẩy cửa mà vào, sau đó xoay người đóng cửa lại.

"Người là..."

Lạc Viêm Băng nhìn người đến hỏi. Xưa nay hắn chưa từng nhìn thấy người này a, nếu như đã từng thấy, dựa vào dung mạo của người này thì chắc chắn mình sẽ không quên được.

"Cha."

Lạc Chi Y khôi phục nguyên thanh.

Lạc Viêm Băng nghe được âm thanh của Lạc Chi Y, lập tức đứng dậy, bước nhanh đi tới trước người Lạc Chi Y, nhìn chăm chăm gương mặt của nàng

"Người, người... Y... Y?"

Là Y phải không?

"Là ta, cha."

Lạc Chi Y đáp. Đây chính là phụ thân của thân thể này a, kỳ thực, thân thể này còn rất may mắn, có một người cha thương yêu nàng như thế, lại có thể vì nàng mà quỳ xuống cầu xin một tên tiểu bối (*).

(*) Tiểu bối: Cách xưng hô để phân biệt người đi trước và người đi sau trong giang hồ.

"Ha ha, không có chuyện gì là tốt, không có chuyện gì là tốt."

Trên mặt Lạc Viêm Băng treo lên nụ cười mừng rỡ.

Lạc Chi Y thấy Lạc Viêm Băng chỉ mừng rỡ bởi vì "mình" bình an, ngược lại đối với chuyện vì sao "mình" lại đến đây, tại sao "mình" lại mặc đồ này thì lại không hỏi một câu nào, tâm trạng liền nghi hoặc.

"Cha... Người... "

"Ha ha, Y, cha biết con đã không còn là Y của trước đây nữa, hiện tại con còn chịu gọi ta là cha, ta rất cao hứng."

Lạc Viêm Băng từ ái nhìn Lạc Chi Y, đánh gãy lời nói của nàng, đứa bé này, thực khiến người khác đau lòng..

"Người... Người biết?"

Đôi mắt đẹp của Lạc Chi Y tròn to, không thể tin nhìn về phía Lạc Viêm Băng.

"Ha ha, Y, đến đây ngồi xuống trước đi rồi cha sẽ nói cho con biết."

Lạc Viêm Băng kéo Lạc Chi Y qua, bảo nàng ngồi xuống.

Lạc Chi Y thuận theo ngồi xuống, cũng không nói lời nào, bày ra dáng đáp rửa tai lắng nghe.

"Ngày ấy, cha cho rằng con đã qua đời thì liền đến Linh Ấn tự tìm Toàn Thiên đại sư, hi vọng hắn có thể cứu con một lần nữa. Nhưng đại sư lại nói từ lâu con đã thoát ly mệnh trời, hắn không thể nào ra sức, đồng thời để cho cha nhìn thấy con sinh hoạt ở thế giới khác thông qua Thiên Cơ Châu."

Lạc Viêm Băng ôn nhu nói.

"Thừa... Cha, ý của người là?"

Sinh hoạt ở thế giới khác, chẳng lẽ mình và "Lạc Chi Y" ở nơi này là cùng một người?

Lạc Viêm Băng thấy Lạc Chi Y không hiểu rõ, tiếp tục nói:

"Aizz -, Y, con cũng không phải thân sinh nữ nhi của ta, vào mười lăm năm trước... "

Lạc Viêm Băng kể hết toàn bộ chuyện mà mình biết cho Lạc Chi Y nghe.

Lạc Chi Y nghe Lạc Viêm Băng tự thuật xong, trong lòng nổi lên sóng to gió lớn.

Không nghĩ tới, nàng là người của thế giới này, bộ thân thể này không phải ai khác mà lại chính là bản thân nàng. Chỉ là nàng đã chết vào mười lăm năm trước, nhưng may mắn được một vị cao tăng đắc đạo cứu giúp, hắn đưa ba hồn sáu phách (*) của nàng đến một thời không khác, chỉ để lại một phách ở đây để bảo toàn thân thể.

(*) Ba hồn bảy phách: Con người có ba hồn bảy phách, trong đó, ba hồn là Sảng Linh, Thai Quang và U Tinh. Còn bảy phách là Thi Cầu, Phục Thi, Tước Âm, Thôn Tặc, Phi Độc, Trừ Uế và Xú Phế.

"Cha, về phần gương mặt của con, vì sao lại phải ẩn đi?"

"Aizz -! Y, năm đó vào thời điểm mẹ con giao con cho ta thì có nói một câu , sau đó liền hương tiêu ngọc vãn (*), vì lẽ đó, ta đã tìm đến cao thủ dịch dung đệ nhất thiên hạ - Thiên Diện, giúp con chế tạo một cái mặt nạ, che giấu đi dung mạo chân thực của con."

(*) Hương tiêu ngọc vãn: Hương tan ngọc nát, câu nói miêu tả một nữ nhân xinh đẹp tài hoa khi từ trần.

"Dung mạo của con và nương (*) rất giống nhau sao?"

(*) Nương: Đồng nghĩa với mẹ, mẫu thân, u.

"Ha ha, có năm phần giống nhau."

Dung mạo của Y còn đẹp hơn cả nương của nàng a.

"Vây... Cha ruột của con là ai?"

Nguyên nhân phải che giấu dung mạo hẳn là do cha của nàng đi!

"Ta cũng không biết, mẹ con cũng không lập gia đình."

Lạc Viêm Băng giống như thờ dài mở miệng, nữ tử phong hoa tuyết đại (*) kia...

(*) Phong hoa tuyết đại: Ý chỉ tài hoa xuất chúng, vô cùng xinh đẹp, khiến mọi người thần phục.

Lạc Chi Y thấy khuôn mặt Lạc Viêm Băng lộ vẻ bi thương thì tâm trạng liền sáng tỏ, vị Thừa Tướng đại nhân này sợ là tình cảm thâm chủng (*) đối với nương của nàng đi! Chẳng biết vì sao khi nhìn thấy hắn đau lòng, tâm trạng nàng có chút không đành lòng, liền nói sang chuyện khác:

(*) Tình cảm thâm chủng: Gốc tình đã chôn sâu xuống trái tim, có thể hiểu là yêu say đắm.

"Thừa Tướng đại nhân, hôm nay Chi Y tới đây là có chuyện quan trọng muốn nhờ."

Lạc Viêm Băng nghe Lạc Chi Y gọi mình là Thừa Tướng đại nhân thì nghiêm túc hẳn lên, lập tức dứt bỏ đau thương ở đáy lòng.

"Y, con... A, nếu như có thể giúp đỡ được con, bất kể nhảy vào dầu sôi lửa bỏng thì Lạc Viêm Băng ta cũng không chối từ."

Lạc Viêm Băng vốn muốn hỏi vì sao Lạc Chi Y đột nhiên gọi mình là Thừa Tướng đại nhân, nhưng còn chưa hỏi thì đã tự tìm thấy đáp án. Đúng vậy, hiện tại Y đã biết hắn không phải là cha ruột của nàng, làm sao còn có thể gọi hắn là cha được nữa?

Lạc Chi Y nghe Lạc Viêm Băng nói xong thì lập tức đứng dậy, sau đó quỳ xuống trước người Lạc Viêm Băng:

"Thừa Tướng đại nhân, từ nay về sau ta không còn là Lạc Chi Y nữa, ta là Y Tiêu Dao. Xin Thừa Tướng đại nhân nhận Y Tiêu Dao làm "nhi tử"!"

Ha ha, nàng vô cùng thích người cha này, ngày ấy hẳn vì nàng mà quỳ xuống trước Hoa Tướng Dung, người cha tốt như vậy thì làm sao nàng có thể buông tha? Vì lẽ đó, hôm nay nàng muốn bắt người cha này tới tay.

Lạc Viêm Băng thấy Lạc Chi Y quỳ xuống, vội vã đỡ lấy:

"Y, không, Dao Nhi, ha ha, hay, hay, con chính là "nhi tử" của Lạc Viêm Băng ta!"

Nha đầu hù chết người không đền mạng này, hại hấn còn tưởng rằng...

[Từ bây giờ nữ chủ chính thức đổi tên là Y Tiêu Dao.]

"Ha ha, cha!"

Y Tiêu Dao thấy Lạc Viêm Băng đáp ứng, đứng dậy ngọt ngào gọi. Ha ha, cảm giác có cha cũng không tệ lắm, sau này, người trước mắt chính là cha của Y Tiêu Dao nàng.

"Ha ha, tốt."

Lạc Viêm Băng cười đến thoải mái.

"Cha a, vậy bây giờ Dao Nhi có việc muốn nhờ cha hỗ trợ, cha có đồng ý không?"

Y Tiêu Dao lắc lắc ống tay áo của Lạc Viêm Băng, sau đó bắt đầu nhào nặn xoa bóp ở trên vai hấn. Khả khả, kiếp trước vì để che giấu tầng tầng lớp lớp thân phận của mình nên nàng đã luyện ra được một thân bản lĩnh làm nũng a!

"Ha ha, Dao Nhi muốn cha làm gì?"

Lạc Viêm Băng đối với chiêu này hiển nhiên rất sượng.

"Hi hi, cha a, Dao Nhi muốn cha đề cử Dao Nhi cho Hoàng Thượng, để Dao Nhi đại biểu Ly quốc tham gia văn hóa giao lưu của Lam Nguyệt quốc."

Động tác trên tay Y Tiêu Dao càng thêm nhuần nhuyễn.

"Ha ha, được, chỉ cần là điều mà Dao Nhi muốn làm, cha đều sẽ ủng hộ con. Ngày mai cha sẽ mang con tiến cung, đề cử con cho Hoàng Thượng."

Ha ha, hiện tại hấn đã biết được bản lĩnh của nha đầu này, chắc chắn Lam Nguyệt quốc sẽ thất bại không thể nghi ngờ.

"Ha ha, cha -, người thật tốt, moa moa -!"

Y Tiêu Dao đầu tiên là làm nũng, sau đó lại ấn xuống tầng tầng nụ hôn lên mặt Lạc Viêm Băng, khả khả, không biết phản ứng của Thừa Tướng cha so với Thu Nhi thì người nào chơi vui hơn -?

"Con... Nha đầu này, con..."

Lạc Viêm Băng như bị sét đánh, hấn biết nha đầu này sinh hoạt ở thế giới không giống nơi đây, nhưng trái tim già nua của hấn rất yếu có biết không!

"Sai! Cha a, hiện tại con không phải là nha đầu, hiện tại con là nam!"

Y Tiêu Dao đắc ý nhìn về mặt như con vịt bị sét đánh của Lạc Viêm Băng, khả khả, người cha này chơi rất vui a, sau này phải chiếm tiện nghi của hấn nhiều một chút mới được!

"Ồ -? Đúng rồi, Dao Nhi a, sao ngươi lại cao như thế?"

Không biết nha đầu này ăn phải cái gì, chỉ cách mấy ngày mà lại cao không khác mình là mấy.

"Cha muốn biết? Khả khả..."

Y Tiêu Dao ra hiệu cho Lạc Viêm Băng đưa đầu qua.

Lạc Viêm Băng đến gần.

Khoé miệng Y Tiêu Dao Cơ treo lên nụ cười khẩy, thần bí nói với Lạc Viêm Băng:

"Bí mật - "

Lạc Viêm Băng sững sờ, hần bị nha đầu này làm cho sai sai sai rồi.

"Y Tiêu Dao..."

"Khà khà, cha a, người nhìn một chút, không khí thanh tân như vậy, thể giới tươi đẹp như vậy, nhưng người lại táo bạo như thế, như thế không được, không tốt -!"

Y Tiêu Dao đánh gãy câu nói của Lạc Viêm Băng.

"Ha ha, con "tiêu tử" này."

Lạc Viêm Băng nhìn đáng đáp thao thao bất tuyệt (*) của Y Tiêu Dao, vừa buồn cười vừa tức giận.

(*) Thao thao bất tuyệt: Nói liên hồi, từ cái này sang cái kia, tưởng như không bao giờ dứt.

Giờ khắc này trong phòng tràn ngập ảm áp, mà ngoài phòng, một đám mỹ công tử mệnh mông cuồn cuộn xuất phát đi về phía thư phòng. Ở thời điểm bọn hần nhìn thấy Mặc Sĩ Tuyết Ca đứng ở cửa thư phòng thì hơi sững sờ. Tại sao Mặc Sĩ Tuyết Ca lại ở chỗ này, lẽ nào, Y Tiêu Dao đang ở trong thư phòng?

"Ha ha, Mặc Sĩ Các chủ đây là?"

Lạc Chi Li xưng phong mở miệng trước.

Bạn đang đọc truyện *Vô Tâm Khí Phi Hoa Đào Nhiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 40: Dọn vào ở phủ Thừa Tướng

Lạc Chi Li thấy Mặc Sĩ Tuyết Ca không để ý tới mình thì cũng không tức giận, ha ha, người trong giang hồ đều biết La Sát các Các chủ Mặc Sĩ Tuyết Ca mặt lạnh kiếm lời, vô tình thích giết chóc, quả nhiên không sai a!

Trong đôi mắt hồ ly của Lạc Chi Li chợt lóe sáng, nhắc bộ tới gần cửa thư phòng. Tiêu Dao huynh nhất định đang ở bên trong, "hần" quen biết cha?

Mặc Sĩ Tuyết Ca thấy Lạc Chi Li tới gần liền rút nhuyễn kiếm bên hông ra, ngăn cản bước tiến của Lạc Chi Li.

Đôi mắt hồ ly của Lạc Chi Li lạnh lẽo, a, ở nhà mình mà cũng bị người khác ngăn lại. Trong lòng hần phiền não, lập tức xuất chiêu với Mặc Sĩ Tuyết Ca.

"Người người đều nói võ công của La Sát các Các chủ đệ nhất thiên hạ, hôm nay Chi Li muốn thỉnh giáo các chủ một chút."

Mặc Sĩ Tuyết Ca không một tiếng động tiếp chiêu, ra tay nhìn như tàn nhẫn quyết tuyệt, nhưng chỉ có hần tự mình biết, hần đã thủ hạ lưu tình rồi, người trước mắt này chính là nhị ca của nàng đi..

Đám người Ly Dạ, Thượng Quan Thu Minh thấy hai người đánh nhau, tâm trạng kinh hãi. Trời ạ, Li đang muốn làm gì đây, Mặc Sĩ Tuyết Ca chính là thiên hạ đệ nhất cao thủ a, Li giao thủ với hần nhất định sẽ chịu thiệt.

Rất nhanh bọn họ liền gia nhập cuộc chiến, liên thủ đối phó với Mặc Sĩ Tuyết Ca. Nhất thời ở ngoài cửa thư phòng, khí lưu tán loạn, cát bay đá chạy.

Bên trong thư phòng, Y Tiêu Dao minh mẫn nhận ra được ngoài phòng có động tĩnh. Mặc Sĩ Tuyết Ca đang bảo vệ ở ngoài cửa, lẽ nào có người cố xông vào?

"Cha, Thừa Tướng người tựa hồ không có uy nghiêm a -!"

Nụ cười khẩy của Y Tiêu Dao hiện lên, ung dung thong thả lắc lắc quạt giấy.

Lạc Viêm Băng vừa nghe Y Tiêu Dao nói như thế, cũng nhận ra được động tĩnh ở ngoài phòng, sắc mặt lạnh lẽo. Ai lại lớn mật như thế, dám đánh nhau ở trước thư phòng của hần?!

"Ha ha, cha, chúng ta nên ra ngoài xem thử."

Y Tiêu Dao lập tức mở cửa ra ngoài.

Mở cửa phòng ra, nàng lập tức nhìn thấy ngoài cửa có sáu người đang vây công một mình Mặc Sĩ Tuyết Ca, ánh mắt liền lạnh lẽo. A, rất tốt a, lại dám bắt nạt người của nàng.

Lạc Viêm Băng theo sau mà tới, nhìn thấy Lạc Chi Duệ, Lạc Chi Li, Ly Mộ, Ly Dạ, Thượng Quan Thu Minh cùng Hoa Tường Dung đang vây công một thiếu niên, lại nhìn về phía gương mặt toà hàn khí của Y Tiêu Dao, lập tức lớn tiếng quát:

"Dừng tay!"

Thiếu niên này chỉ sợ là người của Dao Nhi a.

Nhưng sáu người đang nhập tâm đánh lộn, sao có thể nghe Lạc Viêm Băng nói được.

Nhưng Mặc Sĩ Tuyết Ca lại không dùng toàn lực nên bảo lưu được một tia thanh minh, hẳn nghe được tiếng la từ phía sau của Lạc Viêm Băng thì hơi xuất thần, động tác lập tức chậm một giây. Lạc Chi Duệ là người có sức quan sát mạnh mẽ nhất trong sáu người, nhận ra động tác của Mặc Sĩ Tuyết Ca ngưng lại một thoáng liền lấy tư thế sét đánh không kịp bịt tai xuất chiêu về phía sau lưng của Mặc Sĩ Tuyết Ca.

Y Tiêu Dao cũng tại thời điểm động tác của Mặc Sĩ Tuyết Ca trì hoãn đã chú ý tới hắn, đồng thời phóng tới một cái ngân châm về phía Lạc Chi Duệ đang xuất chiêu với Mặc Sĩ Tuyết Ca.

Lạc Chi Duệ tựa hồ cảm giác được nguy hiểm ở phía sau, chiêu phong nguyên bản đang đánh về phía Mặc Sĩ Tuyết Ca thì đột nhiên chuyển hướng, lấy tốc độ nhanh chóng đánh về phía Y Tiêu Dao.

"Duệ, dừng tay!"

Lạc Viêm Băng vội vã lên tiếng, nhưng đáng tiếc, trong thời gian hắn nói thì chiêu phong đã vỗ lên người Y Tiêu Dao.

Y Tiêu Dao né tránh không kịp, thẳng tắp đỡ lấy chiêu phong.

"Khụ -! Khụ -!"

Từng sợi máu tươi từ khóe miệng nàng tràn ra, phối hợp với dung nhan tuyệt thế kia, quả thực là mê hoặc xinh đẹp vô cùng.

"Dao Nhi!"

Lạc Viêm Băng đỡ lấy thân thể đang lúi về phía sau của Y Tiêu Dao.

Mặc Sĩ Tuyết Ca thấy Y Tiêu Dao gặp chuyện, trong lòng quýnh lên, liền không lưu tình nữa, lập tức thả ra nội lực toàn thân, đánh văng năm người còn đang bám lấy hắn, nhanh như chớp đi tới trước người Y Tiêu Dao, đưa tay ôm nàng vào ngực mình

"Người cảm thấy thế nào rồi?!"

Trong giọng nói lộ ra một chút lo lắng. Nữ nhân này, không biết công phu của nàng không tốt sao?

Lạc Chi Duệ nhìn Y Tiêu Dao, thần sắc phức tạp. Công phu của Y Tiêu Dao này không ra sao, tại sao có thể khiến một Mặc Sĩ Tuyết Ca kiên cường tự mãn, vô tình lãnh tâm như vậy nhận hắn làm chủ? Và vì sao cha lại quan tâm "hắn" như thế?

Năm người bị Mặc Sĩ Tuyết Ca dùng nội lực đánh văng cũng đã tỉnh táo lại, rốt cục nhìn thấy được Y Tiêu Dao bị thương và Lạc Viêm Băng đang tỏ rõ vẻ lo lắng.

"Không có chuyện gì."

Y Tiêu Dao dùng tay trắng thon dài xoa đi vết máu ở khóe miệng, không dấu vết đẩy ra ôm ấp của Mặc Sĩ Tuyết Ca. Hừ, chết tiệt, đừng tưởng rằng nàng không thấy được là hắn cũng không dùng toàn lực, là một tên sát thủ, sao có khả năng dây dưa cùng kẻ địch như thế. Một khi sát thủ đã ra tay, đảm bảo là chiều nào sẽ mất mạng chiều nấy.

Hoá ra đây chính là bị nội thương a, cảm giác đúng là mẹ nhà hắn không tốt.

"Khụ -!"

Khí huyết nhện không được lại dâng lên trên, khóe miệng vừa được lau sạch lần thứ hai nhuộm đậm một vết đỏ tươi.

"Dao Nhi -!"

Lạc Viêm Băng sốt sắng nói.

"Người còn nói không có chuyện gì?!"

Âm thanh của Mặc Sĩ Tuyết Ca bỗng nhiên gia tăng. Không biết tại sao, khi nhìn thấy vẻ mặt "không đáng kể" kia của nàng thì hắn rất tức giận. Nữ nhân này quả thật rất vô cảm, đối với người khác vô tình cũng được, vì sao đối với chính bản thân mình cũng vô tình như vậy chứ?

Lạc Chi Duệ nhìn Y Tiêu Dao lạnh nhạt như vậy, "hắn" thật sự cảm thấy không có chuyện gì sao? Một chương này của mình chỉ sợ là ngay cả Mặc Sĩ Tuyệt Ca cũng sẽ không chịu nổi đấy!

Lạc Chi Li, Ly Mộ, Ly Dạ, Thượng Quan Thu Minh cùng Hoa Tường Dung kinh ngạc nhìn Lạc Viêm Băng, lão sư/ cha/ Thừa Tướng đại nhân tựa hồ rất quan tâm Y Tiêu Dao này, đến tột cùng thì "hắn" là ai?

"Mặc Sĩ Tuyệt Ca, chú ý thân phận của ngươi."

Ánh mắt Y Tiêu Dao hiện ra hàn băng, lạnh lùng mở miệng, mặc dù thanh âm của nàng không lớn nhưng lại lộ ra khí thế cường hãn uy nghiêm, cả người tỏa ra một luồng lực lượng uy hiếp khó có thể nhận dạng.

Mặc Sĩ Tuyệt Ca ngạc nhiên với khí thế này của nàng, nhưng cũng đáp lời.

"Vâng, chủ nhân."

Âm thanh bình thản không gọn sóng, nhưng tại một nơi sâu xa trong đôi con ngươi của hắn lại cuộn sóng ngập trời. Chẳng lẽ mình vừa bị ai đó đập đầu rồi, tại sao lại lo lắng cho nữ nhân này chứ!

"Dao Nhi..."

"Cha, con không có chuyện gì."

Y Tiêu Dao đánh gãy lời nói của Lạc Viêm Băng, aizz, mặc dù xem hắn là cha của mình nhưng nàng vẫn không có thói quen lộ ra yếu đuối ở trước mặt người khác.

Lạc Viêm Băng nghe Y Tiêu Dao nói xong cũng không trả lời, chỉ là giờ tay nhẹ nhàng xoa xoa ở trên đầu nàng hai lần. Dao Nhi, cha biết con đã vượt qua sinh hoạt ở thế giới khác như thế nào, bất quá, tất cả đều đã qua rồi. Hiện tại, cha sẽ cố gắng bảo vệ con.

Thân thể Y Tiêu Dao cứng đờ, nhưng rất nhanh liền thả lỏng, tùy ý để Lạc Viêm Băng xoa xoa đầu của nàng.

Đám người Lạc Chi Duệ đều bị Y Tiêu Dao làm cho đứng hình, cha? Cha? Y Tiêu Dao đang gọi cha/ lão sư/ Thừa Tướng đại nhân là cha?!

"Lão... Lão sư -! Hắn... Hắn là con trai của người?"

Ly Dạ hét lớn.

Lạc Chi Duệ, Lạc Chi Li, Ly Mộ, Hoa Tường Dung cùng Thượng Quan Thu Minh cũng nhất trí nhìn về phía Lạc Viêm Băng, chờ đợi hắn trả lời. Ý tứ rất rõ ràng, bọn họ đối với chuyện này cũng rất hứng thú.

"Đúng, Dao Nhi là nghĩa tử của ta."

Lạc Viêm Băng đáp.

"Cha, từ khi nào mà người có nghĩa tử rồi?"

Lạc Chi Li hỏi. Sao xưa nay hắn lại không biết?

"Aizz, mười lăm năm trước, trên đường đi đến Thần quốc thì ta đụng phải một đội thương nhân bị giặc cướp đoạt, tất cả mọi người đều chết, cũng chỉ có Dao Nhi ba tuổi còn sống nên ta liền cứu lấy Dao Nhi. Vốn định mang hắn theo nhưng thân ta còn có chính sự trên người, không tiện mang theo nên đã đưa hắn đến Linh An Sơn, mời Toàn Thiên đại sư thay ta chăm sóc. Sau này, thời điểm ta đến đón hắn thì hắn lại bắt đầu học nghệ với Toàn Thiên đại sư nên ta cũng không mang hắn về, chỉ là hàng năm đến thăm hắn một chút."

Lạc Viêm Băng nửa thật nửa giả chế. Còn may là Dao Nhi thông minh, đã sớm nghĩ đến một thân phận ổn thỏa.

"Thì ra là như vậy. Tiêu Dao huynh, ha ha, không nghĩ tới chúng ta lại là huynh đệ a!"

Lạc Chi Li quay về phía Y Tiêu Dao nói. Ha ha, hèn chi hàng năm cha đều chạy tới Linh An Sơn, chính là vì "hắn" a!

"Ha ha, đúng vậy. Bất quá, nhìn dáng vẻ của mọi người, tựa hồ Tiêu Dao không được hoan nghênh."

Y Tiêu Dao cố nén thân thể không khỏe.

"Híc, ha ha, sao Tiêu Dao lại nói như vậy, vì huynh chỉ là muốn luận bàn một chút cùng Mặc Sĩ các chủ mà thôi."

Lạc Chi Li bị Y Tiêu Dao hỏi liền sững sờ, nhưng rất nhanh hắn đã hồi phục lại tinh thần.

"Ha ha, vậy Chi Li huynh phải nhớ kỹ, sau này nếu như muốn luận bàn thì phải một đầu một nha, nếu không, tiểu Ca sẽ nghĩ là các ngươi cố ý tìm cớ, xuống tay sẽ không nương tình."

Ý tứ trong lời nói của Y Tiêu Dao rất rõ ràng, lần này là Mặc Sĩ Tuyết Ca hạ thủ lưu tình, nếu không thì các người đã sớm bị tiêu diệt không kịp dè chừng, chứ đừng nói đến "lượn bàn".

Sáu người Lạc Chi Li cả kinh, đúng vậy, Mặc Sĩ Tuyết Ca không chỉ là La Sát các Các chủ mà còn là sát thủ đệ nhất thiên hạ, công phu của hắn tuyệt đối là chiêu nào lấy mạng chiêu nấy, có thể là vừa này hắn chỉ phòng thủ, cũng không có ý muốn giết bọn họ, đây không phải là hạ thủ lưu tình sao? Đến cùng thì võ công của Mặc Sĩ Tuyết Ca đã cao đến trình độ nào a?!

"Ha ha, Mặc Sĩ các chủ, đa tạ đã hạ thủ lưu tình."

Lạc Chi Duệ gật đầu với Mặc Sĩ Tuyết Ca.

"Không cần."

Mặc Sĩ Tuyết Ca lạnh lùng nói, hắn chỉ cần nhắc đến quan hệ máu mủ của người nào đó với bọn họ, dù sao thì hiện tại hắn chính là thuộc hạ của người nào đó. Bây giờ Mặc Sĩ Tuyết Ca còn chưa phát hiện ra, ở trong lòng hắn, Y Tiêu Dao đã không còn là chủ nhân đơn giản như vậy nữa.

"Híc, Tiêu Dao công tử, để tại hạ giúp người chần mạch, chữa thương cho người có được hay không?"

Hoa Tường Dung khá là thông minh, trực diện hỏi Y Tiêu Dao.

"Không cần, ta không có chuyện gì."

Dựa vào, bắt mạch? Sau khi chẩn xong, chẳng phải hắn sẽ biết mình là nữ nhân hay sao?

"Cha, sau này con sẽ ở đây, người chuẩn bị cho con một gian phòng nha, con nghỉ ngơi một chút là khoẻ ngay."

Lạc Viêm Băng vừa nghe Y Tiêu Dao nói thì đáy lòng cũng không bớt lo lắng, công phu của Duệ hắn cũng biết, chịu một chưởng xong cũng không thể thoải mái như vậy. Nhưng Dao Nhi không muốn để cho người khác biết thân phận của nàng, thành ra không thể để cho Hoa Tường Dung trị liệu được, aizz, hiện tại cũng chỉ có thể để nàng tự mình dưỡng thương thôi.

"Được, trước tiên con cứ nghỉ ngơi ở trong phòng của cha, cha sẽ mang con tới ngay, chờ một lát cha sẽ gọi hạ nhân dọn dẹp một gian phòng cho con."

Lạc Viêm Băng dặn dò.

"Hừm, cảm tạ cha."

Âm thanh của Y Tiêu Dao biến hóa không ít, nàng sắp không chịu được nữa rồi.

Mặc Sĩ Tuyết Ca vẫn luôn chú ý tình huống của Y Tiêu Dao, hiển nhiên phát hiện ra nàng không khỏe, trong lòng hắn liền giận dữ, nữ nhân này, vì sao lại quật cường như thế?!

Nhanh chóng điểm trụ huyệt đạo của Y Tiêu Dao, sau đó đưa tay nắm lấy ôm nàng vào trong ngực, nói với Lạc Viêm Băng.

"Thưa Tướng, xin mời dẫn đường."

Lạc Viêm Băng gật đầu.

"Hừm, được, đi theo ta."

Bạn đang đọc truyện *Vô Tâm Khí Phi Hoa Đào Nhiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 41: Mặc Sĩ Tuyết Ca động tình

Sáu người đi phía sau nhìn mấy bóng người bước nhanh phía trước, khóe miệng co giật, một đại nam nhân ôm một đại nam nhân rồi đi, mà còn có một đại nam nhân khác đang đuổi theo sau, tình cảnh này muốn người ta không hiểu sai cũng khó...

"Duệ, người làm Y Tiêu Dao bị thương?"

Ly Mộ hỏi Lạc Chi Duệ.

"Hừm, công phu của hắn thật không ra sao."

Lạc Chi Duệ giải đáp nghi hoặc của Ly Mộ.

"Y thuật của ta đã thụt lùi rồi sao?"

Hoa Tường Dung lăm lăm nói, vì sao gần đây chuyện gì đụng phải y thuật của mình thì đều bị người khác xem thường? Hơn nữa còn là tự mình chủ động đưa tới cửa, còn nhân gia người ta thì đều thắng thừng từ chối.

"Híc, Dung, người đang nói gì vậy?"

Lạc Chi Li nhìn Hoa Tường Dung một cách kỳ quái, bọn họ đang nói đến thân phận của Y Tiêu Dao, sao Dung lại tâm sự mông về y thuật của hắn?

"A? Không có gì."

Hoa Tường Dung đáp.

"Híc, vậy... Duệ a, 'hung thủ' người có phải là nên đi bồi tội hay không?"

Ly Dạ cười trên sự đau khổ của người khác.

"Hừm, phải đi chứ, nhìn dáng vẻ lão sư để bụng Y Tiêu Dao như thế, Duệ, nếu như người không đi bồi tội thì chờ đến lúc lão sư rảnh sẽ... Ha ha, ta còn có chính vụ chưa xử lý xong, đi trước nhé."

Ly Mộ nói xong liền nhàn nhả đi ra ngoài. Ha ha, thủ đoạn trừng phạt của lão sư không ai có thể chịu nổi, hắn không nên ở chỗ này kéo bị vạ lây a.

"Híc, nhị ca, chờ chút, đệ cũng phải hồi phủ, chúng ta cùng đi."

Ly Dạ theo sát bước chân của Ly Mộ. Giỡn quai, không đi thì ở đây chờ bị lão sư tàn phá hay sao? Bề ngoài lão sư tuy ôn hòa từ ái nhưng nội tâm lại đen kình khùng khiếp, ngay cả Duệ và nhị ca đều bị chơi "hông", tự mình không đi chính là muốn tìm chết.

"Khụ... Y thuật của ta hình như đã bị thoái hóa rồi, ta quyết định trở về nghiên cứu một chút."

Hoa Tường Dung lễ thắng khí hùng (*) nói. Ha ha, không phải là hắn chạy trốn, hắn là trở về nghiên cứu y thuật.

(*) Lễ thắng khí hùng: Khí khái hùng dũng nói ra lý lẽ đúng đắn, chính nghĩa.

"Hình như hôm nay ta phải đi làm nhiệm vụ, ừm, nên trở về xem thử."

Thượng Quan Thu Minh cũng nói gót đi ra ngoài.

Trên đỉnh đầu của Lạc Chi Li và Lạc Chi Duệ có một đám quạ đen bay qua.

Lạc Chi Duệ thấy Ly Mộ đã đi tới hành lang gấp khúc, chợt nghĩ đến điều gì đó.

"Mộ, không phải người muốn tìm cha thương lượng việc tuyển người tham gia văn hóa giao lưu với Lam Nguyệt quốc hay sao? Sao bây giờ lại..."

"Híc, nha, không cần nữa, vào lúc lâm triều ngày mai thương lượng cũng giống nhau, cả ngày nay lão sư đã vì quốc gia vất vả, hiện tại mặt trời đã lặn rồi, cũng không nên quấy nhiễu lão nhân gia người, ta về đây."

Ly Mộ đánh gãy lời nói của Lạc Chi Duệ, bước tiến dưới chân cũng không có một tia dừng lại.

Lạc Chi Li nhìn bốn bóng người biến mất không còn tăm hơi.

"Đám bạn xấu này!"

"Aizz -! Đi thôi, chúng ta đi xem thử, dù gì cũng không tránh khỏi."

Lạc Chi Duệ tiếp thu hiện thực. Xuất phát đi về phía phòng ngủ của Lạc Viêm Băng.

Lạc Chi Li nhún nhún vai, cũng đi theo sau. Đúng vậy, bọn họ có muốn tránh cũng không tránh khỏi. Bất quá, đã mười năm rồi không bị cha giáo huấn nữa, hôm nay người sẽ không bắt bọn họ "ôn chuyện cũ" thật chứ?

...

Ở ngoài phòng ngủ của mình, Lạc Viêm Băng lo lắng đi qua đi lại. Vừa rồi lúc đang đi trên đường, Dao Nhi lại thổ huyết thêm một lần nữa, bị thương sợ là không nhẹ.

Bên trong phòng, Y Tiêu Dao cô nển choáng váng, lấy ra ngân châm muốn tự mình chữa thương nhưng tựa hồ có hơi lực bất tòng tâm (*).

(*) Lực bất tòng tâm: Có lòng muốn làm nhưng lại không có sức để thực hiện.

"Ta dùng nội lực giúp ngươi chữa thương."

Mặc Sĩ Tuyệt Ca nhìn khuôn mặt nhỏ càng ngày càng trắng xám nhưng lại không có chút biểu tình nào của Y Tiêu Dao, trong lòng càng thêm lo lắng phiền muộn.

"Không cần, ngươi đi ra ngoài đi."

Y Tiêu Dao lần thứ ba từ chối chủ trương của Mặc Sĩ Tuyệt Ca, đồng thời đuổi hắn ra ngoài. Nàng không thể bày ra một mặt yếu đuối ở trước mặt người khác, không, phải nói là nàng không cho phép mình yếu đuối.

Mặc Sĩ Tuyệt Ca vẫn trước sau như một không nhúc nhích, chỉ là sắc mặt càng ngày càng âm trầm. Khi nhìn đến bàn tay trắng nõn hơi run rẩy lúc cầm cầm ngân châm của Y Tiêu Dao, tâm trạng hắn xoay chuyển, cấp tốc ra tay điểm huyệt ngũ của Y Tiêu Dao.

Y Tiêu Dao đang cố gắng đè xuống đau đớn truyền đến từ trong cơ thể, đột nhiên hai mắt tối sầm lại, lập tức nhắm mắt ngủ thiếp đi.

Mặc Sĩ Tuyệt Ca đưa tay tiếp được thân thể đang ngã xuống của Y Tiêu Dao, ôm vào trong ngực mình, tự giễu nói:

"A, coi như kiếp trước ta nợ ngươi nên kiếp này phải trả."

Hắn xòe tay ra, dính sát ở phần lưng của Y Tiêu Dao, thả nội lực ra thăm dò thương thế của nàng..

Đột nhiên, hai mắt Mặc Sĩ Tuyệt Ca mở to, trong lòng tựa như bị cái gì đó đâm nhẹ.

Tuy rằng hắn biết nữ nhân này ác độc với chính bản thân mình, nhưng không nghĩ tới nàng lại có thể tàn nhẫn đến trình độ như thế này. Phế phủ đều bị thương nghiêm trọng mà lại còn có thể mặt không biểu cảm nhìn lâu như vậy.

Thế nhân đều nói hắn vô nhân tính lãnh huyết thích giết chóc, nhưng so với nữ nhân trước mắt này thì chỉ sợ là còn kém xa lắm. Vì sao ư? Bởi vì, người càng lãnh huyết thì sát thì lại càng ác độc đối với chính bản thân mình, hắn cũng tự hỏi không biết mình có thể làm được đến mức độ này như Y Tiêu Dao hay không?

Xem xét tình trạng cơ thể của Y Tiêu Dao, hắn bắt đầu vận công chữa thương giúp nàng.

Mặc Sĩ Tuyệt Ca cũng không phát hiện động tác của mình rõ ràng mềm nhẹ đi rất nhiều. Mà Y Tiêu Dao đang ngủ mê man thì lại càng không hay biết.

...

Không biết đã trôi qua bao lâu, Mặc Sĩ Tuyệt Ca rốt cục cũng thu công, trên trán hắn xuất hiện đầy đặc các giọt mồ hôi lớn nhỏ. Cuối cùng cũng xem như ổn định, chỉ cần nghỉ ngơi thật tốt hai ngày thì sẽ không còn gì đáng lo nữa.

Nhẹ nhàng đặt Y Tiêu Dao lên giường, giúp nàng cởi giày. Khi Mặc Sĩ Tuyệt Ca vừa cởi giày ra thì phát hiện nguyên lai bên trong có giấu điểm "huyền cơ", hắn sững sờ một chút, sau đó khẽ cười thành tiếng.

"A, nữ nhân này."

Thật sự rất thông minh, lại lót thêm ở trong giày để tăng cường chiều cao.

Không có ai nhìn thấy, khuôn mặt luôn luôn lạnh lẽo của Mặc Sĩ Tuyệt Ca lại xuất hiện những tia tiểu ý cùng ôn nhu, vô cùng tuyệt mỹ. Như đỉnh Tuyết Sơn quanh năm bị băng tuyết bao trùm, được tột lên từng vệt ánh dương nhu hòa một cách chậm rãi, âm áp xuất hiện ở bên trong giá lạnh, như vậy càng khiến cho người ta không tự chủ được mà trầm luân.

Mặc Sĩ Tuyệt Ca thả chiếc giày trên tay xuống, giúp Y Tiêu Dao đắp lên một lớp áo ngủ bằng gấm. Thẳng tắp nhìn kỹ vào khuôn mặt tuyệt lệ khuynh thành của nàng, tại nơi sâu xa trong đôi con ngươi chuyển động từng sợi từng sợi ôn nhu mà chính hắn cũng không phát hiện được.

Nàng thật sự rất đẹp, đẹp đến mức độ mà người ta không thể tin được nàng là con người thật, Mặc Sĩ Tuyệt Ca nhìn thụy nhan (*) điểm tình của Y Tiêu Dao, đáng vẻ có chút si mê. Hắn chậm rãi hạ thấp thân thể, đưa tay như ngọc tới gần gò má của Y Tiêu Dao, nhưng khi tay hắn còn cách khuôn mặt của Y Tiêu Dao khoảng cách bằng một hạt gạo thì hắn bỗng nhiên thức tỉnh.

(*) Thụy nhan: Dung nhan khi ngủ.

Mặc Sĩ Tuyệt Ca bỗng nhiên đứng thẳng người, hô, mình đang làm gì thế này?! Nhắm mắt lại, nỗ lực khống chế trái tim không vận động theo quy tắc của mình, một hồi lâu, nhịp tim đập rốt cục khôi phục bình thường, Mặc Sĩ Tuyệt Ca thở ra một ngụm trọc khí.

Nhưng hắn không biết, sự rung động kia cũng không vì tim đập khôi phục bình thường mà tiêu tan, trái lại như là một loại hạt giống, bị gieo ở nơi sâu xa nhất trong lòng hắn, đợi một ngày nào đó khi hắn phát hiện thì hạt giống đó cũng đã đâm rễ rồi..

Mặc Sĩ Tuyết Ca lần thứ hai nhìn Y Tiêu Dao, xoay người, nhấc bước đi ra khỏi phòng.

Ngoài phòng, Lạc Viêm Băng vẫn còn đang đi qua đi lại, đã qua một canh giờ (*) rồi, tại sao vẫn chưa ra, Dao Nhi sẽ không xảy ra chuyện chứ!?

(*) Một canh giờ: Hai tiếng đồng hồ.

Hai người Lạc Chi Duệ cùng Lạc Chi Li ngoan ngoãn đứng nghiêm ở một bên, ánh mắt không ngừng trôi về phía Lạc Viêm Băng, trời ạ, đây là người cha lâm nguy không loạn của bọn hắn? Là Thừa Tướng Ly quốc đa mưu túc trí? Lẽ nào Y Tiêu Dao kia có một vị trí rất quan trọng ở trong lòng của cha?

Giữa lúc ba người đang suy nghĩ, cửa phòng ngủ chậm rãi bị kéo ra, là Mặc Sĩ Tuyết Ca.

Sau khi Mặc Sĩ Tuyết Ca ra khỏi phòng ngủ, lại xoay người nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Lạc Viêm Băng nhìn thấy Mặc Sĩ Tuyết Ca đi ra, nhanh chóng nghênh đón.

"Vị công tử này, Dao Nhi thế nào rồi?"

Đầu tiên Mặc Sĩ Tuyết Ca lạnh lùng liếc Lạc Chi Duệ một cái, sau đó nói với Lạc Viêm Băng.

"Tôn thương phế phủ."

Lạc Viêm Băng nghe vậy, thân thể lão đảo về phía sau một cái, tôn thương phế phủ? Là tôn thương đến nội tạng a...

"Cha."

Lạc Chi Duệ cùng Lạc Chi Li nhanh chóng đỡ lấy thân thể Lạc Viêm Băng.

Kỳ thực bọn họ cũng rất khiếp sợ, Y Tiêu Dao kia quả thực không phải là người, tôn thương đến nội tạng mà lại còn có thể nhẫn nhịn một cách phong khinh vân đạm(*) như thế. Đặc biệt là Lạc Chi Duệ, bởi vì về điểm này, Y Tiêu Dao rất giống với tam muội đã mất kia của hắn.

(*) Phong khinh vân đạm: Nhẹ như mây gió.

"Buông ra! Nghiệt tử, nếu như Dao Nhi có chuyện gì bất trắc, ta nhất định sẽ tự tay đưa ngươi..." "

Viễn mắt Lạc Viêm Băng ửng đỏ, dùng đại lực bỏ cánh tay đang đỡ mình của Lạc Chi Duệ ra. Đứa bé Dao Nhi kia, vì sao lúc nào cũng khiến người ta lo lắng như thế...

"Cha, con..."

Lạc Chi Duệ muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại cúi đầu im lặng, đưa mắt nhìn mặt đất. Xem ra địa vị của Y Tiêu Dao ở trong lòng cha, cũng không thể dùng một từ "quan trọng" mà có thể nói hết được.

Lạc Chi Li cũng sững sờ, tại sao cha lại vì một người con nuôi mà đối xử với con ruột như vậy, tại sao?

Trong lòng Mặc Sĩ Tuyết Ca có một tia vui mừng, vị Thừa Tướng này là thật tâm đối xử với nữ nhân kia, rất tốt, nữ nhân kia hẳn là rất cần một người dùng chân tâm để sưởi ấm nàng, bây giờ có một người như thế, trong lòng hắn cuối cùng cũng xem như yên tâm một chút.

"Thừa Tướng, ta đã giúp nàng chữa trị vết thương, nghỉ ngơi hai ngày thật tốt thì sẽ không sao nữa."

Thái độ của Mặc Sĩ Tuyết Ca đối với Lạc Viêm Băng dĩ nhiên đã biến hóa không ít.

"Híc, thật sao? Ha ha, được, đa tạ công tử đã xuất thủ cứu giúp, sau này nếu công tử muốn yêu cầu Lạc mỗ việc gì thì công tử cứ mở miệng, Lạc mỗ nhất định sẽ đem hết toàn lực giúp đỡ công tử."

Lạc Viêm Băng làm sao biết được, sau này, Mặc Sĩ Tuyết Ca lại đưa ra yêu cầu kia khiến hắn....

"Thừa Tướng khách khí rồi, nàng là chủ nhân của ta."

Mặc Sĩ Tuyết Ca lạnh nhạt nói, chỉ là hắn không có phát hiện, hiện tại hắn càng ngày càng suy nghĩ giúp người nào đó.

"Hừm, tốt lắm, ta đi chuẩn bị gian phòng cho Dao Nhi đây, sợ nàng không quen ở phòng ngủ của ta."

Phòng ngủ của hắn có chút đơn giản, tất nhiên hắn không đành lòng để Dao Nhi chịu uất ức.

"Được, ta ở đây bảo vệ."

Mặc Sĩ Tuyết Ca đáp.

"Hừm, vậy làm phiền công tử."

Lạc Viêm Băng lễ đài vạn phần (*) đối với Mặc Sĩ Tuyết Ca, sau đó xoay người quay về phía Lạc Chi Duệ và Lạc Chi Li nghiêm nghị nói.

(*) Lễ đài vạn phần: Dường lễ đối đài một cách nồng nhiệt nhất, tốt đẹp nhất.

"Các người theo ta lại đây, ta có việc muốn bàn giao."

Lạc Chi Duệ cùng Lạc Chi Li nhìn nhau một cái, xong, xem ra muốn bọn họ đến "ôn chuyện cũ" rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vô Tâm Khí Phi Hoa Đào Nhiều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 42: Thừa Tướng đại nhân bán con cầu vinh

Đến thời điểm hoàng hôn, Y Tiêu Dao rốt cục cũng tỉnh. Nàng ngồi dậy, cảm thấy tựa hồ cơ thể mình đã tốt hơn nhiều lắm. Tự mình chấn mạch, phé phù cũng đã ổn định lại. Xem ra, cảm giác của nàng trước khi mê man là thật, không phải nàng tự nhiên ngất đi, mà là bị Mặc Sĩ Tuyết Ca điểm huyết.

Đứng dậy xuống giường, moe, ngay cả giày cũng bị hấn tháo ra, hừ, lại dám điểm huyết của nàng, Mặc Sĩ Tuyết Ca, người chờ bán cô nài nài báo thù đi.

Y Tiêu Dao kéo cửa phòng ra, ngoài cửa, ngoài Mặc Sĩ Tuyết Ca ra thì còn có một gã sai vặt.

Mặc Sĩ Tuyết Ca vẫn đứng ở ngoài cửa, cũng chưa từng rời đi dù chỉ một bước, khi nhìn thấy Y Tiêu Dao mở cửa thì hai bước vọt đến trước người nàng:

"Người tỉnh rồi?"

Trong thanh âm tựa hồ còn có thêm thờ phào nhẹ nhõm.

Gã sai vặt kia cũng nhanh chóng đi tới trước mặt Y Tiêu Dao:

"Công tử, ngài tỉnh rồi? Để tiểu nhân đi báo cho lão gia."

Vị công tử này lớn lên thật là đẹp nha, so với đại thiếu gia và nhị thiếu gia còn đẹp hơn.

Y Tiêu Dao nghe gã sai vặt nói xong, trong lòng âm áp, là cha bảo hấn luôn canh ở đây chờ mình tỉnh lại.

"Hừm, đi thôi."

Ha ha, cảm giác có tình thân thật là tốt đẹp.

Chờ gã sai vặt đi rồi, Y Tiêu Dao nhìn về phía Mặc Sĩ Tuyết Ca, trên mặt mang theo nụ cười khẩy:

"Tiểu Ca, người nói xem, là ta đối xử với người quá tốt có đúng hay không, cho nên người mới dám làm càn như vậy?"

Hừ, Y Tiêu Dao nàng ghét nhất chính là bị người khác khống chế, hơn nữa còn là loại hình không còn một chút sức nào để đánh trả.

Tâm lòng nguyên bản đang âm áp vì nàng đã tỉnh lại của Mặc Sĩ Tuyết Ca đột nhiên lạnh xuống, a, đúng vậy, lấy tính cách của nàng, tất nhiên là sẽ tức giận. Nhưng hấn lại không hối hận, nếu như tình cảnh đó lặp lại một lần nữa, hấn cũng nhất định sẽ mạnh mẽ giúp nàng chữa thương.

"Người muốn trừng phạt ta như thế nào, động thủ đi."

Mặc Sĩ Tuyết Ca bình tĩnh nhìn về phía Y Tiêu Dao. Lần này hấn tình nguyện tiếp thu trừng phạt của nàng, bởi vì, hấn tựa hồ có một chút cảm giác đặc biệt đối với nàng. Nếu như lần trừng phạt này có thể dập tắt rung động trong lòng hấn, vậy thì cứ trừng phạt đi, càng tàn nhẫn càng tốt.

Trong lòng Mặc Sĩ Tuyết Ca nghĩ như vậy, hấn muốn dùng sự nhẫn tâm của Y Tiêu Dao để thuyết phục chính mình không chú ý đến nàng nữa.

"Ha ha, ừm, rất tốt."

Nụ cười khẩy trên mặt Y Tiêu Dao càng ngày càng sâu, ha ha, ngoan ngoãn rồi sao? Nàng đưa tay lên nhẹ nhàng nhéo nhéo gương mặt tuấn tú của Mặc Sĩ Tuyết Ca hai lần, sau đó nhón chân lên nói nhỏ bên tai của hấn:

"Tiểu Ca, tiếp theo, hãy nhận lấy sự trừng phạt của bọn công tử đi."

Thời điểm Y Tiêu Dao ôn nhu chạm vào gò má của Mặc Sĩ Tuyết Ca thì tim hắn liền đập nhanh hơn, bây giờ nàng còn đến gần như thế, hương thơm nhàn nhạt trên người nàng tràn ngập quanh chóp mũi hắn, âm thanh lại mang theo mê hoặc khiến người trầm luân, tất cả những thứ này cộng lại nhất thời làm cho trái tim của Mặc Sĩ Tuyết Ca đập nhanh như sét đánh, ngay cả hô hấp cũng hơi ngưng lại.

Y Tiêu Dao nhẹ giương tay trắng, đồng thời phóng ba cái ngân châm vào trong thân thể của Mặc Sĩ Tuyết Ca. Hừ, vậy thì để ngươi nếm thử tư vị "đau lòng" đi.

Khuôn mặt của Mặc Sĩ Tuyết Ca lập tức trắng bệch, kêu rên một tiếng, dùng tay che ngực trái. A, những thủ đoạn trước đây chỉ là để hắn mất mặt mà thôi, hiện tại mới là trừng phạt thật sự, quả nhiên không dễ chịu a.

Y Tiêu Dao nhìn gương mặt tuấn tú có chút trắng của Mặc Sĩ Tuyết Ca, tâm trạng lạnh lùng: Hừ, ai kêu ngươi điểm huyết đạo của bản cô nãi nãi, ai kêu ngươi nhiều chuyện?

"Tiểu Ca, hôm nay vì sao ngươi lại hạ thủ lưu tình đối với những người kia? Là một sát thủ, không nên như vậy."

Y Tiêu Dao đột nhiên hỏi.

"Ta... Không vì sao cả."

Mặc Sĩ Tuyết Ca nói chuyện có chút vất vả. A, vì sao, chẳng lẽ nói vì bọn họ là huynh trưởng của ngươi?

"Ha ha, tiểu Ca a, có phải là vì ngươi thấy bọn họ tú sắc khả xan (1) nên không hạ thủ được? A! Lẽ nào, ngươi là, ách... Là đoạn tụ (2)?"

(1) Tú sắc khả xan: Đẹp đến nỗi chỉ cần nhìn thôi cũng no bụng, không cần ăn cơm.

(2) Đoạn tụ: Đoạn tay áo chi phích; Hán Ai Đế từng sủng ái và phong chức rất cao cho Đồng Hiền, một người giống phụ nữ, dịu dàng và có khuôn mặt kiều diễm. Có một lần ngủ trưa, Đồng Hiền gối lên cánh tay áo của nhà vua ngủ. Hán Ai Đế muốn quay người nhưng cũng không muốn làm tỉnh giấc của Đồng Hiền nên đã cắt cánh tay áo của mình. Sau này người ta gọi mối tình đồng tính là mối tình , nguồn gốc là từ điển cổ này. Khi nhà vua mất, hoàng đế mới là Vương Mãng cực lực phản đối Đồng Hiền. Vì sợ gặp họa và cũng để đáp lại tình yêu của vua dành cho mình, Đồng Hiền và vợ con đã tự sát tại nhà.

Y Tiêu Dao có vẻ như ngạc nhiên nhìn Mặc Sĩ Tuyết Ca, cả kinh nói.

"Ngươi... Không có."

Mặc Sĩ Tuyết Ca nhẫn nhịn từng trận đau nhói truyền đến từ trái tim, nhả ra vài chữ từ trong miệng. Mặc dù là nghiêng răng nói nhưng rõ ràng lại không đủ khí thế, có vẻ hơi uể oải, không có một chút sát khí nào.

"A, vâng vâng vâng, không có thì không có!"

Tuy Y Tiêu Dao đáp như thế, nhưng về mặt lại nói: Ha ha, ta biết rồi, ngươi không cần phủ nhận đâu.

"Thật sự... "

"Dao Nhi, Dao Nhi... "

Âm thanh của Lạc Viêm Băng từ xa truyền đến, đánh gãy lời nói của Mặc Sĩ Tuyết Ca.

Trên trán Y Tiêu Dao xuất hiện hắc tuyến, Thừa Tướng của một quốc gia lại có công phu khiến người ta "chỉ nghe tiếng không thấy mặt".

Âm thanh của Lạc Viêm Băng truyền đến được mấy giây, người thật rót cục cũng xuất hiện ở trong tầm mắt của Y Tiêu Dao.

"Híc, cha, người bị cùn rượt sao?"

Y Tiêu Dao cố ý nói như thế. Kỳ thực trong lòng nàng lại có chút cảm động, chỉ là hai chữ "cảm tình" này chưa bao giờ xuất hiện trong từ điển của nàng, vì lẽ đó, nàng chỉ có thể dùng bộ dáng không tìm không phôi để che dấu cảm động của chính mình.

Y Tiêu Dao vừa dứt lời, phía sau Lạc Viêm Băng liền xuất hiện hai con cùn, ách, không, là hai người, ách, cũng không đúng, nói chính xác là hai người có hình dáng giống cùn, a, vẫn không đúng, nói chính xác là hai người rảnh rỗi không có việc gì làm, về cùn ở trên mặt mình, sau đó đuổi theo Lạc Viêm Băng?

"Híc, cha, người đang chơi trò gì vậy? Hai vị này, ách, là đồ vật gì a?"

Khoé miệng Y Tiêu Dao co rút.

"Dao Nhi, con tỉnh lại là tốt rồi, tỉnh lại là tốt rồi."

Lạc Viêm Băng kích động nói. Hoàn toàn không trả lời vấn đề của Y Tiêu Dao.

Hai con "người cún" phía sau đầu đầy hắc tuyến, sao bọn họ lại xui xẻo như vậy, không chỉ phải "ôn chuyện cũ" mà còn phải đi theo cha làm chuyện mất mặt này.

"Híc, cha, con không sao rồi."

Y Tiêu Dao không được tự nhiên đáp, nàng không có thói quen có người đối xử quá tốt với mình, luôn có cảm giác không hiện thực, cảm giác trong lòng hoảng hoảng, cảm giác rất không an toàn.

"Híc, không có chuyện gì là tốt rồi, Dao Nhi a, hai người này giao cho con xử trí."

Lạc Viêm Băng nhìn thấy Y Tiêu Dao không dễ chịu, biết mình không thể trong một thoáng mà có thể sưởi ấm trái tim của nàng, nên hắn cũng không vội, lập tức chỉ vào hai người phía sau nói.

"Híc, cha, bọn họ là đồ vật gì vậy?"

Y Tiêu Dao hỏi lại lần nữa.

Sắc mặt Lạc Viêm Băng hơi lạnh lẽo nhìn về hai người phía sau.

"Bọn họ không phải đồ vật, là người."

"Ai?"

Y Tiêu Dao hỏi tiếp, cho nàng xin, nàng biết là người, nhưng là ai mới được? Xem thân hình của bọn họ, hình như là rất quen thuộc, nàng đã từng thấy qua.

"Khụ, là Lạc Chi Duệ và Lạc Chi Li."

Lạc Viêm Băng cũng có chút không dễ chịu, kỳ thực hai đứa "bé" này đều là người có máu mặt, mình làm như vậy xác thực không tốt lắm, nhưng vì Dao Nhi, chỉ đành hi sinh bọn họ vậy.

"Hà?"

Cho dù là Y Tiêu Dao cũng không khỏi kinh ngạc, trên đầu nàng bay qua một loạt quạ đen, nhìn về phía Lạc Viêm Băng.

"Cha, thật mãnh liệt -!"

Y Tiêu Dao không có ý tốt nhìn về phía Lạc Viêm Băng, ha ha, người cha này sinh ra đã có dung mạo vô hại, không ngờ lại xấu bụng như thế, khả khả, xấu bụng cũng tốt, xấu bụng mới có thể chịu đựng được sự dẫn dắt của nàng, khả khả.

"Híc, Dao Nhi, bọn họ giao cho con xử trí, cha có việc đi làm trước, ha ha ha..."

Lạc Viêm Băng nhìn khuôn mặt quỷ dị của Y Tiêu Dao, trong lòng có chút sợ hãi, rất đáng thẹn liền bán con để cầu vinh, sau đó nhanh nhẹn chuồn đi.

"Cha, đợi một lát."

Y Tiêu Dao gọi Lạc Viêm Băng lại.

Trong lòng Lạc Viêm Băng thấp thỏm, Dao Nhi muốn làm gì, sẽ không muốn chính mình đi, đáng về thâm ý vừa nảy của nàng như là đang muốn chinh người khác.

"Ha ha, Dao Nhi, còn có chuyện gì sao?"

Giờ khắc này Lạc Viêm Băng càng nghĩ càng hoảng sợ, thủ đoạn chinh người của tiểu cô nãi nãi này hắn đã gặp được ở chỗ Toàn Thiên đại sư.

"Híc, chính là, khả khả..."

Khoé miệng cười xấu xa của Y Tiêu Dao càng sâu, khả khả...

"Ha ha.. A, Dao Nhi... Còn... Còn có việc gì muốn... Muốn cha hỗ trợ sao?"

Giờ khắc này trong lòng Lạc Viêm Băng đang rất lạnh lẽo, trời ạ, tiểu cô nãi nãi này nhất định là muốn chinh mình rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vô Tâm Khí Phi Hoa Đào Nhiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 43: Tiền đặt cược

"Chính là..."

Y Tiêu Dao cố ý dừng lại rồi chút, sau đó nghiêm túc nói:

"Cha, người vẫn chưa có nói cho con biết phòng của con ở đâu a."

Khà khà, cha phúc hắc à, chúng ta hãy so xem ai phúc hắc hơn nào, lần này con cũng chỉ là muốn dọa người mà thôi, không có ý tứ gì khác, ha ha.

[Quác quác... Một đám quạ đen chậm rãi bay qua!]

"Híc, ha ha, ra là chuyện này a, ừm, hiện tại cha sẽ dẫn con đi."

Trong lòng Lạc Viêm Băng thờ phào nhẹ nhõm, hô, không phải muốn chinh mình là tốt rồi.

"Hừm, tốt."

Y Tiêu Dao đáp, sau đó tựa tiểu phi tiểu nhìn về phía Lạc Chi Duệ cùng Lạc Chi Li:

"Ha ha, Chi Duệ huynh, Chi Li huynh, mời đi theo phía sau ta, cẩn thận đừng đi lạc nha -!"

Ha ha, hai người này là cha đưa cho nàng chơi đùa, làm sao có thể buông tha cho bọn họ đây?

Y Tiêu Dao tựa như tản bộ theo sát ở phía sau Lạc Viêm Băng, còn Mặc Sĩ Tuyết Ca nỗ lực ép đau đớn thỉnh thoảng truyền đến từ trái tim, cũng đi theo đằng sau nàng. Nhìn thân thể đơn bạc của nàng, hẳn nghĩ, trước kia nàng có từng chịu qua đau đớn hay không, hoặc là càng đau hơn cả hiện tại?

Lạc Chi Duệ cùng Lạc Chi Li liếc mắt nhìn nhau, cuối cùng vẫn là bi thống đi theo sau, chỉ là dọc đường đi lại vui đầu cực kỳ thấp, hận không thể để gương mặt của mình sinh ra ở bên trong cơ thể.

"Dao Nhi, đến rồi, sau này con sẽ ở đây. Con xem một chút có chỗ nào không thích thì cứ nói cho cha, cha sẽ cho người sửa chữa lại."

Lạc Viêm Băng từ ái nói với Y Tiêu Dao.

Y Tiêu Dao ngẩng nhìn bốn phía, ừm, là một toà sân đơn độc, thanh tĩnh nhưng lại tĩnh mỹ khác biệt.

"Hừm, cũng tạm ổn rồi, cha, vậy sau này con sẽ ở đây."

Tuy rằng ngoài miệng nói như vậy, thế nhưng trong lòng Y Tiêu Dao lại không như thế. Khà khà, rất tốt, tòa viện này thật sự rất hợp tâm ý của nàng.

"Ha ha ha, được, vậy Dao Nhi cứ ở đây đi, ha ha ha..."

Lạc Viêm Băng cười sang sảng nói.

Lạc Chi Duệ cùng Lạc Chi Li đồng loạt giựt giựt khoé miệng, a, tạm ổn? Đây là nơi mà cha giám sát hai người bọn họ tự tay bố trí suốt một buổi trưa, đổi lấy lại chỉ là hai từ "tạm ổn" của hắn.

"Há, đúng rồi, cha à, ngày mai người hãy dẫn con đến gặp Hoàng Thượng đi!"

Y Tiêu Dao nhìn Lạc Chi Duệ cùng Lạc Chi Li một cách mờ ám, đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, liền nói với Lạc Viêm Băng.

"Híc, Dao Nhi a, thân thể của con..."

"Cha, con không sao rồi, ngày mai người hãy cứ an tâm thoải mái để cử con cho Hoàng Thượng là được."

Thân thể? Đó không phải là việc trọng yếu nhất, quan trọng nhất hiện tại chính là phát triển thể lực lớn mạnh mới được.

"Vậy được rồi, bất quá, thân thể con mới là quan trọng nhất đó Dao Nhi."

Lạc Viêm Băng vẫn không yên lòng dặn dò, hẳn biết, thứ Dao Nhi theo đuổi chính là sinh hoạt tiêu dao tự tại, thích làm gì thì làm, nhưng ở trong mắt hắn, thân thể của Dao Nhi vẫn là quan trọng hơn.

"Hừm, cha, con tự có chừng mực."

Y Tiêu Dao đúng là rất có kiên nhẫn đối với Lạc Viêm Băng.

"Tốt lắm, vậy hiện tại con hãy nghỉ ngơi thật tốt, cẩn thận mà ngủ một giấc."

"Ha ha, cha à, con mới tỉnh không bao lâu, làm sao có thể ngủ tiếp đây? Khả khả, hiện tại Dao Nhi muốn cùng hai vị ca ca tỉ mỉ bồi dưỡng một chút cảm tình."

Y Tiêu Dao cười khẩy nói.

"Ha ha, đúng đúng, vậy Dao Nhi cứ cẩn thận "bồi dưỡng" a, ha ha, cha đi trước đây."

Lạc Viêm Băng đương nhiên biết "bồi dưỡng cảm tình" trong lời nói của Y Tiêu Dao là có ý gì.

"Ừm. Cha đi thông thả."

Ha ha, người cha này càng ngày càng đáng yêu, con trai ruột của hắn mà cũng có thể đáng ra cho mình tàn phá, rất hợp khẩu vị của mình a!

Chờ Lạc Viêm Băng đi rồi, Y Tiêu Dao chậm rãi đi tới trước người Lạc Chi Duệ cùng Lạc Chi Li.

"Hai vị ca ca, Tiêu Dao có lỗi."

Y Tiêu Dao hoàn toàn là một bộ dáng đáp công tử văn nhã, gật đầu đối với hai người.

"Tiêu Dao, ta rất xin lỗi vì đã đã thương người."

Lạc Chi Duệ hướng về phía Y Tiêu Dao bồi tội.

"Híc, Tiêu Dao a, vậy... Ta cũng rất xin lỗi."

Lạc Chi Li cũng là người biết thời thế.

"Ha ha, hai vị ca ca nói gì thế, chúng ta đều là người một nhà, có cái gì mà xin lỗi với không xin lỗi."

Y Tiêu Dao rất thấu tình đạt lý. Chỉ là, trong lòng nàng cũng nghĩ như vậy sao? Không biết được a.

"Bất quá, nếu là hai vị ca ca thật sự cảm thấy băn khoăn, Tiêu Dao đúng là có việc muốn nhờ hai vị ca ca hỗ trợ."

Tranh thủ trước khi hai người kia mở miệng, Y Tiêu Dao lại bù thêm một câu.

"Ha ha, Tiêu Dao muốn chúng ta giúp việc gì đây?"

Lạc Chi Duệ hỏi, a, bọn họ không phải người ngu, sẽ không đáp ứng khi mà chưa biết sẽ giúp chuyện gì.

"Kỳ thực rất đơn giản a, chính là ngày mai cha sẽ đề cử Tiêu Dao cho Hoàng Thượng, để Tiêu Dao tham gia giao lưu văn hóa cùng Lam Nguyệt quốc, cho nên muốn nhờ hai vị ca ca mở đường giúp Tiêu Dao."

"Giao lưu văn hóa? Tiêu Dao tham gia?"

Lạc Chi Duệ kinh ngạc nói.

Lạc Chi Li cũng ngạc nhiên nhìn về phía Y Tiêu Dao, hắn? Xem ra hắn vẫn là một đứa trẻ lớn xác không hiểu sự đời, không biết những chuyện khó trong thế gian a. Mấy năm trước giao lưu văn hóa cùng Lam Nguyệt quốc, mình, đại ca, cộng thêm tứ đại công tử hợp sức mà cũng chỉ đáp đúng một nửa đề mục.

"Ừm. Đúng vậy, lẽ nào hai vị ca ca không tin rằng Tiêu Dao có năng lực này?"

"Híc, không phải, chúng ta tuyệt đối không có ý xem thường Tiêu Dao, chỉ là bởi vì đề mục mà Lam Nguyệt quốc đưa ra xác thực đều rất khó."

Lạc Chi Li giải thích.

"Ha ha, không bằng như vậy đi, Tiêu Dao đánh cược cùng hai vị ca ca, hai vị ca ca chỉ cần dựa theo phương pháp của Tiêu Dao mà làm, Tiêu Dao liền có thể thắng Lam Nguyệt quốc, hai vị ca ca thấy như thế nào?"

"Tiền đặt cược là cái gì?"

Lạc Chi Li không hổ là thương nhân nói.

"Ha ha, tiền đặt cược đều do hai vị ca ca định ra, có được hay không? Bất quá, tiền đặt cược nhất định phải xứng với thứ của ta mới được nha!"

Trong lời nói của Y Tiêu Dao có chứa ý tứ: Tiền đặt cược cũng không nên quá nhỏ, nếu không chính là các ngươi coi rẻ giao lưu giữa hai nước, tội danh rất lớn a.

"Híc, vậy nếu Tiêu Dao thắng, ta liền giao tín vật chuyên dụng của ta cho ngươi, sau này chỉ cần Tiêu Dao đến sản nghiệp trên danh nghĩa của ta thì liền có thể tùy ý tiêu phí, một xu ta cũng không thu."

Lạc Chi Li mở miệng nói.

"Hừm, miễn cưỡng còn có thể tiếp nhận."

Tùy ý tiêu phí? Rất tốt a, nàng chính là một người cuồng mua sắm nha.

Đáy lòng Lạc Chi Li co giật, miễn cưỡng? Một đám huynh đệ của mình đều không có đãi ngộ như vậy, hấn ngược lại thì tốt rồi, còn miễn cưỡng!

"Đại ca thì sao? Tiền đặt cược của ngươi là cái gì?"

Y Tiêu Dao lại hướng về Lạc Chi Duệ hỏi.

"Híc, ta... Ta..."

Lạc Chi Duệ nửa ngày cũng không nói được một câu. Tựa hồ trên người mình không có thứ gì có thể đem ra làm tiền đặt cược, thứ mà hấn nắm giữ đều ở trong đầu, làm sao lấy ra đưa cho người ta a?!

"A, đại ca, không nghĩ tới dung mạo của ngươi cũng ra dáng một tên đánh cược quyet nọ lắm chứ, sao ngươi chưa xin lỗi cha, xin lỗi quốc gia, xin lỗi nhân dân đi?!"

Y Tiêu Dao khinh bỉ nói, ha ha, Lạc Chi Duệ, đại quốc sư, vô cùng dẻo miệng, bác học đa thức, trên thông thiên văn dưới hiểu địa lý, nhưng những thứ này hữu dụng đối với nàng sao? Ha ha, có!

Lạc Chi Duệ cùng Lạc Chi Li xam mặt lại, ra dáng? Có vẻ như, dáng vẻ hiện tại của bọn hấn rất phù hợp ngữ cảnh.

"Híc, nếu không, đại ca cho ngươi một triệu lượng bạc làm tiền đặt cược?"

Hình như hấn vẫn còn có một chút bạc.

"Bạc? Ha ha, kỳ thực, Tiêu Dao cảm thấy chúng ta đều là người một nhà, nói tiền bạc gì chứ, quá tục rồi!"

Giờ khắc này vẻ mặt của Y Tiêu Dao nghiêm túc như một người biện hộ. Aizz, một triệu lượng a, nếu như đặt ở năm giây trước, nàng chắc chắn sẽ đáp ứng, thế nhưng hiện tại, có vẻ như giá trị của Lạc Chi Duệ lại không ngừng ở một hai triệu a.

Đáy lòng Lạc Chi Li trợn mắt, a, tục? Tiền đặt cược mình vừa nói thì không phải là tiền sao? Hấn còn rất "miễn cưỡng" mà nhận lấy đấy!

"Híc, vậy ý của Tiêu Dao là?"

Lạc Chi Duệ thông minh cỡ nào, vừa nhìn dáng vẻ của Y Tiêu Dao liền biết trong lòng nàng có tính toán.

"Hừm, nếu như Tiêu Dao thắng, vậy sau này đại ca sẽ trở thành tùy tùng của Tiêu Dao!"

Ha ha, tài nguyên tốt như vậy, nếu không lợi dụng một chút, vậy mình chính là kẻ ngu si rồi?

"Cái gì... Tùy tùng?"

Lạc Chi Duệ không tin vào lỗ tai của mình, để mình làm tùy tùng của hấn? Hấn nói cái gì vậy?!

"Đúng, lẽ nào đại ca không đồng ý sao?"

Y Tiêu Dao nhún mày.

"Híc, này..."

Trong lòng người nào đó do dự.

"A, đại ca, đừng tiếp tục nghĩ nữa, nếu như ngươi không đồng ý thì ta liền đi tìm cha, ta nghĩ cuối cùng ngươi vẫn sẽ đồng ý thôi, hiện tại tiếp nhận sự thật vẫn tốt hơn."

Ha ha, hai huynh đệ này có vẻ như không có sức đề kháng đối với người cha phúc hắc kia a.

"Người... Được, bất quá, chỉ một năm thôi."

Lạc Chi Duệ bị bức ép tiếp nhận.

"Ba năm. Giống với tiểu Ca."

Lạc Chi Li cùng Lạc Chi Duệ vừa nghe Y Tiêu Dao nói như thế, trong lòng liền sáng tỏ, chẳng trách, bọn họ nói mà, Mặc Sĩ Tuyệt Ca làm sao có khả năng nhận người khác làm chủ, hóa ra là đánh cược thua hần a.

Nhưng không lâu sau, ý nghĩ hiện tại của bọn họ sẽ triệt để sụp đổ.

"Được."

Lần này đúng là Lạc Chi Duệ sáng khoái đáp ứng. Ha ha, Mặc Sĩ Tuyệt Ca đều có thể nhận, hần là sẽ không ăn thiệt thòi gì đi?

Nhưng càng về sau, ách, cũng chính là ngày mai, hần sẽ nghênh đón lần hối hận đầu tiên từ lúc sinh ra cho tới nay.

Bạn đang đọc truyện *Vô Tâm Khí Phi Hoa Đào Nhiều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 44

Trên triều đình, Ly Dạ cùng Thượng Quan Thu Minh đứng ở phía sau Lạc Viêm Băng, thỉnh thoảng lại "mặt mày sinh động" nhìn về người có địa vị cao đang ngồi nghiêm chỉnh trên kia.

Hôm nay Duệ không lâm triều, lẽ nào ngày hôm qua không phải là dùng phương pháp trừng phạt khi còn bé, mà là đổi thành thể phạt (*)? Xem ra lão sư tu luyện bộ môn phúc hắc càng ngày càng cao rồi a.

(*) Thể phạt: Trừng phạt về mặt cơ thể, nôm na như SM [\geq ____ \leq].

Lạc Viêm Băng phát hiện ánh mắt giao lưu của ba người, không thể không di chuyển thân thể, ngăn cản thần thức đang giao lưu của bọn họ. Ba tiểu tử này, trên triều đình mà còn không chú ý hình tượng như thế, nếu như bị những đại thần kia nhìn thấy thì uy nghiêm của thiên tử sẽ bị hao tổn a.

Lạc Viêm Băng nhận nhặt gương mặt nhìn Ly Mộ một chút, mang ý tứ là: Hoàng Thượng, đây là trên triều đình, người muốn biết cái gì, lão thần sẽ ngầm nói cho người biết.

"Khụ, ách, Thừa Tướng a, Quốc Sư sao lại không thượng triều?"

Ly Mộ rất thông minh lựa chọn mở miệng tại triều đình. Giỡn quài, hiện tại đang thượng triều, mình là thiên tử, lão sư tất nhiên sẽ giữ mặt mũi cho mình. Nếu dột tan triều mới hỏi, vậy khi đó mình là học sinh, lão sư chẳng phải là muốn làm gì mình cũng được hay sao?

Lạc Viêm Băng đoán được tâm tư của Ly Mộ, tâm trạng vui mừng không ngớt, đứa bé này, lúc trước mình tin không lầm mà. Bây giờ cho dù hần đã lên làm Đế Vương, thủ đoạn cao minh tàn khốc, nhưng xưa nay hần lại chưa từng sử dụng đối với mình. Ngoại trừ lúc thượng triều ra, những khoảng thời gian ngầm khác hần đều vẫn tôn kính mình giống như khi còn bé, làm một Đế Vương, hần có thể làm được như vậy thật sự là rất tốt rồi.

"Hồi bẩm Hoàng Thượng, hôm nay Quốc Sư sẽ đến chậm một chút."

Lạc Viêm Băng cung kính tiến lên một bước đáp.

"Ừm."

Ly Mộ nhẹ nhàng gạt đầu, khí thế của bậc Đế Vương hiển lộ ra không bỏ sót chút nào.

Ly Mộ chờ Lạc Viêm Băng lui về chỗ xong, ung mầu nhìn quét qua đại điện một lần, thiên uy bày ra không chứa một chút nào.

"Hôm nay, trẫm muốn cùng các vị đại nhân nói về chuyện giao lưu văn hóa ngày mai, các vị đã chọn ra người thích hợp chưa?"

Âm thanh chất phác uy nghiêm vang vọng trong đại điện.

Lời này vừa được Ly Mộ nói ra, trên triều đình lại yên tĩnh đến mức có thể nghe được tiếng hít thở rõ ràng.

Sắc mặt Ly Mộ theo thời gian trôi đi càng ngày càng khó coi, lẽ nào Ly quốc to lớn lại thật sự không thể tìm ra một kỳ nhân dị sĩ nào sao?

Lạc Viêm Băng thấy Ly Mộ muốn phát hỏa, trầm nghĩ thời cơ đã đến rồi, lại một lần nữa nhảy tới phía trước, khom người xuống hành lễ với Ly Mộ.

"Khỏi bẩm Hoàng Thượng, lão thần có dẫn đến một người."

"Ồ? Mời Thừa Tướng nói!"

Ly Mộ nhanh nhẹn nói.

"Vâng. Người mà lão thần dẫn đến chính là nghĩa tử của lão thần -- Y Tiêu Dao."

"Y Tiêu Dao?"

Ly Mộ hỏi.

"Đúng vậy thưa Hoàng Thượng, chính là Y Tiêu Dao. Lão thần tin rằng, lần giao lưu văn hóa này nếu để Dao Nhi đại diện Ly quốc ta trả lời, vậy thì Ly quốc ta nhất định có thể thắng được."

Bên trong khẩu khí của Lạc Viêm Băng lộ ra một chút kiêu ngạo, a, Dao Nhi vốn là người hiện đại, lần giao lưu văn hóa này nhất định không thể làm khó được nàng.

"Ồ? Vậy hôm nay Tiêu Dao có tiến cung theo Thừa Tướng hay không?"

Ly Mộ trực tiếp gọi tên "Tiêu Dao".

"Thưa Hoàng Thượng, hiện tại Dao Nhi đang ở bên ngoài cửa cung chờ Hoàng Thượng triệu kiến."

"Ha ha, được, người đâu, truyền Tiêu Dao công tử!"

Ha ha, xem đáng về kiêu ngạo kia của lão sư, Y Tiêu Dao này nhất định là có chút bản lĩnh. Hôm nay mình cũng muốn nhìn một chút, bản lĩnh của hắn rốt cuộc là lớn bao nhiêu, không chỉ có thể thu Mặc Sĩ Tuyệt Ca vào dưới trướng mà còn làm cho lão sư có cảm giác thành công như thế.

"Truyền~ Tiêu Dao công tử yết kiến~"

Tiểu thái giám chiếu theo dặn dò của Ly Mộ, Porsche (*) đến cửa đại điện gọi Y Tiêu Dao đến.

(*) Porsche: Lại cầu cao nhân một lần nữa (#`-_-).

Quần thần đều duỗi dài cái cổ của mình, ngóng trông chờ đợi. Nghĩa tử của Thừa Tướng đại nhân? Có thể thủ thắng ở cuộc thi giao lưu văn hóa? Hắn rốt cuộc là nhân vật như thế nào đây?

Thời gian một nén nhang đã trôi qua, quần thần vẫn yên tĩnh chờ đợi.

Thời gian một chung trà cũng dần dần trôi, quần thần bắt đầu đưa mắt nhìn nhau, từ cửa cung đến Kim Loan điện, thời gian cũng gần một chung trà rồi, nhưng vì sao còn chưa thấy bóng người? Bọn họ âm thầm đưa mắt liếc về phía Lạc Viêm Băng cùng Ly Mộ đang ngồi ở trên cao, thấy vẻ mặt của hai người đều không thay đổi liền đưa mắt quay lại phía cửa.

Thời gian lại chạy tiếp, quần thần bắt đầu rối loạn. Đã lâu như vậy rồi sao còn không thấy bóng người a?

Về mặt Ly Mộ cũng có chút cứng ngắc, ung mầu liếc nhìn Ly Dạ đang len lén nháy mắt với mình, sau đó lại đưa mắt trời về phía Lạc Viêm Băng vẫn mặt không đổi sắc kia. Hôm qua Y Tiêu Dao bị Duệ đã thương quá nặng rồi sao?

Bên trong đám quần thần, khoe miệng của một người cong lên, cười trên sự đau khổ của người khác, người này chính là Lâm Đại Tướng Quân -- Lâm Bá.

Ha ha, không có ai xuất hiện, rất tốt, rất tốt a! Lạc Viêm Băng, đây chính là tội khi quân! Ha ha, coi như ngươi là lão sư của Hoàng Thượng, nhưng ở dưới con mắt của mọi người, ngươi phạm vào tội khi quân, còn lừa cả quần thần, đến cả Hoàng Thượng cũng không thể bảo vệ ngươi!

Lâm Bá đột nhiên tiến lên một bước.

"Hoàng Thượng, lão thần..."

Lâm Bá vừa muốn mở miệng kể tội của Lạc Viêm Băng thì lại có một người thấp giọng nói:

"Đến rồi, đến rồi..."

Tầm mắt mọi người đều trôi về phía bên ngoài đại điện.

Xa xa, đang có ba bóng người chậm rãi đi về phía cung điện, ba người đều vận bạch y, cơ thể thon dài, xinh đẹp tuyệt trần, bọn họ từ từ bước đến như

đang nhàn nhả tản bộ trong sân vắng.

Gần đến rồi, càng ngày càng gần hơn! Đến khi có thể thấy rõ ngũ quan của người đi đầu thì hô hấp của tất cả mọi người hầu như đều cứng lại, trời ạ, đây mà còn là người ư?

Chỉ thấy một thiếu niên vận áo gấm màu trắng từ từ mà đến, tà áo tiêu sái vẫn nhả, tóc dài đen nhánh bị ngọc quan màu trắng cố định chỉnh tề, tóc mai theo gió bay về phía sau. Dung nhan của hắn lại càng thêm tinh xảo đến mức khó có thể dùng bút mực để miêu tả! Dung tư tuyệt thế như vậy, vốn nên toả sáng rực rỡ dưới bình minh, nhưng đôi con ngươi như lưu quang di động kia lại đè ép ánh sáng ấy xuống, tựa hồ trong giờ khắc này, thứ đang chiếu sáng đại địa không phải là nắng mai, mà chính là đôi mắt của hắn.

Đôi mắt hắn xinh đẹp lung linh như tinh tú, mày kiếm sắc bén như lưỡi đao, sườn mặt hoàn mỹ, phần môi kiều diễm, tuy rằng có dung nhan mê hoặc như vậy nhưng lại không khiến người ta xem hắn như nữ tử, bởi vì trên người hắn càng toát ra khí chất bá đạo và uy nghiêm không thua kém gì với thiên tử.

Hắn nhẹ nhàng rung động quạt giấy trong tay, một chút tà khí, một chút thanh lãnh, một chút xinh đẹp, một chút lãnh ngạo, một chút bá đạo, một chút mê hoặc, nhiều mâu thuẫn như vậy lại tập trung toàn bộ trên người hắn!

Tất cả tụ lại tạo thành một Tiêu Dao công tử phong hoa tuyệt thế!

Quần thần cứ ngỡ ngàng như vậy thường thức người mới đến, cho đến khi người đó bước vào đại điện, các đại thần vẫn mặc nhiên tiếp tục sững sờ, hận không thể đem tròng mắt của mình dính lên người vừa mới đến này.

Ly Mộ nhìn người vừa bước đến, lại thấy đám quần thần vẫn còn sững sờ, ung mầu tối lại, hừ, thực là mắt mù, không phải chỉ là lớn lên đẹp đẽ một chút thôi sao, còn bày ra dáng vẻ hoang mang như thế?

"Khụ ~!"

Người Ly Mộ bốc lên hơi lạnh, sắc mặt khó coi "ho khan" một tiếng.

Quần thần bị khí thế của Ly Mộ làm cho thức tỉnh, lấy lại tinh thần, chợt dạ không dám nhìn sắc mặt khó coi của người nào đó đang ngồi trên cao, ánh mắt bọn họ di chuyển loạn xạ, chờ khi bay tới hai người phía sau Y Tiêu Dao thì lại sững sờ lần hai.

Lần này cũng không phải vì dung mạo của hai người này, ách, nói chuẩn xác thì nhan sắc của bọn họ cũng thuộc dạng tuyệt sắc a, nhưng đám quần thần vừa mới bị người nào đó làm cho chấn động, hiện tại vẫn còn đang mệt nhọc lưu luyến ở trong biển thâm mỹ.

Nhưng tại sao đám quần thần lại sững sờ cơ chứ?

Đại quốc sư của bọn họ a! Không ngờ lại...

※HOÀN QUYỂN 1 - VƯƠNG PHỦ※

Bạn đang đọc truyện *Vô Tâm Khí Phi Hoa Đào Nhiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 45: Triều Đình - Thật sự là đoạn tụ?

Mọi người nhìn nam tử có cài hai đoá hoa mẫu đơn cực lớn trên đầu, trong tay còn nắm thêm một chiếc khăn lụa màu đỏ thì có cảm giác như tận thế sắp đến!

Không! Không đúng! Người này khẳng định không phải là Quốc Sư của bọn họ, chỉ là có dung mạo và quần áo rất giống Quốc Sư mà thôi.

Đúng! Nhất định là như vậy!

Tại thời điểm ba người tiến vào đại điện, Ly Mộ, Ly Dạ cùng Thượng Quan Thu Minh đã sớm chú ý đến Lạc Chi Duệ đang cài hoa mẫu đơn trên đầu, khòe miệng bọn họ rung giạt cực mạnh, ý cười trên môi mới vừa tuôn ra thì lập tức bị chặn lại, trời ạ, đây là Duệ?

Lạc Viêm Băng cũng trợn mắt lên nhìn Lạc Chi Duệ, sau đó hướng về Y Tiêu Dao với ánh mắt sùng bái.

Ha ha —, Dao Nhi thực quá lợi hại! Nhi tử của mình bề ngoài tuy là một công tử ôn nhu như ngọc, nhưng trên thực tế lại là một người phúc hắc khó chơi a! Hiện tại, Dao Nhi có thể chinh hán thành đáng vẻ như thế này, thậm chí còn có thể bắt hán ngoan ngoãn đi đến "điểm danh" trên triều đình như vậy, ha ha, xem ra trình độ phúc hắc của Dao Nhi đã vượt xa dự liệu của mình a!

Y Tiêu Dao bất động thanh sắc (*) mà thu phản ứng của mọi người vào đáy mắt, không sai, hiệu quả nàng muốn chính là như thế này a! Ha ha, kiêu căng xuất trận, đạt được hiệu quả có vẻ không tồi, xem ra, mục đích khác cũng không khó để đạt đến a?!

(*) Bất động thanh sắc: Bình thản tự nhiên, không biểu lộ cảm xúc gì.

"Khụ —! Y Tiêu Dao, Thừa Tướng nói ngươi có tài năng kinh thế nên đã đề cử với Trẫm cho ngươi tham gia giao lưu văn hoá cùng Lam Nguyệt quốc, ngươi có tự tin rằng mình sẽ thắng hay không?"

Ly Mộ tăng hắng một cái, bắt đầu hỏi Y Tiêu Dao, muốn dời đi sự chú ý mà quần thần đặt ở trên người Lạc Chi Duệ.

Aizz, kỳ thực chính hắn cũng rất muốn nhìn lúc Duệ xấu hổ một chút, nhưng hiện tại đang ở trên triều đình, hơn nữa Duệ lại là Quốc Sư, nếu hắn bị mất mặt trước nhiều người như vậy, vậy không phải là mất mặt triều đình luôn hay là sao?

Y Tiêu Dao thấy rõ mục đích của Ly Mộ, khóe miệng cười khẩy càng sâu, cả người đột nhiên trở nên tà tứ lạ thường, không để ý tới Ly Mộ đang ngồi cao, trực tiếp quay sang nói với quần thần:

"Ha ha, chư vị đại nhân có cảm thấy người hầu của Tiêu Dao có chút tương tự với Quốc Sư đại nhân hay không?"

Ha ha, tài năng kinh thế? Nếu như mình trả lời rằng mình tự tin thắng Lam Nguyệt quốc, chắc chắn thứ đang chờ mình chính là phải bày ra tài năng trước mặt mọi người. Aizz, nhưng đáng tiếc a, hôm nay mình lại có mục đích thứ hai, chứ không phải đến đây để làm "khi" (*).

(*) Lạc Chi Y ám chỉ nói đến việc bày ra tài năng trước mặt mọi người như là một con khi mua vui cho quan khách trong sở thú.

Quần thần kinh ngạc nhìn về phía Y Tiêu Dao, đây là ý gì? Như vậy chẳng phải nói Quốc Sư đại nhân là người hầu của hắn hay sao?

Ứng mâu của Ly Mộ tối sầm lại, ánh mắt sắc bén nhìn về phía Y Tiêu Dao, người này đến cùng muốn làm gì?

Y Tiêu Dao cảm nhận được một vệt ánh mắt bén nhọn hướng về phía mình, ha ha, không cần nhìn cũng biết là ai, nàng nhắc mắt nhìn thẳng Ly Mộ:

"Hoàng Thượng, người cho rằng hắn chính là Quốc Sư hay sao?"

Lời nói mặc dù hỏi như vậy, nhưng nàng lại dùng ánh mắt truyền một thông điệp cho Ly Mộ: Hoàng Thượng, người muốn cho tất cả mọi người biết hắn là Quốc Sư sao? Ha ha, là tốt hay xấu thì phải xem biểu hiện của người rồi nha —!

Ly Mộ nhìn ánh mắt của Y Tiêu Dao, ứng mâu càng thêm sâu sắc âm u, ý của nàng hẳn đã thấy được, ha ha, thật là có ý tứ a, ngay tại triều đình mà chính mình lại bị người ta trắng trợn uy hiếp, hơn nữa còn là không thể không nhận lấy sự uy hiếp!

"Ha ha, đương nhiên hắn không phải là Quốc Sư, Trẫm cùng nhau lớn lên với Quốc Sư, đương nhiên biết Quốc Sư sẽ không có sở thích trang điểm kì quặc như vậy. Tiêu Dao, Trẫm nói có đúng hay không?"

Khuôn mặt Ly Mộ bày ra sự chân thật đáng tin trăm phần trăm nói, chỉ là ánh mắt nhìn về phía Y Tiêu Dao lại truyền thêm một tin nhắn: Ha ha, lá gan rất lớn, tâm kế cũng rất cao, lần này Trẫm sẽ nhận lấy sự uy hiếp của ngươi!

"Ha ha, thân phận của hắn vẫn là nên để chính hắn nói sẽ tốt hơn."

Y Tiêu Dao đưa mắt chuyển hướng về phía Lạc Chi Duệ:

"Tiểu Duệ Duệ, còn không mau chào Hoàng Thượng cùng các vị đại nhân?!"

Ngoài miệng tuy rằng nói như vậy, nhưng trong mắt nàng lại nói: Ha ha, đại ca thân ái, chào đi a, nếu không thì thân phận của ngươi sẽ lộ ra ánh sáng đó, cũng không nên trách ta nha! Là Quốc Sư hay là người hầu, ngươi tự chọn đi!

Lạc Chi Duệ xem hiểu ý của Y Tiêu Dao, trong lòng bốc lên lửa giận nóng hổi, nhưng lại không thể không cường chế hạ xuống. Hắn cũng học Y Tiêu Dao, dùng ánh mắt truyền đạt tâm ý: Hừ, chẳng nhóc đề tiện, chẳng phải nói đợi sau khi ngươi thắng giao lưu văn hóa thì mới làm người hầu sao? A, hiện tại mà đã muốn ta thừa nhận là người hầu của ngươi? Nằm mơ!

Y Tiêu Dao đọc hiểu ý tứ của Lạc Chi Duệ, khóe miệng cười khẩy cũng không giảm đi: Nha? Nói như vậy, đại ca không chịu làm người hầu mà nhất định phải làm Quốc Sư? Ha ha, có vẻ như kiêu trang điểm hiện tại của đại ca tựa hồ rất xứng đôi với thân phận Quốc Sư của hắn a. Ha ha, hoa mẫu đơn - khăn lụa đỏ...

Sau khi Lạc Chi Duệ nhận được ý tứ mà Y Tiêu Dao truyền đạt thì liền dời mắt, hừ, nàng thật sự cho rằng hắn chỉ có thể chọn làm người hầu hay sao? Trang phục hiện tại, có vẻ như càng phù hợp với một loại thân phận khác hơn! Nếu ngươi đã hèn hạ như thế, vậy ta cũng không cần khẩu hạ lưu tình (*).

(*) Khẩu hạ lưu tình: Lựa lời mà nói, lời nói có tình có nghĩa, không làm tổn thương người nghe.

Lạc Chi Duệ cường chế tức giận trong lòng, bày ra bộ dạng cô dâu nhỏ, ngón tay thon dài khuấy lên khăn lụa màu đỏ, xấu hổ chào Ly Mộ cùng quần thần:

"Nhân... Nhân gia tham kiến Hoàng Thượng và các vị đại nhân —!"

Giọng nói có ý nũng nịu phối hợp với khuôn mặt tuyệt mỹ bị tức đến đỏ chót còn giả vờ e thẹn, một tiểu thụ vạn năm cứ như thế mà sinh ra!

Sấm sét giữa trời quang!

Y Tiêu Dao nhìn Lạc Chi Duệ, khoe miệng bắt đầu co giật, hẳn bị nhân yêu (*) bám thân rồi hay sao?!

(*) Nhân yêu: Nam giả nữ.

Lạc Viêm Băng nhìn dáng vẻ của Lạc Chi Duệ, mồ hôi lạnh trên trán ứa ra, ách, với bộ dáng này của Duệ, chắc chắn ai cũng sẽ liên tưởng đến tiểu quan (*) trong truyền thuyết! Gia môn bất hạnh a!

(*) Tiểu quan: Nghĩa là "giai bao", ở hiện đại có MB (Money Boy), ở cổ đại là tiểu quan.

Ly Mộ, Ly Phong cùng Thượng Quan Thu Minh sợ mất mặt, da gà cả người đều nổi lên. Trời ạ, làm ơn hãy bỏ một phát sấm sét xuống đánh chết con người nam không ra nam, nữ không ra nữ này đi! Thật quá buồn nôn rồi!

Đây chỉ là đối với những người trong lòng biết rõ hẳn chính là Lạc Chi Duệ, còn người ngoài cuộc thì lại rất hưởng thụ mà nhìn hắn. Bên trong đám quần thần cũng không thiếu những người có sở thích đặc thù, nhìn thấy Lạc Chi Duệ như vậy, bọn họ chỉ cảm thấy miệng khô lưỡi khô, cả người nóng rực. Trời ạ! Vưu vật (*) a!

(*) Vưu vật: Vật hay người xinh đẹp, quý báu.

"Ha ha, được, ngươi là người hầu của Tiêu Dao công tử?"

Ánh mắt Lâm Bá đầy rẫy dâm quang mà nhìn Lạc Chi Duệ, ha ha, vưu vật như vậy, nếu chỉ là một người hầu thì chắc Y Tiêu Dao sẽ không để tâm a!

"Híc... Nhân... nhân gia là... là người của công tử."

Lạc Chi Duệ cố nén cảm giác buồn nôn, thẹn thùng dùng khăn lụa che khuất nửa mặt, âm thanh càng ngày càng nhỏ, thế nhưng là lại làm cho tất cả mọi người đều nghe thấy. Hừ, Y Tiêu Dao, lần này ngươi sẽ trở thành một tên đoạn tụ trong mắt mọi người!

"Khụ ——!"

Y Tiêu Dao vừa nghe Lạc Chi Duệ nói liền ho khan một trận, tên Lạc Chi Duệ này phát điên cái gì a, nằng nạt nhằn mà trừng mắt về phía người nào đó đang tiếp tục giả vờ ngượng ngùng: Chết tiệt, ngươi dám nói lung tung về bản công tử!

Mặc Sĩ Tuyết Ca vốn đứng ở phía sau Y Tiêu Dao, thấy nằng ho khan liền không chút nghĩ ngợi mà đưa tay giúp nằng thuận khí, còn oán giận liếc nằng một cái: Thất đúng là tự làm tự chịu mà!

Mọi người thấy tình hình như vậy thì càng thêm tin tưởng lời nói của Lạc Chi Duệ.

Giờ quái, có thể không tin sao? Một tuyệt thế mỹ công tử lại mang theo bên người hai tuấn nam tuyệt sắc, một kiều diễm, một băng son, sự thật rõ ràng cỡ nào a!

Y Tiêu Dao nhìn vẻ mặt "hiếu rở" của quần thần thì bó tay toàn tập, lập tức tàn nhẫn mà trừng Mặc Sĩ Tuyết Ca một chút: Ai cho phép ngươi làm càn?

Đầu óc Mặc Sĩ Tuyết Ca mơ hồ, lại làm sao rồi? Mình đã làm gì sai sao?

Ly Mộ, Ly Dạ, Thượng Quan Thu Minh cùng Lạc Chi Duệ nhìn thấy động tác của hai người, trong lòng sững sờ, lẽ nào, Y Tiêu Dao này thật sự là một tên đoạn tụ?!

Bạn đang đọc truyện *Vô Tâm Khí Phi Hoa Đào Nhiều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 46

Lạc Viêm Băng nhìn động tác của Mặc Sĩ Tuyết Ca, trong đôi con ngươi lóe qua tâm tình phức tạp. Băng son tuyệt thế công tử này sợ là cũng yêu Dao Nhi rồi! Nhưng còn Phong thì làm sao bây giờ? Phong nhi đã yêu Dao Nhi đến tận xương tủy, còn đối với chuyện tình cảm thì Dao Nhi đã sớm... Aizz, thôi thôi, con cháu tự có phúc của nó, bất luận Dao Nhi đưa ra quyết định gì thì mình đều sẽ chống đỡ cho nàng.

Lâm Bá đưa mắt từ Lạc Chi Duệ bay tới trên người Mặc Sĩ Tuyết Ca, sau đó lại chuyển tới bên Y Tiêu Dao, đáy mắt lóe qua hung tàn, ba người này đều là dạng tuyệt sắc, a, hẳn muốn cả ba!

"Ha ha, Tiêu Dao công tử, nghe Thừa Tướng nói công tử có tài năng kinh thế, không biết công tử có thể để mọi người ở đây mở mang tầm mắt hay không?"

Lâm Bá giả vờ làm ra một bộ dáng hiên ngang lễ độ nói với Y Tiêu Dao.

Y Tiêu Dao liếc nhìn Lâm Bá, trong lòng hiểu rõ, a, người có thể không nhìn đến uy nghiêm của Hoàng Đế mà tùy ý lên tiếng ở trên triều đình, ngoại trừ cha của mình thì chỉ còn Lâm đại tướng quân tay cầm một phần ba binh quyền của Ly quốc!

"Ha ha, Tiêu Dao có tài hay không, Hoàng Thượng dĩ nhiên biết rõ, Tiêu Dao cho rằng không cần phải phô bày trên triều đình."

Y Tiêu Dao nhàn nhạt đáp. Sau đó chuyển đôi mắt đẹp về phía Ly Mộ:

"Hoàng Thượng, người nghĩ sao?"

Lời nói của Y Tiêu Dao mang theo thâm ý: Hoàng Thượng, Quốc Sư của người phải bị gì đó mới trở thành như bây giờ, ta nghĩ người hiểu rất rõ ràng, ta có thể biến hắn thành bộ dáng như thế này, nói vậy thì chỉ ta "mới có thể", người khác thì không, vì lẽ đó nên ta không cần biểu diễn ở trước mặt mọi người rồi đúng không?

Ly Mộ bỗng nhiên tỉnh ngộ, a, nguyên lai đây chính là mục đích thực sự của nàng! Mượn Duệ đến để nói rõ rằng nàng xác thực không phải là kẻ đầu đường xó chợ. Ha ha, tâm cơ thật sâu a!

"Ha ha, Tiêu Dao nói phải, lấy tài năng kinh thế của Tiêu Dao, tất nhiên là Trẫm tin tưởng rồi, Lâm ái khanh cứ việc yên tâm, lần giao lưu văn hóa này có Tiêu Dao, chắc chắn sẽ vượt qua Lam Nguyệt quốc."

Nếu có thể được lão sư hoàn toàn tín nhiệm, còn thu phục được Mặc Sĩ Tuyệt Ca, hơn nữa còn có thể đưa bốn Duệ trong lòng bàn tay, vậy Trẫm tin người thì có làm sao?

"Hoàng Thượng..."

"Ha ha, Lâm ái khanh, được rồi, Trẫm tự có chủ trương. Các vị ái khanh, có việc khởi bẩm, vô sự bãi triều."

Ly Mộ đánh gãy lời của Lâm Bá, tuyên bố bãi triều. Hừ, tên Lâm Bá này càng ngày càng không biết tôn ti. Bất quá, trước tiên cứ để người "chơi" một chút, bởi vì thời gian mà người có thể "chơi" cũng không còn nhiều...

Quần thần nghe Ly Mộ nói xong thì bắt đầu tản đi, Y Tiêu Dao cũng định xoay người rời khỏi.

"Tiêu Dao lưu lại."

Ly Mộ gọi Y Tiêu Dao trở về.

Y Tiêu Dao vốn đang đi theo phía sau Lạc Viêm Băng, nghe Ly Mộ nói liền dừng bước, bình tĩnh đứng tại chỗ.

Lạc Viêm Băng xoay người nhìn Ly Mộ một chút, sau đó lại nhìn Y Tiêu Dao một tí, cuối cùng tiếp tục di chuyển ra về. Nói thật, người hắn lo lắng không phải Y Tiêu Dao, mà lại là Ly Mộ. Ha ha, Hoàng Thượng a, người tự cầu phúc đi, Dao Nhi không chỉ là một tay khó chơi bình thường đâu!

Ly Dạ cùng Thượng Quan Thu Minh đứng ở bên cạnh Y Tiêu Dao liếc mắt nhìn nhau, lập tức đạt hình thành được một loại nhận thức chung, đồng thời dừng bước, đứng yên bất động giống y như nàng.

Chờ quần thần tản đi, trên triều đình to lớn chỉ còn lại sáu người Y Tiêu Dao, Ly Mộ, Ly Dạ, Thượng Quan Thu Minh, Lạc Chi Duệ cùng Mặc Sĩ Tuyệt Ca.

Ly Mộ đi xuống từ đài cao, liếc mắt nhìn Ly Dạ cùng Thượng Quan Thu Minh vẫn chưa chịu đi một cái, sau đó đưa mắt nhìn sang Y Tiêu Dao:

"Ha ha, không biết Tiêu Dao có thể nể mặt mà dùng bữa cùng ta hay không?"

Y Tiêu Dao! Ha ha, nhân vật lợi hại như thế, nếu đã xuất hiện ở Ly quốc thì vì có gì mà không thu về dưới trướng?

Y Tiêu Dao nhìn về phía Ly Mộ, tất nhiên hiểu rõ thâm thúy trong đôi con ngươi của hắn:

"Ha ha, Tiêu Dao vừa được Hoàng Thượng mời, làm sao có thể không nể nang mặt mũi của Hoàng Thượng đây?"

Ha ha, bệnh điển hình của bậc Đế Vương - tự tin quá đáng! Vậy thì cứ chờ xem, đến cùng là hắn thu phục nàng hay là nàng chế phục hắn!

"Ha ha, được, vậy chúng ta liền đến Sơn Hào Hải Vị Các đi!"

Ly Mộ nghe Y Tiêu Dao đáp ứng, mặt mày hớn hờ. Ha ha, cái mình muốn là dùng chân thành để giữ "hắn" lại.

Ly Mộ nói xong, đưa tay cởi đai lưng xuống, sau đó thoát một thân long bào ra.

"Người đến."

"Dạ Hoàng Thượng!"

Thiếp thân thái giám theo thói quen nhanh chóng chạy tới, hiển nhiên là không cảm thấy kinh ngạc đối với hành động của Ly Mộ.

Sau khi Ly Mộ giao long bào cho tiểu thái giám thì chuyển hướng sang người Y Tiêu Dao:

"Ha ha, đi thôi!"

Nói xong hắn liền thẳng tắp đi về phía trước.

Ly Dạ cùng Thượng Quan Thu Minh đối với hành động như thế của hắn thì đã sớm rèn thành thói quen, mặt không cảm xúc theo sát phía sau hắn.

Mà Y Tiêu Dao lại nhìn một thân thường phục màu tím mộng mơ dưới lớp long bào của Ly Mộ, khoe miệng co giật, ách, nàng luôn cảm thấy tên Hoàng Đế này đang đi theo con đường thị phi a!

Sừng sốt trong nháy mắt, rốt cuộc nàng cũng đuổi kịp bước chân của bọn họ.

Lạc Chi Duệ thấy Y Tiêu Dao giống như đã quên đi trang phục hiện tại của hắn thì cuống lên.

"Chờ đã! Khụ —, Dao... Dao đệ a, bây giờ huynh có thể lui xuống hay chưa?"

Trong lòng Lạc Chi Duệ biết mọi người ở đây đều biết thân phận thật sự của hắn nên cũng khôi phục âm thanh nguyên bản của mình, nói với Y Tiêu Dao. Nghĩa bóng chính là: Người lợi dụng ta thì cũng đã lợi dụng xong, hiện tại ta có thể bỏ bộ trang điểm chường mắt này đi được chưa?!

Hắn vừa lên tiếng, mọi người phía trước cũng đều dừng bước.

Ánh mắt Ly Mộ, Ly Dạ cùng Thượng Quan Thu Minh liếc nhìn Lạc Chi Duệ một chút, ha ha, tiểu tử người cũng có ngày hôm nay?

Y Tiêu Dao tựa tiểu phi tiểu đánh giá Lạc Chi Duệ từ trên xuống dưới một lúc, khép lại quạt giấy trong tay, sau đó dùng quạt giấy đỡ lấy cằm của Lạc Chi Duệ, làm một động tác kinh điển khi tiểu lưu manh đùa giỡn phụ nữ đang hoảng:

"Ha ha, tiểu Duệ Duệ —, nếu ngươi yêu thích làm nam sùng của bốn công tử như thế, vậy vì sao mà bốn công tử không nhận cho được? Ha ha, đến đây để bốn công tử ‘thân’ một cái nào — "

Y Tiêu Dao chu phần môi lên, làm một bộ dáng định "thân" Lạc Chi Duệ.

Nguyên bản Lạc Chi Duệ muốn tách khỏi, nhưng trong lúc lơ đãng, ánh mắt hắn lia về phía ánh mắt no đủ, gần sát của Y Tiêu Dao, tim đột nhiên đập nhanh hơn, ngây ngốc mà nhìn dung nhan phong hoa khuynh thế của nàng, hô hấp chậm chạp trong nháy mắt.

Mặc Sĩ Tuyết Ca đứng bên người Y Tiêu Dao biết nàng là thân con gái, cũng đã nhìn thấy tình cảnh nàng đùa giỡn Thu nhi, đó là "thân" thật trăm phần trăm a! Cho rằng Y Tiêu Dao thật sự muốn hôn Lạc Chi Duệ, tâm trạng hắn quỳnh lên, vội vã đưa tay kéo Y Tiêu Dao trở về, lớn tiếng nói:

"Ta... Ta cho ngươi thân!"

Nói xong, trên khuôn mặt băng tuyết trắng nõn liền hiện ra một vệt đỏ ửng nhàn nhạt, trông rất đẹp mắt.

Đáng tiếc, tình huống bây giờ cũng không có ai để ý đến việc hắn nhìn có đẹp hay không.

Sấm sét giữa trời quang! Mọi người đều bị lôi (*) đến mức kinh ngạc!

(*) Lôi: Trạng thái co giật như bị sét đánh.

Lạc Chi Y trợn mắt lên nhìn Mặc Sĩ Tuyết Ca, chẳng lẽ tối hôm qua lúc mình lấy ngân châm ra cho hắn thì không cẩn thận đụng một chỗ nào đó dẫn đến việc đầu của hắn bị hỏng? Nhưng có vẻ như tâm mạch cách đầu rất xa a, mình sẽ không phạm phải sai lầm cấp thấp như vậy chứ?!

Ly Mộ, Ly Dạ, Thượng Quan Thu Minh không hề động đậy mà nhìn chằm chằm hai người, trong lòng càng thêm khẳng định. Y Tiêu Dao nhất định, nhất định, nhất định là một tên đoạn tụ! Chuyện quan trọng phải nói ba lần!

Lạc Chi Duệ đã phục hồi tinh thần lại cũng nhìn chằm chằm hai người, tâm trạng ảo não, trời a, Y Tiêu Dao đúng là đoạn tụ a! Vậy mình không phải là đưa dê vào miệng cọp hay sao?!

"Khụ —! Vậy... Tiêu Dao a, ha ha, kỳ thực, đoạn tụ cũng không có gì ghê gớm, chúng ta sẽ không kỳ thị ngươi!"

Ly Mộ "hiếu ỷ" nói. Ủm! Đúng vậy! Chính mình không chỉ không kỳ thị hắn, hơn nữa còn sẽ dùng chân thành đánh động hắn, để hắn phát huy năng lực vì mình!

Y Tiêu Dao vừa nghe Ly Mộ nói như thế liền nhìn về phía gương mặt tuần tú có viết mấy từ: "Ta thật lòng", "Ta thật dạ" của hắn, ánh mắt sâu thẳm, kể thương tâm đầu (*).

(*) Kể thương tâm đầu: Trong đầu bỗng nảy ra một ý tưởng nào đó.

Ha ha, nếu ngươi nhất quyết cho rằng bản cô nãi nãi là đoạn tụ, như vậy bản cô nãi nãi liền đoạn tụ cho ngươi xem!

"Ha ha, thật không? Hoàng Thượng nói như vậy, Tiêu Dao thực sự rất cảm động!"

Khoé miệng Y Tiêu Dao treo lên nụ cười khẩy, một mặt nhàn nhã nói chuyện, một mặt khác đến gần Ly Mộ, khả khả, không biết cảm giác có scandal cùng Hoàng Đế sẽ như thế nào a!

Ly Mộ nhìn Y Tiêu Dao đang áp sát, đột nhiên có cảm giác phía sau mình gió mát vù vù.

"Ngươi... Ngươi muốn làm gì?"

Ly Mộ mở miệng hỏi, chẳng biết vì sao khi nhìn nụ cười khẩy bên khoé miệng của Y Tiêu Dao thì trong lòng hắn lại có chút hốt hoảng.

"Làm gì? Ha ha, Tiêu Dao không có làm gì cả a!"

Y Tiêu Dao cười đứng ở cự ly cách Ly Mộ hai bước chân, vô tội nói. Chỉ là tại nơi sâu xa trong đôi con ngươi của nàng lấp ló một vết lưu quang tuyệt đối không phải vô tội, mà là tà ác, là loại tà ác lấy trêu chọc người khác làm vui!

"Ngươi, ngươi đừng dựa ta gần như thế."

Ly Mộ nhìn tia ánh sáng không tên loé lên trong đôi con ngươi còn đẹp hơn tinh tú của Y Tiêu Dao thì trong lòng càng ngày càng hốt hoảng. Chính mình từng duyệt qua vô số người, nhưng lại không cách nào thấy rõ ý đồ được cất giấu ở nơi sâu xa nhất trong mắt nàng, cho thấy người này rất nguy hiểm!

Ách, kỳ thực hiện tại Ly Mộ hiện rất muốn chạy trốn, nhưng tôn nghiêm của một Đế Vương lại không cho phép hắn làm như vậy! Vì lẽ đó hắn cũng chỉ có thể đứng yên tại chỗ cảnh giác. Khả khả, giờ khắc này nếu hắn biết đứng tại chỗ bất động sẽ có kết quả bi thảm còn hơn nữa, hắn nhất định sẽ tạm thời vứt bỏ Đế Vương tôn nghiêm mà chạy trốn!

"Ha ha, Hoàng Thượng là một nam nhân tuấn mỹ như thế, tất nhiên Tiêu Dao thích người lắm a! Nếu như yêu thích, đương nhiên sẽ muốn tới gần hơn một chút!"

Y Tiêu Dao nói như đó là một chuyện đương nhiên, sau đó dựa vào trước người Ly Mộ một chút, nàng duỗi ra tay trắng thon dài sờ soạng ở trên gương mặt tuần tú của Ly Mộ một cái.

"Khả khả —, thật mịn a —!"

Về mặt bi ối phối hợp với lời nói ngả ngớn, quả thực chính là bộ dáng của một tên lưu manh!

Ly Mộ sững sờ, "hắn"... Ý của "hắn" là coi trọng mình rồi sao? Không! Không được! Mặc dù hậu cung của mình không có tần phi, hơn nữa chính mình cũng chưa từng có nữ nhân, nhưng mình thật sự không phải đoạn tụ a!

Ly Dạ cùng Thượng Quan Thu Minh đỏ mặt hôi lạnh, Nhị ca (Mộ) đây là đang bị đùa giỡn sao? Đường đường là Ly quốc Hoàng Đế mà lại bị người ta đùa giỡn?

Mặc Sĩ Tuyệt Ca nhìn cử động của Y Tiêu Dao, trong lòng rầu rĩ. Mặc dù mình biết hiện tại nàng đang diễn kịch, nhưng khi thấy nàng ôn nhu sờ mó gương mặt tuần tú của Ly Mộ thì trong lòng mình lại đột nhiên tức giận một chút. Tuy rằng không đến nơi đến chốn, nhưng thật sự cũng rất khó chịu.

"Y... Y... Y Tiêu Dao, ngươi... Ngươi làm càn! Ta... Trẫm... Ta... Trẫm là Hoàng Thượng!"

Ly Mộ ép buộc chính mình lơ đi cảm giác hoảng loạn càng ngày càng mãnh liệt trong lòng, nhưng lời nói ra lại có chút cà lăm. Tâm trạng Ly Mộ ảo não, chết tiệt, mình đường đường là vua của một nước mà lại mất mặt như thế, trước mắt đã thua người ta về mặt khí thế rồi.

"Thả bốn? Ách, hình như thả quá ít a, Tiêu Dao khá thích ‘thả tám’, ha ha, ‘tám’ là gấp hai lần ‘bốn’ nha —!" (*)

(*): Đoạn này hình như tác giả đang cho Y Tiêu Dao chơi chữ, mà Gray lại edit từ bản convert nên không hiểu đoạn này cho lắm, cầu cao nhân chỉ giáo ㄟ ㄎ ㄟ

Y Tiêu Dao nói xong liền càng ngày càng gần Ly Mộ. Ha ha, Hoàng Đế? Hoàng Đế thì có thể thế nào đây? Đối với Y Tiêu Dao nàng mà nói, hàm nghĩa của "Hoàng Đế" thì cũng chỉ đơn thuần là hai từ mà thôi.

Lúc này, ở trong mắt của tất cả mọi người chính là nàng đang đùa giỡn Ly Mộ, nhưng trên thực tế lại... Ha ha...

Bạn đang đọc truyện *Vô Tâm Khí Phi Hoa Đào Nhiều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 47

"Người... Người không thể làm như vậy, ta... Trẫm... Trẫm không có loại ham mê này."

Ly Mộ nghe hiểu ý tứ của từ "thả tam" trong miệng Y Tiêu Dao, vội vàng nói. "Tam" gấp hai lần "bốn", Y Tiêu Dao đây là đang nói với hân, nàng sẽ còn có động tác cần rõ hơn nữa.

"Ha ha —"

Y Tiêu Dao nhẹ nhàng dán thân mình lên người Ly Mộ, cả người hân liền căng cứng ngay lập tức.

Theo chuyển động của Y Tiêu Dao, hân có thể ngửi được hương thơm rõ ràng trên người nàng, chẳng lẽ trên người tên đoạn tụ nào cũng đều thơm như vậy sao?

Y Tiêu Dao cảm nhận được sự khác thường của Ly Mộ, hơi hơi nhón chân lên, thổi nhẹ một hơi ở bên tai hân:

"Hô —, ha ha, Hoàng Thượng, mặc dù người không có loại ham mê này, nhưng Tiêu Dao lại có a —!"

Giờ phút này, thanh âm của Y Tiêu Dao có vẻ trầm thấp nhưng không khàn khàn, mỉa mai hoặc không ác tặc. Nhưng ở trong lòng nàng lại không ngừng oán thán: Chết tiệt, lớn lên cao như vậy để làm cái gì?! Bây giờ nàng đang cao "một mét bảy" mà còn chưa cao bằng hân! Muốn làm một động tác tiêu sái thì cũng không tiêu sái bằng người ta a!

Thân thể Ly Mộ không còn là căng thẳng nữa mà trực tiếp chuyển thành cứng ngắc. Bởi vì ngay lúc Y Tiêu Dao ghé vào lỗ tai hân thổi, một hơi kia lại giống như dòng nước ấm theo lỗ tai đi vào sâu trong trái tim, làm cho nhịp tim của hân rối loạn tiết tấu ngay chớp mắt.

Y Tiêu Dao cảm thấy Ly Mộ cứng ngắc, trong lòng biết giờ phút này tâm thần của hân đã loạn, vì thế không dấu vết đặt một cây ngân châm ở giữa ngón trỏ và ngón giữa bàn tay trái. Tay phải nàng thì đột ngột xoa cơ ngực rắn chắc của Ly Mộ:

"Hoàng Thượng, Tiêu Dao thương lượng với người một chuyện, có được không?"

Cách một lớp quần áo, bàn tay trắng nõn của Y Tiêu Dao chậm rãi xoa ngực Ly Mộ, vẽ vòng tròn, mà tay trái cầm ngân châm lại bắt đầu hành động dưới sự che chở của tay phải, nhanh chóng đưa ngân châm vào trong cơ thể Ly Mộ.

Lúc này, tim Ly Mộ đã sớm đập nhanh như hươu chạy khi bàn tay nhỏ bé của ai kia mò lung tung, cả đầu óc hân đều trống rỗng, làm sao còn có tâm tư phát hiện động tác bên tay trái của Y Tiêu Dao?!

Mắt của Ly Mộ, Thượng Quan Thu Minh cùng Lạc Chi Duệ đều đồng thời mở thật to, thẳng tắp mà nhìn Y Tiêu Dao với Ly Mộ, ngay cả mồ hôi lạnh chảy xuống cũng quên lau.

Trời ạ! Y Tiêu Dao này cũng điên quá đi?! Cưng nhiên dám đùa giỡn nhị ca (Mộ) ngay tại triều đường, hơn nữa còn hoàn toàn đắc ý!

Cả người Mặc Sĩ Tuyệt Ca toả ra lãnh khí bốn phía. Bây giờ trong lòng hân đang cố gắng đè nén thật là khó chịu, hân cũng không biết chính mình bị làm sao, cưng nhiên lại hy vọng người bị nàng sờ chính là mình.

Sau khi Y Tiêu Dao đặt ngân châm vào trong cơ thể Ly Mộ thì liền thu hồi tay phải đang đặt ở trên ngực hân, sau đó khẽ môi phất sát vào, thấp giọng nói:

"Hoàng Thượng, người đã chuẩn bị xong chưa?"

Nguyên bản Ly Mộ muốn thở phào nhẹ nhõm khi tay nàng rời khỏi ngực mình, nhưng khi nghe Y Tiêu Dao nói một câu không đầu không đuôi thì lại căng cứng một lần nữa, bất an trong lòng tựa hồ càng ngày càng mãnh liệt, nuốt nước miếng một cái:

"Người... Người có ý gì?"

Y Tiêu Dao cũng không trả lời hân, chỉ nhẹ nhàng cười, nhưng nụ cười lại mang theo tia quỷ dị không thể nói ra được.

Nàng đưa mắt nhìn sang Mặc Sĩ Tuyệt Ca:

"Tiểu Ca, mau "đóng gói" Quốc Sư đại nhân và Thượng Quan đại nhân!"

Lạc Chi Duệ cùng Thượng Quan Thu Minh không hiểu ra sao, đóng gói? Đây là ý gì gì? Có quan hệ gì tới bọn họ?

Tất nhiên Mặc Sĩ Tuyết Ca nghe hiểu được "đóng gói" trong miệng Y Tiêu Dao là ý gì, bởi vì sáng sớm hôm nay, vào thời điểm trước khi Thừa Tướng và Lạc Chi Duệ thượng triều, chính hắn là người đã "đóng gói" Lạc Chi Duệ đến cho nàng.

Mặc Sĩ Tuyết Ca đi đến bên người Lạc Chi Duệ và Thượng Quan Thu Minh, khi hai người bọn họ vẫn còn đang rối rắm không biết "đóng gói" là gì thì hắn đã điểm trụ huyệt đạo của bọn họ.

Sau đó cũng tiện tay điểm luôn huyệt đạo của Ly Dạ.

Y Tiêu Diêu tán thưởng nhìn về phía Mặc Sĩ Tuyết Ca, sau đó phe phẩy chiết phiến (*) đi đến trước người Lạc Chi Duệ cùng Thượng Quan Thu Minh, thể hiện tâm trạng năng rất tốt nói:

(*) Chiết phiến: Cây quạt.

"Ha ha, muốn biết "đóng gói" là gì sao?"

Lạc Chi Duệ cùng Thượng Quan Thu Minh nhìn nụ cười mang theo nét biến hoá kỳ lạ của Y Tiêu Dao mặc dù cảm thấy sợ hãi nhưng vẫn trăm miệng một lời nói:

"Là... Là cái gì?"

Thượng Quan Thu Minh và Lạc Chi Duệ vừa dứt lời thì liền vang lên tiếng hô của Ly Mộ:

"Y Tiêu Dao! Ngươi đã làm gì ta?!"

Chết tiệt, tại sao hắn lại không cử động được?!

"Ha ha, kỳ thật ta cũng không có làm gì a, chỉ là Tiêu Dao thấy mọi người lớn lên đều tú sắc khả xan (*) cho nên muốn giữ mọi người lại để làm áp trại phụ nhân của ta, ha ha ha ha ---"

(*) Tú sắc khả xan: Đẹp đến nỗi chỉ cần nhìn thôi cũng no bụng, không cần ăn cơm.

Y Tiêu Dao xoay người cười với Ly Mộ, chỉ là nụ cười có chút damdang.

"Ngươi... ngươi... ngươi thật to gan! Trẫm chính là cửu ngũ chí tôn (*), nếu ngươi dám đối xử với Trẫm như vậy, không sợ Trẫm sẽ hái đầu của ngươi xuống hay sao?!"

Ly Mộ rống to.

(*) Cử ngũ chí tôn: Càn [乾] tượng trưng cho trời, Khôn [坤] tượng trưng cho đất, mà quẻ Càn đứng đầu 64 quẻ. Càn là cực dương cực thịnh. Trong quẻ Càn lại có hào "cửu ngũ" [九五], tức hào thứ 5 là tốt nhất. Cho nên người ta dùng "cửu ngũ" để đại biểu cho tướng đế vương chí tôn. Ngoài ra, hào "cửu ngũ" của quẻ Càn còn chỉ "phí long tại thiên" [飞龙在天], cho nên hay được đế vương dùng đến.

Y Tiêu Dao giả vờ móm mém lỗ tai, sau đó lạnh lùng nói với Mặc Sĩ Tuyết Ca:

"Tiểu Ca, hình như có một con cún rất ồn ào a."

Ngụ ý chính là: Tiểu Ca, hãy làm cho con cún tên "cửu ngũ chí tôn" kia im lặng một chút.

Mặc Sĩ Tuyết Ca hiểu được ý của Y Tiêu Dao, lắc mình đến bên người Ly Mộ, điểm trụ huyệt cầm của hắn.

Y Tiêu Dao xoay người lần nữa, tự tiểu phi tiểu nhìn Lạc Chi Duệ cùng Thượng Quan Thu Minh, đôi tay bấm một cái ở trên mặt Lạc Chi Duệ, sau đó vỗ vỗ lên mặt của Thượng Quan Thu Minh:

"Ha ha, hai vị mỹ nam, mau theo Tiêu Dao, Tiêu Dao sẽ hảo hảo thương các ngươi nga —!"

Hừ, Lạc Chi Duệ, lúc trước không phải ngươi muốn làm nam sủng hay sao? Hiện tại liền giống như ước nguyện của ngươi! Ha ha, Thượng Quan Thu Minh, hình như trước kia ngươi rất thích điểm huyệt đạo của người khác a?!

"Ách, Dao đệ à, cha vẫn đang chờ chúng ta về nhà đó!"

Lạc Chi Duệ thông minh mang Lạc Viêm Băng ra làm lá chắn.

Y Tiêu Dao tà nghệ (*) nhìn Lạc Chi Duệ, a, cũng không tệ lắm, so với tên hoàng đế kia thì bình tĩnh hơn!

(*) Tà nghệ: Tà tứ + ngạo nghệ.

"Ha ha, tiểu Duệ Duệ, lời này của ngươi không đúng a, cha biết Hoàng Thượng muốn mời Tiêu Dao ăn cơm, ngươi là nam sủng của Tiêu Dao, đương nhiên phải bồi ở bên cạnh Tiêu Dao rồi!"

Ngụ ý chính là: Lạc Chi Duệ, đây là người tự làm tự chịu!

"Ta... "

Thượng Quan Thu Minh mới vừa nói ra một chữ thì không phát ra thanh âm nào nữa. Hắc hắc, bởi vì Y Tiêu Dao thấy hắn có lời muốn nói, cho nên thực đúng lúc điểm trúng huyệt cầm của hắn.

Lạc Chi Duệ cũng thật biết điều không nhắc lại, hiện tại Mộ cùng Minh đều bị điểm huyệt cầm, chỉ còn mình có thể lên tiếng được, cho nên mình phải ngoan ngoãn, sau đó chờ đợi thời cơ, mở miệng cầu cứu.

Nhưng, hắn sai rồi, tâm tư Y Tiêu Dao sâu sắc bức nào cơ chứ, sao có thể lưu lại tai hoạ ngầm cho bản thân?! Vì vậy, cho dù Lạc Chi Duệ thật biết điều nhưng Y Tiêu Dao vẫn rất bình tĩnh mà điểm huyệt cầm của hắn.

Sau khi điểm trụ huyệt cầm của Lạc Chi Duệ, Y Tiêu Dao liền chuyển tầm mắt đến trên người Ly Dạ từ đầu tới cuối đều thủy chung không nói câu nào. Ha ha, Dạ vương gia này cũng là một nhân vật hung ác a, hắn định phản trư ăn thịt hổ (*) sao?

(*) Phản trư ăn thịt hổ: Giả yếu ớt để lừa người khác, chờ thời cơ ra tay bất ngờ.

Đáng tiếc a, hắn ngàn vạn lần không nên đụng phải Y Tiêu Dao nàng - người không phản trư cũng có thể ăn thịt lão hổ.

Y Tiêu Dao đi tới trước người Ly Dạ, không nói hai lời, lập tức điểm luôn huyệt cầm của hắn. Sau đó liếc ánh mắt bao hàm thâm ý nhìn Ly Dạ: Ha ha, chờ già vờ ở trước mặt ta!

Ly Dạ nhìn hiểu ánh mắt của nàng, trong lòng chấn động, hắn... Cự nhiên lại bị xem thấu! Chỉ sợ ngay cả tên Duệ thâm trầm nhất kia cũng không thể nhìn thấu một cách đặc ý như vậy!

Y Tiêu Dao không để ý tới Ly Dạ đang khiếp sợ, vói bàn tay nhỏ bé vào trong lồng ngực hắn, sờ soạng một trận, sau đó lấy ra một xấp ngân phiếu, thu vào trong tay mình.

Khóe miệng Ly Dạ run rẩy, ách, ách, đây rốt cuộc là dạng người gì a? Mới vừa nãy là bộ dáng thâm trầm bất định, hiện tại lại quang minh chính đại lấy tiền người khác!

Y Tiêu Dao lại theo thứ tự lấy toàn bộ ngân phiếu trên người Thượng Quan Thu Minh, Lạc Chi Duệ cùng Ly Mộ, không chút nào nương tay bỏ vào ngực mình.

Sau khi Y Tiêu Dao cất ngân phiếu xong, ánh mắt sắc bén liếc về mấy cung nhân phía xa xa đang đi tới bên này, linh quang loé lên trong đầu, nói:

"Tiểu Ca, đi bảo mấy người bên kia chuẩn bị một chiếc xe ngựa bình thường một chút, Hoàng Thượng muốn cải trang xuất cung."

"Vâng."

Mặc Sĩ Tuyệt Ca gật gù đầu với Y Tiêu Dao, sau đó lách mình đi về hướng cung nhân phía xa xa.

Y Tiêu Dao lại đi đến bên cạnh Ly Mộ, thân thủ lại mò vào trong ngực của hắn, lần này, nàng lấy ra một tấm lệnh bài.

Ly Mộ, Lạc Chi Duệ cùng Thượng Quan Thu Minh nhìn thấy lệnh bài, trong lòng thầm kêu không tốt. Trời ạ, kêu xe ngựa, cầm theo lệnh bài, bọn họ lại không thể nói chuyện... Chắc chắn sẽ bị mang ra khỏi cung!

Cũng không lâu sau, xe ngựa đã đến, sau khi Y Tiêu Dao đuổi xa phu đi thì liền an bài Ly Mộ, Lạc Chi Duệ cùng Thượng Quan Thu Minh lên xe, để Ly Dạ ở lại tại chỗ, không thêm để ý tới hắn. Sau đó để cho Mặc Sĩ Tuyệt Ca đánh xe, rời khỏi hoàng cung.

Thời điểm đến cửa cung, Y Tiêu Dao đưa lệnh bài lấy được trên người Ly Mộ cho thị vệ nhìn, lập tức ra khỏi cung mà không hề bị ngăn cản.

Sau khi xuất cung, Y Tiêu Dao vén rèm xe lên, nói với Mặc Sĩ Tuyệt Ca đang đánh xe:

"Tiểu Ca, đi đến thanh lâu lớn nhất kinh thành."

"Ách, được."

Mặc Sĩ Tuyệt Ca đầu tiên là sửng sốt, sau đó lập tức có khôi phục lạnh nhạt. A, muốn nói chuyện cùng nữ nhân này, nếu không phải lựa chọn suốt đời bình tĩnh thì chính là luôn luôn chịu một bụng ghen khí. Cho nên, hắn chọn về trước.

Y Tiêu Dao buông rèm, trở lại bên trong xe một lần nữa, nàng nở nụ cười tà tứ, chiết phiến nhẹ nhàng lay động:

"Ha ha, đây chính là đóng gói."

Ba người Ly Mộ mặc dù tức giận nhưng lại không thể động đậy, cũng không nói được thành lời, chỉ đành không nhìn đến sự tồn tại của Y Tiêu Dao.

Y Tiêu Dao nhìn thấy ba người không để ý đến mình thì chỉ số ác ma trong lòng lại tăng lên lần nữa. Ha ha, Y Tiêu Dao nàng chưa bao giờ gặp người nào cuồng hơn so với mình, ba người này rõ ràng là đang gây hấn a!

Y Tiêu Dao đặt chiết phiến ở trong lòng bàn tay mà vỗ vỗ, sau đó thổi một tiếng huýt sáo thật dài.

"Ha ha, gương mặt của ba vị mỹ nhân thật là tuấn tú a."

Y Tiêu Dao nói xong, đột nhiên lộ ra thần sắc tò mò:

"Mặc dù nhan sắc rất tốt, nhưng không biết dáng người sẽ như thế nào đây?"

Ánh mắt của ba người rốt cục cũng tập trung đến chỗ Y Tiêu Dao, phần uất mà nhìn khuôn mặt xinh đẹp tuyệt thế vô song của nàng.

"Ha ha, thế nào, thấy bản công tử tuấn mỹ hơn so với các người, nên ghen tỵ?"

Y Tiêu Dao cố ý xuyên tạc.

Nàng dùng ngón tay trắng nõn thon dài ôn nhu sờ soạng gương mặt của ba người, sau đó, chậm rãi cúi bỏ thất lung của bọn họ.

Y Tiêu Dao nhìn gương mặt tuấn tú càng ngày càng không được tự nhiên của ba người, nội tâm ác liệt lại thức dậy, ngay khi muốn tiến thêm một bước cũng là lúc xe ngựa chậm rãi dừng lại.

"Chủ nhân, đã tới nơi."

Giọng nói lạnh lùng của Mặc Sĩ Tuyết Ca truyền đến từ ngoài xe.

"Ừ."

Y Tiêu Dao đáp, sau đó vén rèm xuống xe, nhìn thanh lâu trước mắt, khí thế không tồi a!

Y Tiêu Dao xoay người nói với Mặc Sĩ Tuyết Ca:

"Tiểu Ca, người ở đây canh chừng ba người bọn họ, ta vào trước một chút."

Nói xong cũng không chờ Mặc Sĩ Tuyết Ca hồi phục tinh thần liền cất bước chân tiêu sái, đi vào trong thanh lâu.

Sau khi Y Tiêu Dao đi vào không lâu, âm thanh ca múa mừng cảnh thái bình, đàn trúc ồn ào bỗng nhiên đều yên tĩnh lại.

Cảm nhận được biến hóa này, khoe miệng Mặc Sĩ Tuyết Ca co rút, nữ nhân này, thật đúng là nam nữ đều ăn thông!

Bạn đang đọc truyện *Vô Tâm Khí Phi Hoa Đào Nhiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 48

Edit + Beta: **Tur Hoa (Gray)**

Quyển 2: Triều Đình.

Chương 48.

Trong đại sảnh của Tuyệt Hương Các, ca vũ đã nghỉ, những trò chơi cũng không tiếp tục, ánh mắt mọi người đều cùng tụ ở một nơi.

Mọi người ngơ ngác nhìn tại chỗ, thì ra là có một thiếu niên mặc bạch y đang phiến phiến mà đứng tại cửa vào.

Vóc người của hắn cao gầy nhả nhặn, da thịt óng ánh như ngọc, đôi con ngươi đen huyền linh động, sáng như sao, ngũ quan tuyệt thế vô song cùng với khí chất tà mị thâm trầm khiến người khác không thể quên được. Bây giờ mọi người đều có cùng một suy nghĩ: Hắn chính là "sáng tác" kiệt xuất nhất của đẳng tạo hoá.

Ánh mắt Y Tiêu Dao nhàn nhạt đảo qua mọi người mọi người đang sững sờ, hỏi:

"Tú bà có ở đây không?"

Tiếng nói cũng không lớn, nhưng âm điệu lại trầm thấp mà giàu từ tính, khiến cho mọi người say mê thêm một trận.

"Ha ha, lần đầu tiên công tử đến đây mà ta lại không thể chạy ra nghênh tiếp sớm hơn, là ta không phải, kính xin công tử thứ lỗi."

Tú bà đi ra từ trong đám người, khom lưng quay về phía Y Tiêu Dao.

Y Tiêu Dao không dấu vết đánh giá tú bà một phen, tuổi khoảng bốn mươi nhưng dư âm phong vận vẫn còn, lại khôn khéo đưa đẩy, xem ra chuyện ngày hôm nay sẽ có chút khó khăn a.

"Ha ha, ma ma đừng nói như vậy. Hôm nay Tiêu Dao mộ danh (*) đến đây, mong rằng ma ma có thể nể nang mặt mũi mà bàn chuyện cùng Tiêu Dao một lát."

(*) Mộ danh: Vì danh tiếng mà đến.

Y Tiêu Dao nói thẳng vào chủ đề.

"Ha ha, theo lời công tử, lẽ nào công tử đặc biệt tới đây là vì nô gia?"

Tú bà giả vờ thẹn thùng nói. Đương nhiên, nội tâm bà lại đang phỏng đoán thân phận cùng mục đích của Y Tiêu Dao.

Y Tiêu Dao là người phương nào? Sao lại có thể không nhìn thấu tâm tư của tú bà.

"Hôm nay Tiêu Dao đến đây, tuyệt đối không phải vì chuyện trắng hoa, mà là có chuyện quan trọng muốn thương lượng cùng ma ma, kính xin ma ma nhường cho vài phần mặt mũi."

Tú bà nhắc mắt nhìn Y Tiêu Dao chăm chú, sau đó mở miệng nói:

"Mời công tử đi theo ta."

Y Tiêu Dao đi theo phía sau tú bà đến trước một gian nhà thuần phác.

Sau khi vào cửa, đóng cửa phòng lại, tú bà liền mở miệng hỏi Y Tiêu Dao:

"Xin hỏi công tử muốn thương lượng chuyện gì?"

"Ha ha, Tiêu Dao đến đây là muốn mua lại Tuyết Hương Các từ tay ma ma."

Y Tiêu Dao lạnh nhạt nói ra ý đồ, hiện nàng đang không có thời gian, chỉ có thể tốc chiến tốc thắng.

Tú bà nghe Y Tiêu Dao nói xong, sắc mặt đột nhiên lạnh xuống.

"Công tử, Tuyết Hương Các này của ta, không bán."

A, không ngờ lại là một kẻ muốn đánh chủ ý lên Tuyết Hương Các.

"Ma ma đừng vội từ chối, trước hết hãy nghe Tiêu Dao nói xong đã. Nếu Tiêu Dao mua lại nơi này, ma ma dĩ nhiên vẫn sẽ là chủ sự ở đây."

Y Tiêu Dao nhìn chăm chú về mặt của tú bà.

Tú bà nghe Y Tiêu Dao nói như thế, tâm trạng nghi hoặc, mặc nhiên để mình là chủ sự nơi này? Chẳng lẽ hẳn không phải là người của quốc gia khác phái đến? Không muốn biến Tuyết Hương Các trở thành công cụ thăm dò tin tức của Ly quốc?

Y Tiêu Dao nhìn thấy vẻ mặt nghi hoặc của tú bà, trong lòng hiểu rõ, xem ra là đã từng có người đánh chủ ý lên Tuyết Hương Các a.

Trong lòng nàng khẽ động:

"Ha ha, ma ma là đang lo lắng Tiêu Dao có tâm địa bất lương."

Y Tiêu Dao khẳng định nói.

Tú bà không đáp, có chút ý vị ngầm thừa nhận.

"Đối với mục đích mà Tiêu Dao mua lại Tuyết Hương Các, ma ma cứ việc yên tâm. Trong nhà của ta, đại ca và nhị ca đều là rồng phượng trong loài người, mà Tiêu Dao lại là một kẻ vô tích sự, vì lẽ đó ta muốn mua lại Tuyết Hương Các, phát triển nơi này trở thành thanh lâu to lớn nhất tứ quốc, thành trụ một phen sự nghiệp."

"Thanh lâu to lớn nhất tứ quốc?"

Tú bà không dám tin nhìn về phía Y Tiêu Dao. Mặc dù Tuyết Hương Các đã là thanh lâu to lớn nhất kinh thành, nhưng nếu nói đến tiếng tăm trong tứ quốc, chỉ sợ là ít ai biết tới.

"Không sai, chỉ cần ma ma bán lại Tuyết Hương Các cho Tiêu Dao, trong vòng nửa năm, Tiêu Dao nhất định sẽ để Tuyết Hương Các vang danh tứ quốc."

Y Tiêu Dao tự tin nói.

Tú bà lần thứ hai nhìn chằm chằm Y Tiêu Dao, một lát sau mới mở miệng nói:

"Công tử, nếu người thật sự có thể giúp cho Tuyết Hương Các phát dương quang đại, việc Hồng Hồng giao Tuyết Hương Các cho công tử cũng là điều chắc chắn, chỉ là, Hồng Hồng cũng không biết công tử có bản lĩnh như vậy hay không."

Tâm tư tú bà chuyển động, liền báo tên của mình ra. Khiến cho Tuyết Hương Các vang danh tứ quốc chính là hoài bão mà nàng theo đuổi bấy lâu nay, tiếc là vẫn chưa có cách nào làm được, nếu như vị công tử này thật sự có bản lĩnh đó, giao Tuyết Hương Các cho hắn thì lại có làm sao?!

"Ha ha, vậy thì cứ quyết định như thế này đi, trước tiên Tiêu Dao sẽ tiếp nhận việc kinh doanh của Tuyết Hương Các, sau nửa tháng, nếu Hồng di cho rằng Tiêu Dao có bản lĩnh này thì hãy bán Tuyết Hương Các lại cho Tiêu Dao, thế nào?"

Không nghĩ tới, ở cổ đại cũng có một nữ nhân mạnh mẽ mang hoài bão lớn lao như thế.

"Được."

"Ha ha, Hồng di, hiện tại Tuyết Hương Các phải tạm dừng kinh doanh bảy ngày, ta cần chỉnh sửa một chút."

"Híc, việc này... Công tử, ở bên ngoài vẫn đang có khách, sợ là..."

"Người đi nói cho bọn họ biết, Tuyết Hương Các đang tiến hành chỉnh đốn, sau bảy ngày sẽ mở cửa hoạt động lại, đến lúc đó sẽ có tuyệt thế mỹ nhân xuất hiện. Rồi cầm cái này, cho người dẫn bọn họ đến Sơn Hào Hải Vị Các dùng cơm, coi như bồi tội."

Y Tiêu Dao đưa cho Hồng di một khối ngọc bài. Ha ha, đây là tín vật tùy thân của Lạc Chi Li, vào tối hôm qua nàng đã bảo Mặc Sĩ Tuyết Ca "mượn" đến trước, thử xem có dùng được hay không.

"Đây... Đây là tín vật của Lạc Gia nhị thiếu?"

Hồng di tiếp lấy ngọc bài mà Y Tiêu Dao đưa, ngạc nhiên nói. Nàng đã từng thấy qua một lần.

"Đúng vậy."

Y Tiêu Dao hồ hững đáp.

"Ha ha, công tử, Hồng Hồng lập tức đi ngay."

Người có thể nắm giữ tín vật của Lạc Gia nhị thiếu, tất nhiên phải có bản lĩnh. Xem ra, ngày Tuyết Hương Các dương danh đã không còn xa nữa rồi.

Qua thời gian uống cạn một chén trà, Hồng di đã trở lại trong phòng.

"Công tử, đã an bài thỏa đáng rồi."

"Ừm. Chuẩn bị cho ta một gian phòng nhỏ kín đáo."

"Vâng, mời công tử đi theo Hồng Hồng."

Y Tiêu Dao theo sau Hồng di đến trước một gian phòng nhỏ màu nhạt tĩnh trí.

"Hừm, không sai, rất tốt."

Y Tiêu Dao nhìn gian phòng nhỏ thanh nhã, gật gù.

"Hồng di, bảy ngày này có khả năng dùng bạc rất cao, đây, người hãy nhận lấy rồi thu xếp cẩn thận."

Y Tiêu Dao đưa hết ngân phiếu cho Hồng di. Ha ha, đây là số bạc thu được ở trên người một số ai đó, vốn là muốn dùng để mua Tuyết Hương Các, nhưng hiện tại xem ra còn chưa cần dùng tới.

"Vâng."

Hồng di thu ngân phiếu vào trong ngực.

"Hừm, tiếp theo, nên đi đón người của chúng ta lên đài rồi, ha ha..."

Y Tiêu Dao cười khẩy đi xuống lầu.

Hồng di đi theo phía sau Y Tiêu Dao, lên đài? Xem ra công tử đã sớm chuẩn bị mỹ nhân kỹ càng rồi a, chỉ là không biết dạng mỹ nhân ra sao thì mới có thể lọt vào được mắt xanh của công tử.

Mặc Sĩ Tuyết Ca vẫn đang thủ ở trên xe ngựa, rắc một bộ dáng đáp lạnh lẽo, nhưng trong lòng hắn thì lại không lạnh lùng được như vậy.

Người phụ nữ kia lại đang làm cái gì, tại sao vừa rồi tất cả mọi người đều ra khỏi Tuyết Hương Các, có quan hệ gì với nàng không?!

Đúng lúc này, Y Tiêu Dao vừa bước ra, Mặc Sĩ Tuyết Ca thấy nàng xuất hiện liền lập tức tiến lên nghênh tiếp.

Y Tiêu Dao kỳ quái nhìn Mặc Sĩ Tuyết Ca đang bước nhanh tới trước người mình:

"Tiểu Ca, đầu người có phải là không thoải mái hay không?"

Ngày hôm nay Mặc Sĩ Tuyết Ca thực quái dị a.

"Người... Không có."

Tâm trạng Mặc Sĩ Tuyết Ca ảo não, chính hắn cũng không biết mình bị làm sao, mỗi khi nhìn thấy nữ nhân này thì hắn liền trở nên không bình thường.

"Khụ —, không có chuyện gì là tốt rồi. Ha ha, mau đưa mỹ nhân vào cửa đi thôi!"

Y Tiêu Dao bước lên đi về phía xe ngựa.

Nàng vén rèm xe lên:

"Khà khà, đã để mỹ nhân đợi lâu rồi —!"

Ba người bên trong xe lạnh lùng nhìn Y Tiêu Dao, thậm chí ngay cả Lạc Chi Duệ cũng thu hồi băng hiệu mỉm cười ôn hòa của mình.

Y Tiêu Dao thấy bọn họ như vậy, nhún nhún vai, quay đầu nói với Mặc Sĩ Tuyết Ca:

"Tiểu Ca, ta mang tiểu Duệ Duệ vào, còn người thì mang tiểu Mộ Mộ cùng tiểu Minh Minh."

Ha ha, vừa rồi nàng có xem qua, Lạc Chi Duệ khá đơn bạc, vì lẽ đó hắn hẳn là tương đối nhẹ.

Mặc Sĩ Tuyết Ca nghe thấy xưng hô của nàng, khoe miệng giật giật, tiểu Duệ Duệ? Tiểu Mộ Mộ? Tiểu Minh Minh? A, mỗi một người đều là đại nam nhân, sao lại có thể để cho nàng gọi như vậy.

Nhưng hắn tựa hồ đã quên đi, chính mình cũng là "tiểu Ca".

Y Tiêu Dao tiến vào xe ngựa, ôm ngang lấy Lạc Chi Duệ. Dựa vào! Tuy rằng nhìn hắn đơn bạc, nhưng ngờ đâu chất lượng lại không nhỏ chút nào a!

Nàng xuống xe ngựa, nhấc bộ chạy vào trong Tuyết Hương Các.

"Tiểu Duệ Duệ, không ngờ được người lại nặng như vậy, ha ha ——"

Trên mặt Lạc Chi Duệ giăng đầy rạng mây đỏ, cũng không biết là xấu hổ hay tức giận.

Mặc Sĩ Tuyết Ca nhìn theo bóng lưng Y Tiêu Dao, sau đó xoay người, buồn buồn vác Ly Mộ cùng Thượng Quan Thu Minh để trên vai, đi theo phía sau nàng.

Hồng di kinh ngạc mà nhìn mỹ nhân theo lời Y Tiêu Dao nói, ách, đẹp thì tất nhiên là đẹp, nhưng tất cả đều là nam tử a! Hơn nữa, hình như trong đó còn có một người sở hữu dung mạo rất giống Thượng Quan công tử trong tứ đại công tử, còn hai người khác, tựa hồ nàng cũng đã gặp qua ở nơi nào rồi a!

Tiếng lòng Lạc Chi Duệ, Ly Mộ cùng Thượng Quan Thu Minh căng thẳng, lẽ nào, hôm nay bọn họ thật sự phải bị...

...

Bên trong gian phòng thanh nhã.

Ba vị mỹ công tử phong hoa tuyệt đại mang ba phong cách khác nhau đang ngồi song song ở trên mép giường không dám nhúc nhích.

Nếu nhìn kỹ, giờ khắc này bọn họ tựa hồ đang nổi giận, sắc mặt đều âm trầm như nhau.

Một thiếu niên có dung nhan càng xuất sắc hơn đứng ở trước giường, tựa tiểu phi tiểu mà nhìn ba người đang ngồi trên mép giường.

"Ha ha, ba vị mỹ nhân, các ngươi nói, ai sẽ hầu hạ bốn công tử trước tiên đây?"

Y Tiêu Dao nói xong, lại sờ soạng một phát trên từng gương mặt tuần tú của ba người.

Lúc này, lòng của Ly Mộ, Lạc Chi Duệ cùng Thượng Quan Thu Minh đã nguội một nửa, xem ra hôm nay chạy trời không khỏi nắng rồi.

Tại một bên, Mặc Sĩ Tuyết Ca nhìn chằm chằm gương mặt tuần tú của ba người Lạc Chi Duệ, trong lòng oán thầm: Hừ! Không ra làm sao cả, dung mạo của bốn các chủ cũng rất tốt mà!

Hồng di khăn trang nhìn chằm chằm gương mặt tuần lã của Thượng Quan Thu Minh, vì sao càng nhìn càng giống Thượng Quan công tử vậy nhỉ?

Bên trong đôi mắt sáng như sao của Y Tiêu Dao đột nhiên lóe qua một tia sáng ác liệt, sau đó khuôn mặt yêu nghiệt của nàng trầm xuống.

"Bốp — Bốp — Bốp —"

Quạt giấy trong tay nàng chuyển động nhịp nhàng ở trên đầu của ba người:

"Các ngươi không nghe thấy bốn công tử nói gì sao? Hay không biết trả lời?"

Ha ha, Hoàng Thượng? Quốc sư? Thống lĩnh Ngự Lâm quân? Ở trong mắt Y Tiêu Dao nàng, tất cả đều là —— mây gió!

Ba người bị đánh đầu tiên là sững sờ, sau đó liền nảy sinh tức giận, khuôn mặt vốn không dễ nhìn nay lại càng thêm đen trầm kém sang.

Bọn họ bị đánh?! Hơn nữa tên hỗn đản chết tiệt kia nhất định là cố ý, ai sẽ tin rằng hắn thật sự đã quên là bọn họ đang bị điểm huyết đạo?!

Mặc Sĩ Tuyết Ca kinh ngạc nhìn Y Tiêu Dao, tuy rằng xưa nay hắn vẫn biết nàng là một nữ nhân vô lại, nhưng không nghĩ tới nàng lại có thể vô lại đến mức độ này! Bất quá, tựa hồ, còn có chút đáng yêu...

"A! Đúng rồi, hiện tại các mỹ nhân đang bị điểm huyết đạo a!"

Y Tiêu Dao giả vờ như mới vừa nhận ra điều đó. Nhưng người tình tường đều biết, nàng, chính là đang cố ý!

"Ha ha, không liên quan, vậy thì bốn công tử đành giải khai giúp các ngươi."

Nàng nói như vừa ban ân huệ lớn lao cho người khác, sau đó giải khai á huyết của ba người ra.

"Y Tiêu Dao! Ngươi thật là to gan?! Mau thả Trầm ra!"

Cổ họng Ly Mộ vừa thu được tự do liền quát Y Tiêu Dao.

Y Tiêu Dao nhú mày:

"Ồ? Mới đây mà Tiểu Mộ Mộ đã không đợi kịp rồi sao? Ha ha, vậy bốn công tử sung hạnh ngươi trước đi!"

Nàng chậm rãi ghé sát vào Ly Mộ, ý cười quỷ quyệt vẫn luôn treo ở bên môi.

Đạo này bạn quá không có thời gian thờ luôn (☹_☹)

Bạn đang đọc truyện *Vô Tâm Khí Phi Hoa Đào Nhiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 49

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit + Beta: Tư Hoạ (Gray)

Quyển 2: Triều Đình.

Chương 49.

"Người, người có ý gì? Không được! Đừng như vậy!" Ly Mộ còn chưa nói hết câu liền bắt đầu kêu lên sợ hãi.

Giờ khắc này, Y Tiêu Dao đang ngang nhiên ngồi ở trên đùi hắn, nhẹ đưa tay tiến vào trong trung y của hắn, tay nàng rất lạnh, sức tồn tại mãnh liệt khiến hắn không thể lơ là, trong lòng Ly Mộ càng ngày càng căng chặt hơn.

Da thịt của hai người tiếp xúc chặt chẽ với nhau, nhưng thâm tâm lại khác một trời một vực. Một người ánh mắt thâm trầm, hiển nhiên là đang tính toán gì đó; một người lại là thất kinh, gương mặt tuần tú lúc đỏ lúc đen.

"Ha ha, tiểu Mộ Mộ, kỳ thực người còn có một lựa chọn khác. Nhưng chỉ sợ là người không đáp ứng, vì lẽ đó, người cũng chỉ có thể trở thành người của Tiêu Dao thôi." Y Tiêu Dao để sát phần môi vào bên tai Ly Mộ, thấp giọng nói.

"Là... lựa chọn gì?" Ly Mộ cường chế đè lại nhịp tim xao động bởi cử động của Y Tiêu Dao, nhưng có vẻ như hiệu quả không được tốt lắm.

"Ừm—! Chính là ta muốn mời tiểu Mộ Mộ đến Tuyệt Hương Các này quải bài (*) a—."

(*) Quải bài: Là công việc của các vị tỷ tỷ ở thanh lâu hay làm mỗi tối.

"Ta là nam nhân!"

Quải bài? Nam nhân quải bài thì chỉ có tiểu quan, mà hắn lại không phải tiểu quan!

"Tiêu Dao biết người là nam nhân." Y Tiêu Dao khẳng định nói.

Sau đó, nàng đưa tay chuyển đến hai tiểu đậu đỏ ở trước ngực Ly Mộ sờ một cái, cười khẩy nói, "Ha ha, nơi này của nữ nhân sẽ nhỏ như thế này sao?"

Sấm sét giữa trời quang! Tuyệt đối đáng sợ! Sấm sét sáng đến mức mọi người ở đây đều biết tay của nàng đang làm gì!

Lạc Chi Duệ cùng Thượng Quan Thu Minh nghe được nghe được câu nói hung hãn như vậy của Y Tiêu Dao, tâm tình hồi hộp nhảy một cái, bọn họ tựa hồ đã nhìn thấy được tình cảnh mình bị Y Tiêu Dao chà đạp, mồ hôi lạnh không khỏi ứa ra....

Đôi mắt tuyệt đẹp của Mặc Sĩ Tuyệt Ca đột nhiên phóng to, tay nắm thành quyền, sau đó lại buông lỏng. Người này còn có dáng dấp của một nữ nhân sao? Mà trái tim của hắn, tại sao lại có chút chua xót vậy?

Hồng di vừa nghe xong, hắc tuyến xuất hiện lớp lớp, ách, tuy rằng nàng ở trong chốn phong nguyệt đã lăn lộn hơn mười năm, nhưng còn chưa thấy đoạn tụ bao giờ! Đoạn tụ? Công tử là đoạn tụ?!

Gương mặt tuần tú của Ly Mộ bởi vì cử động tà nịnh cùng ngôn ngữ cứng rắn của Y Tiêu Dao mà đã hồng đến tận cổ, "Ta... Trẫm là Hoàng Đế! Vua của một nước há có thể đến thanh lâu quải bài?!" Ly Mộ giãy dụa chống cự đến phút cuối, ý đồ dùng ngôi cửu ngũ để Y Tiêu Dao từ bỏ ý nghĩ kia.

"Ừ, ta cũng biết người là Hoàng Đế a." Y Tiêu Dao lạnh nhạt nói.

Tay trắng đặt bên dưới áo lót của hắn không những không dừng lại mà càng thêm làm càn, tiểu đậu đỏ lần thứ hai bị nàng nhào nặn khi dễ.

"Hi hi, ý của Tiêu Dao là để Hoàng Thượng đại nhân —— tiểu Mộ Mộ người, nam - phần - nữ - trang!" Y Tiêu Dao nói một chữ lại sờ một cái, chỉ một câu nói ngắn gọn mà tiểu đậu đỏ của người nào đó đã bị chà đạp gần hai mươi lần.

Ly Mộ bị nắm đến mặt mày vằn vẹo, tâm trạng vừa thẹn vừa giận, hắn cư nhiên lại bị một người đàn ông phi lễ không nói, hơn nữa trái tim chết tiệt này còn không ngừng gia tăng nhịp đập.

Tuy nổi lòng Ly Mộ lúc này rất hỗn loạn, nhưng dù sao hắn cũng là Hoàng Đế, độ cường hãn tâm lý không phải người bình thường có thể so sánh được.

Nhắm mắt lại, ép buộc chính mình trấn định nói, "Ta, ta không...."

Y Tiêu Dao đã nhìn thấu nội dung hắn muốn nói chính là từ chối mình, hai mắt nàng khép hờ, lên tiếng đánh gãy lời Ly Mộ: "Ân —?!" Nàng còn có ý kéo dài âm điệu, mang theo vài phần ý vị uy hiếp.

Ly Mộ nghe được loại ngữ điệu kia của Y Tiêu Dao, trong lòng có chút sợ hãi, không dám nói nữa. Hừ, hắn không nói lời nào, được chưa?!

Y Tiêu Dao nhìn Ly Mộ định "trường kỳ kháng chiến" với mình, trong lòng trào phúng: A, nếu như không ép được người quải bài, vậy bản cô nãi nãi liền không phải tên Y Tiêu Dao!

"Tiểu Mộ Mộ, người đáp ứng sao? Hừm?" Y Tiêu Dao mở miệng lần nữa, thế nhưng thời điểm ở cái "A" cuối cùng, tay nhỏ của người nào đó ở bên trong

quần áo lại chuyển đến tiểu đậu đỏ đã bị nằng nhiều lần chà đạp, mạnh mẽ sờ một cái!

"A —!" Ly Mộ bị đau kêu to.

Kỳ thực không phải Ly Mộ không nhịn kêu được, mà chỉ là loại cảm giác vừa trướng vừa đau này vốn khó chịu, hơn nữa bây giờ hắn không thể động đây, chỉ có thể mặc người xoa viên dấm nát, kiêng kỵ trong lòng cộng thêm tàn phá thân thể —— đây chính là chỗ tàn nhẫn của Y Tiêu Dao nằng.

Ở kiếp trước, người chỉ hiểu rõ nằng một chút đều biết: thủ đoạn của nằng không phải tàn nhẫn nhất, nhưng thứ nằng mang đến, mãi mãi chính là đã kích cùng tàn phá đến từ sâu trong linh hồn, là sự trừng phạt so với trên đau xót trên thân thể càng độc ác hơn nhiều lần...

"Ha ha, tiểu Mộ Mộ, rất sáng khoái đúng không? Tiếp đó, Tiêu Dao sẽ làm cho ngươi càng thêm thoải mái nha —!" Âm thanh nghe như hào phóng, nhưng chen lẫn trong đó là ác liệt tràn đầy.

Tay Y Tiêu Dao rời khỏi tiểu đậu đậu nào đó, chậm rãi tuột xuống, động tác mềm nhẹ như lông chim, thỉnh thoảng tiếp xúc như có như không với da thịt của Ly Mộ, khiến trái tim của hắn nhịn không được run rẩy một trận.

"Không được! Ta... ta quải bài!" Rốt cục, đến lúc tay Y Tiêu Dao trượt một chút đến bên trong tiết khớp của Ly Mộ, sắp chạm đến một vị trí quan trọng thì hắn cũng chịu mở miệng.

Y Tiêu Dao nghe thấy Ly Mộ đồng ý, nhếch miệng lên, "Ha ha, nếu tiểu Mộ Mộ sớm đáp ứng thì thì đâu phải chịu cảnh như thế này, đúng không?!" Nằng chậm rãi rút tay ra, thể nhưng ở thời điểm cuối cùng thì lại đưa tay kề sát vào da thịt của Ly Mộ, từ bụng dưới chậm rãi đến ngực, sau đó lại đến chỗ tiểu đậu đậu nào đó bóp một cái mới rút tay ra khỏi y phục hắn.

Ly Mộ nhắm mắt, tất cả mọi người, bao gồm Y Tiêu Dao đều cho rằng là vì hắn uất nghẹn phần nộ mà ra. Nhưng chỉ có hắn tự mình biết, hiện tại hắn là đang tức giận vì trái tim đập mạnh bạo như lời đình kia của mình, và cũng là đang mạnh mẽ tiêu diệt rung động đột nhiên xuất hiện trong lòng.

Y Tiêu Dao đứng lên từ trên đùi Ly Mộ, chậm rãi đi tới trước người Lạc Chi Duệ, cong người cúi xuống, để mặt nằng đối diện với mặt của hắn, tựa tiểu phi tiểu mà nhìn.

Trong lòng Lạc Chi Duệ hơi sợ hãi, theo bản năng không dám nhìn thẳng vào mắt Y Tiêu Dao. Ách, sao hắn lại có cảm giác gió lạnh thổi qua ở đây thế này?

"Tiêu Duệ Duệ, nam sủng của bốn công tử! Ha ha, tiểu Mộ Mộ tình nguyện quải bài cũng không muốn làm ấm giường giúp bốn công tử, ngươi có thể..."

"Không được! Ta cũng phải có hai lựa chọn! Ta cũng quải bài!" Lạc Chi Duệ đánh gãy lời Y Tiêu Dao. Hiện tại cứ đáp ứng trước, chờ đến ngày mai hắn liền lập tức đi sứ nước khác, ừ, đúng rồi! Cứ quyết định như vậy!

Y Tiêu Dao nhú mày, a, cứ dễ dàng như vậy mà đồng ý rồi? Ha ha, sẽ không phải là kế hoãn binh chứ? Aizz, coi như là kế hoãn binh, chỉ cần hắn đồng ý là được rồi, chờ sau khi nằng giải quyết đâu ra đó, xem hắn còn hoãn binh như thế nào.

"Aizz—! Được rồi, xem ra các ngươi đều ghét bỏ Tiêu Dao a —! Bất quá, hình như còn có tiểu Minh Minh mà!" Trong giọng nói của Y Tiêu Dao mang theo nhàn nhạt thất vọng, nhưng ở đáy lòng đáy lòng của nằng thì sao? Không cần hoài nghi! Tuyệt đối là đang cười gian!

"Ta - quải bài!" Y Tiêu Dao vừa dứt lời, Thượng Quan Thu Minh liền khóc khóc nói. Kỳ thực, không biết tại sao, trong lòng hắn có loại dự cảm, cho dù chính mình không đồng ý thì Y Tiêu Dao nhất định cũng sẽ chà đạp đến khi nào mình đồng ý mới thôi, không nên hỏi tại sao, chỉ là cảm giác mà thôi!

Y Tiêu Dao nghe thấy âm thanh khóc khóc của Thượng Quan Thu Minh, khước miệng co giật, tại sao hôm nay một người so với một người lại càng thêm thức thời vậy? Nằng vẫn chưa chơi đủ mà! Bất quá, khả khả, sau này lại có rất nhiều cơ hội để chơi đùa a —!

"Ừ. Quải bài, quải bài! Các ngươi đều quải bài!" Y Tiêu Dao giả vờ có chút ảo não nói.

"Hong đi, bày sẵn bút giấy! Đúng rồi, còn phải có thêm mực dùng để đóng dấu!" Khả khả, có một số người muốn chơi kế hoãn binh, tiếp theo, người này cần có một năng lực chịu đựng đủ mạnh để vượt qua a!

Đáng tiếc, không có người trả lời nằng.

"Hong đi?!" Y Tiêu Dao tăng thêm âm điệu.

Dù vậy vẫn không ai trả lời.

"Hong đi?!" Y Tiêu Dao xoay người, nhìn về phía Hồng đi.

Mà giờ khắc này, Hồng đi nào đó không biết đã thả hồn ở trên mây bao lâu rồi. Kỳ thực từ thời điểm Ly Mộ nói rõ thân phận thì Hồng đi liền bị dọa đến, sau đó lại nhìn thấy một loạt hành động kinh thế hãi tục của Y Tiêu Dao thì tiếp tục瑟瑟瑟瑟 lần hai, vậy nên mới không nghe được tiếng gọi của Y Tiêu Dao.

Y Tiêu Dao nhú mày, đi tới trước mặt Hồng đi, đặt tay ở trước mắt nằng hươu hươu hai lần. Vẫn không phản ứng?!

Trong lòng Y Tiêu Dao biết hành động của mình đối với một người thuộc xã hội phong kiến là kinh thế hãi tục cỡ nào, hơi thở dài ở trong lòng, sau đó đưa tay đẩy Hồng đi một cái, "Hồng đi?"

"A, công... công tử." Hồng đi rất cục cựa cũng hoàn hồn. Trời ạ, công tử rốt cuộc là ai a, lại dám đối với Hoàng Thượng như vậy? Hơn nữa, nếu như nói Lý Mộ là Hoàng Thượng, vậy nàng dám khẳng định, công tử lạnh lẽo kia nhất định là Thượng Quan công tử.

"Hừm, mang văn phòng tứ bảo (*) cùng mực đóng dấu lại đây."

(*) Văn phòng tứ bảo:

"Vâng, công tử."

Sau khi Hồng đi mang văn phòng tứ bảo đến, Y Tiêu Dao bắt đầu viết ở trên giấy điều gì đó, tổng cộng viết đến sáu tờ.

"Ha ha, xong rồi!" Y Tiêu Dao thu bút, sau đó cầm một trang giấy đi tới trước mặt ba người đang không thể động đậy, đối diện với Lạc Chi Duệ.

Y Tiêu Dao giơ trang giấy trong tay lên, "Ha ha, đây là hiệp ước, cũng chính là khế ước. Một người hai trang, tổng cộng là ba người sáu trang. Hiện tại Tiêu Dao sẽ đọc cho ba vị nghe!"

"Nội dung của mỗi người đều giống nhau, chỉ khác tên họ mà thôi, vì lẽ đó, ta chỉ đọc của tiểu Duệ Duệ là được. Khụ—! Bên Giáp: Y Tiêu Dao. Bên Ất: Lạc Chi Duệ. Bên Ất bởi vì không muốn làm nam sủng của bên Giáp nên đã tự nguyện đến Tuyết Hương Các quải bài, không được thất tín! Đối với bên Giáp, điều kiện tiên quyết là không được kể chuyện bên Ất đến Tuyết Hương Các quải bài với bất kỳ ai, nếu như bên Ất không giữ lời, bên Giáp mới có quyền đem tờ khế ước này công khai với mọi người, để bên Ất gánh chịu thể nhân phi nhỏ. Chú ý: Bởi vì bên Giáp thuộc về bên yếu thế cho nên bên Ất dù trong hoàn cảnh nào thì cũng không được tìm bên Giáp gây phiền phức, nếu người nào vi phạm, bên còn lại cũng có thể đem tờ khế ước này trình ra hậu thế!"

"Ha ha, đây là nội dung khế ước, tiểu Mộ Mộ cùng tiểu Minh Minh cũng có cùng nội dung như vậy, các người có dị nghị gì không?" Y Tiêu Dao liếc xéo

Lạc Chi Duệ một cái.

Ba người nghe xong khòe miệng liền giật giật, yếu thế? Bọn họ còn chưa từng thấy ai hung hăng như vậy bao giờ!

"Có dị nghị gì hay không?" Âm thanh của Y Tiêu Dao đột nhiên lạnh xuống.

"Híc, không... không có." Lần này trong lòng Lạc Chi Duệ đã hiểu được cam chịu, xem ra đã không còn đường quay lại nữa rồi.

"Không có."

"Không có."

Ly Mộ cùng Thượng Quan Thu Minh đồng thanh đáp. A, dị nghị? Hiện tại bọn họ có thể dị nghị hay sao? Thắng làm vua thua làm giặc, đạo lý này bọn họ đều hiểu, nếu đã rơi trong tay "hắn", hơn nữa còn đáp ứng muốn đến Tuyệt Hương Các quái bài cho người ta, còn dị nghị cái gì a?!

"Hừm, rất tốt, sau này mọi người đều là người của Tuyệt Hương Các rồi, ha ha." Y Tiêu Dao mở mực đóng dấu ra, đặt ngón tay mình ở trên nghiên mực, sau đó ấn vân tay của nàng xuống giấy khế ước của mỗi người.

"Ha ha, vân tay của mỗi người đều không giống nhau nha, ta đã ấn rồi, hiện tại đến phiên các ngươi ấn." Y Tiêu Dao vừa dứt lời liền lần lượt nắm lấy tay ba người, đem vân tay của từng người khắc ở trên giấy khế ước.

Sau khi xong việc, Y Tiêu Dao lấy ba tờ khế ước để vào trong ngực mình, ba tờ khác phân biệt bỏ vào trong lòng ba người.

Sau đó xoay người nói với Mặc Sĩ Tuyệt Ca, "Tiểu Ca, giải huyết cho tiểu Duệ Duệ cùng tiểu Minh Minh."

"Vậy ta thì sao?" Ly Mộ vừa nghe Y Tiêu Dao không bảo Mặc Sĩ Tuyệt Ca giải huyết cho mình liền cuống lên!

"Ha ha, tiểu Mộ Mộ à, huyết đạo của ngươi là do ta niêm phong lại, vì lẽ đó, tiểu Ca không giải được đâu, chỉ có ta mới có thể giúp ngươi giải huyết." Tâm tình Y Tiêu Dao hiện tại hiển nhiên rất tốt, hiếm khi kiên nhẫn giải thích.

Ly Mộ không tiếp tục nói nữa.

Y Tiêu Dao thấy hắn như thế, cũng không nói nhiều nữa, rút ngắn đường kính đi tới bên cạnh, phóng một chiếc ngân châm vào trong cơ thể hắn: "Được rồi, tiểu Mộ Mộ, vận công bức ngân châm trong cơ thể ngươi ra đi!"

Ly Mộ nghe Y Tiêu Dao nói xong liền vận công, nhắm mắt, có hai cái ngân châm lao ra từ trong cơ thể.

Ly Mộ sửng sốt, nàng phóng ngân châm vào người mình từ lúc nào? Nhưng ngẫm lại tâm tình cũng có chút thoải mái, ngày hôm nay hắn cũng không bị kinh hách gì quá lớn.

Chuyện bên này đã có thể nói là kết thúc rồi, nhưng giờ khắc này, ở Sơn Hào Hải Vị Các....

Bạn đang đọc truyện *Vô Tâm Khí Phi Hoa Đào Nhiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 50

Edit + Beta: Tư Hoạ (Gray).

Quyển 2: Triều Đình.

Chương 50.

Lạc Chi Li nhìn đại sảnh kín hết người, đôi mắt hồ ly hơi ám trầm, a, chết tiệt, Y Tiêu Dao cư nhiên dám cầm ngọc bài của hắn đi trước.

Hắn xoay người, nói với chưởng quầy đang đứng sau lưng mình: "Ta đi đây, nơi này giao cho ngươi."

"Dạ, công tử." Chưởng quầy cung kính đáp.

"Ân." Lạc Chi Li vuốt cằm, sau đó ưu nhã đi ra ngoài. Y Tiêu Dao, bản công tử trở về nhà chờ người!

Trong Tuyết Hương Các, ba vị tuấn mỹ công tử đã được trả lại tự do, mặt lạnh định đi ra khỏi cửa phòng.

"Từ từ." Y Tiêu Dao đột nhiên nói.

Ba người dừng bước lại nhưng cũng không có xoay người, "hắn" lại muốn làm gì?!

Y Tiêu Dao chậm rãi đi tới bên cạnh ba người, "Ha ha, Tiểu Mộ Mộ, tiểu Duệ Duệ, còn có tiểu Minh Minh, các người hẳn là cũng biết, người ta thể đơn lực bạc, nên rất khó để bảo vệ bí mật chuyện các người treo bảng hành nghề ở đây, vì vậy, thỉnh ba người tự mình phái người bảo vệ bí mật này nga ~!" Khoé miệng Y Tiêu Dao vẫn lộ ý cười thần nhiên như cũ, nhưng trong lòng nàng cũng chưa sót bất đắc dĩ không kém, a, đây mới là mục đích thực sự của nàng, náo loạn lâu như vậy cũng chỉ là vì điều này mà thôi, mình thật đúng là vô dụng~!

Ba người nghe Y Tiêu Dao nói xong, hiển nhiên cho là nàng có ý muốn làm khó dễ. Trong lòng phần uất không thôi, a, khá lắm một cái thể đơn lực bạc! Người thể đơn lực bạc sẽ cả gan dám đối xử với bọn họ như vậy sao? Chỉ sợ thể lực sau lưng "hắn" cũng không chỉ có Mặc Sĩ Tuyết Ca cùng La Sát Các a....

"Chuyện này cũng không cần Tiêu Dao phải phí tâm, về năng lực bùng bít, trăm vẫn có." Ly Mộ lạnh lùng mở miệng, nhưng thật ra còn có một tầng ý khác: Chỉ cần Y Tiêu Dao người có thể tuân thủ hứa hẹn thì dựa vào thể lực nhất quốc chi quân của hắn, muốn che giấu chuyện này là dễ như trở bàn tay.

"Ha ha, tiểu Mộ Mộ đương nhiên là có năng lực đó rồi. Vậy các mỹ nhân có cần Tiêu Dao tiến về hay không?"

"Không cần!" Ba người trăm miệng một lời, sau đó nhanh chóng mở cửa rồi đi, muốn "hắn" tiến về? Nói giỡn hay sao?!

Chờ ba người đi rồi, nụ cười tà trên mặt Y Tiêu Dao nháy mắt liền biến mất vô tung, trở lại lạnh như băng như trước.

"Ta muốn đi ra ngoài, người không cần đi theo." Nói với Mặc Sĩ Tuyết Ca xong, nàng liền vận khởi khinh công, phi qua cửa sổ rồi đáp xuống trên nóc nhà đối diện, sau đó tiếp tục từ nóc nhà phi thân đến những chỗ khác với tốc độ cao nhất, nàng muốn đi tới một nơi không người..

Mặc Sĩ Tuyết Ca nhìn bóng lưng của Y Tiêu Dao, sùng sốt, vì sao hắn lại cảm thấy nàng đang bị thương?

Mặc Sĩ Tuyết Ca lấy lại tinh thần, hướng về thân ảnh màu trắng sắp biến mất kia, lác mình đi theo...

Y Tiêu Dao dụng hết toàn lực chạy trốn trên mái nhà, trên mặt mang theo nụ cười tự giễu. Ha ha, thật sự là buồn cười, nàng cũng xem như đã hai đời làm người rồi đi! Nhưng chân chính vô câu vô thúc (*) lại không thể đạt tới được. Ở hiện đại không được, ở cổ đại này lại càng không!

(*) Vô câu vô thúc: Tự do, không bị bó buộc bởi bất kỳ điều gì.

Không biết qua bao lâu, cuối cùng Y Tiêu Dao cũng tiêu hết khí lực, chậm rãi dừng lại ở trong một sơn cốc, dựa lưng vào một cây đại thụ thờ hồn hển, sau đó thân mình đang dựa vào đại thụ kia chậm rãi trượt xuống. Nàng ngồi dưới đất, dùng hai tay chống ra sau, nhìn về dòng suối nhỏ phía trước, ánh mắt trống rỗng.

Mặc Sĩ Tuyết Ca ẩn thân ở trên một cây đại thụ phía sau nàng, người nữ nhân này, thật đúng là có thể chạy, ước chừng chạy hai canh giờ rưỡi (*), hiện tại đã chạy đến Thần Y Cốc rồi.

(*) Hai canh giờ rưỡi = 5 tiếng.

Xem hướng Y Tiêu Dao, nhìn thân thể có vẻ bạc nhược của nàng đang cuộn thành một đoàn, dường như muốn ngăn cách bản thân với thế giới bên ngoài, trái tim của hắn đột nhiên nhói lên.

Đây mới thật sự là nàng đi! Một tiểu thú bị thương! Trước mặt người khác giả vờ như cường hãn cuồng nịnh, kỳ thật chỉ là đang mang một cái mai rùa, phong ấn tâm lòng của nàng ở bên trong, không cho bất luận kẻ nào tới gần, không cho bất luận kẻ nào có cơ hội thương tổn.

Thương tổn?! Là ai đã làm nàng bị thương sao? Cả người Mặc Sĩ Tuyết Ca lập tức xuất hiện hàn khí, người khiến nàng tổn thương..

Đang lúc Mặc Sĩ Tuyết Ca xuất thân, một tiếng ca không linh chậm rãi vang lên.

"Nếu như ta chưa từng một lần đi qua sinh mệnh này.

Còn có tiếng ca trong gió xen lẫn bao nhiêu đau khổ cùng ngọt ngào kia.

Thanh âm cô đơn nghẹn ngào, người thiếu niên trong ký ức kia là ai?

Vì sao hồi ức vẫn xuất hiện không ngừng như cũ, dường như muốn chinh phục cả thế giới của ta.

Giọt lệ của ta thủy chung đều chưa từng thay đổi, lặng lẽ trong bóng đêm chờ mong ánh sáng, không tiếng động bốc hơi trên mặt đất.

Sinh mệnh ta có một loại chờ đợi tuyệt đối.

Ta nguyện chờ đợi cho đến khi lời ước định của chúng ta hòa tan thành nụ cười nơi khoé môi chàng..."

....

Giữa sườn núi của sơn cốc, trong một gian trúc phòng, Hoa Tường Dung nhìn Ly Phong một thân hồng y đang mãi chơi bòn đất này giờ, vẻ mặt bất đắc dĩ.

Người kia từ tối hôm qua liền chạy tới nơi này của hắn, bảo là không biết xử lý cây cỏ mọc hoang trong vườn như thế nào, còn chưa lớn lên mà đã bắt đầu khô héo, muốn mình dạy hắn nhận biết các loại cây cỏ. Bị hắn quấy phá suốt một buổi tối, không thể không đem phương pháp nhận biết và nuôi trồng các loại thảo dược dạy cho hắn, kết quả là Hoa Tường Dung lại bị quấy phá, nơi ở của hắn bị Ly Phong làm cho loạn thất bát tao (*), còn bảo cái gì mà trước tiên phải thực hành thực tiễn nữa!

(*) Loạn thất bát tao: Mất trật tự, lộn xộn.

Đột nhiên, một cơn gió mang theo tiếng ca bất đắc dĩ cùng bị thương sâu kín truyền đến.

Tâm thần Hoa Tường Dung chấn động, Lạc Chi Y?

Ly Phong cứng đờ thân mình, tình mâu thuẫn lớn, trong miệng thì thào: "Y Nhi? Y Nhi! Là thanh âm của Y Nhi!"

Xé nhỏ trên tay Ly Phong bị ném một cái, hắn vận công, tìm phương hướng phát ra tiếng ca mà đi.

Hoa Tường Dung cũng đuổi theo sát nút.

Mặc Sĩ Tuyết Ca phát hiện có người đến gần, nhủ mảy, Thần Y Cốc là địa bàn của Hoa Tường Dung, người tới rất có thể là Hoa Tường Dung. Tức khắc, hắn lách mình đến bên người Y Tiêu Dao, ôm nàng vào trong lồng ngực, đưa nàng đến nơi hắn vừa mới ẩn thân trên đại thụ.

Từ lúc Mặc Sĩ Tuyết Ca tới gần thì Y Tiêu Dao liền dừng tiếng ca, sau khi bị Mặc Sĩ Tuyết Ca ôm lấy, nàng liền muốn tránh thoát khỏi ôm ấp của hắn, thời khắc này, trên mặt Y Tiêu Dao dĩ nhiên là tràn đầy hàn băng, cùng với bộ dáng mê man vừa rồi tưởng như hai người khác nhau.

"Buông ta xuống." Y Tiêu Dao lạnh lùng mở miệng, a, bộ dáng của mình khi này lại bị hắn nhìn thấy.

"Có người, có thể là Hoa Tường Dung." Mặc Sĩ Tuyết Ca nhẹ giọng mở miệng.

Y Tiêu Dao vừa nghe vậy liền không giãy dụa nữa, tùy ý để hắn ôm lấy. Nếu là Hoa Tường Dung đúng như trong lời nói, như vậy nhất định là hắn đã nghe thấy tiếng ca của nàng, nếu bây giờ mà bị phát hiện, thân phận của nàng nhất định sẽ bị đưa ra ánh sáng. Y Tiêu Dao lập tức ẩn hơi thở, ngoan ngoãn nằm trong ngực của Mặc Sĩ Tuyết Ca.

Ly Phong cùng Hoa Tường Dung đuổi tới nơi.

"Y Nhi đâu?! Y Nhi đâu?! Rõ ràng là ở đây, nhất định là ở đây!" Ly Phong nhìn chung quanh, tìm kiếm mọi nơi, nhưng xung quanh bỏ hoang không người ở, từ đâu có thể tìm ra Lạc Chi Y?!

"Phong, đừng như vậy." Hoa Tường Dung lôi kéo Ly Phong đang giống như người điên, tán loạn nơi nơi lại. Hắn cũng cảm thấy nghi hoặc, thanh âm rõ ràng chính là từ nơi này truyền ra, nhưng tại sao lại không có ai ở đây?

"Buông! Nhất định là Y Nhi, nhất định là nàng ấy! Ta muốn đi tìm nàng, ta muốn đi tìm nàng!" Ly Phong tránh khỏi bàn tay của Hoa Tường Dung, vận khởi khinh công, rất nhanh đã lách mình rồi đi.

"Phong!" Hoa Tường Dung rất nhanh cũng đã đuổi kịp Ly Phong.

Sau khi hai người rời đi, Mặc Sĩ Tuyết Ca đưa Y Tiêu Dao trở lại mặt đất, nhưng hắn vẫn nắm lấy cánh tay của nàng không buông ra.

Y Tiêu Dao phức tạp nhìn theo phương hướng hai người biến mất. Ly Phong, Ly Phong...

Thu hồi ánh mắt hỗn loạn khi nhìn Ly Phong, nàng lạnh lùng nói với Mặc Sĩ Tuyết Ca: "Buông tay."

"Tốt lên một chút nào chưa?" Mặc Sĩ Tuyết Ca tựa hồ không nghe được lời nói lạnh như băng của Y Tiêu Dao. Tựa hồ, nàng đối với tên vương gia si tình kia có chút.... để ý?

"Ta bảo ngươi buông tay."

"Xem ra là tốt lắm, vậy trở về thôi." Mặc Sĩ Tuyết Ca đem Y Tiêu Dao ôm ngang ở trong ngực. Từ nay về sau, người nữ nhân này, là Mặc Sĩ Tuyết Ca hắn bảo hộ!

"Ngươi làm cái gì?!" Y Tiêu Dao buồn bực.

"Công phu của ta tương đối khá, trở về sẽ nhanh hơn một chút." Ngự điệu của Mặc Sĩ Tuyết Ca vẫn mềm nhẹ như trước.

"Ha ha, đúng vậy, dù sao hiện tại bản công tử cũng không muốn đi nữa, nếu tiểu Ca muốn làm "ngươi", bản công tử sẽ thanh toán cho ngươi." Nói xong, nàng liền tìm một vị trí thoải mái trong lòng ngực của Mặc Sĩ Tuyết Ca mà nằm, nhắm mắt lại, hiện tại thật sự là mệt chết rồi, liền để cho bản thân phóng túng một hồi đi...

Mặc Sĩ Tuyết Ca nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ của Y Tiêu Dao, có chút đau lòng. Bản công tử? Lại muốn rút vào trong vỏ rùa của mình sao? Vậy "bản công tử" cứ yên tâm, về sau "bản các chủ" sẽ hào hào bảo vệ ngươi.

"Đi nơi nào?" Thanh âm của Mặc Sĩ Tuyết Ca nhẹ nhàng vang lên.

"Trước về La Sát Các bôi thuốc cho Diệp di, sau đó ngươi bồi ta luyện công, cuối cùng quay về nơi của cha." Thanh âm của nàng dù lạnh nhạt, nhưng không khó để nghe ra sự hỗn loạn mỗi một bên trong.

"Hào." Mặc Sĩ Tuyết Ca khẽ lên tiếng, sau đó vận công khởi bước, nhưng hần lại chỉ dừng một nửa tốc độ, bởi vì như hần đã nói, nàng cần nghỉ ngơi...

Giờ phút này, trong Phủ Thừa Tướng, Lạc Viêm Băng lo lắng nhìn hướng ngoài cửa, tại sao Dao nhi vẫn chưa trở lại?

Lạc Chi Duệ nhìn thấy bộ dáng Lạc Viêm Băng lo lắng, trong lòng nghi hoặc.

Lúc này khi hần vừa trở về, cha liền hỏi hần đã xảy ra những chuyện gì. Vì thế hần liền đem toàn bộ sự tình nói cho cha nghe, không nghĩ tới, sau khi nghe xong cha lại lộ ra vẻ mặt không phải tức giận, mà là đau lòng, là đau lòng về Y Tiêu Dao.

"Người đừng như vậy nữa, hần còn rất khỏe mạnh." Lạc Chi Li miễn cưỡng mở miệng nói, a, cái tên gian trá kia thì có gì để lo lắng chứ.

Lạc Viêm Băng xoay người, nghiêm túc nhìn về phía Lạc Chi Duệ cùng Lạc Chi Li: "Duệ nhi, Li nhi, các con có thể đáp ứng với cha một việc được không?"

"Cha..."

"Cha...."

Lạc Chi Duệ cùng Lạc Chi Li ngốc lăng nhìn Lạc Viêm Băng, nhìn người cha mà bọn họ sùng kính nhất.

"Các con phải đối xử thật tốt với Dao nhi, có được hay không?" Aizz, hải tử kia, hiện tại chỉ sợ là lại núp ở một chỗ nào đó, lặng lẽ giải phóng cảm xúc của mình đi?

Hải tử kia, từ sau sáu tuổi liền luôn đem cảm xúc chân thật của mình nén ở trong lòng, lại đeo nhiều loại mặt nạ khác nhau trong cuộc sống, chỉ có thời điểm thật sự chịu không nổi thì mới có thể tìm một địa phương không người, buông lỏng một lần, sau đó lại bắt đầu huấn luyện chính mình.

"Cha, Tiêu Dao hần người cũng như tên, tiêu dao tự tại, sao còn cần chúng ta chăm sóc a?" Lạc Chi Li thấy Lạc Viêm Băng lại lộ ra loại ánh mắt đau lòng này, vội vàng nói.

Lạc Chi Duệ không nói gì.

"Aizz~, mọi chuyện đều không thể nhìn vào bên ngoài~" Lạc Viêm Băng đem về mặt của bọn họ thu vào đáy mắt, thở dài một hơi.

Lạc Chi Duệ và Lạc Chi Li nghe xong, ý của cha là sao, chẳng lẽ còn có nội tình gì?

"Ách, được rồi cha, con đáp ứng với người, sẽ chăm sóc hần." Lạc Chi Li nói, aizz, chăm sóc cái gì mà chăm sóc, chính mình không truy cứu chuyện hần lấy đi ngọc bài trước đó, cũng đủ chăm sóc hần rồi đi?!

"Cha, con... Con cũng sẽ tận lực." Lạc Chi Duệ đáp, tự mình chỉ có thể tận lực a, ai có thể làm được chuyện đi chăm sóc một người ép mình đến thanh lâu treo biển hành nghề?

"Ừ, tốt." Lạc Viêm Băng nghe bọn hần đáp ứng, vuốt cằm, sau đó tiếp tục nhìn về phía cửa.

Lúc Mặc Sĩ Tuyết Ca ôm Y Tiêu Dao trở lại La Sát Các đã là hoàng hôn, hần cúi đầu nhìn người trong lòng đang ngủ say, trên mặt lại lộ ra nhàn nhạt đau lòng.

Ôm Y Tiêu Dao đến phòng của mình, mới vừa đem nàng đưa tới trên giường, nàng liền mở to mắt, tỉnh.

Khi nhìn đến đôi mắt hàm chứa sương mù của Y Tiêu Dao, trong lòng Mặc Sĩ Tuyết Ca bỗng xao động, kéo lấy cánh tay của nàng, dùng sức một chút, đem nàng kéo nhập vào trong ngực mình, ôm chặt.

Hần ở bên tai nàng lầm bầm nói: "Về sau ta sẽ bảo vệ ngươi, sẽ bảo vệ ngươi." Vừa rồi dường như nàng đã khóc ở trong giấc mơ. Trong hiện thực không được khóc, nàng liền khóc ở trong mộng sao?

Y Tiêu Dao sùng sốt, bảo hộ nàng? Là bởi vì thấy được bộ dáng yếu đuối của nàng sao?

"Không cần, ta không cần." Y Tiêu Dao lãnh đạm nói.

"Ha ha, ta biết ngươi không cần, bắt quá, ta chỉ là nói cho ngươi biết quyết định của ta, ngươi có đồng ý hay không đều không quan hệ." Người nữ nhân này, là người đầu tiên trong mười mấy năm qua mà hần từ tận đáy lòng hy vọng có thể che chở nàng thật tốt, cho nên vô luận như thế nào, hần cũng phải thực hiện điều đó hết sức của mình.

"Tốt lắm, đã khuya rồi, nếu tỉnh thì cũng nên đi bồi thuốc cho Diệp di, sau đó còn phải quay về Phủ Thừa Tướng."

Mặc Sĩ Tuyệt Ca biết Y Tiêu Dao nhất định là muốn phản bác, vì thế hần liền mở rộng đề tài, hơn nữa còn đem phân luyện công ở trung gian lướt bớt đi.

Y Tiêu Dao vừa nghe xong liền nhìn xem sắc trời, cũng đã khuya lắm rồi.

Nàng quay sang phía Mặc Sĩ Tuyệt Ca: "Ngươi không phải nói công phu của ngươi tốt lắm? Vì sao hiện tại mới đến nơi?"

"Ách, hôm nay có một nửa khinh công của ta phải trở về nhà thăm mẹ nên mới tương đối chậm." Mặc Sĩ Tuyệt Ca ừ ừ khua nói.

Y Tiêu Dao nhìn khuôn mặt tuấn tú đang ra vẻ ừ ừ khua của Mặc Sĩ Tuyệt Ca, khóe miệng run rẩy, gần nhất người này càng ngày càng quái dị.

"Đừng giả vờ với ta, đi bồi thuốc cho Diệp di, sau đó còn phải quay về nơi của cha." Aizz, xem sắc trời này chắc là luyện không được công rồi.

Sau khi Y Tiêu Dao thay thuốc cho Diệp di xong, thông báo vài câu liền vội vàng đi đến Phủ Thừa Tướng.

Khi tới cửa phủ, Y Tiêu Dao sửa sang lại đầy đủ y quan cùng tóc, mở ra chiết phiến, treo lên nộ cười tà rồi mới bước vào Tướng Phủ.

Mặc Sĩ Tuyệt Ca cũng ở sau lưng nàng, trong lòng lại hơi có chút đau nhói.

Lạc Viêm Băng vừa nhìn thấy thân ảnh xuất hiện ở cửa, lập tức ra đón: "Dao nhi trở lại rồi sao."

"Cha, không đến mức đó đi? Người ta mới xuất môn không đến một ngày, người liền không biết ta là ai? Chẳng lẽ, ta lại tuấn mỹ hơn trước nữa?" Y Tiêu Dao trêu đùa nói.

"Ha ha, phải, con là người tuấn tú nhất. Đến đây, cùng cha đến một nơi, cha có chuyện muốn nói với con." Lạc Viêm Băng dặt tay của Y Tiêu Dao, kéo nàng đi theo. Tự bản thân hôm nay sẽ làm cho nàng hiểu rõ ràng, nàng không chỉ có một mình!

Y Tiêu Dao mới đầu có chút cứng ngắc, nhưng lập tức liền thả lỏng thân mình, tùy ý để hần kéo đi.

Lạc Viêm Băng lôi kéo Y Tiêu Dao vào thư phòng của hần, sau đó buông tay nàng ra, đi đến giữa giá sách kéo một quyển ra, sau đó, giá sách tự nhiên dời sang hướng bên trái, để lộ ra một gian mật thất.

Y Tiêu Dao chăm chú nhìn, nguyên lai, cổ đại thật sự có mật thất và vân vân a!

"Dao nhi, mau vào."

"Dạ." Y Tiêu Dao vuốt cằm, sau đó tiến vào mật thất, mật thất không lớn, bên trong thấp khoảng hai mươi bốn khóa dạ mình châu nên sáng ngời ngời.

Lạc Viêm Băng đợi sau khi Y Tiêu Dao tiến vào liền đóng cửa lại, sau đó đứng đối diện nàng, dang hai cánh tay: "Dao nhi, nếu con có thể tin cha thì hãy đi đến trong lòng ngực của cha."

Y Tiêu Dao nhìn chăm chăm Lạc Viêm Băng, xem ra Lạc Chi Duệ đã đem mọi chuyện hôm nay nàng làm nói rõ với hần rồi. Ha ha, Lạc Viêm Băng biết rõ cuộc sống kiếp trước của nàng, cho nên hần cũng phải đoán được hiện tại nàng yếu đuối như thế nào.

Thời gian chậm rãi trôi qua, Y Tiêu Dao rốt cục chậm rãi bước đến, thật sự có thể sao, từng bước, hai bước, ba bước... "Cha."

"Ừ."

"Cha."

"Ừ."

"Cha."

"Ừ."

"Cha."

"Ừ."

"Người có biết hôm nay tại sao con lại đùa giỡn Ly Mộ không?" Rốt cuộc Y Tiêu Dao mới chịu nói ra một câu khác biệt.

"Ừ." Âm thanh của Lạc Viêm Băng vẫn hiền lành như trước.

"Vậy, người có biết việc hôm nay con ép Ly Mộ, Thượng Quan Thu Minh cùng Lạc.. đại ca đến thanh lâu treo biển hành nghề không?"

"A... Ừ."

"Cha à, kỳ thật con tuyệt không muốn cùng bọn họ có chút quan hệ nào."

"Ừ, cha biết."

"Chính là, con không thể không làm như vậy."

"Ừ."

"Bí mật về thân thế của con mặc dù còn chưa được cởi bỏ, nhưng nhất định có quan hệ đến hoàng cung Thần quốc."

"Ừ."

Bạn đang đọc truyện *Vô Tâm Khí Phi Hoa Đào Nhiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.